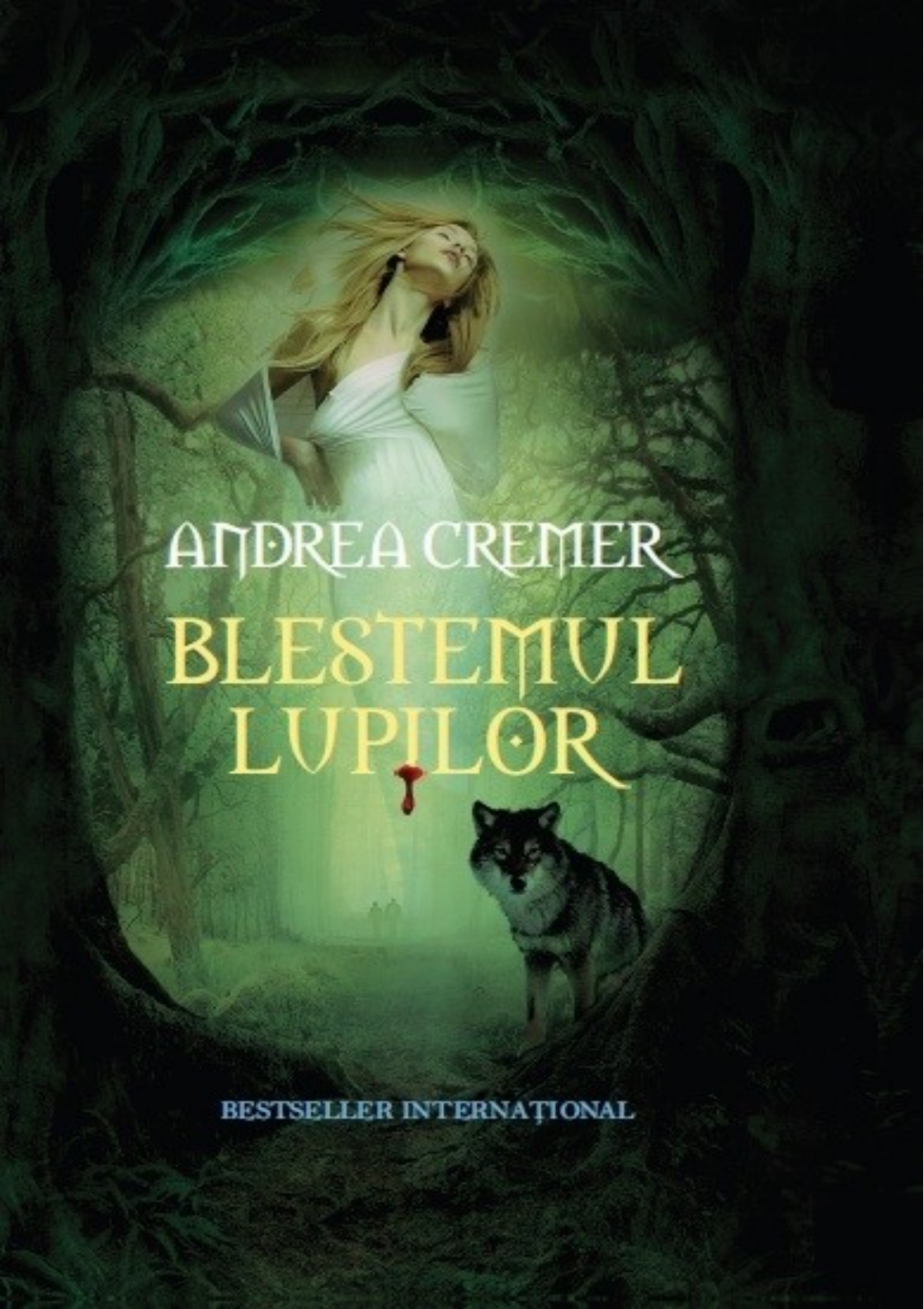

ANDREA CREMER
BLESTEMUL LUPILOR
BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Andrea Cremer

BLESTEMUL LUPILOR

II

Seria UMBRA NOPŢII



Partea I

Purgatoriul

„Eram epuizat; niciunul dintre noi
nu era sigur încotro ne îndreptam,
aşa că am poposit pe un platou mai
pustiu decât căile deşertului.”

Dante, *Purgatoriul*

Capitolul 1

Nu puteam să nu aud ţipetele. Întunericul mă învăluia.

O greutate uriaşă mă apăsa pe piept, făcându-mă să lupt pentru fiecare gură de aer şi zăceam, înecându-mă în propriul sânge. M-am ridicat gâfâind în capul oaselor, clipind des, încercând să-mi obişnuiesc ochii cu întunericul.

Ţipetele se opriseră. Încăperea se scufundă în tăcere. Am înghiţit de două ori în sec, încercând să-mi umezesc gâtul uscat şi dureros. Îmi luă un moment să-mi dau seama că ţipetele pe care le auzisem fuseseră ale mele, fiecare strigăt strângându-mi gâtul ca într-un cleşte până când usturimea devenise de nesuportat. Mi-am pus mâinile pe piept şi mi-am atins tricoul cu degetele. Materialul era neted, nu era sfâşiat şi nici găurit de săgeţile arbaletei. Nu vedeam prea bine în acea lumină difuză, dar îmi puteam da seama că tricoul de pe mine nu era al meu sau, mai degrabă, nu era cel pe care îl împrumutasem de la Shay – tricoul pe care îl purtasem în noaptea în care totul se schimbase pentru mine.

Prin minte mi se perindă o serie de imagini înceţoşate. Un covor de zăpadă. O pădure întunecată. Bătăile tobelor. Urletele lupilor care mă chemau la uniune.

Uniunea. Sângele îmi îngheţă în vine. Fugisem din calea propriului meu destin.

Fugisem de Ren. Gândul la conducătorul haitei Năpasta mă făcea să-mi simt inima cât un purice, dar, când mi-am acoperit faţa cu palmele, un alt chip îmi veni în minte. Un băiat îngenuncheat, legat la ochi, de mâini şi de picioare, singur în pădure.

Shay.

Îi auzeam vocea, simţeam cum mă mângâia pe obraji în timp ce mă zbăteam între conştient şi inconştient. Ce se întâmplase?

Mă lăsase atât de mult timp singură, în întuneric… Încă eram singură. Dar unde mă aflam?

Ochii mei începură să se obişnuiască cu lumina slabă din încăpere. Cerul înnorat filtra razele soarelui care răzbăteau prin vitraliile înalte de pe peretele alăturat, dând o nuanţă uşor rozalie umbrelor din încăpere. M-am uitat de jur împrejur, căutând o cale de scăpare, iar privirea mi s-a oprit asupra unei uşi înalte de stejar, aflate în dreapta patului, la vreo doi sau trei metri de locul în care zăceam.

Reuşisem să-mi recapăt respiraţia, dar inima încă îmi bătea nebuneşte. M-am dat jos din pat şi m-am ridicat cu atenţie în picioare. N-am întâmpinat dificultăţi în a-mi menţine echilibrul şi am simţit cum fiecare muşchi îşi revine la viaţă, încordat şi pregătit de orice.

Aş fi fost în stare să mă lupt şi să ucid la nevoie.

Am auzit sunetul de paşi. Cineva apăsă pe clanţă, uşa se dădu de perete, iar în încăpere intră un bărbat pe care îl mai văzusem doar o dată în viaţă. Avea părul des, de un castaniu închis, culoarea cafelei negre, faţa puternică şi pătrăţoasă, uşor îmbătrânită şi ridată, acoperită de o barbă ţepoasă, încărunţită, nerasă de câteva zile – neîngrijit, şi totuşi atrăgător.

Văzusem acel chip cu câteva clipe înainte să-mi dea lovitura de graţie, cu mânerul săbiei. Am simţit cum mi se ascut caninii şi am mârâit gutural.

Deschise gura, gata să-mi spună ceva, însă m-am transformat în lup şi m-am ghemuit la pământ, mârâind spre el. Îmi arătam colţii, iar mârâitul creştea în intensitate. Aveam două variante: să-l fac bucăţi sau să ţâşnesc pe lângă el. Probabil că mai aveam doar câteva secunde la dispoziţie să mă hotărăsc.

Şi-a dus braţul la brâu, dând la o parte mantaua lungă de piele şi punând mâna pe un paloş lung şi curbat.

Luptă să fie!

Muşchii mi se încordară când m-am ghemuit la pământ, gata să-i sar la gât.

— Aşteaptă.

Îşi luă mâna de pe paloş şi îşi ridică palmele în aer, încercând să mă liniştească.

Am îngheţat, uimită de gestul lui şi oarecum iritată că putea să creadă aşa ceva. Nu aveam să mă calmez aşa uşor. După ce mi-am arătat din nou colţii, mi-am luat inima în dinţi şi am aruncat o privire înspre holul ce se zărea în spatele lui.

— Nu vrei să faci asta, spuse el, făcând un pas înainte şi intrând în câmpul meu vizual.

Am mârâit drept răspuns.

Şi nici nu vrei să afli de ce sunt capabilă când sunt încolţită.

— Îţi înţeleg instinctul, continuă el, împreunându-şi mâinile la piept, fără să-şi scoată sabia din teacă. Poate că o să reuşeşti să treci de mine. Dar, apoi, la capătul holului, o să dai peste un mic dispozitiv de pază. Iar dacă treci şi de ei, ceea ce nu cred să fie o problemă, având în vedere că eşti o alfa, vei da peste câte un grup şi mai mare de paznici în dreptul fiecărei ieşiri din clădire.

„Având în vedere că eşti o alfa“. Cum de ştie cine sunt?

Mârâind în continuare, am făcut câţiva paşi înapoi şi am aruncat o privire peste umăr, înspre ferestre. Puteam să sar cu uşurinţă prin ele şi să le sparg. Avea să doară, bineînţeles, însă, dacă nu eram foarte sus, aveam să supravieţuiesc.

— Nu-i o soluţie, spuse el, uitându-se lung la ferestre.

Ce e tipul ăsta? Îmi citeşte gândurile?

— Suntem la cel puţin zece metri de pământ şi o să cazi direct pe marmură tare, zise el, făcând un pas înainte.

Am dat înapoi.

— Şi niciunul dintre noi nu vrea să-ţi facă rău.

Mi-am înăbuşit mârâitul.

Apoi continuă în şoaptă şi foarte rar:

— Dacă te transformi din nou în om, vom putea vorbi.

Am scrâşnit din dinţi, frustrată, plimbându-mă speriată

de-a lungul şi de-a latul încăperii. Ştiam amândoi că deveneam din ce în ce mai nesigură pe mine cu fiecare minut care trecea.

— Dacă încerci să fugi, continuă el, vom fi nevoiţi să te ucidem.

Vorbise atât de calm încât îmi luă ceva timp să procesez informaţia.

Am lătrat scurt în semn de protest, un lătrat care se transformă într-un râs amar în timp ce-mi reluam înfăţişarea umană.

— Parcă nimeni nu doreşte să-mi facă rău.

Zâmbi în colţul gurii.

— Aşa e, Calla. Eu sunt Monroe.

Făcu un pas înainte.

— Stai pe loc, am spus, arătându-mi caninii.

Se opri.

— N-ai încercat încă să mă ucizi, i-am spus, aruncându-mi ochii prin încăpere în căutarea unui obiect care să-mi confere un avantaj tacit. Dar asta nu înseamnă că am încredere în tine. Dacă mişti chiar şi cu un centimetru lama aia de oţel care îţi atârnă la brâu, te las fără braţ.

Dădu din cap încuviinţând.

Aveam atâtea întrebări să-i pun, încât începuse să mă doară capul. Simţeam că-mi pierd din nou suflul. Nu-mi permiteam să intru în panică. În plus, nu-mi permiteam să-i arăt că îmi era frică.

Amintirile mă răscoleau adânc, înfiorându-mă şi, când mă gândeam la ce se întâmplase, mi se făcea pielea de găină. Auzeam şi acum ţipetele de durere. M-am înfiorat când am văzut strigoii plutind pe lângă mine ca nişte umbre întunecate, în timp ce sucubii urlau deasupra mea. Îmi îngheţă sângele în vine.

„Monroe! Băiatul este aici!“

— Unde e Shay?

M-am înecat rostindu-i numele, iar groaza mi se ridică în gât în timp ce aşteptam răspunsul lui Monroe.

Îmi aminteam de frânturi din trecut, de serii de imagini înceţoşate asupra cărora nu puteam zăbovi mult. Mă

luptam cu amintirile, încercând să pun evenimentele cap la cap şi să-mi dau seama ce se întâmplase şi cum ajunsesem în acel loc. Îmi aminteam că gonisem, la un moment dat, pe culoare înguste, dându-mi seama că fusesem încolţiţi şi căutând intrarea în biblioteca de la Conacul Rowan. Unchiul lui Shay, Bosque Mar, încerca să ne liniştească şi să ne facă să nu ne gândim la ceea ce ni se întâmpla de fapt.

Shay mă strângea atât de tare de mână încât începuse să mă doară.

— Spune-mi cine eşti cu adevărat.

— Sunt unchiul tău, spuse Bosque calm, apropiindu-se de noi. Sânge din sângele tău.

— Cine sunt *Păzitorii?* întrebă Shay.

— Alţii ca mine, care nu-şi doresc decât să te protejeze, să te ajute, răspunse Bosque. Shay, tu nu eşti precum ceilalţi tineri. Ai talente pe care nu le-ai folosit niciodată şi pe care nici măcar nu poţi să ţi le închipui. Îţi pot arăta cine eşti cu adevărat. Te pot învăţa să foloseşti puterea pe care o ai.

— Dacă eşti atât de preocupat să-l ajuţi pe Shay, de ce trebuia să fie sacrificat la uniune? l-am întrebat, împingându-l pe Shay în spatele meu, protejându-l de Bosque.

Bosque clătină din cap.

— O altă neînţelegere gravă. A fost un test, Calla, al loialităţii tale faţă de nobila noastră cauză. Am crezut că ţi-am oferit cea mai bună educaţie, dar poate că nu ştii povestea încercării prin care a trecut Avraam cu fiul său Isaac? Nu este oare sacrificiul celui pe care îl iubeşti modalitatea ultimă de a-ţi dovedi credinţa? Chiar crezi că ne doream ca Shay să moară de mâna ta? Ţi-am cerut să-l protejezi.

Am început să tremur.

— Minţi.

— Oare? zâmbi Bosque şi, pentru o clipă, păru aproape amabil.

— După toate lucrurile prin care ai trecut, nu ai încredere în stăpânii tăi? N-ai fi putut niciodată să-i faci rău lui Shay –

ar fi fost înlocuit în ultimul moment cu un alt sacrificiu. Înţeleg că un asemenea test poate părea prea groaznic pentru a fi corect, prea mult, pentru tine şi Renier. Poate că sunteţi prea tineri pentru a face faţă unei asemenea încercări.

Mi-am încleştat pumnii astfel încât Monroe să nu-şi dea seama că tremuram. Auzeam urletele sucubilor şi ale incubilor, şuieratul himerelor, târşâitul picioarelor acelor creaturi îngrozitoare, mumificate, care ieşiseră din tablourile agăţate pe pereţii Conacului Rowan.

— Unde e? l-am întrebat din nou, arătându-mi dinţii. Îţi jur că dacă nu-mi spui…

— E în grija noastră, spuse Monroe calm.

Îmi zâmbi din nou superior. Nu-mi puteam da seama ce voia acest bărbat atât de rezervat şi, totuşi, încrezător în sine.

Şi nu eram sigură ce însemna „grija noastră” în acest caz. Arătându-mi în continuare colţii, m-am retras în colţul opus al încăperii, aşteptându-l pe Monroe să facă următoarea mişcare, în timp ce stăteam cu ochii pe el, imagini înceţoşate din trecut îmi treceau prin faţa ochilor, ca tabolurile dintr-o expoziţie.

Metalul rece îmi strângea braţele. Ceasornicele ticăiau şi am simţit cum, deodată, încheieturile mi se eliberează. O atingere caldă şi blândă îndepărtă fiorii reci care îmi străbăteau pielea.

— De ce nu s-a trezit încă? întrebă Shay. Mi-ai promis că n-o să fie rănită.

— O să fie bine, răspunse Monroe. Arcurile sunt fermecate şi au efectul unui sedativ puternic, o să treacă ceva vreme până o să-şi revină.

Am încercat să vorbesc, să mă mişc, dar pleoapele îmi erau grele şi m-am cufundat din nou într-un vis adânc.

— Dacă ajungem la o înţelegere, o să te duc la el, continuă Monroe.

— La o înţelegere?

Făcusem bine că nu-i arătasem că mi-era frică. Dacă aveam să închei o înţelegere cu un *Căutător*, trebuia să am

grijă să-mi impun condiţiile.

— Da, spuse el, riscând să facă un pas înspre mine.

Văzând că nu protestez, începu să zâmbească. Nu încerca să mă amăgească – nu simţeam mirosul fricii – însă zâmbetul îi dispăru, lăsând loc unei cu totul alte expresii. Să-i fi fost oare teamă?

— Avem nevoie de tine, Calla.

M-am scuturat, încercând să scap de confuzia care îmi dădea târcoale ca un roi enervant de muşte. Trebuia să par sigură pe mine, în niciun caz distrasă de comportamentul lui bizar.

— Cine are nevoie de mine, mai exact, şi pentru ce?

Furia îmi dispăruse, dar, cu toate astea, îmi arătam caninii ascuţiţi. Nu voiam ca Monroe să uite nici măcar o clipă cu cine avea de-a face. Eram totuşi o alfa – trebuia să ţin minte asta, tot atât cât trebuia el să o vadă. Forţa era singurul atu pe care îl aveam acum.

— Oamenii mei, spuse el, făcând un semn vag cu mâna în spate, înspre uşă şi orice s-ar fi aflat dincolo de ea. *Căutătorii.*

— Tu eşti conducătorul lor? am întrebat, încruntându-mă.

Părea puternic, dar epuizat – ca un om care nu reuşea niciodată să doarmă cât avea nevoie.

— Sunt unul dintre conducători, răspunse el. Conduc divizia Haldis, care are cartierul general la avanpostul Denver.

„Hai să vorbim despre prietenii tăi din Denver.”

Undeva, în adâncurile minţii, i-am văzut pe Lumine, stăpâna mea, zâmbind şi pe un *Căutător* urlând.

Mi-am împreunat mâinile pe piept ca să nu mă înfior.

— OK.

— Dar nu doar divizia mea are nevoie de ajutorul tău, continuă el, întorcându-se brusc cu spatele şi începând să se plimbe agitat în faţa uşii. Cu toţii avem nevoie de tine. Lucrurile s-au schimbat, nu mai avem timp de pierdut.

Îşi trecu mâinile prin păr în timp ce vorbea. M-am gândit pentru o clipă s-o iau la goană, căci era evident neatent, dar felul în care se mişca şi îmi vorbea mă fascina suficient

de tare încât să nu mai fiu atât de sigură că îmi doresc să evadez.

— S-ar putea să fii singura noastră şansă. Nu cred că Scion poate să se descurce de unul singur. Iar tu ai putea fi ultima parte a ecuaţiei. Ai putea fi încununarea.

— Încununarea a ce?

— A acestui război. Tu poţi să-i pui capăt.

Război. La auzul acestui cuvânt, am simţit sângele clocotindu-mi. Mă bucuram; căldura care îmi curgea prin vine mă făcea mai puternică. Fusesem crescută să lupt.

— Avem nevoie să ni te alături, Calla.

Abia dacă îl mai auzeam. O ceaţă roşiatică mă învăluise – mă gândeam numai la violenţa care îmi marcase cea mai mare parte a vieţii.

Războiul Vrăjitoarelor.

Fusesem în serviciul *Păzitorilor,* îi slujisem în lupta lor împotriva *Căutătorilor* din momentul în care învăţasem să muşc. Vânasem pentru ei. Ucisesem pentru ei.

L-am fixat pe Monroe cu privirea. Îi omorâsem oamenii. Cum putea oare să-şi dorească să trec de partea lor acum?

Rămase nemişcat, de parcă îmi simţise ezitările. Nu scoase niciun cuvânt, dar îşi duse mâinile la spate, privindu-mă atent, aşteptând să vorbesc.

Am înghiţit în sec şi m-am străduit să-mi păstrez calmul.

— Vrei să lupt pentru tine.

— Nu numai tu, spuse el.

Îmi dădeam seama că şi el îşi căuta cu atenţie cuvintele. Părea disperat să umple distanţa dintre noi cu gânduri.

— Dar tu eşti cheia. Tu eşti o alfa, o conducătoare. De asta avem nevoie. De asta am avut întotdeauna nevoie.

— Nu înţeleg.

Ochii îi străluceau atât de puternic în timp ce vorbea, încât nu ştiam dacă trebuia să-mi fie teamă sau să cad pradă fascinaţiei.

— *Gardienii,* Calla. Haita ta. Avem nevoie să-i aduci aici. Să lupte cu noi.

Am avut senzaţia că se cască pământul sub mine şi că mă prăbuşesc. Voiam să cred în ceea ce-mi spunea. Doar

asta sperasem, nu?

Să găsesc o modalitate să-mi eliberez haita.

Bineînţeles, bineînţeles că da. Chiar şi acum, inima îmi bătea cu putere la simplul gând că aş fi putut să mă întorc în Vail, să-mi găsesc tovarăşii de haită. Să mă întorc la Ren. Aş fi putut să-i duc pe toţi departe de *Păzitori.* Să-i duc în altă parte. Într-un loc mai bun.

Dar *Căutătorii* erau duşmanii mei… Trebuia să fiu foarte atentă dacă aveam să închei un pact cu ei. Am decis să fac pe neîncrezătoarea.

— Nu ştiu dacă este posibil…

— Evident că este! spuse Monroe, aruncându-se spre mine, de parcă ar fi vrut să mă ia de mână, cu o sclipire de nebunie în ochi.

M-am dat înapoi, transformându-mă în lup, şi am dat să-l muşc de degete.

— Îmi pare rău, spuse el, clătinând din cap. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii.

Mi-am reluat înfăţişarea umană. Chipul îi era brăzdat de riduri adânci. Hăituit, plin de secrete.

— Fără mişcări bruşte, Monroe. M-am apropiat încet de el, întinzând mâna, avertizându-l să nu se mai apropie de mine. Sunt interesată, dar nu cred că îţi dai seama ce înseamnă ceea ce îmi ceri.

— Ştiu, spuse el, uitându-se în altă direcţie şi tresărind la auzul propriilor cuvinte. Îţi cer să rişti totul.

— Şi de ce-aş face asta? am întrebat.

Ştiam deja răspunsul. Riscasem totul ca să-l salvez pe Shay. Şi aş fi făcut-o din nou fără să mai stau pe gânduri, dacă asta ar fi însemnat că aş fi putut să-mi recuperez lupii. Dacă aş fi putut să-i salvez.

Făcu un pas înapoi şi întinse mâna, eliberând drumul spre uşa deschisă.

— Pentru libertate.

Capitolul 2

Uşa dădea într-un coridor larg, luminat. Mi-am înăbuşit un oftat. Pereţii erau acoperiţi cu marmură lucioasă, suprafaţa ei reflectând razele soarelui care răzbăteau prin ferestrele înalte.

Unde sunt?

Frumuseţea încăperii mi-a distras atenţia şi n-am băgat de seamă că eu şi Monroe nu eram singuri în acel hol.

— Atenţie!

O voce aspră, cunoscută, mă făcu să tresar.

M-am întors, abia abţinându-mă să nu mă transform în lup, furioasă că fusesem luată prin surprindere. Iar când l-am văzut pe cel care vorbise, aproape că m-am transformat din nou.

Ethan. Îl mai întâlnisem de două ori şi de fiecare dată ne luptasem. Prima dată la bibliotecă, apoi la Conacul Rowan. Mi-am încreţit buzele ca să-mi arăt colţii. Uitându-mă la el, mi-am încleştat pumnii la piept. Săgeţile arbaletei lui aproape că mă uciseseră înainte să mă lovească Monroe şi să-mi pierd cunoştinţa. Ethan se uită la mine, cu nasul în continuare uşor strâmb de la lovitura lui Shay. În loc să-i schimonosească trăsăturile masculine, dar frumoase, îl făcea să pară şi mai periculos. Muşchii mi se încordară. O simplă mişcare a degetelor spre pumnalul pe care îl ţinea în teacă, la brâu a fost suficientă.

Am sărit şi mi-am schimbat înfăţişarea în aer, iar ţipătul meu indignat s-a transformat într-un urlet de lup. În momentul în care m-am izbit de el, mintea îmi era copleşită de gânduri confuze.

Proastă. Proastă. Proastă. Două cuvinte mieroase de la Monroe şi nimerisem în mijlocul unei ambuscade.

Ethan îşi înfipse degetele în blana de pe pieptul meu îmbrâncindu-mă, iar colţii mei ratară cu puţin beregata. Începu să înjure în timp ce se zbătea sub mine. M-am eliberat din strânsoare, însă, înainte să apuc să-mi înfig colţii în carnea lui, cineva îmi sări în spate.

Cu braţele şi picioarele încolăcite în jurul pieptului meu mă strânse cu putere, refuzând să-mi mai dea drumul. Am mârâit şi m-am zbătut, încercând să întorc capul şi să mă eliberez din strânsoarea noului agresor. Nu-l vedeam bine şi nici nu reuşeam să-mi înfig dinţii în braţul care mă ţinea de piept. Strigătele şi hohotele de râs îmi alimentau furia. Mi-am ridicat picioarele din spate în aer şi am început să mă învârt în cerc, încercând cu disperare să-l arunc de pe mine.

Ethan râdea. Se ridicase în picioare şi mă privea cum mă zbăteam cu un zâmbet satisfăcut întipărit pe chip.

— Călăreşte-o, cowboy! Mai rezistă opt secunde, Connor, şi primeşti medalia de aur, ţipă el. Deja ai ajuns la cinci.

— Încetaţi! spuse Monroe, postându-se între mine şi Ethan. Calla, ţi-am dat cuvântul meu. Nu eşti în pericol aici. Connor, dă-te jos de pe ea.

Am continuat să mă zvârcolesc şi auzeam hohotele de râs ale lui Connor în spatele meu.

— Dar, Monroe, aproape că am bătut recordul.

— Bine aţi venit la rodeo cu lupi!

Ethan râdea cu atâta poftă, încât mai avea puţin şi se tăvălea pe jos, cu mâinile sprijinite pe genunchi ca să nu cadă.

— Am spus să te opreşti!

După tonul vocii, Monroe nu părea amuzat.

Am fost atât de surprinsă să-l simt pe Connor dându-se jos de pe mine, încât am continuat să mă zbat, cât pe ce să cad.

— Uaaa, linişteşte-te, Frumoasă Adormită.

M-am întors şi l-am văzut pe Connor rânjind spre mine. Mi l-am amintit pe dată: celălalt *Căutător,* care ne atacase pe mine şi pe Shay la bibliotecă. Şi fusese şi la Conacul

Rowan. Îl luase pe sus pe Shay – inconştient şi transformat în lup – şi îl dusese undeva departe de atacul dezlănţuit al strigoilor, sucubilor şi incubilor lui Bosque. M-am înfiorat aducându-mi aminte de acea hoardă şi de groaza teribilă pe care încă o simţeam ori de câte ori mă gândeam la ce i se întâmplase lui Shay.

Spre deosebire de Ethan, care se uita la mine de parcă şi-ar fi dorit să-mi înfigă un cuţit în beregată la fel de mult cum aş fi vrut eu să-l muşc de gât, Connor se străduia din răsputeri să nu pufnească în râs. Expresia lui îi dădea un aer copilăresc şi atrăgător, poate chiar un pic inocent, însă eu îmi aminteam prea bine cu câtă iscusinţă mânuia săbiile. Şi acum avea la brâu două, nişte paloşe încovoiate asemenea celor ale lui Monroe. Am mârâit şi m-am îndepărtat prudentă de cei trei *Căutători.*

— Nu eşti o persoană matinală, nu? spuse Connor, zâmbind, îţi promit că-ţi aduc micul dejun, lupuşorule. Dar să nu-l mănânci pe Ethan. De acord?

— Calla.

Monroe înainta înspre mine, clătinându-şi capul.

— Nu suntem duşmanii tăi. Te rog, acordă-mi o şansă.

M-am uitat în ochii lui negri, care mă priveau fix, intens şi puţin temător. Apoi mi-am îndreptat privirea înspre Ethan şi Connor. Se aşezaseră de o parte şi de alta, în spatele lui Monroe, dar niciunul dintre ei nu-şi scosese arma la vedere. Mă simţeam paralizată de sentimente contradictorii. Instinctul mă îndemna să atac, dar *Căutătorii* reacţionaseră doar defensiv. Iar acum nu mai încercau să-mi facă rău.

Încă neliniştită, mi-am schimbat înfăţişarea.

— Îmi place mai mult de ea aşa, ţie nu? îi şopti Connor lui Ethan, care se mulţumi să mormăie.

— Ce caută ei aici? am întrebat, arătând spre cei doi bărbaţi, însă adresându-mă lui Monroe. Parcă mi-ai spus că o să fiu în siguranţă cu tine.

— Fac parte din echipa mea, răspunse Monroe. Şi o să lucrezi îndeaproape cu ei. Poţi avea încredere în ei, aşa cum poţi avea şi în mine.

Acum era rândul meu să pufnesc în râs.

— În niciun caz. Ăştia doi au încercat să mă ucidă, şi nu o dată.

— Acum, că suntem în aceeaşi echipă, n-o să ne mai luptăm, spuse Connor. Pe cuvânt de cercetaş.

— De parcă ai fi fost vreodată cercetaş. Ethan zâmbi preţ de o clipă. În plus, tocmai a încercat să-mi ia gâtul!

— Ethan. Monroe îi aruncă o privire îngheţată.

Însă ostilitatea lui Ethan mă liniştea mai mult decât promisiunile lui Monroe sau glumele lui Connor; cel puţin, ameninţările lui Ethan aveau sens. Ei erau *Căutători,* iar eu *Gardian.* Ce puteam să ne oferim unii altora în afară de vărsare de sânge?

— Calla, spuse Monroe. Lumile noastre se schimbă mai repede decât îţi poţi imagina. Uită tot ceea ce credeai că ştii despre noi. Ne putem ajuta reciproc. Vrem cu toţii aceleaşi lucruri.

N-am răspuns şi m-am întrebat ce anume credea el că îmi doresc.

— O să vii cu noi? întrebă el. O să asculţi ceea ce am de spus?

Mi-am luat ochii de la el şi am privit de-a lungul şi de-a latul coridorului. Nu-mi părea cunoscut. Dacă fugeam, nu ştiam unde aveam să ajung. Aş fi putut, cel puţin, să stau cu ochii în patru şi să caut o cale de scăpare în timp ce l-aş fi urmat pe Monroe.

— Bine, am spus.

— Fantastic! râse Connor. Nu ne mai luptăm! Presupun că asta înseamnă că suntem prieteni la cataramă acum? Ce drăguţ!

Spunând acestea, se uită cu subînţeles spre pieptul meu.

— E lupoaică, se răsti Ethan. Eşti bolnav.

— Acum nu e, spuse Connor, fără să-şi ia ochii de la mine şi apropiindu-se câţiva paşi.

Pe măsură ce se apropia, mirosul de cidru şi de violete şi aroma de cafea deveneau mai puternice. Amestecul de miresme îmi era cunoscut – îl mai simţisem la un moment dat în preajma mea. Am mârâit, m-am dat înapoi, încercând să alung noile amintiri înceţoşate care îmi veneau în minte.

— Eşti sigur că e o alfa? întrebă Connor, strângându-mă la piept când observă că mă mişc. Nu pare destul de puternică.

— Ai o memorie selectivă, tâmpitule, se răsti Ethan. Doar pentru că e blondă şi drăguţă nu înseamnă că nu e şi lup.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, frate, râse Connor. Trebuie să trăieşti clipa. Iar în clipa asta ţin în braţe o fată tare frumoasă.

— Nu mai vorbiţi despre ea ca şi cum nu aş fi aici! strigă Shay.

— Oh, ce grozăvie, l-am supărat pe Ales, zise Connor. Oare o să mă ierte vreodată?

— Nu întinde coarda, Connor, spuse Monroe. Am ajuns deja la punctul de întâlnire.

— Scuze, rânji Connor.

— Aici este, mârâi Shay şi am auzit zgomot de paşi.

— Uau! Umbra lui Ethan plana deasupra mea. Nu te pot lăsa să faci asta, puştiule.

— Ajunge, spuse Monroe. Am ajuns la portal. Haideţi, mergeţi.

Am încercat să mă mişc din nou, mijind ochii ca să văd mai bine în jurul meu. Aerul părea să strălucească; frigul lăsa loc căldurii. Connor mă strânse şi mai tare în braţe, iar eu mi-am pierdut din nou cunoştinţa.

Acum, când vedeam zâmbetul ştrengar de pe chipul lui Connor, ştiam că îl mai văzusem cândva, chiar dacă memoria îmi juca feste. Îmi întoarse privirea, iar în ochi avea o strălucire poznaşă. Mi-am încleştat pumnii şi m-am întrebat cum aş fi fost mai satisfăcută – dacă l-aş fi pocnit în stomac sau un pic mai jos. Dacă voia să evite o încăierare, trebuia să-şi ţină gura în prezenţa mea.

Dar Monroe mi-o luă înainte.

— Linişteşte-te, Connor. Trebuie să se obişnuiască un pic cu situaţia asta înainte să înceapă să-ţi suporte glumele.

— Da, domnule, am înţeles!

Connor se execută, continuând însă să râdă.

Eram în continuare confuză. Ethan mormăia ceva şi mă privea precaut, fără să facă nicio mişcare. Din câte se

părea, nu căutau ceartă. Pentru că îi întâlnisem pe cei doi numai în situaţii în care încercasem să-i ucid, nu reuşeam să-mi dau seama ce înseamna acest comportament bizar şi degajat pe care îl abordau astăzi. *Cine erau oamenii ăştia?*

— Anika ne aşteaptă în Sala de Tactică, spuse Monroe şi îşi drese glasul, încercând în zadar să-şi înăbuşească un hohot de râs. Se întoarse şi o luă înainte pe hol. Să mergem.

Trebuia să alerg ca să ţin pasul cu el. Încă nu mă simţeam în largul meu ştiind că Ethan şi Connor se afla în spatele meu. A trebuit să mă folosesc de toată stăpânirea mea de sine ca să nu mă uit în spate, chiar şi numai pentru a-mi arăta colţii ca avertisment.

Deveneam din ce în ce mai confuză pe măsură ce înaintam. Coridorul se curba constant; am trecut pe lângă nenumărate uşi, însă nu am cotit nici măcar o dată. Orice ar fi fost locul acela, părea să fie circular, razele soarelui scăldând încăperile într-o lumină din ce în ce mai puternică, pe măsură ce zorii făceau loc dimineţii însorite. Clipeam ferindu-mi ochii de lumina strălucitoare. Până şi pereţii străluceau. Vinişoare subţiri de cristale multicolore şerpuiau pe pereţii şi pardoselile de marmură, formând râuri colorate care se uneau cu razele de soare proiectând curcubeie fantomatice prin încăpere. Modelele hipnotice de lumină îmi captaseră atenţia. În momentul în care Monroe se opri brusc, de abia dacă am reuşit să evit ciocnirea de el.

Ajunsesem într-un punct în care coridorul se îngusta, noi cărări bifurcându-se la stânga şi la dreapta noastră. Cărarea care o lua spre stânga dădea înspre ceva ce părea a fi centrul clădirii. Nu era o încăpere propriu-zisă, ci o serie de uşi de sticlă, la capătul cărora se zărea un pod de marmură. Am urmărit cu privirea drumul de piatră cubică şi mi-am ţinut respiraţia când am văzut că, la capătul lui, se deschidea o curte interioară imensă, aflată la cinci sau şase metri mai jos.

Se pare că Monroe nu a minţit când a vorbit despre ferestre.

Curtea interioară era plină de… *sere şi grădini?* Păreau să

fie grădini, dar în ele nu creşteau plante. Până la urmă, aproape că venise iarna. Sau era deja iarnă? Oare cât timp stătusem aici?

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că, spre deosebire de coridorul pe care îl urmasem până atunci, curtea interioară se deschidea spre cer. De cealaltă parte a uşii de sticlă, pluteau leneşi fulgi uşori de zăpadă, căzând pe pământul întunecat.

Am simţit că mă atinge cineva pe umăr şi am tresărit.

— Mai întâi să rezolvăm ce avem de rezolvat, spuse Monroe zâmbind. Apoi, facem turul.

— Bine, am răspuns, urmându-l pe holul ce se deschidea la dreapta.

Am simţit că mă îmbujorez şi am sperat că nu părusem prea uimită în momentele în care mă oprisem să studiez clădirea.

Noul coridor era mult mai larg decât cel pe care venisem şi, spre deosebire de primul, era drept. De o parte şi de alta a coridorului erau câteva uşi, iar două dintre acestea, din lemn masiv, se deschideau chiar în faţa noastră. Când am ajuns în dreptul lor, mi s-a tăiat respiraţia. Pe fiecare suprafaţă de lemn era scrijelit simbolul alchimic al pământului – acelaşi triunghi care marca intrarea în Peştera Haldis, aşa cum văzusem în cartea *Războiul tuturor împotriva tuturor.*

— Şi-a făcut temele, spuse Connor. Silas o să fie încântat.

Monroe şi Ethan îl ignorară, iar eu mi-am muşcat buzele, încercând să-mi amintesc că trebuia să-mi ascund reacţiile. Dar toate acele gânduri dispărură când Monroe deschise uşile. Am intrat într-o încăpere imensă, în mijlocul căreia se afla o masă rotundă şi masivă, parcă împrumutată de la curtea regelui Arthur. Pereţii erau plini de rafturi cu cărţi vechi – legate în piele, ca acelea pe care le răsfoisem la Conacul Rowan. Asemănarea era destul de mare încât să simt cum mi se ascut dinţii.

Cu coada ochiului, am văzut două persoane care stăteau lângă nişte rafturi cu cărţi, vorbind în şoaptă în timp ce priveau titlurile de pe cotoarele cărţilor. Pe unul îl

cunoşteam. Şi îl iubeam.

Shay clătina din cap în timp ce o asculta pe fata care era cu el. Părea de vârsta mea şi avea ochii mari, căprui şi umezi, pe jumătate ascunşi în spatele şuviţelor de păr roşcat care i se desprindeau din cocul prins cu o agrafă de metal la ceafă. Fata era primul *Căutător* pe care îl vedeam neînarmat până în dinţi, deşi, asemenea celorlalţi, avea o costumaţie de luptător: pantaloni de piele jerpeliţi, cizme cu toc gros şi o tunică mulată de in nevopsit. De fapt, şi eu purtam acum aceleaşi haine. Avea o curea groasă care îi atârna jos pe talie şi de care erau prinse două ţepuşe lungi şi subţiri de metal. Nu-mi puteam da seama ce erau. Aveau cam 60 de centimetri lungime şi arătau ca nişte bare subţiri din argint strălucitor, foarte ascuţite la capete. Într-o mână ţinea un teanc de hârtii împăturite, pe care le lovea uşor şi ritmic de coapsă.

M-am încruntat văzând că îşi sprijinea mâna pe braţul lui Shay. Mi-am dat seama cu uimire că eram geloasă, iar gelozia îşi înfigea adânc dinţii în mine. Nu voiam să-l atingă altă fată. *Era al meu.*

Shay îşi ridică privirea de parcă mi-ar fi auzit gândurile. Dar, când se întoarse spre mine, mi-am dat seama că îmi simţise mirosul. Simplul gând mi-a transmis fiori pe şina spinării şi m-am trezit că alerg spre el, aruncându-i fetei o privire ameninţătoare în timp ce-mi făceam loc pe lângă ea.

— Calla! strigă Shay, întinzându-şi braţele spre mine. Eşti bine?

Inima îmi bătea prea repede şi abia dacă puteam să respir.

Mă temusem că aş fi putut să nu-l mai văd vreodată. Că niciunul dintre noi nu avea să supravieţuiască acelui calvar.

Am dat din cap, dar picioarele mi s-au înmuiat. Dar Shay era acolo. Mă prinse în braţe înainte să mă prăbuşesc. M-am agăţat de el, ştiind că acum era la fel de puternic ca mine. Puteam să-l strâng în braţe fără să-mi fie teamă că-i fac rău. Shay mă strânse şi mai tare în braţe şi m-am tras mai aproape. Îmi lipi capul de pieptul lui şi mă sărută pe creştet.

Shay. Shay. Am tras adânc aer în piept. Mirosul lui, mireasma de primăvară, acea adiere caldă şi plină de speranţă, asemenea razelor soarelui care inundau încăperea, mă învăluiau.

Trecându-mi degetele prin părul lui, mi-am apropiat chipul de al lui. Sărutându-l, mi-am dat seama cât de surprins era. Un sărut dulce şi proaspăt, dulceaţă care se transformă mai apoi în căldură, apoi căldura de pe buzele lui se plimbă peste obrazul meu.

— Calla, şopti el, muşcându-mă uşor de ureche – o reacţie de lup care m-a făcut să-mi frec afectuos nasul de gâtul lui. *Al meu. E al meu.*

— Înnebunisem la gândul că nu pot să fiu cu tine, spuse el, dându-se un pic înapoi ca să se poată uita mai bine la mine. Dumnezeule, ce bine e să te revăd.

Connor fluieră, iar fata, care până atunci se uitase curioasă la noi, ne aruncă o privire răutăcioasă. Deşi mă simţeam uşurată că Shay era aici, am blestemat în sinea mea acel moment de neatenţie. Trebuia să-mi fi dat seama. Asta nu era o reuniune privată. Ne observau fiecare mişcare. Îmi fusese dor de Shay şi fiecare părticică a corpului meu tânjise să-l aibă aproape din primul moment în care pusesem ochii pe el, însă *Căutătorii* nu trebuiau să ştie asta. M-am chinuit să-mi recapăt puterile şi m-am smuls din îmbrăţişarea lui.

— Sunt bine, Shay, am spus, încercând să ignor senzaţia de pustiu pe care o încercam acum, când nu mă mai ţinea în braţe, în mare parte. Sunt un pic confuză.

— Şi de asta suntem noi aici, spuse Monroe, apropiindu-se de noi. Shay, presupun că eşti bine.

— Sunt mai bine acum, zise el, fără să-şi ia ochii de la mine.

Am simţit fluturaşi în stomac când am văzut că Shay îmi ignoră încercarea de a lua distanţă faţă de el şi mă trase înapoi, strângându-mă în braţe.

— Şi eu mă bucur că şi-a revenit complet, zise Monroe. Ar fi fost tragic să o pierdem.

Am pufnit într-un râs amar.

— Să mă pierdeţi? Din câte îmi amintesc, el a tras în mine.

Ethan nu tresări când i-am aruncat o privire acuzatoare, înainte de a mă uita din nou către Monroe.

— Iar tu mi-ai dat lovitura de graţie.

Dădu din cap şi zâmbi de parcă ar fi încercat să-şi ceară scuze.

— Trebuia să aflăm mai multe despre tine înainte de a hotărî dacă poţi fi aliata noastră.

I-am aruncat o privire plină de suspiciune.

— Şi am făcut tot ce ne-a stat în putinţă să te vindeci cât se poate de repede.

De data aceasta, Shay a fost cel care pufni.

— Da, de parcă aş avea vreun motiv să mă încred în vindecătorii voştri.

M-am răsucit în braţele lui ca să îl pot privi.

— Vindecători?

Perioada care trecuse între lupta de la Conacul Rowan şi momentul în care mă trezisem aici îmi era, în cel mai bun caz, confuză şi, în cel mai rău caz, înspăimântătoare. Era clar că mă vindecaseră cumva, dar nu-mi aminteam când îmi fuseseră tratate rănile.

— Nu ştiu ce ţi-au făcut, zise el, aruncându-i o privire mânioasă lui Monroe, care ridică din umeri.

— Săgeţile au lăsat-o multă vreme fără cunoştinţă, spuse Monroe. Pentru asta au fost şi concepute. Vindecătorii noştri au avut grijă să elimine toate toxinele din corpul ei. Acum, orice efect trebuie să fi dispărut.

Am urlat şi m-am târât pe podea până am ajuns în dreptul lui. Fiecare mişcare pe care o făceam mă durea. Încă aveam înfipte în piept săgeţile arbaletei. Plămânii mi se umpleau de sânge şi mă înecam.

Când am ajuns în dreptul lui, mi-am schimbat forma, mi-am îngropat mâinile în blana lui şi am început să-l zgâlţâi.

— Shay! Shay!

Mă agăţam de el, dar simţeam cum puterile mă părăsesc.

— Săgeţi fermecate! Sper că îţi plac, spuse Ethan cu glas metalic.

Îndreptă din nou arbaleta înspre mine.

— Tu l-ai transformat?

Îmi luase foc pieptul, iar vederea mi se înceţoşa. Am încuviinţat dând din cap şi m-am prăvălit pe podea, lângă Shay.

Mi-am dus din nou mâna la piept, iar inima mi se strânse la amintirea săgeţilor care îmi străpunseseră carnea. Mă sedaseră?

— Cât timp? am întrebat în şoaptă.

— Poftim?

Shay mă strângea de mână, strecurându-şi degetele printre ale mele.

— Cât timp am fost inconştientă? am întrebat. Cât a trecut de când am plecat din Vail?

— Cam o săptămână, spuse el.

O săptămână. Într-un fel, nu părea chiar aşa de mult. Dar, când mă gândeam la ce s-ar fi putut întâmpla cu haita mea într-o săptămână, la ce s-ar fi putut întâmpla cu ei în doar câteva ore, după ce descoperiseră că fugisem de la uniune, o săptămână părea o eternitate.

Şi Ren. Ce îi făcuseră lui Ren? Minţise ca să putem scăpa de haita Năpasta care ne luase urma, iar *Păzitorii* aflaseră, cu siguranţă, de trădarea lui.

Am început să tremur, iar Shay mă strânse şi mai tare în braţe. Însă, în mintea mea, altcineva mă ţinea în braţe. Aveam impresia că aud vocea lui Ren în spatele meu.

— Nu ştiu cum aş putea să te cred. Să cred toate astea. Ce ar mai fi de spus? Aştia suntem şi asta trebuie să facem.

— Asta nu înseamnă că e corect. Ştii că nu mi-aş părăsi haita decât dacă aş fi obligată, am şoptit. Decât dacă asta ar fi singura modalitate de a-i ajuta.

Îmi întâlni privirea, încordat şi nesigur.

— N-avem mult timp, am spus. Cum ai ajuns aici înaintea celorlalţi?

Se uită înapoi, în direcţia din care venise.

— A fost un mare haos după ce au găsit trupul lui Flynn, dar eu ţi-am simţit mirosul şi am alergat după tine. Restul încă strângeau rândurile. Haita tatei. Lupii mai vârstnici din

haita Năpasta.

Se încordă şi am simţit cum îmi îngheaţă sângele în vine.

— Dar lupii din haita Umbra Nopţii?

— Au fost reţinuţi şi li se pun întrebări.

— Ce s-a întâmplat în Vail?

A trebuit să mă trag departe de Shay şi am încercat să mă adun.

N-am primit niciun răspuns şi am simţit un fior rece străbătându-mi corpul, la fel ca acela pe care îl simţisem în noaptea în care fugisem.

Dar nu îmi permiteam să cad pradă fricii pentru tot ceea ce li s-ar fi putut sau nu întâmpla lupilor mei. Singura şansă de a-i ajuta erau hotărârea şi forţa mea de neclintit.

— Dar lupta? Cum ne-aţi găsit? L-aţi omorât pe Bosque Mar?

Connor pufni în râs.

— Să-l omorâm pe Bosque Mar?! Nimeni nu poate omorî chestia aia.

— Chestie? întrebă Shay, ridicând din sprâncene. Ce vrei să spui cu asta?

— Nimeni nu-l poate ucide pe Bosque Mar deocamdată, răspunse Monroe, uitându-se la Shay înainte să mi se adreseze, încă încercăm să aflăm ce s-a întâmplat în Vail.

— Şi aţi aflat ceva?

— Ai grijă cum vorbeşti, lupuşorule! spuse Ethan, aranjându-şi tolba cu săgeţi care îi atârna pe umăr. Dacă nu am fi fost noi, ai fi murit într-o baltă de sânge, în bibliotecă.

— Din cauza voastră am ajuns într-o baltă de sânge! am spus. M-am năpustit asupra lui Ethan, l-am înşfăcat de guler şi l-am aruncat pe masă. M-am aplecat peste el şi mi-am arătat caninii. Să nu mai îndrăzneşti să-mi spui vreodată cum să vorbesc, habar n-ai cu cine te pui.

— Calla! spuse Monroe, venind lângă mine şi luându-mă de pe Ethan. Te rog, n-are rost să faci asta.

Ethan sări în picioare.

— Ce naiba! Monroe, ai face bine să-ţi stăpâneşti câinele.

Am pufnit dispreţuitor.

— Şi tu ai face bine să nu mă mai faci câine.

Fata pe care o găsisem cu Shay în încăpere începu să râdă.

— Frumos.

— Du-te naibii, Ariadne!

Ethan era încă alb ca varul la faţă.

— Ai grijă cum vorbeşti, zise Ariadne.

— Avem nevoie de Calla, continuă Monroe fără să clipească, cu toate că Ethan îi arunca priviri duşmănoase. Asta nici nu intră în discuţie.

— Aşa e, şi fata are dreptate, spuse Connor, uitându-se la mine cu prudenţă, dar zâmbindu-mi admirativ, în acelaşi timp. A tras vreo câteva săgeţi în ea.

— Prostii, spuse Ethan. Mai întâi negociem cu puştiul ăsta, şi acum cu lupul. Putem mai mult de atât.

— Copilul este *Moştenitorul,* spuse Monroe, străfulgerându-l pe Ethan cu privirea. Iar o alfa poate să fie exact ce avem nevoie pentru a câştiga războiul.

Ethan pufni pe nas.

— *Moştenitorul* nu a făcut nimic pentru noi, iar lupii n-au nicio şansă să câştige războiul. Asta este lupta noastră, iar ei sunt de partea duşmanilor noştri.

— Sunt sigur că lucrurile se vor schimba acum, că ni s-a alăturat şi Calla, spuse Monroe, ridicând din sprâncene şi uitându-se la Shay, aşteptând parcă ceva.

Shay îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Da, probabil.

— Nu e destul, Shay, spuse Monroe şi am văzut pe chipul lui o umbră de supărare.

— Despre ce vorbeşte? am întrebat.

Shay a încetat să-l mai privească atât de aspru pe Monroe şi s-a uitat la mine.

— N-am vrut să le spun nimic despre Vail şi despre ce am descoperit în bibliotecă până când nu te vedeam aici. Teafără şi nevătămată.

— Aha.

Cumva, am reuşit să nu mă îmbujorez, deşi am simţit un val de căldură străbătându-mi corpul.

Ethan avea pumnii încleştaţi şi începu să se plimbe

nervos pe lângă Monroe.

— Nu-mi pasă că e *Moştenitorul.* În lumea noastră nu e decât un copilaş. Trebuie să urmeze ordinele, nu să impună condiţii.

— Pot să plec oricând, mârâi Shay. Dacă am stat mai mult decât trebuie.

— Uite uşa, zise Ethan, făcându-i un semn înspre ieşire.

— Ajunge! Aşa stau lucrurile de acum înainte, Ethan, spuse Monroe. Clar?

Ethan se uită lung la el, în tăcere, apoi se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre colţul opus al încăperii.

— Ei bine, atunci, spuse Ariadne. Din moment ce presupun că nu putem vorbi despre Vail până când nu soseşte şi Anika, ar fi bine să facem prezentările.

Înaintă cu paşi uşori, zâmbind şi ignorând tensiunea care se simţea în jur.

Monroe se încruntă.

— Prezentări?

— Bineînţeles, spuse ea. Se pare că ai uitat că astăzi îmi fac marele debut. Cu toată agitaţia legată de sosirea lui Shay aici, nimănui nu-i pasă. Dar am primit ordin să mă prezint în faţa ta, Monroe, zise, trântindu-i în braţe teancul de hârtii pe care îi ţinuse în mână. Presupun că eşti mulţumit că am absolvit cursurile Academiei. Sunt pregătită să-mi îndeplinesc misiunea în echipa Haldis.

Monroe oftă, uitându-se la hârtii.

— Da, Ariadne. Felicitări că ai trecut examenele. Suntem mândri să te primim în echipa noastră.

Îi zâmbi forţat.

— De acum încolo poţi să-mi spui doar Adne, mormăi ea. E destul de complicat să-mi rosteşti numele întreg.

— Dacă insişti. Ai terminat cursul cu o rapiditate incredibilă şi ai primit şi cele mai bune recomandări de la profesorii noştri, spuse Monroe. Îţi poţi alege singură misiunile.

— Ştiu, zise ea, mijindu-şi ochii.

— Nu trebuie să lucrezi neapărat cu Haldis.

— Ştiu, răspunse ea, strângând din dinţi. N-ai ce să faci,

înţelegi? Trebuie să mă suporţi.

— Ştii că n-am vrut să spun asta, începu Monroe, însă ea clătină din cap.

— Las-o baltă.

Îşi dădu la o parte şuviţele de păr care îi căzeau pe ochi şi se întoarse spre Connor, zâmbindu-i nevinovat.

— Nu te bucuri să mă vezi? De cât timp eşti la avanpost – deja de trei luni?

— Încearcă şase, răspunse el. Şi, în mod evident, pe mine m-ai uitat. Am văzut cum te dădeai mai devreme la *Moştenitor,* când am intrat încăpere. O adevărată cochetă mică, nu-i aşa?

— Nu flirtam, zise ea, dar am avut impresia că se îmbujorează în momentul în care îi aruncă o privire cu coada ochiului lui Shay. Ştii foarte bine unde am fost şi de ce a trebuit să vin aici. Nu te-am părăsit.

Mi-am înfipt unghiile în podul palmei când am văzut că Shay îmi aruncă o privire vinovată. *Cine era fata asta?*

— Un bărbat îşi dă foarte bine seama când e părăsit. Connor se lovi cu pumnul în piept.

— Aşa îţi spui zilele astea? întrebă ea, zâmbindu-i prefăcut. Bărbat? Mă gândeam că ţi s-ar potrivi mai bine marionetă… sau figurant, poate.

— Nu, răspunse Connor. Cred că rămân la bărbat. Vrei să vezi dovada?

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai spune nu, Ariadne, zise Monroe strâmbându-se, dar am văzut că, deşi adoptase o expresie destul de iritată, încerca să-şi ascundă un zâmbet.

Zâmbetul de-abia vizibil dispăru în momentul în care ea se răsti.

— Ştiu că n-are sens să te întreb dacă ţi-a fost dor de mine.

— Ei bine, sunt încântat să te văd, spuse Connor repede, în timp ce Monroe se strâmbă, gata să se aşeze între ei. Se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Tess şi Isaac sunt mereu plecaţi. Ethan e prea morocănos ca să fie o companie plăcută. În plus, nu e nici pe jumătate la fel de arătos ca tine.

M-am uitat din nou la fată. Era drăguţă… prea drăguţă. Oare flirtase cu Shay cât timp eu zăcusem inconştientă?

— Glumeşte, zise ea, aruncându-i o privire lui Shay şi întorcându-i spatele lui Connor.

— Nu glumesc, spuse Connor. Fără supărare, Ethan.

— Sunt distrus, răspunse Ethan sec.

Ariadne se uită spre mine, zâmbindu-mi superior.

— Şi ea este fata-lup? Shay vorbeşte tot timpul despre tine. I-am zâmbit. Chiar dacă flirtase cu el, Shay se gândise tot timpul la mine. Bun. Asta şi voiam să se întâmple.

— Ea este Ariadne, spuse Shay. Mi-a arătat cum merg lucrurile pe aici.

— Spune-mi Adne, zise ea.

— Eu sunt Calla, am răspuns.

Mi-am îndreptat spatele şi m-am uitat de sus la ea, căci eram un pic mai înaltă. Chiar dacă Shay nu era interesat de ea, tot voiam să mă asigur că fata înţelege cum stau lucrurile între noi. Am văzut o sclipire jucăuşă în ochii ei.

— Aşa am auzit. Un *Gardian* pe nume Calla… ca floarea. Frumos.

Nu mi-am putut abţine mârâitul care mi se ridica din gât.

— Aha, ca floarea.

Exact impresia pe care voiam să o evit.

— Fantastic, murmură ea, zâmbind uşor. Ei bine, mă bucur să te cunosc, Lily. Dacă eşti într-adevăr de partea noastră.

Capitolul 3

Lily.

Îl auzeam pe Ren râzând.

N-ai de gând să încetezi să-mi mai spui aşa?

Niciodată.

Mă uitam fix la ea, dar genunchii mei ameninţau să cedeze.

— De ce mi-ai spus aşa?

Instinctul de a mă transforma în lup mă copleşea. Aveam impresia că pereţii se strâng în jurul meu.

Fugi, Calla. Fugi la haita ta. Locul tău nu e aici.

Shay trebuie să-şi fi dat seama că devenisem brusc neliniştită, căci mă apucă de braţe, forţându-mă să mă uit la el.

— Calla? Hei, trage aer în piept. N-a vrut să-ţi facă rău.

Mi-am dat seama că îşi închipuia că voiam să mă transform tocmai pentru că eram furioasă pe Ariadne. Dar nu asta era problema.

— Da, are dreptate. Scuze dacă te-am supărat. Ridică din umeri, însă ochii îi sticleau, de parcă ar fi vrut să o atac. Mi-a venit, pur şi simplu. Se potriveşte şi e teribil de amuzant.

Urechile îmi vâjâiau atât de tare încât nici nu o mai auzeam. Aveam impresia că mă cufundam într-un vis. Nu, nu un vis, un coşmar. Sentimente pe care reuşisem să le reprim cât fusesem singură începeau să iasă din nou la suprafaţă, să-mi inunde pieptul.

Expresia amuzată de pe chipul ei dispăru.

— S-a întâmplat ceva?

Am clătinat din cap fără să reuşesc să spun nimic,

dorindu-mi să se crape podeaua sub mine şi să mă înghită. Îl auzeam pe Ren şoptindu-mi porecla în ureche. Oare nu puteam să stau cu Shay nici măcar cinci minute, fără să ni se amintească de singura persoană care ar fi putut să ne despartă?

Shay îi răspunse printre dinţi.

— Problema e că altcineva obişnuia să-i spună aşa.

Altcineva. Acum nu numai că îl auzeam pe Ren tachinându-mă în şoaptă. Îi vedeam şi chipul şi îmi aminteam cum mă strânsese în braţe în noaptea în care fugisem din Vail. De la ceremonia în urma căreia ar fi trebuit să devin partenera lui. Mă sărutase, mă implorase să rămân. Oare unde era acum? Minţise ca să ne ajute să fugim. Nici nu voiam să mă gândesc la preţul pe c are trebuise să-l plătească pentru acea minciună.

Vail. Acasă. Inima îmi bătea să-mi sară din piept, făcându-mă să respir cu greu. Ce caut eu aici? Mi-am înfipt unghiile în podul palmei, străduindu-mă să îmi impun să nu mă năpustesc asupra *Căutătorilor,* deşi lupul din mine mârâia, dornic să se lupte, disperat să se reunească cu haita lui.

Adne se uita când la Shay, care strângea cu putere din dinţi, când la mine, analizând situaţia.

— Ah, spuse ea încet, fără să încerce să-şi ascundă zâmbetul de pe buze. *Altcineva.* Înţeleg.

În încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare. În cele din urmă, Connor, trosnindu-şi încheieturile, se uită cu înţeles la Monroe.

— Deci, acum o să scăpăm de sarcina de a păzi prizonierii? întrebă el. Nu că nu ar fi palpitant în comparaţie luptele la care ne trimiţi de obicei.

— Taci vreodată din gură? se răsti Shay.

M-am simţit cuprinsă de un fior de vinovăţie. Ştiam că dispoziţia proastă a lui Shay era provocată mai degrabă de ceea ce se întâmpla cu mine decât de glumele lui Connor. Chiar dacă bancurile lui începuseră să devină un pic cam enervante.

— Hei, unde-ţi sunt bunele maniere? întrebă Connor. Din

moment ce tu eşti *Alesul,* trebuie să faci o impresie bună. Păcat că nu te învaţă şi eticheta aici. Ştii tu – cu ce furculiţă să mănânci salata. Caligrafie. Cum să eviscerezi cât mai elegant un adversar…

Preţ de o clipă, am crezut că Shay avea să sară la gâtul lui Connor.

— Suficient, Connor. Cuvintele calme ale lui Monroe sunau oarecum aspru. Haideţi să stăm jos până soseşte Anika.

— A sosit.

O femeie intră pe uşă cu paşi mari. Era îmbrăcată la fel ca şi ceilalţi *Căutători,* însă la gât avea un medalion de fier în forma unei roze a vânturilor. Părul, prins în vârful capului în codiţe împletite, avea culoarea mătăsii de porumb.

Era însoţită de o altă femeie, a cărei înfăţişare nu putea fi descrisă decât printr-un singur cuvânt: fioroasă. Avea părul negru ca smoala, tuns scurt, iar gâtul cu piele măslinie avea un tatuaj cu un model complex şi dantelat. La brâu îi atârna o centură plină de cuţite, tecile lor strălucitoare captând razele soarelui, aruncând semnale luminoase în stânga şi în dreapta, ca nişte avertismente letale.

— Lydia! strigă Connor, traversând în goană încăperea şi strângând-o tare în braţe pe războinica tatuată.

— Şi eu mă bucur să te văd. Râsul ei era gros şi răguşit. Ce face Tess?

— Încă se luptă cu Isaac, rânji el. Şi îi este dor de tine, bineînţeles.

Ea îi zâmbi.

— Dacă lucrurile merg cum trebuie, o s-o văd în câteva ore.

Connor îşi sprijini braţele pe umerii ei.

— În seara asta nu cred că o să fie cine ştie ce reuniune.

— Mă mulţumesc cu ce primesc, spuse ea.

Ethan se apropie de cele două. O luă pe Lydia de braţ şi o întoarse înspre el.

— Te-ai aranjat.

Lydia şi Ethan îşi uniră braţele în ceea ce mi s-a părut a fi un salut ritualic.

— Am auzit că avem invitaţi speciali, spuse ea, aruncând o privire prin încăpere. Îşi opri ochii asupra mea şi îşi plecă uşor capul.

M-am abţinut cu greu să nu fac un pas înapoi, căci eram surprinsă. În mod evident, acel gest era o dovadă de... respect. Mă chinuiau două întrebări: *Oare cine credeau oamenii ăştia că sunt? Ce voiau de la mine?*

Lydia îl salută protocolar pe Monroe.

— Putem pleca?

Monroe se uită la mine şi apoi la ea.

— N-am discutat încă despre asta.

Blonda cu expresie severă le zâmbi.

— E bine. Înseamnă că nu trebuie să ne repetăm.

Se uită la mine.

— Calla, este o onoare să te cunosc. Numele meu este Anika.

— Mulţumesc. Am dat mâna cu ea şi nu m-a surprins forţa cu care mi-o strânsese. Tot ce ţinea de această femeie, de la glasul de contralto, până la comportamentul ei regal, trăda autoritatea.

Deşi nu sunt convinsă de partea cu onoarea.

Ea râse.

— L-ai salvat pe *Moştenitor,* ceea ce înseamnă că ne-ai salvat şi pe noi.

Shay se apropie de mine.

— Nici măcar nu mi-aţi spus până acum ce înseamnă faptul că sunt *Moştenitor.* Adne m-a dădăcit ca pe un copil de când am ajuns aici.

— Nu sunt dădacă, protestă Adne. N-am avut încă ocazia să te bat la fund şi e păcat.

Shay făcu ochii mari. Se uită la mine, clătinând din cap, dar asta nu mă linişti câtuşi de puţin.

— Adne!

Monroe îi aruncă o privire severă.

Aproape că mă aşteptam să-l văd pe Connor cum bate palma cu ea pentru că a folosit o replică din repertoriul lui obişnuit, dar părea a fi chiar şi mai supărat decât Monroe. Am analizat din priviri silueta suplă a fetei şi am făcut un

calcul mental al timpului necesar să-i smulg braţele din încheieturi. Cu siguranţă, mai puţin de zece secunde. Poate chiar mai puţin de cinci.

— Relaxaţi-vă, se răsti ea, după care îi aruncă o privire neliniştită Anikăi. Scuze, Anika.

— Scuzele sunt acceptate. Pe chipul Anikăi se zări un zâmbet care îi lumină fugar chipul. Va dura ceva să te învăţ cine eşti, Shay. Sunt sigură că trebuie să fie frustrant să aştepţi şi îmi pare rău pentru asta. Însă tu vei avea un rol important de jucat ceva mai târziu. Chestiunea mai presantă este rolul Cailei în toate acestea.

— Rolul meu? am întrebat, reuşind, în cele din urmă, să-mi iau ochii de la Adne, care, în loc să-l tachineze din nou pe Shay, aşa cum m-aş fi aşteptat, se uita la Connor rânjind superior.

— Eu sunt *Săgeata,* spuse Anika. Aşa că, pentru moment, eu dau ordinele aici.

— Poftim? m-am încruntat eu.

Atinse roza vânturilor care îi atârna la gât, înainte de a-l arăta pe Monroe.

— *Săgeata* arată calea *Ghizilor* fiecărei divizii. Deja l-aţi cunoscut pe *Ghidul* diviziei noastre Haldis.

— Ce este divizia Haldis? am întrebat, gândindu-mă la simbolul pământului pe care îl văzusem pe uşă.

— O să vă explic totul la timpul cuvenit, zise ea. Promit. Însă acum trebuie să rezolvăm o chestiune urgentă. Avem nevoie de ajutorul vostru, dacă ni-l veţi da.

— Cum v-aş putea ajuta eu?

În vocea mea se simţea suspiciunea. Indiferent de câte ori îmi cereau să am încredere în ei, tot mă aşteptam să-mi întindă o cursă.

Îmi zâmbi, dar cu o expresie lipsită de bucurie.

— Avem nevoie să te întorci la Vail.

Am speram că izbutisem să nu-mi trădez uimirea. Să mă întorc la Vail. *Asta îmi doream, nu-i aşa?* Atunci de ce aveam senzaţia că mă transform în stană de piatră?

— Cred că glumeşti. Shay făcu un pas înainte, adăpostindu-mă pe jumătate de privirea sfredelitoare a

Anikăi. O s-o omoare de îndată ce pune piciorul acolo.

I-am aruncat o privire severă lui Shay. Nu se înşela, însă eu mă născusem pentru a lupta. Deşi la început mă şocase propunerea Anikăi, acum teama trecuse, caninii începând deja să mi se ascută. *Sunt o alfa, Shay, nu un căţeluş. Ai face bine să nu uiţi asta.*

— Nu se va întoarce la vechea ei viaţă, zise Anika. Acum, că eşti aici – tu, *Moştenitorul,* războiul va continua fără încetare. *Păzitorii* ne vor ataca cu toate forţele. Trebuie să obţinem avantajul.

— Şi cum o să obţii un avantaj dacă o trimiţi înapoi la Vail? întrebă Shay.

— Vrem să încercăm ceva. Monroe îşi puse mâna pe umărul lui Shay şi îl trase în spate. Ceva ce a funcţionat cu mult timp în urmă. O alianţă.

O alianţă. Urgia. Prima revoltă a *Gardienilor.* Totul începea să capete sens.

— Oh, am spus, simţind cum mă străbate un fior de speranţă, dar şi de frică. Război. *Căutătorii* pleacă la război, iar eu sunt în prima linie a frontului.

Umerii mi se încordară la gândul bătăliei, puternici, gata de luptă.

— Stai un pic, spuse Shay, dând la o parte mâna lui Monroe. Vrei să spui o alianţă cu *Gardienii?*

— Am mai făcut asta şi în trecut şi a fost hotărâtor pentru rezistenţa în faţa *Păzitorilor.*

Shay dădu din cap.

— Din ce am citit eu, reiese altceva. Ştiu totul despre Urgie. Aveţi noroc că *Gardienii* nu au dispărut de pe faţa pământului.

Nu mă mai proteja. Îmi ignoră mârâitul de avertizare, uitându-se în continuare la Monroe.

— Urgia s-a sfârşit prost, spuse Monroe. Însă, pentru o vreme, a avut succes. De data asta, o asemenea alianţă ar putea să fie decisivă pentru victorie.

— Iar acum avem şi o piesă vitală care nu exista în timpul Urgiei, zise Anika.

— Ce piesă? întrebă Shay.

— Tu, răspunse ea.

Acum veni rândul lui Shay să exclame:

— Oh!

M-am uitat la el, întrebându-mă dacă aflase mai multe despre propriul rol în povestea aceea misterioasă pe care o elucidasem la Vail. Anika îl numise piesă vitală – diferenţa dintre motivul pentru care Urgia dăduse greş şi motivul pentru care *Căutătorii* credeau că pot câştiga acum războiul. Speram să aibă dreptate, având în vedere preţul pe care trebuise să-l plătesc pentru că îi salvasem viaţa lui Shay.

— De ce? şuieră Ren. Ce are tipul ăsta de merită să-ţi rişti viaţa pentru el?

— Este *Moştenitorul,* am murmurat. Poate fi singurul care să ne salveze. Pe noi toţi. Cum ar fi dacă vieţile noastre ne-ar aparţine doar nouă? Cum ar fi dacă nu i-am mai sluji pe *Păzitori?*

Îmi aminteam că rostisem acele cuvinte, însă mai fusese o întrebare. Una căreia nu-i dădusem glas în prezenţa lui Ren. Nu în acel moment, în care viaţa mea şi a lui Shay erau puse în pericol.

Cum ar fi dacă aş putea să-mi aleg propria soartă?

Aceste amintiri îmi făcură trupul să tremure uşor. Îl iubeam pe Shay. Din primul moment în care mă atinsese trezise în mine lucruri de a căror existenţă nici măcar nu ştiam. Secretele noastre, clipele furate, săruturile interzise, faptul că riscaserăm unul pentru celălalt – toate acele lucruri mă făcuseră să aleg calea care mă adusese aici.

Fugeam din calea destinului meu pentru că nu puteam să îl las să moară. Dar acesta nu era singurul motiv pentru care fugisem din Vail. Lumea pe care o ştiam se năruise în jurul meu.

O alfa îşi protejează haita. Îşi conduce lupii. Eu îi abandonasem, dar numai pentru că eram convinsă că era singura cale prin care îi puteam salva.

Cum Shay nu era atent, am profitat de moment pentru a face propriile solicitări în această luptă. Deşi nu aveam încredere în *Căutători,* aveam nevoie de ajutorul lor.

Aceasta putea fi şansa mea de a-mi duce lupii departe de *Păzitori.*

— Da, am spus. O s-o fac.

— Calla, începu Shay.

— Nu, am spus, reducându-l la tăcere cu o privire şi arătându-mi colţii. Au dreptate. Şi eu vreau o alianţă. Şi haita mea ar vrea acelaşi lucru.

— Bine, zise Anika.

Am avut impresia că-l aud pe Ethan mormăind ceva, în timp ce se îndrepta agale spre colţul în care stătuse bosumflat înainte să apară Lydia şi Anika.

— Am avea nevoie de nişte informaţii logistice înainte să începem, spuse Monroe.

— O să-ţi spun ce ştiu, am zis, dar nu am habar cât de mult o să-ţi folosească pentru a pregăti un atac.

— Orice poate fi de folos, spuse el.

Bine.

— Dar, hai să începem cu începutul. La sfârşitul toamnei, am pierdut doi *Căutători.* Ştii ce s-a întâmplat cu ei?

Nu-i bine. Am reuşit să nu dau înapoi de frică. Nu avea să mă ajute să pun bazele unei noi alianţe.

— Da, ştiu.

Încă o întrebare şi probabil că o să mă omoare dacă le spun adevărul.

— Calla, aşteaptă! Shay păşi mai aproape de mine, cu o notă de averizare în glas. Eram sigură că se gândise la acelaşi lucru la care mă gândisem şi eu.

Am clătinat din cap.

— Dacă vor o alianţă, trebuie să ştie cu cine o încheie. Iar dacă vor răzbunare, atunci aşa să fie. Am aruncat o privire prin încăpere. Uşile erau închise. Solide, dar nu destul cât să reziste unui *Gardian* care s-ar fi izbit în ele în plină viteză. Dacă va trebui să fug, voi reuşi.

— Dar… Shay îşi încolăci degetele în jurul încheieturii mele.

L-am ignorat.

— Sunt amândoi morţi.

Adne se uită în pământ. Anika şi Lydia oftară, iar Connor

se scărpină în barba abia mijită.

— Astea nu-s tocmai noutăţi, Monroe.

— Ştiam despre Kyle, spuse Monroe în şoaptă. Era printre *Decăzuţi.* Însă avem nevoie de o confirmare în ceea ce-l priveşte pe Stuart. Dacă nu avem o confirmare de la faţa locului, nu putem să-l declarăm căzut în luptă.

Mi se ridică părul pe ceafă.

— De la faţa locului?

— Da, răspunse Anika. Acesta este protocolul nostru.

M-am întrebat ce urmau să facă atunci când aveau să-şi dea seama cât de „de la faţa locului" era relatarea mea despre moartea celuilalt *Căutător.*

— Stai un pic. Shay se încruntă. Ce sunt *Decăzuţii?* Am mai văzut numele ăsta şi în *Războiul tututor împotriva tuturor.* Sunt creaturile alea care ieşeau din tablourile groteşti ale unchiului meu?

Deşi nu doream, m-am înfiorat în momentul în care Shay aduse vorba despre acele creaturi care ne urmăriseră pe holurile întunecoase ale Conacului Rowan. Felul în care îşi târâseră picioarele, gemetele lor şi ochii aceia goi…

— Da, dar nu avem timp să discutăm despre asta acum. Monroe îi aruncă o privire neînduplecată, înainte de a se întoarce din nou înspre mine. Acum, în legătură cu Stuart, dacă ştii ceva…

Am dat din cap şi am încercat să ignor faptul că nu mai aveam aer.

— Ce s-a întâmplat cu soldaţii noştri, Calla? întrebă Anika. Trebuie să aflăm cum au fost ucişi. Sursele noastre din Vail nu au nicio informaţie.

— Surse? am întrebat încruntându-mă.

Monroe îmi tăie imediat întrebarea cu o privire fioroasă.

— Răspunde.

Shay mă privi alarmat.

— Chiar cred că ar trebui să punem întrebarea asta într-un alt context.

M-am smuls din mâna lui, gata să atac sau s-o iau la fugă.

— Au deja contextul, Shay. Sunt *Gardian.* Ştiu ce

înseamnă asta.

— Ah, rahat, murmură Connor.

El şi Lydia se uitară unul la altul şi începură să se apropie de Ethan, care mă privea, în aparenţă nevinovat, cu capul aplecat într-o parte.

Adne îl privi aspru pe Connor.

— Ce?

El clătină din cap, pentru a o face să tacă din gură, ţinându-şi în acelaşi timp privirea aţintită asupra mea.

Am înghiţit cu greu.

— Eram cu Shay în faţa clubului lui Efron Năpastă când doi turbaţi s-au apropiat de noi.

— Continuă, spuse Monroe, strângând din dinţi.

Datoria mea era să-l protejez pe Shay. Pe unul dintre bărbaţi l-am ucis pe loc.

— Stuart, murmură Lydia.

Ea şi Connor îl încadrau pe Ethan ca două santinele.

— Am terminat cu vorba acum? întrebă Ethan calm.

— Capul sus, spuse Anika. Ceea ce contează este să câştigăm războiul. În război există victime.

— Neamul ei face victime, se răsti Ethan.

— Uită-te la ea, Ethan. Este doar o fată, zise Monroe. Ţine minte ce am vorbit. *Gardienii* nu sunt ceea ce par. Ea poate să ne ajute să-i câştigăm de partea noastră.

Blândeţea cu care vorbea mă uimi. Nu-mi plăcea să mi se spună că sunt „doar o fată”, dar mă bucuram că Monroe nu uita să se răzbune. Din păcate, părerea lui nu era împărtăşită de toţi cei din încăpere.

Chipul lui Ethan se contorsionă şi începu să tremure de nervi. Într-o fracţiune de secundă îşi dădu arcul jos de pe umăr şi îl îndreptă înspre mine.

— Lasă-l jos, Ethan! ţipă Anika.

Connor îi smulse arma din mână.

— Poate ar trebui să pleci.

— Nu prea cred, răspunse Ethan, fără să se uite la Connor. Ce s-a întâmplat cu Kyle?

— Au mai venit şi alţi *Gardieni,* am spus, privindu-l pe Shay care se postase în faţa mea, încât aproape că nu-l mai

vedeam pe Ethan. Mi-au spus că *Păzitorii* îl voiau în viaţă.

Ethan dădu din cap. Venele de la gât îi zvâcneau.

— Şi?

— L-au dus la Efron Năpastă pentru interogatoriu, am spus.

A trebuit să-mi închid ochii, căci mă năpădeau amintirile acelei nopţi îngrozitoare – mi-am adus aminte de privirile libidinoase ale lui Efron, de greaţa pe care o simţisem când mă atinsese. Greaţa lăsă loc mâniei. Să vedem dacă mai încearcă vreodată să facă asta – de data asta n-o să mai stau cuminte, să accept.

— Erai acolo?

— Da.

Mă simţeam de parcă m-aş fi întors în timp. Eram în biroul lui Efron, auzeam ţipetele *Căutătorilor,* în timp ce Ren mă strângea de mână. M-am cutremurat.

— Tu i-ai pus întrebări?

Părea calm. Prea calm.

— Nu.

— Atunci cine?

— Ethan, exagerezi, îl întrerupse Monroe. Ştii ce s-a întâmplat cu Kyle. L-am văzut la Conacul Rowan. S-a terminat; las-o baltă.

Ethan se uită urât la Monroe.

— Am dreptul să ştiu ce s-a întâmplat cu fratele meu.

Frate? Privirea plină de ură a lui Ethan şi supărarea lui veşnică începeau să capete sens. Am simţit compătimire pentru el. Mi-am dres glasul, doar îmi era din ce în ce mai greu să vorbesc, căci chipul lui Ansei îmi veni în minte.

— Îmi pare rău că ţi-ai pierdut fratele. Şi eu am un frate, dacă i s-ar întâmpla ceva…

Ce i se întâmpla fratelui meu? Şi lui Bryn, care îmi este la fel de apropiată ca o soră?

Îşi întoarse privirea sălbatică spre mine.

— Deci, spune-mi…

— Strigoi, am spus repede. Folosesc întotdeauna strigoi pentru a interoga prizonieri.

— Strigoi? zise Ethan cu vocea sugrumată. L-au dat pe

mâna strigoilor?

Închise ochii pentru o clipă, apoi şi-a dus mâna la brâu. Am văzut oţelul strălucind în momentul în care şi-a scos pumnalul din teacă. Corpul mi se încordă, gata de transformare.

— Şi tu erai acolo, şuieră el. E *Decăzut,* iar tu erai acolo. Căţea fără inimă, puteai să împiedici asta!

Când îşi deschise ochii, i-am văzut privirea plină de mâhnire şi furie. Făcu un pas înspre mine, ţinându-şi pumnalul în jos. Când mă pregăteam să mă năpustesc asupra lui, Monroe interveni şi se aşeză între noi. În acelaşi moment, Shay căzu la podea – un lup maroniu-auriu, gata să mă apere. Mârâia şi îi arăta colţii lui Ethan.

Zâmbetul de pe chipul lui Ethan dispăru şi deveni şi mai palid.

— Şi tu eşti cea care l-a transformat pe *Moştenitor* într-un monstru. O să te jupoi cu mâinile mele şi o să-mi fac o haină din blana ta.

Shay se încordă, îşi lăsă urechile pe spate, în timp ce Ethan se lansă spre mine.

— Nu! strigă Anika.

Monroe întinse braţul şi îl prinse pe Ethan de mijloc.

— Lydia, Connor, luaţi-l de aici! ţipă el, încercând să-l stăpânească pe bărbatul furios care se zbătea în strânsoarea lui. Ne ocupăm mai târziu de asta.

Ethan începu să scuipe şi să înjure. Cei doi *Căutători* săriră în ajutorul conducătorului lor. Cu un efort considerabil, îl târâră pe bărbatul care urla şi plângea afară din încăpere. I-am auzit vaietele de durere şi după ce dispăru din câmpul meu vizual.

Monroe clătină din cap, iar pe chipul lui se întipărise tristeţea. Se uita lung la Shay, care stătea în continuare ghemuit pe podea, cu ochii aţintiţi asupra uşii.

— Dacă nu te superi, spuse Monroe.

— Shay, schimbă-ţi înfăţişarea, am murmurat. Acum.

În următoarea clipă, tânărul, cu privirea încă extrem de atentă, reapăru printre noi.

— Dacă îi face cineva rău ei, o să-ţi pară rău, îi spuse

Shay lui Monroe.

— N-o să-i facă nimeni rău.

Discutau de parcă eu n-aş fi fost de faţă, ceea ce mă neliniştea. Puteam înţelege şi chiar apreciam dorinţa lui Shay de a mă proteja, dar eram o luptătoare. N-aveam nevoie de protecţie. Simţeam că mă cuprinde indignarea.

— N-o să se mai întâmple niciodată aşa ceva, zise Monroe. Te asigur.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, am spus brusc, căci nu mai voiam să tac în timp ce mi se hotăra soarta. Ştiu că probabil asta nu înseamnă nimic pentru tine. Apoi, m-am uitat înspre uşa pe care cu câteva minute înainte îl scoseseră pe Ethan. Sau pentru el.

— Înseamnă ceva, dacă eşti sinceră, spuse Monroe, privindu-mă îngândurat, căci observase expresia tulburată pe de chipul meu. O să dureze un timp până când o să poată avea încredere în tine. Dacă va avea vreodată.

— Chestia asta n-o să funcţioneze. Shay se plimba încoace şi încolo, cu pumnii încleştaţi. Cum putem ajunge la o înţelegere dacă unul de-al vostru încearcă s-o ucidă?

Avea dreptate. Nu aveam cum să-mi ajut prea curând lupii, dacă trebuia să-mi fac griji că, în orice clipă, un *Căutător* dornic de răzbunare m-ar fi putut înjunghia pe la spate.

— Ethan este furios şi trist, dar îmi respectă ordinele, zise Anika. Nimeni n-o să-i facă rău Cailei, atâta timp cât se află sub protecţia mea.

M-am întors s-o privesc şi am ridicat din sprâncene.

— Sub protecţia ta?

Poate că Shay avea dreptate. Alianţa asta nu avea cum să funcţioneze. Un lup alfa nu avea nevoie de protecţie. *Căutătorii* nu înţelegeau lumea mea şi nici pe mine. Dar exista vreo modalitate de a-i salva pe Ansei, Bryn şi pe ceilalţi de una singură?

Anika zâmbi prefăcut.

— Mă tem că asta este soarta ta, *Gardianule.* Cel puţin până când reuşeşti să le demonstrezi celorlalţi că eşti loială.

— Sunt loială haitei mele, am răspuns automat, apoi am

tresărit. Haita pe care am abandonat-o.

M-am gândit la durerea fără margini a lui Ethan şi m-am întrebat dacă aş fi putut reacţiona altfel dacă aş fi fost în locul lui. Oare aş mai fi găsit în inima mea puterea să iert? Nu-l ucisesem cu mâna mea pe Kyle, dar murise pentru că eu îmi făcusem datoria. Nu-l puteam învinovăţi pe Ethan pentru că îşi revărsa toată furia asupra mea.

N-am altă variantă; alianţa asta trebuie să funcţioneze.

Shay îmi luă mâinile în mâinile lui. Căldura atingerii lui m-a făcut să uit de gânduri întunecate. I-am întâlnit privirile si mi-am amintit de ce dorisem să plec din Vail. Simţeam cum, uşor-uşor, resentimentele care mă încercaseră înainte începeau sa dispară şi ne-am împletit degetele, plimbându-mi degetul mare pe încheietura lui. Îmi zâmbi, şi inima începu să-mi bată mai repede.

— O să-i ajutăm, Cal, spuse încetişor. Acum m-am întors şi asta o să facem. O să-i ajutăm pe Ansei şi pe restul, pe toţi ceilalţi.

Am dat din cap, deşi zâmbetul cu care aş fi vrut să-i răspund nu apăru. Monroe miji ochii când văzu că ne ţinem de mână. Am lăsat mâna lui Shay, întrebându-mă dacă nu cumva toţi *Căutătorii* dispreţuiau ideea că preţiosul lor *Moştenitor* ar fi putut iubi un *Gardian.* Inima mi se făcu cât un purice când îmi trecu prin minte un gând sâcâitor. Dacă era aşa, oare lucrul acesta ar fi putut schimba sentimentele lui Shay faţă de mine?

— Asta sperăm toţi, zise Anika. Dar trebuie să ştim un pic mai multe înainte să facem următoarea mişcare. De când plănuieşti să te revolţi împotriva *Păzitorilor?*

De când plănuiesc să ce?

— Ăăăă… eu…

Nu-mi găseam cuvintele. Nu plănuisem nimic. Luasem toate acele decizii numai ca să-l salvez pe Shay. Şi mă hotărâsem fără să stau pe gânduri. Totul fusese un mare haos.

— A fost obligată să se căsătorească cu cineva, zise Shay, în voce citindu-i-se dezgustul. La doar şaptesprezece ani… vă puteţi închipui aşa ceva?

Monroe dădu din cap şi deschise gura să răspundă. Dar eu mă simţeam de parcă tocmai mă lovise cineva cu un pumn în stomac. De ce trebuie întotdeauna să se ajungă la mine şi la Ren? Oare Shay nu-şi dă seama ce sacrificiu a făcut Ren când m-a lăsat să plec?

— Nu asta..., mi-am înghiţit cuvintele, dându-mi seama că nu voiam să discut despre viaţa mea personală în public.

— Ştiu că nu este vorba doar despre asta, spuse Shay. Caninii îi sclipiră în timp ce vorbea. Dar este important. Ceremonia aceea, faptul că trebuia să fii cu el, a fost o nebunie.

— Cum poţi să vorbeşti aşa despre el? m-am răstit. Ren a încercat să ne ajute. A minţit pentru noi, şi *Păzitorii* vor afla asta. Ar putea să-l ucidă! Nu, era mai rău de atât. Iar acel adevăr dureros îmi alimenta furia. Mi-am coborât privirea şi am şoptit: îl vor omorî.

N-am făcut niciun efort să-mi ascund tristeţea în momentul în care l-am privit din nou pe Shay, fără să clipesc, deşi ochii mi se umpluseră de lacrimi.

Shay păli; venele de pe gât îi zvâcneau, însă Monroe a fost cel care a reacţionat la auzul numelui lui Ren.

— Ren? Făcu ochii mari. Îmi dădeam seama că se străduia să pară indiferent. Vrei să spui Renier Laroche?

— Ştii cine este? am întrebat, uimită.

Monroe îşi feri privirea.

— Am auzit de el, spuse, cu vocea tremurând.

Anika îl privi pe Monroe cu atenţie.

— Asta chiar e o schimbare interesantă de situaţie. Ar putea fi vitală, nu crezi?

Monroe încuviinţă dând din cap, fără să se uite la ea.

— Spune-ne mai multe despre ceremonie, continuă Anika. O să ne ajute să ne dăm seama la ce să ne aşteptăm când pătrundem în Vail.

— Calla şi Ren trebuiau să formeze o nouă haită în primăvara aceasta, spuse Shay, uitându-se în continuare urât la mine. O altă haită de *Gardieni* care să protejeze Peştera Haldis. Strânse din dinţi. Una dintre uniunile aranjate ale *Păzitorilor.*

L-am privit şi eu la fel de urât, muşcându-mi limba. Nu fugisem de la uniune, nu-l părăsisem pe Ren, nu riscasem totul pentru a-l ajuta pe Shay, pentru a-l salva? Oare ce trebuia să-i mai demonstrez?

— Cunoaştem această practică. Monroe îmi întâlni privirea. Ai fugit de el?

— Nu, nu de el, am spus. Shay îşi încleştase pumnii şi, deşi era urât din partea mea, m-am simţit un pic satisfăcută. *Păzitorii* voiau să ne oblige să-l ucidem pe Shay în timpul ceremoniei. L-am găsit legat la mâini şi la picioare în pădure. A trebuit să fug ca să-l salvez.

Shay nu se mai uita la mine, iar îngâmfarea mea începuse să se transforme în vinovăţie. Nu m-a ajutat nici faptul că Adne îl luă de mână şi se aplecă spre el ca să-i şoptească ceva la ureche. Minunat, acum eu sunt ticăloasa rea de muscă, iar ea, o bună prietenă. *Bravo, Calla, frumos lucrat.*

— Sacrificiul, zise Monroe. Ştiam că o să aibă loc de *Samhain,* dar nu ştiam unde. Am reuşit să dăm de *Moştenitor* abia când aţi ajuns la Conacul Rowan.

— Din fericire pentru noi, am spus şi m-am cutremurat, gândindu-mă la ce s-ar fi putut întâmpla în cazul în care *Căutătorii* mi ar fi ajuns acolo în acea noapte.

— *Gardienii* vă urmăreau? întrebă Monroe.

Am încuviinţat din cap.

— Da, trimiseseră haita Năpasta după noi.

— O haită întreagă? se încruntă Anika. Cum aţi scăpat de ei?

Shay oftă de parcă ar fi trebuit să recunoască un lucru care nu îi plăcea deloc.

— Ren ne-a ajutat să fugim. Ne-a ajuns din urmă în pădure şi ne-a lăsat să plecăm, a ţinut restul haitei departe de noi.

— V-a ajutat?

Privirea lui Monroe o întâlni pe a mea; ochii lui negri rămâneau greu de citit.

— Da, am spus în şoaptă.

Îmi era greu să respir. Fiecare moment al acelei seri pe

care îl retrăisem acum mi se aşeza ca o piatră pe inimă şi mă lăsa fără aer. Aveam impresia că o să mă sufoc.

Adne ne privea în continuare.

— E bine de ştiut, spuse Monroe.

— Da, este. Pe chipul Anikăi se ivi un zâmbet, care dispăru la fel de repede cum apăruse. Este foarte bine pentru planurile noastre.

Connor îşi făcu apariţia în pragul uşii.

— Ce am pierdut?

Apoi îşi îndreptă privirea spre Adne şi Shay care se ţineau de mână şi se strâmbă.

— Lasă-mă să ghicesc. *Moştenitorul* te-a cerut în căsătorie.

— Îl cunoaşte pe Renier Laroche, spuse Adne şi rânji când văzu expresia acră de pe chipul lui Connor. Îl ţinea în continuare pe Shay de mână. Amândoi îl cunosc.

Shay se strâmbă şi îi dădu drumul la mână, uitându-se la mine cu coada ochiului. I-am zâmbit şi expresia de pe chipul lui se înmuie.

Connor fluieră, iar iritarea lui se transformă în surprindere.

— Ce interesant!

Se uită cu subînţeles la Adne. *De ce ştiu* Căutătorii *atât de multe despre Ren?*

— Deocamdată, asta nu ne priveşte, spuse Monroe. Unde-i Ethan acum?

— L-am trimis să lucreze pentru *Cositori,* răspunse Connor. Cred că avanpostul se află la o distanţă suficient de mare.

— Tocmai s-a întors din patrulare, se încruntă Monroe. De-abia la noapte trebuie să se ducă din nou.

Connor ridică din umeri.

— Şi Lydia a zis că e o idee bună. Ethan are nevoie de o ocupaţie. În plus, ştii că e cel mai bun trăgător pe care îl avem.

Monroe mârâi afirmativ, după care se întoarse spre Shay şi îl privi cu seriozitate.

— Înţeleg de ce erai gata să-l ataci pe Ethan, dar ai face

bine să eviţi să te transformi în lup când eşti printre noi, asta dacă nu suntem pe câmpul de luptă, bineînţeles. Printre noi sunt mulţi soldaţi care stau cu mâna pe armă, gata să tragă, şi care au învăţat să împuşte *Gardieni* fără să stea pe gânduri.

— O să ţin minte, bombăni Shay.

— Mulţumesc, răspunse Anika. Calla, înainte să pleci, lupii tăi îşi exprimaseră vreodată nemulţumirea în legătură cu situaţia lor? Dacă Ren a fost dispus să-şi asume acel risc pentru tine, presupun că şi ceilalţi vor sări în ajutorul nostru – sub conducerea ta, bineînţeles.

Oare? M-am gândit la Mason şi la Nev. La Sabine. Viaţa lor sub supravegherea *Păzitorilor* era grea. Ar fi profitat dacă li s-ar li oferit şansa de a scăpa, nu-i aşa?

Şi Ansei. Voia să fie liber, să aibă o viaţă alături de Bryn. Dar nu numai asta mă făcea să fiu sigură că fratele meu ni s-ar fi alăturat fără să mai stea pe gânduri.

Nu i-aş trăda niciodată pe Păzitori. *Doar dacă mi-ai cere tu lucrul ăsta… alfa.*

Şi nu era vorba numai de Ansei. Alegând să păstreze secretul primei mele întâlniri cu Shay, Bryn îşi pusese în pericol siguranţa. Dar era la fel de loială ca şi fratele meu.

— Da, am spus. Ni se vor alătura.

— Părinţii tăi? întrebă ea. Ne-ar fi de folos dacă şi lupii mai bătrâni din haita Umbra Nopţii ar fi de partea noastră.

— Poate…, inima îmi bătea să-mi sară din piept şi nu mai aveam aer.

Mama şi tata erau lupi alfa, conducători. Mă supusesem mereu ordinelor lor. Oare cum s-ar fi simţit dacă propria lor fiică ar fi încercat să-i conducă? *Gardienii* erau destul de conservatori când venea vorba de ierarhie.

— Dar haita Năpasta? întrebă Shay. Nu vrei toţi lupii?

— Poate unii dintre lupii mai tineri din Năpasta, spuse Monroe. Însă cei bătrâni nu ni se vor alătura.

— De unde ştii asta? întrebă Shay.

— E o poveste mai veche, spuse Anika prudentă. Emile Laroche nu ar încheia niciodată o alianţă cu noi.

Poveste veche.

— Vrei să spui că nu ar trece de partea voastră pentru că lupii Năpasta care s-ar fi revoltat sunt oricum deja morţi, am spus. Au murit ultima dată când au încercat să se alieze cu voi. Când a murit şi mama lui Ren.

Monroe trase adânc aer în piept.

— Cum de ştii asta?

— Am găsit un document al *Păzitorilor* în care erau înregistrate haitele de *Gardieni,* zise Shay. Corrine Laroche a fost executată pentru că a complotat cu *Căutătorii.*

— Dar tot ce mi s-a spus a fost că a murit într-o ambuscadă a *Căutătorilor* care au atacat tabăra haitei Năpasta când Ren avea doar un an, am adăugat eu. Până în noaptea în care aţi atacat Conacul Rowan, noi am fost singurii care am ştiut asta.

Căutătorii tăcură, palizi, şi se uitară neliniştiţi unii la alţii.

— Nu-i de mirare că *Gardienii* le sunt atât de loiali, a murmurat Anika. *Păzitorii* v-au spălat pe creier, au ascuns adevărul în legătură cu moartea celor apropiaţi vouă.

Am început să tremur.

— Asta credea şi Ren, însă, în noaptea în care am fugit, i-am spus adevărul.

Se uitară toţi la mine.

— I-ai spus? şuieră Shay. Nu ai spus nimic despre asta!

— Ăsta a fost motivul pentru care ne-a lăsat să plecăm, am murmurat, fără să-l pot privi în ochi. O parte a motivului. Am păstrat secret al doilea motiv, aducându-mi aminte de disperarea din ochii lui Ren. De felul în care m-a sărutat. Şi, cumva, era şi el implicat în toată povestea asta. *Căutătorii* nu ne spuneau totul.

Monroe se răsuci brusc pe călcâie şi se îndepărtă iute.

— Vă rog să mă scuzaţi.

— Monroe! strigă Anika după el, însă Monroe ieşise deja pe uşă.

— Mă duc după el, spuse Connor.

Adne clătină din cap.

— Se întâmplă mereu acelaşi lucru.

Ce s-a întâmplat? M-am uitat la Shay, însă el părea la fel de nelămurit ca mine.

— Poate că n-ar trebui să mai facă parte din misiune, spuse Anika.

— Crezi că o să ne lase vreodată să acţionăm fără el? Adne izbucni în râs, dar râsul ei era amar. A aşteptat ani de zile şansa asta. A aşteptat de când mă ştiu.

Anika o potrivi cu severitate.

— Fii respectuoasă cu tatăl tău, copilă. Nu înţelegi cât de mult a pierdut.

— Tatăl tău? întrebă Shay. Se uită la ea exact cum se uitase mai devreme la mine, de parcă s-ar fi simţit trădat.

Muşcătura geloziei era la fel de dureroasă ca nişte dinţi ascuţiţi care m-ar fi apucat de ceafă. Oare cât de mult se apropiaseră în limp ce fusesem în convalescenţă?

Adne se crispă şi se îmbujoră de parcă ar fi mărturisit un secret îngrozitor.

— Da, Monroe este tatăl meu.

— Nu mi-ai spus niciodată asta, spuse el. De ce nu mi-ai spus nimic?

— Nu e aşa de important. Se întoarse cu spatele, cu obrajii încă îmbujoraţi.

M-am încruntat.

— De ce îi spui mereu Monroe?

Şi eu îl respectam pe tatăl meu, căci era şeful haitei Umbra Nopţii, dar tot îi spuneam tată.

— Pentru că nu vreau să fiu favorizată, răspunse ea. Şi pentru că îl enervează de moarte.

— Respect, Ariadne, spuse Anika. Contează mai mult decât crezi tu.

— O să încerc, zise Adne.

Dar mie mi se păru că încearcă mai degrabă să nu-şi dea ochii peste cap.

Anika îşi puse mâinile în şold.

— În pofida acestei neplăcute întreruperi minore, ceea ce ne-ai spus ne confirmă speranţele că i-am putea atrage pe *Gardieni* de partea noastră. O să ne desfăşurăm misiunea în consecinţă.

— Când? am întrebat. Când o să-mi găsesc lupii?

— Acum. Anika zâmbi.

Capitolul 4

Acum? Dar asta însemna... Oare plănuiau să-i atace atât de curând pe *Păzitori?* Gândul întoarcerii mă înspăimânta, dar, în acelaşi timp, mă obliga. Voiam să mă întorc acasă cât de curând, dar eram pregătită să lupt cot la cot cu *Căutătorii?* Nu aveam încredere în aceşti oameni. În cei care mă făcuseră prizonieră. Voiau să încheie o alianţă, dar, până acum, îmi dăduseră altceva de înţeles.

— Excelent, spuse Lydia, revenind în încăpere. Aş fi fost foarte dezamăgită dacă aş fi aflat că mi-am ascuţit degeaba pumnalele.

Încordarea îmi străbătu corpul. Înfăţişarea Lydiei era atât de fioroasă încât trebuia să mă străduiesc să nu mă transform în lup în preajma ei. Mirosul hainelor ei, strălucirea lamei de oţel care îi atârna la brâu – erau întruchiparea tuturor lucrurilor pe care lusesem învăţată că trebuie să le distrug.

— Acum? întrebă Shay străbătând camera până în capătul opus. Aerul din jurul lui vibra şi m-am temut că avea să-şi schimbe din nou înfăţişarea. Din câte se părea, eram amândoi cu nervii întinşi la maximum în preajma *Păzitorilor.* Eşti nebună?

— Shay. Anika vorbi calm, însă tonul ei semăna destul de mult cu sunetul scos de o sabie tocmai trasă din teacă. Uşor şi mortal. Tu eşti important pentru noi, mai important decât ţi-aş putea explica vreodată. Însă şefa sunt încă eu, iar tu trebuie să-mi urmezi ordinele.

— Nici măcar nu te cunosc, mârâi Shay. De ce ţi-aş respecta ordinele?

Am înjurat încetişor. Era pe cale să se transforme. Şi Lydia părea că îşi dăduse seama de asta. Îşi odihnea mâinile pe plaselele strălucitoare care îi atârnau la brâu. Am mârâit. Aveam să mă transform, la rândul meu, imediat ce scotea acele arme din teacă. Am aruncat o privire prin încăpere. Eram doi la doi – nu era bine.

— Uşor, copile, spuse ea. Trage aer în piept. De mai multe ori.

Ştiam că Shay nu avea să asculte de niciunul dintre ei.

Instinctele de lup primau, iar *Căutătorii* constituiau un pericol pentru ceva ce el considera a fi teritoriul lui… *eu.* Se purta de parcă aş fi fost partenera lui. Ca şi cum aş fi fost perechea lui alfa. Şi asta însemna că eu eram singura care putea interveni. Deşi instinctele mele strigau după sânge, am rezistat. Nu merita să-mi asum riscul.

— Shay, aşteaptă, am spus, apucându-l de braţ. Inima îi bătea nebuneşte. Îi simţeam cu vârful degetelor pulsul accelerat, care se sincroniza cu al meu. E în regulă.

— Cum să fie în regulă?

Era aproape de transformare, dar cel puţin se concentra asupra mea acum.

— Pentru că vreau să mă duc, am spus. Trebuie să o fac.

Rostind aceste cuvinte, am simţit că accept în totalitate adevărul. Indiferent de cât de puţine ştiam despre *Căutători,* merita să risc totul pentru haita mea. Trebuia să mă întorc pentru ei. Aveam nevoie de o luptă. Îmi doream cu disperare să o fac. Dacă asta însemna că trebuia să lupt de partea *Căutătorilor,* puteam să găsesc o modalitate să fac alianţa asta să funcţioneze. Cel puţin, asta speram.

Shay mă privea neliniştit, dar mă asculta. Mă uimea cât de mult îl influenţa lupul din el. Felul în care interacţiona cu mine semăna cu modul în care se sfătuiau doi alfa. Un asemenea parteneriat dădea naştere unor lideri puternici, de neclintit. Dacă acum gândea aşa, atunci ştiam cum îl puteam face să cedeze.

— Haita, Shay, gândeşte-te la haita noastră, am şoptit.

Mi se făcu pielea de găină vorbind de lupii Haldis ca de haita „noastră“ – a mea şi a lui Shay, nu a mea şi a lui Ren.

Dar strategia funcţionă.

— Chiar crezi că asta i-ar putea salva? întrebă el şi am văzut că furia începe să-i dispară.

— E singura noastră şansă.

I-am arătat caninii ascuţiţi. El zâmbi şi înţelese ce voiam să-i transmit: alianţa asta nu însemna că noi cedam. Negociam termenii de care aveau nevoie doi războinici lupi ca noi.

— Are dreptate, zise Anika, făcându-i semn Lydiei să facă un pas înapoi. Nu ne-am asuma acest risc dacă am avea altă posibilitate. Şi nu pun în pericol doar viaţa Cailei. Trimit acolo şi oameni de-ai noştri.

M-am uitat la *Săgeată* şi i-am analizat expresia. Părea hotărâtă, împăcată, în ochii ei strălucind focul luptei iminente.

Era adevărat. *Căutătorii* îşi riscau viaţa întorcându-se în Vail. Şi făceau asta pentru a-i salva pe *Gardieni* – pe lupii mei – de pericol. Era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat. Mi se părea, în egală măsură, palpitant şi neliniştitor.

— La naiba, aşa este, spuse Lydia, cu aceeaşi sclipire în ochi ca Anika. N-aş rata asta pentru nimic în lume.

Uitându-mă la cele două femei, m-am simţit deodată uşurată şi intram în război de partea şi nu împotriva lor.

— În cel mai bun caz, ceea ce este puţin probabil, continuă Anika, o să reuşim să-i salvăm astă-noapte. Scopul misiunii de astăzi va fi să stabilim un prim contact. Trebuie să plecăm acum, pentru că este sâmbătă.

— Sâmbătă? repetă Shay.

— Lupii Cailei patrulează la sfârşit de săptămână, zise Anika, uitându-se lung cu coada ochiului la mine. Nu-i aşa?

— Da, am spus, dând din cap, deşi mă neliniştea să aud că ştia asta. Oare cum au aflat unde şi când patrulăm?

— Ca această alianţă să funcţioneze, trebuie să începem prin a câştiga încrederea lupilor tineri, ca să putem da naştere unui prim val de revolte. După acest prim contact, trebuie să găsim din ce în ce mai mulţi adepţi printre *Gardieni.* Prezenţa Cailei ne va ajuta să le câştigăm încrederea, să sperăm că facem primul pas chiar astăzi.

Am dat să zâmbesc, dar m-am abţinut. Pentru moment, nu-mi doream decât ca aceste persoane să vadă că sunt neînduplecată în luptă… şi periculoasă.

— Ar trebui să dăm peste Mason, Fey şi fratele meu, am spus. Ei fac cu schimbul în patrulele de sâmbătă.

— Să sperăm că sunt Mason şi Ansei, zise Shay, răsuflând uşurat. Asta ar fi cea mai bună echipă pe care ai putea spera s-o întâlneşti.

— Dar… Bucuria pe care o simţisem la simplul gând că aş fi putut să-i revăd pe Ansei şi pe Mason dispăru. Când am plecat, Ren mi-a spus că lupii mei au fost reţinuţi şi interogaţi. Crezi că şi-au reluat patrulările?

— Ştia vreunul dintre ei ceva despre identitatea adevărată a lui Shay? întrebă Anika. Sau că urma să fie sacrificat în timpul ceremoniei?

— Nu, am spus, nu ştiau nimic.

Sentimentul de vinovăţie se strecură în pieptul meu, ascuţit ca un pumnal, croindu-şi loc printre coastele mele. Oare îi pusesem chiar atât de mult în pericol?

M-am gândit la Bryn, la ultima noastră întâlnire.

— Eşti pregătită? mă întrebă Bryn. Îmi zâmbea larg, dar simţeam teama din vocea ei.

— Nu sunt sigură că asta e întrebarea potrivită, am spus. M-am uitat din nou la inel. Aici e locul meu. Am ştiut întotdeauna care este drumul meu. Acum trebuia să-mi urmez calea.

— Să ţii minte că o să fiu exact în spatele tău. Bryn mă luă de braţ. „Niciunul dintre lupi n-o să lase să ţi se întâmple ceva rău.”

— N-aveţi voie să participaţi, am spus, lăsând-o să mă conducă pe scări şi apoi spre pădure.

— Crezi că o să ne poată opri, dacă o să simţim că eşti în pericol? Mă înghionti, făcându-mă să zâmbesc.

— Te iubesc, Cal. Mă sărută pe obraz şi se îndreptă spre cercul din torţe.

Sângele îmi clocotea în vine. Îmi doream să-mi schimb înfăţişarea şi să urlu, să chem haita pe care o lăsasem în urmă. *Şi eu te iubesc, Bryn. Vin la tine.*

— Ignoranţa lor este în avantajul nostru, zise Anika. În momentul în care *Păzitorii* îşi vor fi dat seama că tu şi Shay aţi fost singurii implicaţi în complot, o să încerce, cel mai probabil, să aducă lucrurile pe un făgaş normal. O să-şi dorească să-i convingă pe *Gardieni* că totul este bine – n-ar fi în avantajul lor să lase de înţeles că au pierdut controlul în vreun fel.

Am încuviinţat şi am înghiţit în sec, căci îmi era din ce în ce mai greu să vorbesc.

— Dar Ren… probabil că ştiu că a minţit.

Lupii mei nu ştiuseră ce făcusem sau cine era Shay. Dar Ren ştiuse. Oare asta ar fi putut însemna că era prea târziu să-l salvăm?

— Nu ştim exact ce s-a întâmplat între *Păzitori* şi *Gardieni* după ce am atacat Conacul Rowan, continuă Anika. Sperăm să înţelegem mai bine care este relaţia dintre ei acum, înainte să trecem la următoarea etapă a planului. Chiar dacă nu te întâlneşti cu lupii pe care speri să-i revezi, tot o să avem ceva de câştigat dacă reuşim să lămurim un pic din confuzia de săptămâna trecută. Echipa trimisă în recunoaştere se va întâlni cu una dintre persoanele noastre de contact, într-un loc deja stabilit, în această noapte.

— Aveţi contacte în Vail? întrebă Shay. Adică spioni?

— Avem, a răspuns Anika.

— Unde? am întrebat, storcându-mi creierii şi încercând să-mi dau seama cum de puteau fi *Căutători* în Vail pe care să nu-i fi identificat. Părea imposibil.

— Acum mai avem doar doi, spuse ea. Unul la şcoală şi altul în oraş.

— La şcoală? Mi se tăie respiraţia. Imposibil!

Îmi veniră în minte chipurile şi mirosurile colegilor, ale profesorilor şi angajaţilor de la Mountain School. Niciunul dintre ei nu se potrivea descrierii.

Anika râse.

— Nu chiar imposibil.

— Aş fi ştiut dacă ar fi fost *Căutători* la şcoală. *Păzitorii* ar fi ştiut.

— Ei bine, dacă am fi fost atât de proşti încât să ne folosim proprii oameni ca spioni, atunci am fi pierdut acest război înainte să înceapă.

Cel care vorbise era un personaj nou şi vocea i se auzea oarecum înăbuşit. M-am întors şi am văzut o siluetă bizară în pragul uşii. Chipul îi era ascuns în spatele unui teanc de cărţi şi de hârtii făcute sul, care se clătinau riscant, în mâinile lui.

— Poate mă ajutaţi un pic, spuse el. Adne se îndreptă chicotind spre el şi prinse sulurile de hârtie care începuseră să cadă de pe mormanul de cărţi. Salut Adne, zise zâmbind nou-venitul.

Acum, că îi vedeam chipul, eram şi mai confuză. Era tânăr, de vârsta lui Shay. Ochelarii groşi, cu lentile negre, îi scoteau în evidenţă contururile dure ale feţei. Însă trăsătura care îţi atrăgea cel mai mult atenţia era claia de păr din cap. Şuviţele rebele de culoarea abanosului şi a cobaltului se învolburau ca apele unei mări, cu valuri şi creste, exact deasupra sprâncenelor lui.

Intră împleticindu-se în încăpere, împins înainte de greutăţile pe care le ţinea în braţe, şi răsturnă teancul de cărţi pe masă.

— Mulţumesc că ai venit atât de repede, Silas, spuse Anika. Tocmai s-a trezit.

— Mi-am închipuit eu că despre asta e vorba, zise, întorcându-se spre mine şi măsurându-mă din cap până în picioare.

Pe lângă părul cu totul straniu, era îmbrăcat în jeanşi rupţi, avea cizme de luptă şi un tricou cu Ramones. Dacă până atunci *Căutătorii* mă derutaseră, sosirea acestui personaj mă lăsă cu gura căscată.

Connor, urmat de Monroe, care încă era nervos, intră pe uşă, îi aruncă o privire lui Silas, după care dădu să plece.

— Ne vedem mai târziu, spuse el, făcând cu mâna.

— Stai, zise Anika.

— Ah, nu, gemu el. Chiar trebuie?

— Connor.

Nu îşi ascunse tonul uşor ameninţător.

— Rămân, rămân.

Însă se uită la Silas de parcă nou-venitul, care arăta ca un punker, tocmai ieşise dintr-un tomberon.

— Şi eu mă bucur să te văd.

Nici privirea pe care i-o aruncă Silas lui Connor nu era prea prietenoasă.

— Calla, Shay, spuse Anika, ignorându-le jocul de-a „hai să vedem dacă putem să ne găurim reciproc craniile doar cu priviri duşmănoase”. El este Silas, scribul Haldis.

M-am uitat lung la tricoul lui şifonat şi la frizura nebunească.

— Şi el este *Căutător?*

Nu părea.

Anika se strâmbă şi am avut impresia că se străduia să nu pufnească în râs.

— Pentru că este scrib, Silas are mai multă libertate în a-şi alege îmbrăcămintea. E puţin probabil să fie implicat într-o misiune de teren.

— Ce e un scrib? întrebă Shay.

— Unul care cară hârtii, mormăi Connor.

— Asta spune un semianalfabet, pufni Silas. Ce insultă! Oare o să-mi revin vreodată?

— Vreţi să vă liniştiţi? zise Adne, întorcându-se spre Shay. Scribii sunt cei care se ocupă de informaţiile secrete şi de arhive.

— Nu este o descriere tocmai potrivită…, începu Silas, umflându-şi pieptul.

— E destul de potrivită, i-o tăie Anika. Salută şi gata, Silas.

— Prea bine, domnişoară Bune Maniere. Încercam doar să-mi păstrez reputaţia nepătată, spuse Silas bosumflat.

Schimbul acesta de replici mă lăsă cu gura căscată, şi nu numai pentru că Silas era atât de ciudat. Anika era cea care avea ultimul cuvânt în acest grup – asta era cât se poate de clar. Dar nu părea s-o deranjeze faptul că ei se tachinau tot timpul. *Gardienii* trebuiau să se supună stăpânilor lor. Genul de replici pe care *Căutătorii* şi le aruncau unii altora ne-ar fi atras pedepse aspre. Dar Silas, Connor… toţi se purtau de

parcă Anika le-ar fi fost prietenă.

Şirul gândurilor mele a fost întrerupt de insistenţa cu care mă plivea Silas. Îşi înclina capul în stânga şi în dreapta, de parcă ar fi încercat să privească din unghiul potrivit un specimen nou şi care îşi făcuse apariţia pe masa lui de laborator.

— Deci tu eşti alfa, nu? Drăguţă. Interesant. Am crezut că eşti un fel de cotoroanţă sau aşa ceva. În majoritatea timpului, auzim poveşti de groază despre *Gardieni.* Ai auzit şi tu, poate, despre păcat împotriva naturii şi aşa mai departe.

Păcat împotriva naturii? Despre ce naiba vorbeşte? Am clipit confuză, căci nu reuşeam să-mi găsesc cuvintele şi să răspund.

Apoi, Silas îşi îndreptă privirea spre Shay şi îl măsură din cap până-n picioare.

— Hmm, iar tu trebuie să fi *Moştenitorul.*

Începu să se plimbe încet, în jurul lui Shay, oprindu-se să-i privească ceafa, după care zâmbi.

— Şi iată şi semnul. Hei, hei. Norocul ne surâde, în cele din urmă. Frate, am aşteptat atâta timp sperând că am să te cunosc. Aveam dubiile mele că o să ajungem aici. Grant spune că îţi place Hobbes. Fantastic. Păcat de blestem; colegii tăi erau gata să înceapă o discuţie foarte interesantă, când a fost vrăjit. Ei bine, asta e.

— Grant? bolborosi Shay. Despre ce naiba vorbeşti?

— Grant Selby, spuse Silas. E unul dintre agenţii noştri.

— Stai, am spus, clipind nedumerită. Profesorul nostru? Profesorul nostru de filosofie este unul dintre spionii voştri?

— Da, a zâmbit Silas. Bună acoperire, nu?

Anika traversă încăperea şi începu să caute prin mormanul de hârtii pe care Silas îl trântise pe masă.

— E clar că nu ne putem apropia de *Păzitori* fără să fim descoperiţi. Aşa că am început să recrutăm muritori care să stea cu ochii pe ei. Nu mulţi, evident; nu vrem să punem în pericol mai multe vieţi decât este nevoie. Majoritatea sunt persoane care au aflat din întâmplare despre lumea noastră, care au fost prinşi la mijloc… Cei care sunt sincer

interesaţi de rezultatul războiului se oferă, de obicei, să ne ajute. Şi cei mai capabili sunt trimişi direct în bătălie. Ca spioni.

— Iar voi îi puneţi să ne fie profesori? am întrebat.

Părea o nebunie. Periculos şi nebunesc. Cine s-ar fi oferit să ia parte la o asemenea misiune? Domnul Selby era fie foarte curajos, fie sinucigaş.

— Este cel mai bun loc de unde să urmărim mişcările *Păzitorilor,* pentru că acolo se intersectează vieţile muritorilor, ale *Gardienilor* şi ale *Păzitorilor,* spuse Silas. Şi angajează numai muritori ca profesori. În ultimii ani, am reuşit să infiltrăm cel puţin unul şi, câteodată, chiar doi agenţi în personalul şcolii. Cu ajutorul lor, operaţiunile noastre de spionaj au fost considerabil îmbunătăţite.

— Trebuie să aducă mereu vorba de asta, îi şopti Connor lui Adne, vorbind însă suficient de tare cât să-l auzim toţi. De parcă ar fi singurul care ar fi avut o idee originală în echipa asta.

Am încuviinţat din cap şi am ignorat replica meschină a lui Connor, dar apoi m-am încruntat.

— Dacă domnul Selby ştie totul despre lumea noastră, atunci de ce a vorbit la ore despre Hobbes? Ştiţi ce i s-a întâmplat?

Profesorul nostru vorbise despre *Războiul tuturor împotriva tuturor* – un subiect adus de Shay în discuţie, dar care era strict interzis de *Păzitori,* patronii şcolii – şi plătise pentru asta. Îmi aminteam cum începuse să tremure necontrolat în faţa clasei şi cum i se prelingea saliva pe faţă. Tortură magică sub aparenţa unei crize de epilepsie.

Anika făcu o grimasă, dar Connor izbucni în râs.

— Da, şi totul s-a întâmplat pentru că e un prost sentimental.

Era cât pe ce să fie prins atunci.

Apoi se întoarse spre Shay.

— S-a lăsat dat pe spate de faptul că *Moştenitorul* voia să vorbească despre Hobbes. A crezut că e un semn de sus sau aşa ceva.

Shay îi aruncă o privire mânioasă.

— Probabil că aşa este, spuse Silas. Dacă ai deschide cartea, ai vedea legătura. Dar, după cum am zis şi mai devreme, ar trebui să înveţi mai întâi să citeşti…

— Ştiai că asta urma să se întâmple din momentul în care l-ai lăsat pe el să recruteze un agent. Connor îl ignoră pe scrib, adresându-se Anikăi. Silas are cu totul alte priorităţi.

— Grant a făcut o treabă foarte bună, zâmbi batjocoritor Silas.

— Scăparea aia aproape că l-a dat de gol, spuse Connor. A fost o prostie din partea lui, trebuia să-şi fi dat seama de la bun început.

— Oricum, era mai bun decât trogloditul pe care l-ai adus tu, zise Silas, frunzărind un teanc de hârtii. N-aş pune piciorul în cocina aia din care acţionează. Dar probabil că tu deja ai toate bolile de care ai putea să te molipseşti în Rundown.

— Burnout, idiotule, spuse Connor. Şi e o acoperire la fel de bună ca şcoala. Lupii se duc acolo tot timpul.

— Burnout? am întrebat cu respiraţia tăiată. Tom Shaw e agent?

Mi-am amintit de managerul morocănos din barul nostru preferat. Un loc în care eram feriţi de privirile vigilente ale *Păzitorilor* şi unde nu ni se cerea niciodată să ne prezentăm buletinele. Tom era prietenul lui Nev, toboşarul formaţiei lor. Oare făcea lucrurile astea ca faţadă, ca să poată strânge informaţii despre noi, în timp ce stăteam la bar?

— Da, este. Monroe îi privi îngrijorat şi pe Connor, şi pe Silas.

— Nu-i nici pe departe un observator atât de bun pe cât a fost Grant, spuse Silas.

— Tom are relaţii mai bune. Connor îşi scoase pumnalul din teacă şi îşi plimba vârful degetului mare pe lamă, aruncându-i, în acelaşi timp, priviri ameninţătoare lui Silas. O să fie un element cheie al alianţei. Grant nu şi-a murdărit mâinile aşa cum a făcut-o Tom. Şcoala este un loc tihnit, în care poţi să aştepţi până când se liniştesc spiritele.

Dacă nu eşti urmărit de un sucub. Grant nu era singurul care fusese pedepsit la Mountain School. Mi s-a făcut pielea

de găină când mi-am adus aminte de felul în care îşi înfipsese Sora Flynn unghiile în obrajii mei, când intrase în baie peste mine şi Ren. Apoi m-am îmbujorat aducându-mi aminte ce făceam acolo. I-am aruncat o privire vinovată lui Shay, însă el nu se uita la mine.

— Îmi plăcea domnul Selby, protestă Shay. Era un profesor extraordinar.

— Bineînţeles că-ţi plăcea. Adne îi aruncă o privire aspră lui Connor. Este un bărbat curajos şi inteligent. Connor pur şi simplu nu are respect pentru intelect.

— Ştii, nu trebuie să-l aperi pe Silas doar pentru că amândoi aţi avut rezultate excepţionale, spuse el. Ideea e că, până la urmă, nu intelectul este cel care îţi salvează pielea.

— Asta nu e neapărat adevărat, îl contrazise Shay, care părea gata să deschidă o dezbatere serioasă.

Connor clătină însă din cap.

— Aşa văd eu lucrurile, puştiule. N-am de gând să mă cert cu tine.

— Doar că îţi place să bei pe gratis, spuse Silas şi începuse să mâzgălească furios în ceva ce arăta ca un jurnal de bord.

— Dumnezeule, sper că nu depui încă o plângere împotriva mea, nu? întrebă Connor, îndreptând pumnalul spre Silas.

— Activităţi necuviincioase, limbaj ameninţător… Silas nu-şi ridică privirea.

— O s-o ignor, Silas. Anika îşi încrucişă braţele pe piept. Îmi trimiţi cel puţin zece cereri din astea pe săptămână.

— Douăzeci.

Începusem să-mi pierd răbdarea cu ciondăneala asta.

— Cum primiţi informaţii de la ei? Cum reuşiţi să nu fiţi descoperiţi?

Vorbiserăm despre o bătălie? Când avea să aibă loc? Dinţii mi se ascuţiseră şi mă străduiam din răsputeri să nu mârâi de fiecare dată când scoteam o vorbă.

— Avem două cutii poştale în Vail, sub nume false, bineînţeles, dar îi dăm fiecăruia dintre ei câte o cheie,

răspunse Anika, fericită că avea ocazia să le întrerupă conversaţia. Aşa comunicăm. Schimbăm numele şi cutia o dată la câteva luni şi le dăm chei noi. În Vail sunt o mulţime de muncitori sezonieri şi de pasionaţi de schi care vin şi pleacă, aşa că schimbarea numelor nu atrage atenţia nimănui.

Am încuviinţat dând din cap, din ce în ce mai prudentă.

Căutătorii ne urmăriseră tot timpul, iar noi nici măcar nu ne dăduserăm seama. Erau imprevizibili şi tocmai acest lucru părea să-i facă mai eficienţi decât crezusem la început. Cu cât aflam mai multe, cu atât aveam mai puţine motive de mândrie în privinţa eficacităţii patrulelor *Gardienilor.*

— Te vei întâlni cu Grant astă-seară, spuse Silas, scoţând din buzunarul jeanşilor o bucată de hârtie mototolită. Tocmai am primit confirmarea.

Anika întinse mâna după bilet.

— Silas, am mai vorbit despre faptul că trebuie să avem grijă de corespondenţă.

— Mă grăbeam, ridică din umeri.

— În locul tău, n-aş pune mâna pe chestia aia, zise Connor. Nu poţi să ştii pe unde a fost.

— Taci din gură, păduche, se răsti Silas.

— Păduche? Connor izbucni în râs. Te-ai gândit mult până să găseşti asta?

— Linişte, amândoi. Monroe vorbi pentru prima dată de când se realăturase grupului. Ghidul emana din nou acel sentiment de calm şi de putere. Anika, echipa mea este gata. Putem să începem misiunea astăzi, aşa cum am sperat?

Mi-am ţinut respiraţia în aşteptarea răspunsului. Dacă nu primeam răspunsul pe care îl aşteptam, să fiu a naibii dacă nu aveam să mă întorc singură în Vail.

— Da, răspunse ea. Cine face parte din echipă?

Am zâmbit, trecându-mi limba peste dinţii ascuţiţi. Shay se uită la mine. Îmi puteam da seama că era îngrijorat, dar încuviinţă din cap. Ştia la fel de bine ca mine cât de importantă era această luptă.

— Lydia, Connor, Ethan şi Calla, spuse.

Eram uimită. Oricât de nerăbdătoare aş fi fost să plec la luptă era ciudat că acum făceam parte din echipa *Căutătorilor.* În plus, un anumit nume mă făcea să fiu nesigură.

— Ethan? am întrebat, amintindu-mi de privirea furioasă şi de urletele înnebunite care ieşiseră din gura acelui *Căutător,* cu nici jumătate de oră în urmă.

— Trebuie să se obişnuiască cu această alianţă cât de curând posibil, spuse Monroe. N-avem timp să-l menajăm.

— Sunt de acord, zise Anika. Cine altcineva?

— Isaac şi Tess ne vor ajuta să punem la cale misiunea de la avanpost, spuse el. Făcu o pauză şi se uită lung la Adne. Jerome va ţese.

Adne bolborosi ceva de neînţeles, dar Anika vorbi prima.

— Nu. Lui Jerome i s-a încredinţat o nouă misiune de profesor, e un *Ţesător* excelent şi şi-a câştigat locul de drept în Academie. Adne este noul *Ţesător* Haldis începând din acest moment.

Adne închise gura şi adoptă un aer arogant.

— M-am gândit că, având în vedere caracterul acestei..., începu Monroe.

— Fără discuţii, îl întrerupse Anika. Adne ţese. Bănuiesc că n-o să fie o problemă.

— Nu, zise Monroe, încrucişându-şi braţele pe piept, evident nemulţumit.

M-am încruntat la auzul acelui schimb de replici. Care e problema lor? Nu mă interesa să aflu ce aveau de împărţit Monroe şi Adne, dar nu voiam ca acest lucru să ne afecteze în vreun fel misiunea. Din fericire, Anika nu-şi dorea asta.

— Bine, spuse ea. N-avem timp de pierdut. Ethan a ajuns deja acolo?

— Da, zise Connor. Ar trebui să se fi calmat până acum. Tess se pricepe de minune cu sufletele zbuciumate. În plus, cred că i-a dat şi prăjituri.

Îi făcu Lydiei cu ochiul.

— Aşa a pus mâna pe tine, nu-i aşa, cu prăjiturile alea?

— Ce să fac, ador fursecurile cu ciocolată, spuse Lydia,

ridicând din umeri.

Poate că Ethan nu le-a mâncat pe toate, izbucni Connor în râs.

— O să aflăm în curând, zâmbi Anika. Adne, deschide o uşă.

Capitolul 5

— Aşteaptă. Mâna lui Shay îmi strângea braţul, ţinându-mă, deşi încă nu plecasem nicăieri. Pleci acum?

— Avem la dispoziţie un interval de câteva ore până ce pe munte o să înceapă să patruleze lupii mai bătrâni din haita Umbra Nopţii, dacă, într-adevăr, lupii tineri încă mai sunt trimişi înainte la patrulare – şi, pe moment, ne bazăm pe chestia asta, spuse Anika. Viteza este importantă ca să putem intra în legătură cu ei. Iar fusul orar este de partea noastră, dar ăsta e singurul nostru avantaj.

— Fusul orar? am întrebat. Ce vrei să spui cu asta?

— În Vail, e cu o oră mai devreme, zise Lydia, studiind lama unuia dintre pumnalele ei.

— Suntem pe un fus orar diferit? am întrebat. Unde anume ne aflăm?

— La Academia Rătăcitoare, spuse Adne. Făcu câţiva paşi şi se aşeză în mijlocul nostru. Inima şi sufletul a tot ceea ce înseamnă *Căutători.*

— Academia Rătăcitoare? am întrebat.

Nu mai auzisem niciodată de un asemenea loc. Şi informaţiile pe care le primisem despre *Căutători* îmi lăsaseră impresia că se ascundeau în bordeie săpate în

pământ, în diverse colţuri ale lumii, încercând să adune suficienţi recruţi pentru atacuri de gherilă.

— Academia este cea mai mare realizare a noastră, spuse Anika zâmbind. Aici păstrăm toate cunoştinţele noastre, şi ne oferă alimente, o meserie şi educaţie. Majoritatea *Căutătorilor* locuiesc aici, cu excepţia celor care sunt în misiune.

— Se numeşte Academia Rătăcitoare pentru că îşi schimbă locul la nevoie, zise Monroe. Nu rămânem în acelaşi loc mai mult de şase luni, pentru a nu fi descoperiţi. Un atac al *Păzitorilor* asupra sediului nostru ar însemna sfârşitul rezistenţei noastre.

Chiar dacă nu văzusem decât o mică parte din Academie, îmi dădusem seama că era uriaşă.

— Cum poţi muta o clădire?

— Da. Shay se întoarse încet, descriind un cerc şi uitându-se lung la tavanul înalt al încăperii. Şi eu m-am tot întrebat asta.

Adne îi făcu cu ochiul.

— Dacă mai eşti interesat de chestia asta şi peste trei luni, atunci o să-ţi păstrez un loc în primul rând.

— Las-o baltă. M-am încruntat. Unde suntem acum?

— În Iowa, spuse Anika.

— De ce aţi venit tocmai în Iowa?

— Exact. Connor dădu din cap solemn, batjocoritor, în direcţia mea.

Adne oftă.

— Ne mutăm peste tot în lume. Acum suntem în Iowa. Următoarea oprire e Italia.

Vedeam cu ochii minţii un glob pământesc care se rotea. *Cum ajunsesem aici?*

— N-avem timp de lecţii acum. Anika îi făcu semn lui Adne. Vom vorbi despre asta mai târziu.

— Exact. Adne, hai, deschide uşa, zise Connor. Niciodată n-am lost bun la aşteptat. Fac alergie şi îmi ies bube.

— Poate aşa o să arăţi şi tu mai bine, mormăi Silas.

Luă câteva foi împăturite din mormanul de hârtii. Cum reuşise să le găsească în acel morman haotic era o minune.

— Iată următoarele informaţii pentru Grant. Aruncă hârtiile spre Connor de parcă ar fi fost un frisbee. Încearcă să nu le pierzi.

— Mersi. Connor prinse foile din zbor.

— Ce se întâmplă aici? am întrebat. M-am uitat la Shay, neînţelegând nimic din acea conversaţie bizară.

— Ariadne este ţesătorul de portal, răspunse Monroe. Asta este cea mai importantă sarcină care poate fi acordată unui *Căutător.*

Cea mai importantă sarcină. Am studiat-o cu atenţie şi aş fi putut să bag mâna în foc că nu era mai mare decât Ansei.

— Ea conduce misiunea noastră?

— N-o conduce, zise Monroe. Doar ţese.

— Nu e un pic cam… tânără?

Habar n-aveam ce înseamna ţesutul, dar, dacă era vital pentru succesul misiunii noastre, mi-aş fi dorit o persoană cu ceva mai multă experienţă.

— După cum am spus şi înainte. Connor o bătu uşor pe Adne pe cap. Micuţa noastră drăgălaşă ne întrece aşteptările.

— Hai, lasă-mă să lucrez, mormăi Adne, dând la o parte mâna lui Connor.

Am făcut câţiva paşi spre ea, căci voiam să mă asigur că era, într-adevăr, atât de excepţională pe cât susţineau toţi.

Shay mă luă de braţ şi mă trase înapoi.

— Cred că e mai bine să vezi cu ochii tăi decât să ţi se explice.

Adne luă ţepuşele subţiri de metal care îi atârnau la brâu.

— Ce-s astea? am întrebat, pregătindu-mă pentru cazul în care se dovedeau a fi arme.

Adne ridică din sprâncene, dându-şi seama că intram în defensivă.

— Cuţite scoţiene – armele Ţesătorului. Vei vedea imediat la ce folosesc.

Trase aer în piept şi închise ochii. Apoi începu să se mişte. Cuţitele scoţiene tăiau aerul; fiecare mişcare agilă lăsa în urmă o dâră luminoasă, în încăpere auzindu-se sunete ca de clopote. Adne îşi mişca trupul rapid într-un

dans nebunesc. Se lăsa la podea, îşi ridica mâinile în sus, spre tavan, manevrând cuţitele cu mişcări care o făceau să pară că participă la o probă de gimnastică ritmică. Dârele strălucitoare pe care le lăsau în urmă armele începură să se aranjeze în straturi. Sunetele formau un cor de note cristaline. Adne ieşea cu mâinile în aer de parcă cuţitele ar fi intrat şi ar fi ieşit dintr-un gigantic război de ţesut invizibil. Modelul complicat de lumină strălucea din ce în ce mai tare şi a trebuit să-mi feresc privirea. Valuri de sunete inundau încăperea neîncetat, până când am avut impresia că urma să mă înec într-un ocean de muzică şi lumină.

Deodată, totul se opri.

— Uite, şopti Shay.

M-am întors spre Adne. Stătea cu răsuflarea tăiată în dreptul unui dreptunghi gigantic, care atârna suspendat în aer ca o tapiserie de lumină strălucitoare. M-am apropiat şi mi se tăie tespiraţia de surpriză. În dreptunghiul care se ondula în faţa noastră se zărea ceva: interiorul unui depozit. Munţi de cutii umpleau încăperea luminată difuz.

— Acolo mergem? am murmurat.

Adne dădu din cap, încercând în continuare să-şi recapete suflul.

— Frumos ţesut, spuse Connor, bătând-o pe umăr.

— Cu plăcere. Zâmbi ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

— Şi acum ce facem? am întrebat, uitându-mă la dreptunghiul strălucitor.

— Este o uşă, zise Adne. Trebuie să păşeşti prin ea.

Am studiat cu privirea portalul înalt de lumină.

— Doare?

— Gâdilă un pic, zise Connor batjocoritor.

Adne îl lovi cu latura plată a unuia dintre cuţitele ei.

— Au! ţipă Connor, masându-şi braţul.

— E în regulă, Cal, spuse Shay. Aşa am ajuns şi eu la Academie. Pare o nebunie, dar este sigur.

— O nebunie? protestă Adne.

— O nebunie frumoasă, spuse Connor, rânjind. Intru eu primul.

— Te rog, am spus, nedorind să recunosc faptul că acel

portal pâlpâitor îmi dădea fiori pe şina spinării.

Connor păşi încrezător în portalul scăldat în lumină. Preţ de o clipă, silueta lui deveni neclară, după care l-am văzut păşind printre cutii. Se opri, îşi întinse braţele şi căscă, apoi îşi lăsă brusc pantalonii în jos şi ne arătă fundul.

— Oh, Dumnezeule, Connor! gemu Adne. Hai, Shay, intră şi muşcă-l.

— Eu nu vin cu voi, ai uitat? protestă Shay, pufnind în râs. Şi chiar dacă aş veni, nu l-aş muşca de fund.

— Poate o să-l muşte Calla, rânji Adne.

— Puţin probabil, am mormăit, deşi, la o privire mai atentă, trebuia să recunosc că fundul lui Connor nu era o privelişte chiar atât de neplăcută.

— Destul, spuse Anika, îmbrăţişând-o scurt pe Lydia. Ai grijă de tine.

— Bineînţeles, răspunse Lydia, grăbindu-se prin portal, exact la timp ca să-l plesnească pe Connor la fund cu latul pumnalului ei.

Adne izbucni în râs.

— Haide, Calla, zise Monroe. Adne o să vină imediat după tine.

— Aşteaptă. Shay se ţinu strâns de mine. Noi ce o să facem cât timp o să fie ei plecaţi? O să stăm cu mâinile în sân până se termină misiunea?

— Nu. Monroe se apropie de el şi îl îndepărtă cu blândeţe de mine. Avem şi noi o sarcină de îndeplinit.

— Da? întrebă Shay, încruntându-se.

— Noi o să le facem o vizită unor instructori ai academiei, spuse el. Iar tu îi vei convinge că n-o să fie nicio problemă dacă la cursurile lor va veni şi o haită de tineri lupi.

Deci, iată ce însemna o alianţă. Nu numai că aveam să luptăm alături de ei. Urma să ne şi antrenăm împreună şi să învăţăm totul despre lumea lor. Oricât de ciudată părea acea idee, era şi palpitant, în acelaşi timp.

Adne a început să bată din picior.

— Haide, Lily. Noi încercăm să deschidem şi să închidem rapid portalurile. Nu e ca şi cum am căsca gura în vitrine.

Porecla mă deranjă destul cât să-i arăt colţii. Am fost mai

mult decât satisfăcută când am văzut că se dă un pas înapoi.

M-am uitat la Shay, care îmi zâmbi timid.

— Baftă.

I-am zâmbit şi eu, cât de frumos am putut, am închis ochii şi am păşit prin ceaţa luminoasă.

Connor nu se înşelase cu totul când descrisese senzaţia care mă cuprinse în momentul în care am atins uşa de lumină, deşi trecerea prin portal nu m-a făcut să simt gâdilături. Am simţit nişte furnicături pe piele, de parcă aş fi intrat într-un spaţiu plin de electricitate statică. Apoi, un aer stătut şi prăfuit îmi umplu plămânii şi l-am auzit pe Connor râzând. Din fericire, îşi trăsese pantalonii pe el.

— Eşti cu noi, Calla? întrebă Lydia. Călătoria a luat sfârşit. Aici trebuie să te dai jos.

Connor tuşi.

— Pot să te ajut cu asta.

Mi-am revenit din uimire şi i-am aruncat o privire mânioasă.

— Te saturi vreodată de propriile tale glume? Lydia îl împinse spre uşă.

— Chiar trebuie să întrebi asta? Rânji şi îşi flutură genele în luţa ei.

Ea încercă să-i arunce o privire severă, însă pufni în râs.

— Băiete, eşti o catastrofă, dar tocmai de-asta te iubesc.

— Bineînţeles că mă iubeşti.

— Nu te mai lăuda, Connor. Adne îşi făcu apariţia prin portal. M-am întors spre ea. În dreptunghiul din spatele ei vedeam imaginea pâlpâitoare a încăperii din care veniserăm. Toţi ne-am simţit intimidaţi când am trecut prima dată prin portal.

— Nu e un mijloc de transport tocmai rău, spuse Connor, frecându-şi braţele de parcă încă l-ar fi furnicat. Nu-i aşa, lupoaico?

— Nu, nu este. Ochii îmi erau aţintiţi asupra portalului strălucitor… doar că…

— Doar că ce? Adne îşi puse mâinile în şold. Nu-ţi place cum ţes?

— Nu-i vorba de asta, am spus, examinând în continuare portalul. Dar nu te nelinişteşte?

Adne oftă şi îşi încrucişă cuţitele în dreptul portalului. Uşa dispăru.

— Uite ce e, Lily. Am făcut tot exerciţiul acesta ca să-ţi demonstrez că e perfect sigur. Nu ştiu ce altceva aş putea face decât să te las să intri şi să ieşi pe uşă toată noaptea.

— Nu asta am vrut să spun, am zis. Nu ţi-e teamă că *Păzitorii* ar putea să deschidă, la rândul lor, una dintre aceste uşi şi să te găsească? Un atac-surpriză perfect. Adică, doar pentru asta îl folosim şi noi, nu-i aşa?

— Oh. Adne încuviinţă din cap. Înţeleg.

— Ce înţelegi? am întrebat. Ar trebui să fii îngrijorată. Este o scăpare destul de mare.

— Da, ar fi, continuă Adne, zâmbind răutăcioasă. Dacă ăsta ar fi un motiv de îngrijorare, dar nu este.

— De ce nu? Mă enerva expresia atotştiutoare de pe chipul ei.

— Pentru că *Ţesătorii* noştri sunt foarte speciali, spuse Connor, încolăcindu-şi mâinile în jurul lui Adne şi sărutând-o pe obraz, înainte ca ea să apuce să se smucească şi să-i dea un brânci.

— Eşti atât de ticălos, zise ea, însă nu se putu abţine să nu râdă.

— Încercam să-ţi fac un compliment, spuse Connor, prefăcându-se jignit şi nereuşind să se ferească suficient de repede în momentul în care ea se repezi asupra lui.

— Poate să-mi spună cineva de ce nu e o problemă chestia asta? am întrebat nervoasă, văzându-i că se amuzau când eu eram atât de îngrijorată.

— *Păzitorii* nu pot crea portaluri, spuse, pur şi simplu, Adne, oprindu-se din meciul ei de wrestling cu Connor şi uitându-se din nou la mine.

— De ce nu? am întrebat, încruntându-mă.

— Este unul dintre puţinele avantaje pe care le avem, pentru că nu am încălcat regulile naturale ale magiei aşa cum au făcut-o ei, spuse.

— Tot nu înţeleg.

— Mai ţii minte chestia aia cu păcatul împotriva naturii, de care a pomenit Silas mai devreme? mă întrebă Connor rânjind.

— Da, nu că a avut prea mult sens. Mi-am încrucişat braţele la piept. Şi mă surprinde faptul că aduci vorba despre asta acum.

Îşi ridică braţele în semn că se predă.

— Fac asta din pură necesitate. Eu sunt de părere că eşti superbă, lupişoaro – din câte îmi dau eu seama, n-ai nicio trăsătură de mutant. Dar, pe de altă parte, nu te-am văzut decât îmbrăcată.

— Termină, Connor, gemu Lydia.

— Da, să trăiţi. OK – deci *Păzitorii* au încălcat nişte reguli importante pentru a dobândi puterea pe care o au acum, inclusiv în momentul în care au creat *Gardienii,* spuse Connor, trecându-şi mâinile prin claia de păr castaniu ciufulit. Adevărul este că portalurile funcţionează pe baza unor principii naturale. Iar dacă faci mereu chestii care nu sunt pe placul pământului, aşa cum fac *Păzitorii,* nu-i mai poţi cere favoruri.

— Poftim? Nimic din ceea ce îmi spusese nu avea sens.

— Toate lucrurile de pe lumea aceasta – inclusiv toate zonele pământului – sunt interconectate, spuse Adne. Ţesătorii se folosesc de Magia Veche pentru a îmbina firele acestei legături, şi leagă un loc de altul. Aşa călătorim noi.

— Dar *Păzitorii*…, am început eu.

— Pentru început, ei nu pot lega fire, Connor termină fraza în locul meu. Trebuie să călătorească pe cale tradiţională. Sau cu ajutorul noilor tehnologii, bănuiesc. Însă nu se pot sluji de portaluri. Ei nu pot ţese. Pământul nu le-ar permite asta.

Tot nu eram sigură că înţelesesem, însă conversaţia noastră se întrerupse în momentul în care am auzit o uşă deschizân-se se în celălalt capăt al depozitului. Aruncându-mă la pământ, mi-am schimbat înfăţişarea, gata să-l atac pe bărbatul care îndreptase o arbaletă spre noi. Connor sări în faţa mea înainte să apuc să atac.

— Isaac, lasă chestia aia jos! Ţi-am făcut noi vreodată

ceva?

Bărbatul cu arbaleta mormăi.

— Ah, bine. Chiar ne întrebam când o să ajungeţi aici. De ce ai deschis portalul în depozit?

Pentru că, dacă Ethan ar fi fost cel cu arbaleta, ar fi lovit deja, spuse Adne, arătând cu degetul spre mine. Am fost prudentă.

— Nu-i o idee rea, zise Isaac. Deşi tot ce ar fi putut face acum ar fi fost să arunce cu prăjituri în lup. Se îndoapă de când a ajuns aici.

— Calla, ar trebui să încerci să nu te mai transformi cât timp suntem aici, spuse Lydia, apropiindu-se de Isaac şi îmbrăţişându-l. Unde e fata mea preferată?

Mi-am schimbat înfăţişarea, înghiţindu-mi replica ironică ce-mi stătea pe buze. Oare la ce se aşteptau? Experienţele mele trecute care implicau arbalete şi *Căutători* nu fuseseră tocmai plăcute.

— E la bucătărie cu Ethan, răspunse Isaac.

— Ce face Ethan? întrebă Adne. În afară de faptul că se îndoapă cu prăjiturele.

Isaac se uită la mine.

— Începe să-şi revină.

— Asta-i bine, spuse Connor, luându-mă de mână şi trăgându-mă după el spre uşă. Isaac, ţi-o prezint pe Calla. Ea este alfa care o să conducă noua noastră revoltă fantastică a *Gardienilor.*

— Ce să fac? Brusc, adevăratele implicaţii ale acestui nou plan mă loviră pe neaşteptate, ca o avalanşă de bolovani.

— Asta-i tot? rânji Isaac. Îmi pare bine să te cunosc, domnişoară agitator.

I-am strâns mâna şi i-am aruncat o privire duşmănoasă lui Connor.

El mă bătu pe umăr.

— Voiam doar să mă asigur că reputaţia te precede.

— Mersi.

L-am urmat pe Isaac, ale cărui nenumărate codiţe împletite, lungi şi subţiri, îi atârnau într-o coadă prinsă la ceafă. Intră în pas de plimbare într-o încăpere complet

goală, cu excepţia covoarelor de pe podea şi a armelor ce atârnau pe pereţi.

Lydia, văzându-mă studiind camera, îmi zâmbi.

— Asta e sala de antrenamente.

Isaac ne conduse printr-o altă uşă şi am intrat într-o cameră unde ne-au întâmpinat un foc în care trosneau lemnele, miros de cafea proaspătă şi două chipuri. Unul zâmbitor, celălalt încruntat.

— Bună, frumoaso. Lydia îmbrăţişă o femeie care părea să aibă aceeaşi vârstă cu ea – în jur de treizeci şi cinci de ani – şi ai cărei cârlionţi care îi ajungeau până la bărbie îmi aduceau aminte de Bryn, doar că femeia aceasta avea părul negru-albăstrui.

— Este ziua mea norocoasă, spuse femeia şi o sărută.

— Poate să fie şi ziua mea norocoasă? întrebă Connor cu ochii pe cele două femei ale căror buze erau unite într-un sărut.

— Nu te da la iubita mea, Connor. Lydia izbucni în râs, strângând-o puternic în braţe pe cealaltă femeie.

— Nu mă dădeam la ea, protestă Connor. I-am făcut un compliment. Crezi că mi-aş permite să-ţi încalc teritoriul? Uiţi poate că merg cu tine în patrulări. Nu vreau să mă aflu în raza pumnalelor tale.

— Inteligent băiat, spuse Lydia, întorcând-o pe cealaltă femeie spre mine. Tess, ea este Calla. Lupul adormit pe care speram să-l putem trezi.

— Şi iată că s-a trezit. Tess veni, fără să stea pe gânduri, spre mine şi îmi întinse ambele mâini. Este o onoare să te cunosc.

Acelaşi cuvânt… onoare. Mă uimea.

— Mulţumesc. I-am luat mâinile calde şi moi într-ale mele. Zâmbetul îi lumina ochii albaştri, sinceri şi plini de bunătate. Mi-a plăcut imediat de ea.

— Avem timp să bem o cafea? întrebă Isaac, cu cafetiera în mână. Sau trecem direct la vărsare de sânge şi la spintecat de maţe?

M-am uitat lung la el, surprinsă de faptul că punea o cafea mai presus de război.

— Tu n-o să faci nimic de genul ăsta, spuse Lydia strângând-o pe Tess la piept. *Cositorii* trebuie să rămână la avanpost. Doar trăgătorii şi lupul vor participa la misiunea asta.

— Şi eu, spuse Adne.

— Am auzit că eşti noul *Ţesător,* Ariadne, zise Isaac, în timp ce-şi turna o ceaşcă de cafea. Bine ai venit la bord!

-— Adne, răspunde ea. Doar Adne.

— Încă te revolţi împotriva tatălui tău, Ariadne? întrebă Tess, sprijinindu-se de Lydia. Am mai vorbit despre asta.

— Tu ai vorbit despre asta, spuse Adne, croindu-şi loc printre ei şi aşezându-se pe un scaun la masa de la bucătărie, lângă Ethan, care se uita în gol la cafeaua şi la farfuria cu firimituri din faţa lui. Şi n-aţi vrea să vă luaţi o cameră? Ştiţi bine că nu toată lumea şi-a întâlnit marea dragoste, iar voi nu faceţi decât să ne daţi peste nas ori de câte ori aveţi ocazia.

— Ai grijă, zise Lydia. N-avem prea multe ocazii să ne vedem, şi ştii bine asta. Avem noroc dacă putem să petrecem o oră împreună pe acelaşi fus orar.

— În plus, ai doar şaisprezece ani, Ariadne, spuse Tess, aruncându-i o privire severă. Încă n-ai avut timp să cunoşti iubirea.

— Ba cum să nu. Connor se trânti pe scaunul de lângă Adne şi o luă de după umeri. Doar că încă n-o apreciază.

Adne oftă şi îşi lăsă capul pe masă.

— O să mă mărit cu prima persoană care îmi aduce o ceaşcă de cafea. Nu-mi pasă cine este.

— Aruncă-mi o ceaşcă, Isaac! Connor aproape sări în picioare.

— Of, te rog, mormăi Adne, fără să-şi ridice capul de pe masă.

— Glumeşti? întrebă Connor. O ceaşcă de cafea în loc de inel? Pentru o asemenea cerere în căsătorie sunt pregătit oricând.

Mi-am plimbat degetele pe inelul rece de metal de pe deget. Văzând că Adne mă privea, mi-am ascuns mâinile sub masă.

— Doar asta îţi permiţi, adăugă Isaac.

— Ei bine, şi de asta, izbucni în râs Connor.

— Tot n-am primit cafea, spuse Adne. Cu toate că am făcut o ofertă foarte generoasă.

— Nu te da bătută atât de uşor, draga mea, zâmbi Isaac, aducându-i o ceaşcă aburindă lui Adne. Vrei cafea, Calla?

— Ăăă. Eu…, am şovăit căci nu înţelegeam de ce stăteam încă la palavre, când trebuia să pornim în scurt timp la luptă. N-ar trebui să ne concentrăm asupra atacului? Anika spunea că avem un interval foarte scurt de timp să ne îndeplinim misiunea.

În încăpere se lăsă tăcerea. Mi-am ţinut respiraţia, căci, evident, spusesem ceva greşit.

Lui Tess i se făcu milă de mine.

— Scumpo, întotdeauna este timp de o cafea, spuse ea, luându-mă de mână şi aşezându-mă pe scaunul liber de lângă Connor.

— Mereu ne facem timp pentru ceva plăcut, când urmează să vedem moartea cu ochii, adăugă Connor.

— Amin, mormăi Ethan din colţul în care stătea.

M-am uitat lung la ei şi am înţeles când i-am văzut zâmbind uşor, cu tristeţe. M-am gândit la viaţa pe care o duceau. La lucrurile cărora trebuiau să le facă faţă. *Păzitori. Gardieni.* Strigoi.

Creaturi de coşmar.

Supravieţuire. La asta se reducea totul. *Căutătorii* erau războinici, ca şi *Gardienii.* Priveau fiecare luptă ca pe ultima. Toate aceste lucruri – de la băutul cafelei în momente ciudat alese, până la glumele nepotrivite ale lui Connor – erau o tactică defensivă. Numai că nu funcţionau ca o armură fizică. Erau un soi de bastion mintal. O cale de a nu-şi lăsa spiritul pradă disperării.

M-aş fi putut obişnui cu această strategie, oricât de ciudată ar fi fost. Mai ales dacă primeam cafea, deşi mă întrebam dacă nu cumva aş fi fost mai avantajată în luptă dacă mi-aş fi păstrat irascibilitatea pe care mi-o provoca lipsa acesteia.

— Ce-i locul ăsta? am întrebat, încercând să fac legătura

între depozit, sala de antrenamente şi bucătăria în care ne aflam acum.

— Avem avanposturi în apropierea principalelor aşezări ale străzilor din toată lumea. Acestea au două scopuri principale: să ne ajute să păstrăm legătura cu spionii noştri din lumea muritorilor şi să punem la cale atacuri împotriva ţintelor *Păzitorilor.*

— Dulcele nostru purgatoriu, oftă Isaac.

— Poate că suntem în purgatoriu, însă cafeaua e al naibii de bună, izbucni în râs Lydia.

— Purgatoriu?

M-am încruntat, însă am zâmbit imediat, în momentul în care Isaac îmi întinse o cană plină cu un lichid fierbinte, negru ca smoala.

— Ştii, locul acela dintre paradis şi infern, în care rămâi blocat, spuse Connor. Paradisul fiind Academia, iar infernul…

— Vail. Ethan îşi împinse scaunul şi se îndreptă către un colţ mai retras al încăperii, aparent incapabil să-mi mai tolereze prezenţa.

Tess dădu din cap, însă Ethan o ignoră, preferând să-şi bea cafeaua izolat, în tăcere.

Am decis că cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să păstrez distanţa faţă de Ethan. Nu conta dacă avea încredere în mine sau dacă mă plăcea ori nu. Nu venisem aici să-mi fac prieteni. Mă aflam aici ca să-mi salvez haita.

M-am întors din nou spre Connor.

— Deci, unde ne aflăm mai exact?

Când am pus întrebarea, a trebuit să-mi ascund fiorii de groază; dacă eram atât de aproape de *Păzitori,* cât de în siguranţă puteam fi?

Lydia îmi răspunse în timp ce ni se alătura, împreună cu Tess, la masă.

— Suntem într-un depozit din Denver. *Ţesătorii* deschid porţi de aici către ţintele noastre. Trăgătorii vin şi pleacă în funcţie de misiunile pe care le primesc.

— Iar noi, *Cositorii,* stăm aici singuri, spuse Isaac, părând trist.

— Vrei să spui că nu sunt o companie plăcută? spuse Tess, strâmbând din buze.

— Nu, dacă asta înseamnă că n-o să-mi faci în continuare de mâncare, zise Isaac, rânjind.

— Acum te pune să-i găteşti? întrebă Lydia. Eşti mult prea amabilă.

— Nu-mi strica aranjamentul, femeie! protestă Isaac. În plus, eu spăl vasele.

— Asta aşa e, zise Tess.

Am sorbit din cafea, încercând să reţin tot ce aflam.

— Ce sunt *Cositorii?*

— N-au mai rămas mulţi *Căutători* pe lume, spuse Lydia, pe ton sumbru. Majoritatea locuiesc la Academie, unde predau sau se antrenează şi pleacă în misiuni numai când este nevoie. Însă cei care încă luptă, care îşi riscă în fiecare zi viaţa în război, trăiesc în avanposturi ca acesta. Diviziile noastre au mereu aceeaşi componenţă: grupuri de câte zece, iar fiecare membru are o anumită sarcină. *Cositorii* se ocupă de aprovizionare şi vând sau cumpără bunuri de valoare pe piaţa neagră, păstrând afluxul de numerar în valutele actuale.

— Piaţa neagră? m-am încruntat, un pic neliniştită.

— Nu-ţi face griji, Calla, nu facem trafic cu chestii nasoale, cum sunt organele, chicoti Tess, clătinând din cap. Văzând însă că râd stingherită, adăugă: De obicei, facem trafic cu obiecte de artă şi antichităţi. Lucruri pe care ştim cum să le găsim şi la care alţi oameni nu ar avea acces.

— Încearcă să-ţi spună că, de fapt, *Cositorii* sunt contrabandişti, spuse Connor. Dar unii drăguţi.

— Connor, ştii că ne-am pregătit mult şi din greu ca să facem asta, zise Isaac.

— Mai mult decât v-aţi pregătit voi, adăugă Tess.

— Cât de mult? am întrebat.

— Pregătirea standard pentru *Căutători* este de doi ani de cursuri generale, urmaţi de un alt an de specializare pentru misiunea aleasă, spuse ea. *Cositorii* fac doi ani în plus.

— Ca să înveţe să facă contrabandă?

— Uite ce-ai făcut, Connor, spuse Tess, clătinând din cap.

Nu, nu aşa stau lucrurile. *Cositorii* învaţă istoria artei, limbi străine şi studii clasice. Ştiu toate astea pe de rost, asta pe lângă strategiile de luptă. Sarcinile *Cositorilor* sunt, într-un fel, mai periculoase decât cele ale *Trăgătorilor.*

Mi-am dres glasul, încă neliniştită.

— Şi *Trăgătorii* ce sunt?

— Sunt omologii noştri, zise Lydia. Sunt antrenaţi pentru a fi prima linie ofensivă în lupta împotriva *Păzitorilor.* Ei atacă ţintele inamice prestabilite. Dar, de cele mai multe ori, asta înseamnă să omoare *Gardieni.*

— Minunat, am spus, simţind cum mi se ascut caninii la auzul vorbelor lor. Iar *Ţesătorii* deschid uşi. Şi Monroe, el este…

Încercam să-mi aduc aminte cum îl numiseră.

— Ghidul, mă ajută Tess. Este Ghidul nostru.

Ethan se apropie, trântindu-şi cana goală de cafea pe masă.

— Acum, că s-au încheiat orele la grădiniţă, putem pleca? Anika ştia ce spunea. N-avem la dispoziţie decât câteva ore de lumină.

— Ethan!

Tess se ridică brusc în picioare.

— Calmează-te, fato. Connor se ridică şi el. Ethan are dreptate. Trebuie să plecăm.

Lydia mă privi.

— Sunt sigură că mai ai o mulţime de întrebări. Îmi pare rău că nu-ţi putem răspunde la toate acum.

— Nu-ţi face probleme, am spus, ridicându-mă de pe scaun, cu muşchii pregătiţi.

Cofeina şi simplul gând că aveam să alerg prin pădure mă făceau să nu mai am răbdare.

Sosise vremea ca lupoaica alfa să-şi găsească haita.

Capitolul 6

Uşa deschisă, de această dată de Adne, dezvălui un peisaj pe care îl cunoşteam de când mă ştiam. Panta acoperită de zăpadă strălucea sub soarele de după-amiază, umbrită pe alocuri de brazi semeţi.

— E versantul estic, am murmurat.

Nevoia de a fugi, de a da de urma lupilor mei şi de a-i duce într-un loc sigur era copleşitoare. Am scrâşnit din dinţi, încercând să mă stăpânesc.

— Da, spuse Adne. Oare o să meargă? Am stabilit să ne întâlnim în apropiere. Grant e pe un traseu aflat cam la un kilometru distanţă de noi, în rezervaţia de la graniţa rutei pe care patrulaţi de obicei, dar n-ar trebui să ducă la un atac al lupilor… să sperăm.

— Urăsc iarna, mormăi Ethan, legându-şi şireturile la cizme.

— De-abia aştept să fac un om de zăpadă, spuse Connor, încălţându-şi ghetele de zăpadă.

— Câteodată, chiar nu-mi place deloc de tine, zise Ethan, punându-şi mănuşile, dar se vedea că se abţine să nu zâmbească.

Lydia pufni în râs şi îşi trase pe ea echipamentul de iarnă.

— Calla, eu şi Ethan o să venim cu tine să-ţi găsim lupii. Connor se va îndrepta în direcţia opusă, ca să se întâlnească cu Grant.

Am încuviinţat dând din cap, deşi, în sinea mea, mi-aş fi dorit să vină Connor cu noi, şi nu Ethan. Nu mă ajutase nici faptul că, în momentul în care păşisem prin portal, Lydia o luase înainte, iar Ethan venise în spatele meu. Mă temeam

că ar fi putut fi un pic cam prea tentant pentru el să-mi las spatele descoperit în bătaia arbaletei.

— Vă aştept aici, spuse Adne, închizând uşa. Se sprijini de un opac. Să nu staţi prea mult. Cred că nici măcar cele douăzeci de straturi de haine pe care le am pe mine n-o să reziste la altitudinea asta. Am îngheţat deja.

Comentariul ei mă smulse din visurile mele de a alerga nebuneşte prin troienele de zăpadă.

— De ce nu aştepţi înăuntru?

Căutătorii se uitară lung la mine. Le-am întors privirea, fără să înţeleg de ce se încruntau. Când se deschidea o uşă, puteai vedea cealaltă parte a portalului. Imaginea era înceţoşată, dar nu chiar atât de neclară.

Ethan mormăi ceva pe sub mustaţă. Adne îl privi lung înainte să-mi zâmbească.

— Scuze, spuse ea. Uităm că nu cunoşti toate regulile. Portalurile nu pot fi lăsate niciodată deschise.

— Niciodată. Ethan bătători zăpada cu picioarele. Şi *Ţesătorii* nu participă niciodată la atacul propriu-zis – ei rămân întotdeauna cât mai departe de zona în care are loc misiunea.

Adne îi aruncă o privire mânioasă, dar Connor clătină din cap.

— Ştii de ce trebuie să faci asta, piersicuţo.

— Taci din gură.

Lydia îşi puse mâna pe umărul lui Adne.

— *Ţesătorii* sunt cele mai puternice şi mai valoroase instrumente ale *Căutătorilor.* Încercăm să-i expunem unui risc cât mai mic.

— Dar asta spuneam şi eu, am zis frustrată, căci îmi dădeam seama că încă nu ştiam o mulţime de lucruri despre presupuşii mei aliaţi. Dacă rămâne de cealaltă parte a uşii, poate să închidă portalul la primul semn de pericol.

— Indiferent cât de precaut este un *Ţesător,* tot facem greşeli, zise Adne, cu o privire care ar fi putut ucide. Ceva ar putea trece dincolo.

— Parcă ai spus că *Păzitorii* nu pot folosi portalurile, am zis.

— *Păzitorii* nu pot crea portaluri, zise Adne. Dar pot trece prin ele. La fel pot şi bestiile create de ei. *Gardieni,* strigoi şi aşa mai departe.

— Iar dacă *Păzitorii* ar reuşi vreodată să pună mâna pe un *Ţesător,* zise Lydia, dacă ar sili un prizonier să deschidă uşi, ar putea să ne atace prin surprindere. Din acest motiv, portalurile rămân închise, şi *Ţesătorii* nu pot fi *Trăgători.* Ei lucrează în afara zonei periculoase… sau, cel puţin, cât de departe posibil de câmpul de luptă.

Adne părea că tocmai muşcase dintr-o lămâie.

— Motiv pentru care, dacă vezi că se apropie altcineva de tine, trebuie să te întorci în purgatoriu, îi spuse Connor.

— Ştiu protocolul, zise ea. Am absolvit, ai uitat?

— Cum aş putea să uit? zâmbi Connor, trimiţându-i bezele înainte să înceapă să-şi croiască drum prin zăpadă.

— Prea bine, Calla, spuse Lydia. E clar că tu ştii cel mai bine zona. Condu-ne.

Am rânjit, mi-am schimbat forma şi am început să ţopăi prin zăpadă. Aerul rece şi înviorător de iarnă îmi gâdila nările, tânjeam să urlu. Un iepure ţâşni de sub un tufiş şi am simţit că îmi lasă gura apă.

— Calla! strigă Lydia.

M-am oprit derapând uşor pe zăpadă şi ridicând neaua ca o raţă în jurul meu. *Ups.*

Mă bucurasem atât de tare că puteam să alerg pe munte încât uitasem că nu eram cu ceilalţi lupi. Oamenii se deplasau încet. M-am întors şi am alergat înspre Ethan şi Lydia, schimbându-mi forma când am ajuns în dreptul lor.

— Scuze.

— Poţi să pleci în recunoaştere, dar hai să nu ne pierdem, spuse Lydia.

Ethan îşi aranjă arbaleta pe umăr.

— Dacă ni se pare că te duci prea departe, am să trag direct în coadă.

Lydia îl fulgeră cu privirea.

— Glumeam, glumeam, răspunse el, dar rânjetul pe care mi-l aruncă nu era deloc prietenos.

După ce mi-am recăpătat forma de lup, am luat-o

înaintea *Căutătorilor,* având grijă să nu-i pierd din ochi. Zăpada proaspătă nu ne era de ajutor. Acoperea mirosurile şi urmele noi şi le ştergea pe cele mai vechi.

Uşa pe care o deschisese Adne se afla la sud-vest de Peştera Haldis. M-am îndreptat înspre zona în care ar fi trebuit să patruleze *Gardienii* la ora aceea a după-amiezii. Nu era uşor să mă obişnuiesc cu noii mei aliaţi. Imposibilitatea de a comunica între noi era, în cel mai bun caz, sâcâitoare, iar în cel mai rău caz, îngrozitor de frustrantă. Ori de câte ori voiam să le vorbesc, trebuia să alerg spre ei, să-mi schimb înfăţişarea, după care să o iau din nou înainte. Asta mă făcea să-mi doresc cu şi mai multă disperare să-mi recapăt haita. Încercam să-mi aduc aminte cum fusese când parcursesem acest traseu cu Shay, când el era încă muritor. Avusesem răbdare, îl aşteptasem când rămăsese în urmă, iar *Căutătorii* se dovedeau mai mult decât capabili să se mişte rapid prin troienele de zăpadă. Deşi nu era parteneriatul ideal, ştiam că putea funcţiona. Încercam să nu uit acest lucru, în timp ce mă avântam în mormanele de zăpadă.

Am râcâit cu labele în zăpadă până am ajuns la pământul îngheţat, mi-am ridicat botul şi am adulmecat aerul, am făcut tot ce trebuia pentru a da de urma haitei mele. Dar n-am putut găsi nimic. Nicio urmă, niciun miros. Nimic. *Unde sunt?*

Începusem să-mi pierd orice speranţă, iar soarele se pregătea să coboare către asfinţit. Lydia mă strigă din nou.

— Ai găsit ceva? Se uita la umbrele ameninţătoare care se întindeau ca nişte pete de cerneală pe zăpadă.

— Nu, am spus, dând cu piciorul în zăpadă. Chestia asta ascunde mirosurile. N-am adulmecat decât urmele vânatului, altceva nu.

— Lupii tăi n-ar fi trebuit să lase urme proaspete în timpul patrulării? întrebă Ethan.

M-am încruntat. Scosese în evidenţă exact lucrul care nu-mi dăduse nicio clipă pace cât timp studiasem perimetrul. Chiar dacă ruta s-ar fi schimbat, *Gardienii* ar fi trebuit să lase în urmă cel puţin un semn în timpul traversării acestei

zone a muntelui. Eram prea aproape de Peştera Haldis pentru ca patrulele s-o ocolească. Doar dacă… doar dacă… noi furasem artefactul ascuns în Peşteră, iar *Păzitorii* ştiau asta. Le simţisem teama peste tot în şcoală, starea lor de tensiune după ce Shay găsise acel cilindru straniu şi îl luase cu el. Peştera Haldis nu mai trebuia apărată. Lupii nu mai aveau de ce să mai patruleze pe aici. Şi singurul motiv pentru care haitele ar fi dat târcoale perimetrului sacru ar fi fost ca să aştepte…

— Oh, nu, am spus, plesnindu-mi fruntea cu mâna înmănuşată. Am simţit cum îmi îngheaţă sângele în vine.

— Ce? întrebă Lydia.

Nu voiam să le spun. Fusesem atât de idioată. Cum de putusem să uit un lucru atât de important? Obrajii îmi ardeau pentru că acum ştiam de ce. Mă lăsasem furată de posibilitatea de a-i găsi pe Mason şi pe Ansei, chiar şi pe Fey cea morocănoasă, de a fi din nou alături de haita mea şi căzusem pradă aşteptărilor pe care le avusesem mereu ca alfa. În zona aceasta patrulasem. Toată viaţa mea se desfăşurase în jurul acestui loc. Nici nu mă mai gândisem că trebuie să iau în calcul alte variante.

Dar de ce nu spusese nici Shay nimic când făcusem acest plan? Ştia că Haldis lipsea. Era la el.

— Calla, spuse Lydia din nou. Ce se întâmplă?

În timp ce căutam o explicaţie şi o scuză, ceva îmi atrase atenţia. La vreo sută de metri distanţă, o siluetă se apropia grăbită de noi.

— Atenţie, zise Ethan, ridicându-şi arbaleta şi ţintind silueta.

— Aşteaptă, spuse Lydia, prinzându-l de braţ. Silueta se uita spre noi şi dădea disperată din mâini. E Connor.

Se mişca incredibil de repede, având în vedere că purta încălţări pentru zăpadă – probabil că se antrenaseră cu rigurozitate pentru a lupta pe timp de iarnă.

— Haideţi, zise Ethan, îndreptându-se spre Connor.

Când am ajuns în dreptul lui, Connor se aplecă şi îşi sprijini mâinile pe genunchi, încercând să-şi recapete suflul.

— E mort, spuse Connor gâfâind. Grant e mort. L-am

găsit cu gâtul tăiat.

Fusesem crescută pentru luptă şi nu mă gândisem niciodată că moartea ar fi putut să mă neliniştească. Dar, imaginându-mi-l pe neîndemânaticul şi bunul domn Selby zăcând într-o baltă de sânge, m-am cutremurat.

— La naiba! Ethan îşi plecă privirea.

Lydia închise ochii.

— Ce păcat! Asta înseamnă că trebuie să plecăm de aici. Dacă lupii încă mai vânează, o să ne simtă mirosul fără probleme… sau o să dea de Adne.

Connor încuviinţă dând scurt din cap, dar se uită la mine.

— Ţi-ai găsit lupii?

— Nu, am spus, încă afectată de veştile despre moartea neaşteptată a domnului Selby. Şi tocmai mi-am dat seama că…

Am amuţit auzind urletul. Mi se ridică părul pe ceafă la auzul celui de al doilea şi al treilea urlet.

— Asta nu-i haita mea, am şoptit.

— Ştiu că suntem aici, spuse Ethan. Hai să mergem.

— Nu te îndepărta de noi, îmi zise Lydia, preluând încă o dată conducerea.

Am început să coborâm versantul, însă Lydia ne conducea pe o rută în zigzag, nu direct pe drumul pe care venisem. Croia o nouă cărare în timp ce ne îndreptam spre Adne, evitând vechiul drum pe care îl folosisem la dus. Mi-am luat înfăţişarea de lup şi am alergat pe drumul pe care venisem, refăcând traseul, adulmecând încontinuu aerul şi ascultând, încercând să-i aud pe lupii care urlaseră şi să-mi dau seama dacă ne dăduseră de urmă. Însă, pe măsură ce se lăsa noaptea, tăcerea devenea neliniştitoare şi mi-am adus aminte că zăpada acoperea nu numai mirosurile, dar şi sunetele. O rafală de vânt ridică primul strat de zăpadă şi ne şfichiui chipurile cu cristale îngheţate, bătând în direcţia din care veniseră urletele.

Nu era bine. Mergeam împotriva vântului. Ne puteau simţi mirosul, iar eu nu aş fi avut cum să-i simt decât în momentul în care ar fi fost suficient de aproape de noi cât să ne atace.

Urletele se auziră din nou, mult mai aproape.

— Nu cred că o să reuşim să plecăm de aici fără să ne luptăm, spuse Ethan.

— Continuă să alergi. Lydia scotea aburi albi pe gură.

Ajunsesem aproape de locul în care o lăsasem pe Adne, când o umbră sări de pe o ramură de deasupra noastră.

Lydia se întoarse rapid cu pumnalul în mână.

— Eu sunt! Adne ridică mâinile în aer.

— Ce făceai în copac? întrebă Ethan, examinând cu atenţie ramurile.

— Mă ascundeam. Adne îşi scutură zăpada de pe genunchi. Am auzit urletele şi m-am gândit că ar fi mai bine să mă adăpostesc.

— Bine gândit, zise Connor, evident uşurat că nu păţise nimic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

L-au omorât pe Grant, răspunse Connor.

Adne păli brusc

— Oh, nu.

Mi-am ridicat urechile, căci auzisem nişte sunete în pădurea din spatele meu. Auzeam labele râcâind pe gheaţă. Cum nu voiam să-mi schimb înfăţişarea, am lătrat către *Căutători.* A fost de-ajuns.

Ethan îşi pregăti arbaleta.

— Adne, deschide o uşă.

Am înaintat cu grijă, scrutând pădurea din priviri. Am văzut ceva mişcându-se. Dintre copaci apăru un lup roşcovan. Inima îmi era gata să-mi sară din piept. Era un lup din haita Umbra Nopţii. Sasha – mama lui Fey şi una dintre partenerele de patrulare ale mamei. Am fugit spre ea.

— Calla, nu! strigă Lydia, dar eu am continuat să fug.

Am lătrat din nou, de data aceasta strigând-o pe Sasha. I-am mi întrezărit, preţ de o clipă, blana printre două trunchiuri de copaci şi i-am transmis prin gând.

Sasha! Sasha, aşteaptă!

Lupul roşcovan se întoarse spre mine. Începu să alerge cât putea de repede, fără să încetinească pe măsură ce se

apropia, mârâind.

Bine ai venit acasă, Calla.

Mintea îmi fu cuprinsă de ameţeală, în timp ce trupul ei se izbi de al meu şi am început să ne rostogolim prin zăpadă. M-am dat într-o parte, ferindu-mă exact în momentul în care se pregătea să-şi înfigă dinţii în umărul meu.

Încetează! Ce faci?

Nu răspunse şi se năpusti din nou asupra mea, în ochi citindu-i-se setea de sânge.

Instinctele luară controlul şi m-am dat înapoi, mârâind. Mi-am înfipt dinţii adânc în pieptul ei, dar gustul sângelui haitei mele mă făcu să mă înfior până în măduva oaselor. Lupta aceasta nu era firească. Îl atacam pe unul dintre ai mei, o muşcam pe mama unei tovarăşe de haită. Era împotriva a tot ceea ce ştiam.

Am încercat din nou să-i vorbesc.

Te rog, Sasha. Am venit să te ajut.

Se năpusti din nou asupra mea şi de-abia am reuşit să mă feresc.

Fată proastă.

Trebuia să accept tristul adevăr. Sasha încerca să mă omoare şi, dacă voiam să supravieţuiesc, trebuia s-o ucid. Încercam cu disperare să găsesc o modalitate de a scăpa de nenorocirea asta.

De această dată, când Sasha se năpusti asupra mea, m-am rostogolit pe o parte, după care mi-am proptit bine picioarele în zăpadă şi mi-am înfipt colţii în pulpa ei. Scheună în momentul în care dinţii mei îi sfâşiară tendoanele. Mi-am înfipt dinţii în muşchii ei şi scânci din nou, zbătându-se în van să mă muşte. Mulţumită că acum nu mai putea alerga, i-am dat drumul şi am luat-o la goană înspre *Căutători.* Vedeam portalul pâlpâind printre copaci. Dar auzeam şi strigăte de luptă. Am crescut ritmul, alergând mai repede.

— Calla! Adne îmi făcea semne cu mâna.

Am apucat-o pe drumul cel mai scurt înspre ea. Eram la numai trei metri distanţă de ea, când ceva greu şi puternic

se izbi de mine. M-am rostogolit de câteva ori, plămânii golindumi-se de aer. M-am ridicat tremurând în picioare, încercând să-mi recapăt echilibrul, şi m-am întors spre cel care mă atacase.

Blana uriaşului lup din faţa mea era tărcată, gri cu maro. Se uita lung la mine şi mârâia.

Am crezut că inima mi se oprise în loc, în momentul în care am întâlnit privirea lui Emile Laroche.

Masculul alfa al haitei Năpasta ne vânase.

Frica punea stăpânire pe mine în timp ce făceam legătura dintre ultimele evenimente. Sasha era la vânătoare cu Emile. *Cu Emile.* N-avea niciun sens. Sasha era partenera de vânătoare a mamei. Era un lup Umbra Nopţii. Lupii Umbra Nopţii ascultau doar de lupii lor alfa, adică de părinţii mei: de Stephen şi Naomi Tor. Haitele Umbra Nopţii şi Năpasta se dispreţuiau reciproc şi se evitau pe cât posibil. Haitele cooperaseră doar dacă primiseră ordine directe de la *Păzitori*.

Însă acum, Emile Laroche, masculul alfa al haitei Năpasta, conducea lupii Umbra Nopţii. Blana mi se zburli şi am mârâit, încercând să ignor gândul de neconceput. Realitatea care se înfăţişa acum ochilor mei era nenaturală, greşită. De ce ar asculta Sasha de Emile? De ce mă atacase? Unde erau mama şi tata?

Unde era haita mea?

Masculul Năpastă se apropie încet de mine, cu balele curgându-i din gură.

Ai venit să cerşeşti iertare?

Îmi tremurau picioarele.

Muşchii îi tremurară în momentul în care îşi scutură coama.

S-ar putea să descoperi că ai venit un pic cam târziu.

Am mârâit. Dacă Emile voia să se bată, aveam să lupt împotriva lui, chiar dacă nu existau sorţi de izbândă – Emile avea o reputaţie de ucigaş printre *Gardieni.* Era o bestie uriaşă şi foarte puternică şi avea mulţi ani de experienţă în luptă, mult mai mulţi decât mine.

Nu-mi pare rău pentru nimic.

M-am lăsat la pământ, lipindu-mi burta de sol, aşteptând să se năpustească asupra mea. Chiar dacă nu-l puteam înfrânge pe Emile, îl puteam răni. Şi chiar rău.

Se ghemui la pământ şi mârâi, dar sunetul semănă cu un râs gutural.

Exact asta a spus şi tatăl tău.

Tatăl meu?

Încă nu-mi revenisem din şocul provocat de cuvintele lui, când l-am auzit pe Emile scheunând şi întorcându-şi capul pentru a smulge pumnalul dintre coaste. Se rostogoli pe zăpadă, lăsând în urmă o dâră sângerie, şi un al doilea pumnal a trecut în zbor pe lângă el.

— Calla! Du-te la Adne! strigă Lydia. Alerga spre Emile cu alte două pumnale în mână.

M-am ridicat împleticindu-mă şi am fugit înspre portal.

— Fugi! Fugi! strigă Connor, atacând un alt lup Năpastă mai vârstnic, la câţiva metri de intrarea în portal.

Gardianul şi *Căutătorul* se rostologeau prin zăpadă, ridicând în urma lor un nor de praf alb, strălucitor. Am văzut pumnalul lui Connor scânteind în razele soarelui, în timp ce lovea fără milă lupul. Acesta îşi arătă colţii, încercând să-l muşte pe Connor, dar *Căutătorul* se feri, contorsionându-se şi smucindu-se, ţinându-se la distanţă de dinţii animalului. Alergând pe lângă el, se feri de o muşcătură a *Gardianului,* lovindu-l în dinţii ascuţiţi cu latul pumnalului şi înfigând fulgerător celălalt pumnal în pieptul lupului. Îşi scoase arma din trupul fără vlagă al animalului şi o luă la goană după mine.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Ethan apărând-o pe Lydia, trăgând cu arbaleta săgeţi de lângă portal. Mi-am schimbat înfăţişarea, încercând să-mi trag sufletul, dar trebuia să-i întreb ce aveam să facem de acum înainte.

— Haide!

Un braţ a ieşit din portalul strălucitor şi Adne mă trase după ea în sala de antrenament a purgatoriului, la căldură, în timp ce Connor mă împingea de la spate. Ne prăvălirăm amândoi pe podea, ieşind din pădurea înzăpezită.

— Lydia, suntem în afara pericolului! strigă Ethan.

Întoarce-te aici!

Tocmai făcuse doi paşi spre ea, când alţi patru lupi apărură din pădure alergând înspre şeful haitei Năpasta.

— Lydia! urlă Ethan, trăgând şi mai multe săgeţi cu arbaleta. Lydia îşi ridică privirea dinspre Emile şi îi văzu pe *Gardienii* care se apropiau de ea. Aruncă alte două pumnale înspre noii atacatori, reuşind să doboare unul şi să încetinească un altul.

Dar, în timp ce înainta cu greu prin zăpadă, Emile făcu un salt şi se năpusti asupra ei.

Se izbi cu atâta putere în Lydia, încât aceasta se prăvăli la pământ, pironită în zăpadă. Ceilalţi trei lupi se apropiară, exact în momentul în care Emile îi prinse gâtul între fălci.

— Nu! strigă Connor, împingându-mă şi încercând să ajungă de cealaltă parte a portalului.

Însă Ethan era acolo şi îi blocă drumul. Ethan dădu din cap, apoi se uită la Adne.

Connor înjură furios, dar nu protestă.

— S-a terminat, Adne, spuse Ethan, fără să se mai uite înapoi să vadă cum Emile sfâşia trupul Lydiei. Închide uşa.

Capitolul 7

Tess zăcea pe podea, distrusă, iar Connor îi vorbea cu blândeţe.

— Ar fi mai bine s-o luăm cu noi, îi spuse Ethan lui Isaac. Pot să trimită alt *Cositor* aici, pentru moment. O să-i preiau eu atribuţiile până când o să decidă Anika ce facem.

Isaac încuviinţă dând uşor din cap.

M-am aşezat la masă, în timp ce Adne ţesea un alt portal care urma să ne ducă la Academie, şi am încercat să-mi dau seama ce se întâmplase mai devreme. Lydia fusese ucisă. N-o cunoşteam mai deloc, dar felul în care murise nu-mi dădea pace. Îmi venea să vomit şi mă cuprinseseră frisoanele. Mi-am lăsat capul în mâini.

Nu puteam să scap de gândul că eu eram vinovată de durerea noilor mei aliaţi. Tess plângea, iar fiecare suspin al ei era ca o lamă care îmi tăia pielea. Fugisem după Sasha. Plecasem de la ideea că orice lup din haita Umbra Nopţii avea să-mi fie aliat. Nu aş fi putut să mă înşel mai crunt. Lydia plătise cu viaţa pentru nechibzuinţa mea.

Cineva mă atinse pe umăr. Am ridicat capul şi am văzut-o pe Adne uitându-se la mine.

— Am deschis uşa, spuse ea.

Am urmat-o spre portalul luminos. Tess plângea pe umărul lui Isaac, iar acesta o strângea în braţe, luându-şi la revedere în şoaptă. Connor o cuprinse cu braţul de după mijloc şi o conduse prin uşa deschisă de Adne.

Când am trecut pe lângă Ethan, îndreptându-mă spre portal, l-am prins de mâneca hainei. Poate că ar fi fost mai înţelept din partea mea să aleg pe altcineva, dar simţeam

nevoia să spun ceva.

— Îmi pare rău, am şoptit.

Îmi dădu mâna la o parte, dar privirea lui era mai degrabă tristă decât mânioasă.

— Să nu-ţi fie. Aşa suntem noi.

Văzusem cu ochii mei adevărul acestor cuvinte. Cu excepţia lui Tess, *Căutătorii* îşi reprimau suferinţa şi adoptau o atitudine care era, în acelaşi timp, crudă şi frumoasă.

— Trimiteţi veşti când puteţi, spuse Ethan.

— Aşa vom face, răspunse Adne, făcându-mi semn să trec.

Anika ne aştepta. Avea privirea aţintită asupra lui Tess, care se străduia să-şi reţină lacrimile.

— Lydia? întrebă Anika.

Tess izbucni din nou în plâns, iar Anika îşi lăsă capul în jos.

— Şi agentul nostru, adăugă Connor.

— Tess, ar trebui să te retragi în apartamentul tău din aripa Haldis, zise Anika.

Tess încuviinţă în tăcere. După plecarea ei, Anika se apropie de Connor.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să-mi dau seama, spuse Connor, scărpinându-se la ceafă. Când am ajuns la locul de întâlnire, l-am găsit pe Grant mort. Sângera de cel puţin o oră, iar trupul îi era deja îngheţat.

Anika se încruntă, întorcându-şi privirea spre mine.

— Şi haita?

Am clătinat din cap, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să le povestesc despre Haldis şi despre teoria mea cum că rutele de patrulare fuseseră schimbate. Despre greşeala mea şi despre felul în care trecusem cu vederea peste această posibilitate. Având în vedere cele întâmplate, am decis să n-o fac.

— Lupii peste care am dat ne-au atacat fără să stea pe gânduri, zise Connor.

— Ceva s-a schimbat, am spus, încercând să-mi dreg

gâtul uscat.

— Ce? întrebă Connor, privindu-mă cu nerăbdare.

— Unul dintre lupii care ne-a atacat făcea parte din haita Umbra Nopţii, am continuat. Nu era din haita mea, ci din cea a celor mai vârstnici. Şi se supunea ordinelor unui lup Năpastă.

— Eşti sigură? întrebă Anika, mijind ochii.

— Da, am spus, încercând să-mi păstrez calmul. Lupul care a omorât-o pe Lydia era Emile Laroche.

— Ce-ai spus?

Monroe stătea în pragul uşii, iar Shay era lângă el.

Adne traversă încăperea şi îşi lăsă capul pe pieptul lui Monroe.

— Am pierdut-o pe Lydia, zise Connor, privindu-l pe Monroe care îşi îmbrăţişa fiica.

Pentru prima dată îi vedeam purtându-se ca un tată şi fiica lui.

— Şi Emile a ucis-o? întrebă Monroe, mângâind-o pe Adne pe cap. Masculul alfa al haitei Năpasta?

— Da, am spus.

Căutătorii se strânseseră în jurul Anikăi, formând un cerc închis şi schimbând între ei şoapte grăbite.

Shay se apropie de mine şi eu de el. N-am ezitat în momentul în care îşi întinse braţele înspre mine. Totul se învârtea în jurul meu. În Vail se întâmplaseră nişte lucruri. Nişte lucruri pe care nu le puteam înţelege. M-am sprijinit de el, lăsându-mă învăluită de mirosul care mă liniştea.

— Eşti bine? şopti el.

— Nu sunt rănită, am spus încetişor. Dar s-a întâmplat ceva.

— Ce anume? întrebă, strângându-mă şi mai tare în braţe.

— Nu aici, am murmurat.

Mă sărută pe creştet.

Monroe se uită la noi, cu o expresie mohorâtă pe chip.

— Trebuie să discutăm cu Silas.

— Probabil că e în biroul lui, zise Anika, încuviinţând din cap.

Adne se smulsese deja din îmbrăţişarea tatălui ei, ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

— Vin cu voi.

— Ar trebui să te odihneşti.

— Nu.

Orice urmă de vulnerabilitate dispăruse şi revenise la obişnuitul comportament rebel.

— Atunci vin şi eu, spuse Connor.

O privea pe Adne. I-am văzut ochii neliniştiţi, plini de întrebări.

M-am întrebat de ce era atât de protector. Adne îmi păruse destul de feroce şi rezista remarcabil de bine, având în vedere că… oh. Grija lui Connor era logică.

Aceasta fusese prima misiune a lui Adne ca nou *Ţesător,* prima ei ieşire alături de divizia Haldis, şi doi oameni muriseră. Oare chiar trecea cu atâta uşurinţă peste această pierdere sau atitudinea ei dură era doar de faţadă, până avea să rămână singură?

— Pe aici, spuse Monroe, privind-o încruntat pe Adne, înainte să ne conducă afară din încăpere.

În loc să cotească la dreapta pe hol, Monroe deschise uşile de sticlă. Aerul din curtea interioară era extrem de rece, însă Monroe nu lăsă să se vadă că îl deranjează în momentul în care păşi pe alee. M-am uitat în jos, către pământul gol. Undeva, mult mai jos, vedeam alei şerpuitoare şi fântâni goale. Înaintam în tăcere. Aburii respiraţiei noastre se ridicau în aer. Curtea era imensă. Am mers aproape un kilometru până când am ajuns în dreptul uşilor din celălalt capăt al Academiei.

Deşi arhitectura holului pe care intrasem era asemănătoare cu aceea a aripii Haldis, decorul era surprinzător de diferit. Aripa Haldis – de la pereţi şi până la lemnul întunecat al sălii de tactică – era zugrăvită în nuanţe calde de ocru, sângeriu şi mahon.

Încăperea în care intrasem strălucea de parcă ar fi fost sculptată în gheaţă. Nuanţe de albastru glacial, violaceu, argintiu şi alb strălucitor luminau pereţii. Culorile se învârtejeau şi se învolburau, iar în încăpere se auzea

freamătul calm şi blând al unei brize uşoare.

— Unde suntem? am întrebat.

Culorile de pe pereţi se schimbau constant, dând impresia că întreaga aripă a clădirii se mişca în jurul nostru.

— Aceasta este aripa Tordis. Monroe aruncă o privire peste umăr.

Atunci mi-am dat seama că rămăsesem în urmă. Oricât de uimitor ar fi fost locul acela, *Căutătorii* – şi chiar şi Shay – trebuie să mai fi fost aici. Nu băgau de seamă frumuseţea clădirii şi, chiar dacă ar fi făcut-o, nu erau suficient de impresionaţi pentru a comenta acest lucru.

— Câte aripi sunt?

— Patru, spuse Monroe, în timp ce îl ajungeam din urmă. Haldis, Tordis, Pyralis, Eydis.

— Pământ, aer, foc şi apă, murmură Adne.

— Cele patru elemente. Shay se uita şi el pe furiş la pereţi. Poate că nici el nu mai fusese vreodată aici. Tordis este aerul.

Monroe dădu din cap.

— Fiecare element are propriile lui caracteristici. Avem nevoie de proprietăţile tuturor celor patru elemente pentru a supravieţui, dar fiecare *Căutător* se specializează pe unul dintre ele în momentul în care intră la Academie.

— Ce este Haldis?

— Pământul zămisleşte războinici, zise Connor, ciupind-o pe Adne de obraz. Noi suntem cei neînfricaţi.

— Ai vrea tu. Adne îl lovi cu pumnul în braţ. În plus, şi Pyralis zămisleşte *Trăgători.* Haldis este folosit pentru crearea *Cositorilor*… şi a *Ghizilor.*

Îi aruncă o privire lungă lui Monroe, care încuviinţă uşor din cap.

— Dar tu? am întrebat. Tu nu ai fost antrenată de Haldis? Dar lucrezi cu cei de acolo, nu?

— După cum am spus. Monroe se opri în dreptul unei uşi înguste de lemn de brad, minuţios gravată. Avem nevoie de toate cele patru elemente pentru a supravieţui. *Ţesătorii* se antrenează cu fiecare departament – ţeserea uşilor necesită folosirea tuturor elementelor odată.

— Uau, spuse Shay, ridicând din sprâncene.

— Nu e atât de impresionant pe cât sună.

Adne îi aruncă o privire sumbră tatălui ei.

— Ba cum să nu.

Connor îi ciufuli părul, iar ea scoase limba drept răspuns.

— Dar majoritatea rămânem într-o singură divizie, continuă Monroe, bătând la uşă. Tordis, aerul, este elementul intelectului. Scribii sunt instruiţi şi locuiesc aici.

Uşa se deschise larg şi Silas apăru în prag. Avea braţele pline de pergamente.

— Ce este? Se încruntă când îl văzu pe Monroe. Am treabă.

— L-am pierdut pe Grant.

Pergamentele căzură pe podea, iar Silas păli.

— Nu.

— Îmi pare rău. Monroe trecu pe lângă el, făcându-ne semn să-l urmăm.

Silas stătea încă împietrit în pragul uşii când am trecut pe lângă el.

— Aaa, spuse Shay, uitându-se cu gura căscată prin încăpere. Asta-i un birou?

Era o întrebare bună. Încăperea în care intrasem arăta ca un fel de cimitir gigantic în care părea că se odihnesc toate dicţionarele de pe planetă. Pe podea se întindea un covor de hârtii. Turnuri de cărţi se înclinau ameninţătoare, asemenea unor monumente gata să se prăbuşească.

— Nu atingeţi nimic, spuse Silas, părând că-şi revenise din şoc.

Mă îmbrânci şi îşi croi drum spre un birou – sau ceea ce părea ca o masă îngropată sub tot felul de hârtii şi de hărţi – de parcă ar fi înaintat pe un teren minat.

Connor traversa încăperea cu paşi mari, dând cu piciorul în cărţile şi în teancurile de hârtii întâlnite în cale.

— La naiba, Connor! ţipă Silas. Acum n-o să mai găsesc lucrurile de care am nevoie.

— Asta nu-i problema mea, spuse Connor şi se trânti pe un scaun, după ce aruncase pe jos cărţile care zăceau pe el ca să se poată aşeza. De parcă mi-ar păsa câtuşi de puţin

de privilegiile tale de copil-minune. N-o să te cocoloşesc doar pentru că Anika tratează ca pe un bebeluş.

Monroe păşi puţin mai atent prin încăpere, urmat de Adne şi de Shay. Eu am hotărât să urmez drumul deja croit de Connor.

— Mai ai scaune, Silas? întrebă Adne.

— Acesta e biroul meu, răspunse Silas batjocoritor. Nu arhivele Tordis. De obicei, nu primesc vizite.

— Poţi să stai la mine în poală. Connor îi făcu cu ochiul lui Adne, lovindu-se uşor peste coapse.

— Ce gentleman, murmură ea, sprijinindu-se de biroul lui Silas.

— Putem să stăm în picioare, spuse Monroe.

— Deci, aveţi de gând să-mi spuneţi cum de am pierdut un agent? întrebă Silas, scormonind prin teancurile de pergamente.

Când dădu, în cele din urmă, peste un creion şi o bucată de hârtie începu să ia notiţe.

— Nu suntem siguri, zise Monroe, privindu-mă.

M-am uitat la el preţ de o clipă, după care mi-am dat seama că voia să fiu prima care vorbeşte. Ei bine, doar asta sunt, nu, prima în haită? Mi-am îndreptat ţinuta, surprinsă, dar în mod plăcut, că Monroe îmi recunoştea rolul de alfa.

— E ceva în neregulă cu haitele *Gardienilor,* am spus. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar echipele de patrulare s-au schimbat.

Silas îşi ţuguie buzele, după care îmi făcu semn cu capul să continui.

— Emile Laroche îi conducea pe lupii Umbra Nopţii, am spus, înfiorându-mă la gândul că mă luptasem cu Sasha. Încă nu pot să-mi dau seama cum de e posibil aşa ceva.

Când auzi numele lui Emile, Monroe îşi încleştă maxilarele.

— Şeful haitei Năpasta patrula cu lupii Umbra Nopţii? întrebă Silas, fără să-şi ridice ochii, în timp ce lua notiţe.

— Nu patrula, am spus, simţind cum îmi îngheaţă sângele în vine. Vâna. Ne vânau pe noi.

Silas scăpă creionul din mână. Se uită la mine şi făcu

ochii mari.

— Crezi că ştiau că urma să venim?

— Dacă nu ştiau, atunci n-au fost deloc surprinşi, am spus. Cred că se aşteptau să ne facem apariţia.

— Ar fi putut obţine informaţii de la Grant înainte să-l ucidă. Silas oftă.

— Nu prea cred, zise Connor. Eu l-am găsit. După cum arăta, a fost atacat prin surprindere şi ucis pe loc.

Silas se încruntă.

— Atunci, poate că au propriile lor surse.

— Vrei să spui că au spioni aici? întrebă Shay. Crezi că aveţi o cârtiţă?

— Bineînţeles că nu. Silas pufni. Oamenii noştri nu-s trădători. Mă refer la ai ei.

Arătă cu degetul spre mine. Am simţit cum mi se taie respiraţia. În mai puţin de o secundă m-am transformat şi am sărit pe biroul lui mârâind. Colţii mei ascuţiţi se opriră la câţiva centimetri de faţa lui. Silas ţipă, îşi trase scaunul în spate şi se lostogoli pe podea.

— Calla! strigă Monroe.

Mi-am schimbat la loc înfăţişarea, dar am rămas ghemuită pe birou.

— Cum adică ai mei? M-am uitat urât la Silas, care flutura un coupe-papier în direcţia mea.

— Ştii că nu e vârcolac, nu? spuse Shay, zâmbindu-i compătimitor. Chestia aia de argint n-o să te ajute prea mult.

— Monroe! strigă Silas cu ochii bulbucaţi, în momentul în care m-am cocoţat pe marginea biroului, gata să mă arunc spre el.

— Calla, te rog, zise Monroe.

Nu m-am uitat la el.

— Spune-mi ce ai vrut să spui cu asta, Silas.

Silas înghiţi în sec.

— Am vrut să spun că lupii tăi sunt, probabil, singura sursă de informaţie pe care o au despre tine şi Shay. Şi este posibil să fi fost interogaţi.

Picioarele începură să-mi tremure şi aproape că mi-am

pierdut echilibrul.

Au fost reţinuţi pentru interogatoriu.

— Dar, dar… ei nu ştiu nimic, am bâiguit eu. Doar eu şi Shay ştiam că… oh, Dumnezeule.

— Ce? întrebă Connor şi se aplecă în faţă.

Simţeam cum îmi piere sângele din obraji.

— Ren, am şoptit. Ren ştia.

— Cât de multe ştia? întrebă Monroe, cu vocea sugrumată.

— I-am povestit despre Corrine – că *Păzitorii* au executat-o, am spus, încercând să-mi croiesc drum printre amintirile ceţoase ale acelei nopţi. I-am spus că Shay este *Moştenitorul.*

— La naiba, zise Connor. Uite cum se duce de râpă alianţa noastră.

— De ce? întrebă Shay.

Silas se ridică uşor în picioare, rămânând cu ochii pe mine.

— Pentru că o să-i ţină pe lupii tineri închişi, până o să ştie exact cui îi sunt loiali. N-o să reuşim să ajungem la ei.

Monroe îşi lăsă capul în mâini. Înjură şi lovi cu pumnul într-un morman de cărţi, împrăştiindu-le pe podea.

— Îmi pare rău, îi spuse Adne tatălui ei.

Acesta nu răspunse.

Connor se ridică în picioare, luă scaunul pe care stătuse şi îl aşeză în faţa lui Monroe. Acesta mulţumi recunoscător din cap, se aşeză şi îşi puse coatele pe genunchi, căzând pe gânduri.

— Din moment ce varianta asta a picat, zise Connor, ce facem acum?

Am coborât de pe masă, ignorându-l pe Silas care se crispă când am trecut pe lângă el.

— Nu vreau să renunţ la haita mea, am spus. Nu-i putem abandona, pur şi simplu.

Ştiusem tot timpul că Ren era în pericol, dar gândul că Bryn şi Ansei ar fi putut fi interogaţi era şi mai greu de suportat. Nu ştiau nimic. Dacă li s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost doar din vina mea. Secretele mele îi puneau în pericol.

— Nu-i vom abandona, spuse Monroe, uitându-se în gol. Dar acum va trebui să punem la cale o misiune de salvare. Nu o alianţă. Cel puţin pentru moment.

— Şi avem nevoie de mai multe informaţii înainte să ne gândim la o operaţiune de salvare, zise Silas, ascunzându-se în spatele unui raft de cărţi în momentul în care l-am fulgerat cu privirea.

— Are dreptate, Calla, spuse şi Adne. Nu putem intra în Vail legaţi la ochi. Este posibil să-l interogheze doar pe Ren, dar, în egală măsură, i-ar putea lua la întrebări pe toţi lupii tăi.

M-am uitat la Shay. Încuviinţă şi el din cap, fără prea multă tragere de inimă.

— Şi, atunci, ce facem? m-am răstit. Aşteptăm?

— Nu, răspunse Monroe. Aşteptarea nu este o soluţie.

— A venit vremea să folosim arma nucleară. Connor îi zâmbi lui Silas. Nu-i aşa?

— Asta-i cea mai proastă metaforă pe care am auzit-o vreodată. Silas se întoarse la biroul lui şi oftă în timp ce ridica hârtiile pe care le făcusem bucăţi.

— Despre ce vorbeşti? se încruntă Shay.

— Tot nu ţi-ai dat seama, puştiule? Connor îl privi lung. Vorbim despre tine.

— Despre mine? întrebă Shay, nedumerit.

Monroe îşi ridică privirea. Avea ochii injectaţi.

— Silas, a venit vremea.

— A venit vremea să ce…? am întrebat.

Încă mă gândeam la haită. La Ansei şi la Bryn. Simţeam că pieptul îmi ia foc ori de câte ori încercam să ignor lucrurile care li s-ar fi putut întâmpla. Sau care li s-ar putea întâmpla.

— A venit vremea ca Shay să afle cine este, spuse Monroe.

— Ştiu cine sunt, răspunse Shay.

— Pariu? Connor pufni în râs. Te aşteaptă o surpriză… sau o sută de surprize. Te las să ghiceşti… ai două încercări.

— Lasă-l în pace, zise Adne.

— Vrei să auzi povestea sau un plan? întrebă Silas.

— Un plan, m-am răstit. Ce poate face Shay ca să-mi ajute haita?

— Deocamdată, nu mare lucru, răspunse Silas. Mai întâi, trebuie să adunăm piesele.

— Piesele? se încruntă Shay, privindu-l pe scrib. Ce piese?

— Piesele crucii, răspunse Silas pe un ton afabil, de parcă asta ar fi explicat totul.

— Piesele crucii? repetă Shay ridicând din sprâncene.

Silas înălţă la rândul lui din sprânceană, se aplecă spre Shay şi îl întrebă pe un ton aproape acuzator:

— Cât ai citit, mai exact, din *Războiul tuturor împotriva tuturor?*

Am sărit în ajutorul lui.

— Uite ce e, profesore, am început să fugim ca să ne salvăm pielea din momentul în care ne-am dat seama că *Moştenitorul* avea să fie sacrificat pe altar de *Samhain.* Şi am mai înţeles că, dacă nu am fi ajuns aici, atunci gaşca ta ar fi încercat de pomană să-l salveze. Ai grijă. Am rânjit, arătându-i caninii ascuţiţi.

În încăpere se auzi un ţipăt şocat. Connor pufni pe nas şi începu să râdă în momentul în care Silas puse din nou mâna pe coupe-papier.

Monroe ridică o mână.

— Are dreptate, Silas, nu toată lumea beneficiază de privilegiul de a-şi dedica viaţa studiului aşa cum faci tu. Avem norocul că sunt aici şi este inutil să-i certi pentru că nu au reuşit să citească toată cartea înainte să fugă.

Silas se înfioră, de parcă ar fi încercat să se abţină să vomite, dar apoi îl privi ursuz pe Shay.

— Scuze.

Shay îi zâmbi reţinut.

— N-am citit decât fragmente.

— Bine, atunci, zise Silas, trăgând adânc aer în piept, ca şi cum ar fi fost pe cale să bată recordul la înot subacvatic. Fiecărui loc sacru îi corespunde câte o bucată din cruce. Trebuie să porţi crucea, aşa cum scrie în profeţie. Numai aşa putem câştiga.

După ce rosti aceste cuvinte, răsuflă zgomotos şi scrâşni din dinţi.

— Dacă o să vrei vreodată să-ţi schimbi cariera, Silas, să încerci să scrii recenzii, zise Connor. N-ai pic de respect pentru rezumate.

— Şi nici pentru sănătatea minţii, murmură Adne şi îi zâmbi lui Shay, care pufni în râs, încercând totuşi să evite privirea ofensată a lui Silas.

— Rezumatele sunt o blasfemie, zise Silas.

M-am aplecat şovăitor înspre el, căci nu voiam să-mi mai trântească o replică acuzatoare.

— Nu înţeleg, Shay poartă deja crucea. Are tatuajul.

Connor râse.

— Frate, tare aş fi vrut să fi făcut pariul acela.

Eu şi Shay ne-am uitat nedumeriţi unul la altul.

Silas arăta ca posesorul secretului absolut. Shay se încruntă.

— Deci?

— Tatuajul este un semn pentru cei care te caută, un semn de identificare. Nu este crucea.

Ochii scribului scânteiau atât de tare, încât era greu să te uiţi la el, mai ales pentru că devenise atât de plin de el.

— Atunci, ce este crucea? am întrebat în şoaptă.

Monroe nu se uita la mine; ochii lui căprui erau aţintiţi asupra lui Shay. Oftă trist şi spuse cu părere de rău:

— O armă.

Capitolul 8

— O armă? întrebă Shay în şoaptă, dar fără vreo urmă de teamă.

— De fapt, sunt două arme, spuse Silas însufleţit. Dar trebuie folosite în tandem. Ca o singură forţă.

— Două arme? am întrebat.

— Da, răspunse Monroe, vorbind încă în şoaptă. Două săbii.

— Săbii? Shay se încruntă.

— Crucea Elementelor, zise Silas. O sabie de pământ şi de aer şi o alta de foc şi de apă. Dacă te uiţi atent la semnul de pe spatele tău, vei vedea că fiecare braţ al crucii are un capăt ascuţit. Acela este vârful săbiei.

— Săbii, repetă Shay din nou. Părea frustrat şi un pic dezamăgit.

— Ce este? am întrebat.

Se strâmbă şi se uită la mâinile lui.

— Shay? Monroe se aplecă spre el, încruntat.

— E atât de… de previzibil, mormăi Shay. Nu mi-am închipuit niciodată că aş putea lupta cu săbii. Mai ales acum, când sunt lup.

Mă cuprinse un val de căldură la auzul cuvintelor lui şi a trebuit să mă uit în altă parte pentru a-mi domoli bătăile inimii. Poate că, la urma urmei, înţelege ce înseamnă să fii *Gardian.* Dacă era adevărat, atunci ar fi putut să mă ajute să-mi conduc haita, ceea ce, pentru mine, era mai valoros decât orice armă.

— Astea nu sunt nişte săbii obişnuite, spuse Monroe. Tu eşti singurul care le poate stăpâni.

Singurul? Asta chiar că era impresionant. M-am uitat la Shay. Părea curios, dar precaut, în acelaşi timp. Îşi împreună degetele şi se încruntă din nou.

Am pufnit în râs, căci, brusc, mi-am dat seama de unde veneau frustrarea şi regretul lui.

— Sunt sigură că o să fie totul bine, Shay, poate n-o să fie la fel de palpitant ca lupta cu biciul sau cu… pioleţii.

— Pioleţi? întrebă Connor, ridicând capul.

Shay dădu din cap, dar privind în continuare în pământ.

— Fac pariu că îţi doreşti să fi citit mai multe benzi desenate cu ninja, nu?

Nu mă puteam opri din râs.

Adne se uita când la mine, când la Shay.

— Despre ce vorbiţi?

— Despre aspiraţiile din copilărie ale lui Shay, am spus, zâmbind. Şi despre manualele lui preferate.

— Săbiile sunt atât de… banale. Clătină din cap.

— În cazul în care cauţi inspiraţie grafică, să ştii că Luptătorul Neuman sau Calea Asasinului ar fi cele mai bune, se oferi Silas. Sunt prezentate multe lupte cu săbii şi dueluri, pe care va trebui să înveţi să le stăpâneşti. Pot să-ţi împrumut colecţiile mele.

Shay se lumină un pic la faţă şi îi zâmbi scribului.

— O să continuăm antrenamentul pe care l-ai început săptămâna aceasta la Academie, spuse Monroe. N-o să fie nicio problemă. Connor poate să se ocupe de asta.

— Pot să vă ajut şi eu, spuse Adne, uitându-se urât la Monroe.

Acesta se încruntă.

— Are dreptate, zise Connor. Ştiu că nu e *Trăgător,* Monroe, dar Adne chiar are o pregătire de luptă foarte bună, continuă el, făcându-i cu ochiul lui Adne. Sunt sigur că o să venim toţi la primul tău meci împotriva *Moştenitorului.*

Adne rânji.

— Vezi, Monroe?

— Foarte bine, oftă el. Adne o să vă ajute la antrenamente.

— Dar tot trebuie să adunăm cele patru piese ale crucii înainte să putem vorbi despre asta, adăugă Silas.

În ciuda furiei, gândurile mi se învolburau în minte. Piesele crucii. Shay spusese că în textul *Păzitorilor* erau patru hărţi.

Să fi fost Haldis una dintre piesele lipsă? Şi ce fel de piesă să fi fost? Nu seamănă cu nicio armă pe care o văzusem până atunci… dacă nu cumva… Crucea Elementelor avea două săbii. Cilindrul pe care îl găsisem în peşteră nu era, în mod evident, o armă, dar ştiam ce putea fi. Mai ales din moment ce Shay era singurul care putea să mânuiască săbiile. Şi mai era şi singurul care putea să atingă Haldisul. Asta trebuia să fie.

— Nu, am spus în tăcere. Mai avem doar trei bucăţi de găsit.

În încăpere se lăsă tăcerea, toţi făcură ochii mari şi se uitară la mine.

— Poftim? mormăi Silas în cele din urmă.

— Eu şi Shay am intrat în Peştera Haldis, am spus. El are piesa care era ascunsă acolo.

Shay se albi la faţă.

— Cal, ăăă, nu le-am povestit încă despre Haldis.

— Ştiu, am spus şi din privirea mea îşi putu da seama ce părere aveam eu despre acea decizie. Este un mâner, nu? Un mâner de sabie.

— Da… asta este. Monroe se întoarse înspre Shay. De ce nu ne-ai spus nimic despre Haldis?

Shay şi-a băgat mâna în buzunarul interior al jachetei.

— Scuze, doar că nu ştiam dacă puteam avea încredere în voi. Dar presupun că asta nu mai contează acum. Scoase din buzunar cilindrul ocru, strălucitor.

În încăpere se lăsase o tăcere atât de apăsătoare, încât impresia era că rămăsesem fără aer.

— Când aţi luat Haldisul? murmură Monroe, în cele din urmă, cu ochii aţintiţi asupra ciudatului obiect.

— Eu şi Calla am intrat în peşteră în octombrie, spuse Shay, jucându-se cu cilindrul.

Cu cât mă uitam mai bine la acel obiect, vedeam că

degetele lui Shay se înfăşurau perfect în jurul Haldisului şi deveneam din ce în ce mai sigură că încep să înţeleg.

— Atunci a folosit Shay pioleţii pentru gheaţă, am spus. *Păzitorii* puseseră un păianjen gigantic la intrarea în Haldis. El l-a omorât.

— Cu chestii din alea pentru gheaţă? întrebă Connnor, făcând ochii mari.

Shay se înfioră.

— Da, a fost oribil.

— Nu ştiu, am spus, zâmbind la amintirea luptei. Ai doborât bestia aia cu uşurinţă.

— Cu pioleţi? repetă Connor, uitându-se la Shay de parcă. atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Da, spuse Shay, deşi părea să nu se simtă prea bine.

Strânse şi mai tare în mână cilindrul strălucitor.

Silas pufni, se aplecă şi începu să scotocească printr-o desagă de piele pe jumătate îngropată sub mormanele de hârtii de pe masă. Când se ridică, am văzut că îşi trăsese o pereche de mănuşi groase, din piele. Întinse mâna spre obiectul strălucitor.

Am vrut să deschid gura, după care mi-am strâns buzele şi am privit. Când degetele lui atinseră suprafaţa netedă, ţipă şi făcu un pas înapoi, împleticindu-se şi scuturându-şi mâna. Restul *Căutătorilor* se uitară lung la Silas.

— E ciudat, spuse el, întinzând din nou mâna spre Haldis.

— N-aş face asta în locul tău, am spus în şoaptă. Doare din ce în ce mai tare, de fiecare dată când încerci.

Se uitară cu toţii la mine. Am rămas pe poziţie, întorcându-le provocator privirile.

— Ştiai că o să mă doară? întrebă Silas indignat.

— Nu ştiam, am spus, sau cel puţin nu ştiam sigur. M-am gândit că poate doar *Gardienii* nu o pot atinge. Dar se pare că numai Shay poate face asta.

Silas făcuse ochii mari.

— Chiar şi cu mănuşi fermecate?

Tipul ăsta era smintit.

— Ai crezut că o să poţi atinge Haldisul cu mănuşi?

— Ei bine, era o teorie… spuse el, scărpinându-se în cap.

Monroe oftă şi îşi luă capul în mâini.

— Silas, n-ai spus că e o teorie. Ai jurat că o să meargă. I-am spus şi Anikăi că o să funcţioneze!

— Cretinule. Connor pufni, apropiindu-se de Shay şi examinând Haldisul de la o distanţă sigură.

— Care-i problema? întrebă Shay, încruntându-se la vederea dezamăgirii de pe chipurile lor.

— Silas a conceput cele mai recente planuri de atac ale *Trăgătorilor,* spuse Adne, zâmbind amar. Diviziile de *Căutători* au încercat să ajungă la locurile sacre, în speranţa că vor putea reuni şi păstra la loc sigur piesele crucii până la sosirea *Moştenitorului.*

— Dar niciunul dintre voi nu le poate atinge, am spus. Încrederea mea în *Căutători* începuse să scadă. Oare chiar îmi puteau ajuta haita dacă făceau asemenea greşeli?

— Nu am ştiut asta. Connor se uită urât la Silas. Zeci de *Trăgători* au murit încercând să se apropie de locuri.

Mi-am ferit privirea, dându-mi seama că şi astăzi făcusem o greşeală asemănătoare. Nu-i pot învinovăţi. Facem toţi tot ceea ce putem.

Silas părea un pic dezamăgit.

— Eram sigur că o să funcţioneze.

— De ce voiaţi să găsiţi piesele? am întrebat. Ce e atât de special la săbiile astea?

— Crucea Elementelor este singura forţă din această lume care poate izgoni strigoii. Vocea lui Monroe era de un calm sumbru. Când *Moştenitorul* mânuieşte săbiile, îi poate alunga de pe pământ, poate învinge creaturile Lumii de Dincolo. Chiar şi pe Bosque Mar. Doar cu săbiile poate face acest lucru.

Shay se uită lung la Monroe. Chipul lui căpătase brusc culoarea cretei.

— Mă pot lupta cu strigoii?

— Da, zise Monroe, punând mâna pe umărul lui Shay. Poţi şi o vei face. Când va veni vremea.

Silas, care părea că îşi revenise după acel moment umilitor, luă cuvântul.

— Trebuie să recuperăm Crucea Elementelor. Este

singurul lucru care ne va ajuta să învingem în războiul împotriva *Păzitorilor.*

Am dat din cap, încercând să-mi imaginez de câtă putere era nevoie pentru a-i învinge pe Bosque Mar şi hoarda lui.

— De ce ne-ai ascuns asta? Monroe se întoarse către Shay, privindu-l mânios.

Shay se uită în jur la chipurile lor descumpănite şi oftă.

— Îmi pare rău, spuse el. Dar nu eram sigur că sunteţi băieţii buni. Nu puteam să am încredere în voi până nu avea încredere şi Calla.

Mi-am muşcat buzele. Îi eram recunoscătoare, dar regretam preţul pe care îl plătiseră *Căutătorii* pentru asta.

— Bine, zise Monroe ursuz, încrucişându-şi braţele pe piept. Hai să trecem peste asta. Cel puţin, ştim că *Păzitorii* nu mai pot lua arma odată ce o are el.

— Este bine că ai Haldisul, Shay, spuse Adne. Aşa avem un lucru mai puţin de făcut.

Shay zâmbi.

— Presupun că da. Îşi întoarse privirea către Silas. Deci, cine era doamna?

— Doamna? Silas ridică din sprâncene.

— Doamna din peşteră. A cântat şi apoi luminile s-au stins şi m-am trezit cu Haldisul în mână.

— Ah. Silas zâmbi. Era Cian.

— Cine? Shay se uită la el fără să înţeleagă.

— Războinică, profetă, răspunse Silas. Singurul motiv pentru care suntem astăzi aici.

— Ea a fost primul *Căutător,* adăugă Monroe. Şi strămătuşa ta Shay. Neamul *Moştenitorului* începe de la strămoşii lui Eira şi Cian.

— Cine era Eira? am întrebat.

Chipul lui Monroe se întunecă şi se uită la Shay.

— Străbunica ta. A fost sora lui Cian şi primul *Păzitor.*

— Sora ei? Shay făcu ochii mari. Cum e posibil aşa ceva?

Silas îşi drese glasul.

— Oh, treci şi de chestia asta, mormăi Connor.

Se trânti nepăsător de podea, se întinse pe spate, aranjându-şi un morman de hârtii sub cap, pe post de

pernă.

— Nu-i o poveste chiar atât de lungă, mormăi Silas.

Connor nu deschise ochii.

— Şi e o poveste bună, continuă Silas.

— Bună? Connor deschise brusc ochii. Este un nenorocit de dezastru, asta este.

— Voiam să spun că e palpitantă, se corectă Silas.

— Da, ne-au distrus viaţa, iar tu numeşti chestia asta triumf literar.

— Haide, Connor, lasă-l să spună povestea, zise Adne, făcându-i semn lui Silas. A fost odată ca niciodată…

Silas radia.

— Muritorii puteau pătrunde în lumea spiritelor. Toate societăţile umane, de pe întreg globul interacţionau cu forţele pământului şi cu cele ale Lumii de Dincolo. Majoritatea oamenilor ar numi acest tip de interacţiune „magie”, însă de fapt este mult mai mult de atât.

— Cum aşa? întrebă Shay.

— Este ceva normal să intri în legătură cu puterile elementare ale pământului. Ai această posibilitate din momentul în care te naşti pe această planetă. Totul face parte din acelaşi sistem, din aceleaşi energii. Capacitatea de a stabili un contact cu aceste forţe depinde de fiecare persoană în parte, dar toţi avem, în stare latentă, abilitatea de a o face.

— Şi, atunci, care-i problema? se încruntă Shay. Dacă magia e o parte din om.

— Nu doar din om, îl corectă Silas. Magia este prezentă peste tot, în animale, în pământ, în cer şi în pietre. În toate.

— Nu forţele elementare sunt problema, Shay, spuse Monroe, calm. Însă magia pământului nu este singura care atinge această lume.

— Vorbeşti de Lumea de Dincolo? am întrebat, simţind cum mă trec fiori reci pe şira spinării. De acolo de unde vin incubii şi sucubii?

Monroe încuviinţă dând din cap.

— Nu-i rău, lupoaico, zâmbi Silas plin de sine. Lumea de Dincolo este un fel de forţă opusă pământului. Nu este cu

adevărat parte din această lume, dar a existat dintotdeauna alături de pământ. Ca două trenuri pe şine paralele.

— E geamănul malefic, zise Adne râzând amar.

— Foarte adevărat, spuse Silas, încuviinţând uşor din cap. În momentul în care din ce în ce mai mulţi oameni au început să se folosească de energiile lumii spiritelor, unii dintre ei au crezut de cuviinţă că ar putea stăpâni forţele Lumii de Dincolo pentru a le sluji scopurile.

— De ce nu s-a scris nimic despre asta? întrebă Shay. Chiar dacă oamenii au ştiut întotdeauna despre existenţa Lumii de Dincolo.

— Îmi pare rău, se răsti Silas. Credeam că eşti educat. N-ai citit nicio carte de istorie?

— Bineînţeles că am citit, răspunse Shay.

— Ei bine, dacă ai fi fost atent, ai fi observat că, până pe la jumătatea secolului al XIX-lea, oamenii vorbeau întruna despre vrăjitoare, demoni şi monştri.

— M-am gândit că astea sunt superstiţii, zise Shay, încruntându-se.

— Citeşte despre revoluţia ştiinţifică şi epoca modernă. Silas zâmbi. Hai să îi aplaudăm din toată inima pe *Păzitori.*

M-am uitat nedumerită la Shay.

— Ai depăşit limita, Silas, murmură Monroe.

— Bineînţeles, îmi cer scuze, spuse scribul imediat. Conceptul de superstiţie e o invenţie modernă. Scopul ei este, bineînţeles, acela de a nega existenţa unor creaturi înfricoşătoare care au fost întotdeauna cât se poate de reale şi de greu de controlat. Şi, după cum aţi dovedit şi voi, superstiţiile au fost un instrument foarte util şi au avut un succes extraordinar la rescrierea istoriei.

Shay nu era convins.

— Sper că glumeşti.

— Nu glumeşte, zise Adne cu răceală.

— Deci, ce s-a întâmplat de fapt? am întrebat, continuând să mă lupt cu acel zid de minciuni în spatele căruia îmi trăisem până atunci viaţa.

— După cum am spus, este benefic şi inofensiv să

foloseşti puterile elementare, dar cei care au profitat de magia Lumii de Dincolo au creat probleme atât vecinilor lor, cât şi lor înşişi. Creaturile de dincolo nu se înţeleg prea bine cu oamenii.

— Ce vrei să spui? întrebă Shay.

— Ai văzut cu ochii tăi, am spus. Suntem hrana lor. Strigoii, sucubii, incubii. Se hrănesc cu ce e mai rău în viaţa asta. Prosperă pe baza suferinţei noastre.

Adne era palidă ca un mort, dar se smulse într-o parte în momentul în care Monroe se apropie de ea şi încercă s-o ia de mână.

— Oh, bâigui Shay. Ai dreptate. Scuze.

Silas dădu nepăsător din mână.

— Nu-i nicio problemă. Dar, în acele vremuri, nişte oameni cu un caracter nobil şi-au asumat sarcina de a pune stavilă prezenţei Lumii de Dincolo. Au interzis obiceiurile unor persoane iresponsabile, care nu-şi dădeau seama că se jucau cu focul, şi au pornit un război împotriva creaturilor Lumii de Dincolo care se manifestau pe pământ.

— Dar nu te poţi lupta cu strigoii, am obiectat.

— Strigoii sunt ceva nou, zise Monroe. Ei bine, sunt relativ noi, există de vreo cinci sute de ani.

— Asta e ceva nou? am întrebat uimită.

— Din punct de vedere istoric da, răspunse Silas. Strigoii au apărut odată cu *Păzitorii.* Înainte de apariţia lor, magicienii puteau trezi doar sucubi şi incubi – aceştia au mai multe trăsături umane şi, prin urmare, pot trece dintr-o lume în alta fără ca acela care îi cheamă să aibă nevoie de foarte multă putere.

— Cum au apărut *Păzitorii?* am întrebat nerăbdătoare.

— Ajung şi la asta, răspunse Silas, fără să pară deranjat de tonul meu. Războinicii care s-au angajat să îndeplinească rolul de santinele ale podului dintre pământ şi Lumea de Dincolo au avut succes. Vigilenţi, răbdători şi neînfricaţi, ei au reuşit să ţină la distanţă forţele Lumii de Dincolo şi să stăvilească haosul pe care îl puteau declanşa creaturile ei pe acest pământ. Dar apoi, în secolul al XV-lea, a apărut o războinică frumoasă, charismatică şi aparent

invincibilă în luptă. Ea a visat un nou scop pentru egalii ei. Era vorba de Eira.

— Ce a făcut? Vocea lui Shay abia se auzi.

— Era ambiţioasă, spuse Silas. Susţinea că războinicii puteau face mai multe, nu numai să protejeze pământul, ci şi să-l salveze pentru totdeauna de Lumea de Dincolo. A vrut să închidă poarta dintre lumea noastră şi cea de dincolo.

— Pare o idee bună, am spus.

— Este, răspunse Silas. Dar drumul către iad e pavat cu intenţii bune.

— Iar, în cazul acesta, aproape la propriu, murmură Connor şi, deşi îşi acoperise ochii cu braţul, vedeam cum i se încordează maxilarul şi muşchii gâtului.

Silas nu-i aruncă nici măcar o privire dispreţuitoare.

— Eira a hotărât să-i conducă pe aceşti cavaleri în noua lor misiune. Dar, pentru a închide poarta dintre cele două lumi, trebuia să afle cum fusese deschisă. A încercat să afle mai multe despre Lumea de Dincolo şi acest lucru a schimbat-o.

— A schimbat-o cum? întrebă Shay, care începuse să prindă din nou culoare în obraji.

— A descoperit sursa, a aflat cum îşi croiseră spiritele Lumii de Dincolo drum spre noi. În scurtele incursiuni pe care le făcură pe tărâmul întunecat au întâlnit o fiinţă mai puternică decât orice muritor. Această creatură şi-a trimis solii în lumea noastră să adune putere şi să i-o aducă înapoi, devenind şi mai puternic, şi a deschis şi mai mult porţile dintre tărâmuri, permiţând şi mai multor creaturi ale sale să se infiltreze pe pământ.

M-am cutremurat, simţindu-mă de parcă aş fi păşit legată la ochi printr-un tunel, nedorind nici măcar să-mi dau seama unde mă aflu odată ce mi s-ar fi ridicat de pe chip pânza cu care fusesem legată.

— Eira era puternică, însă ambiţia s-a dovedit mai puternică. Fiinţa aceea îşi dorea mai mult decât orice să reuşească să deschidă o cale suficient de largă cât să poată pătrunde în lumea noastră şi s-o cucerească, transformând-

o în domeniul lui. Stăpân nu doar a unui regat, ci a două tărâmuri, atât al pământului, cât şi al Lumii de Dincolo. I-a promis Eirei un loc alături de el, dacă avea să-l ajute.

— Şi aşa a făcut. Monroe îşi privi lung mâinile tremurânde.

— Nu era singură, spuse Silas. Prea mulţi dintre luptătorii ei se săturaseră să ţină piept creaturilor Lumii de Dincolo şi să-şi dea viaţa pentru asta. Setea de putere a oamenilor Eirei s-a dovedit prea mare. Nici nu i-a fost foarte greu să strângă o armată de adepţi loiali.

— *Păzitorii,* zise Shay.

— Acesta este numele pe care şi l-au luat, spuse Silas. *Păzitorii* unei puteri mult prea mari pentru majoritatea oamenilor. Ei se considerau speciali, elita. Aleşi de soartă să domnească asupra pământului, prin stăpânirea puterii Lumii de Dincolo.

— Dar e o minciună, răbufni Connor.

— Este? am murmurat. *Păzitorii* chiar domnesc asupra pământului; culeg roadele puterii lor.

— Aşa este, răspunse Monroe, uitându-se în gol cu tristeţe. Dar puterea nu le aparţine şi trăiesc cu frica de a o pierde. Până la urmă, şi ei sunt sclavii aceleiaşi creaturi care a sedus-o pe Eira. În legendele noastre, îl numim Vestitorul. Voi îl cunoaşteţi sub numele de Bosque Mar.

Capitolul 9

Încă înainte de a ieşi din încăpere, Shay nu mai scosese un cuvânt. Nu ştiam dacă să-i vorbesc sau să-l ating. Oare cum m-aş fi simţit eu dacă tocmai aş fi aflat că singura rudă în viaţă era, de fapt, un fel de stăpân al demonilor?

Mi se încreţea pielea pe mine. Aflasem prea multe adevăruri, răsturnasem din loc multe stânci pe care îmi doream să nu le fi clintit, pentru a nu dezvălui hidoşeniile ce se ascundeau sub ele. Ştiusem dintotdeauna că stăpânii mei erau cruzi, dar acum trebuia să le accept adevărata natură: *Păzitorii* nu numai că se foloseau de forţele Lumii de Dincolo, dar făcuseră, cu bună-ştiinţa, o alianţă cu Întunericul. Acea lume a umbrelor zămislea fiinţe care nu aduceau altceva decât suferinţe, iar ororile ei erau chiar sursa din care îşi trăgeau *Păzitorii* forţa. O forţă pe care o acparasem luptând de când venisem pe lume.

Continuam să merg, forţându-mi trupul încăpăţânat să nu se oprească. Voiam să mă ghemuiesc pe jos, să închid ochii şi să visez până când aveam să uit adevărul. Mi-aş fi dorit ca Bryn să fie aici cu mine, să vorbim despre asta – ar fi găsit, cu siguranţă, o modalitate de a mă tachina. Glumele ei mă ajutaseră întotdeauna să uit de îndoieli. Râsul ei vesel mă liniştea ori de câte ori trebuia să iau decizii grele. Îmi tot venea în minte imaginea chipului ei zâmbitor şi mă treceau fiori de vinovăţie. Unde era acum? Oare *Păzitorii* îi făcuseră vreun rău?

— Ar trebui să te odihneşti un pic, spuse Connor. Te duc înapoi în apartamentul tău.

— Ştiu drumul, răspunse Shay, apucându-mă de braţ. N-

avem nevoie de escortă.

— Uşurel, băiete, spuse Connor. Continui să fii oaspetele nostru. Fii un pic mai respectuos.

— Băiete? Shay se răsti la el, strângându-mă de braţ până începu să mă doară. Eşti doar cu trei ani mai mare decât mine.

Connor se îndreptă de spate şi îşi puse mâna pe mânerul sabiei.

— Fac pariu că am văzut mai multe decât ai putea să-ţi imaginezi. Indiferent dacă eşti sau nu *Moştenitorul.*

Mi-am dat seama imediat în ce direcţie se îndrepta acea discuţie.

— Încetaţi, amândoi.

Eram cu toţii epuizaţi şi cu nervii întinşi la maximum.

— Are dreptate, zise şi Adne. Am avut oricum o zi suficient de grea. Ultimul lucru de care mai avem nevoie e să încununaţi ziua asta nasoală umplându-vă de sânge.

— Asta cam aşa e, zise Connor, fără să-şi ia însă mâna de pe mânerul sabiei.

Am încercat să-mi ţin în frâu nervii şi să-mi concentrez atenţia asupra vinişoarelor de cristal care se ondulau pe pereţi. Chiar şi pe holuri, care acum erau luminate de flăcările blânde ale sfeşnicelor aşezate la intervale regulate, modelele de pe pereţi licăreau uşor. Pe măsură ce înaintam, pereţii din Tordis, acoperiţi de desene precum nişte pânze îngheţate de păianjen, prindeau nuanţe de rozaliu şi de gălbui. Ţesătura fină de lumini multicolore tremura şi pâlpâia. În curând, flăcări stacojii şi portocalii începură să danseze pe ziduri, de parcă tocmai am fi pătruns într-un cuptor.

Şi nu numai culorile se schimbaseră. Aerul care ne înconjura era mai cald, dar nu îmi dădea o senzaţie de linişte, ci mai degrabă de disconfort. Am strănutat scuturându-mi capul ca să scap de mirosul nou şi bizar, iar Shay în acelaşi moment îşi încreţi nasul.

— Ce mai e şi asta? întrebă el.

Amestecul invizibil care îmi ataca nările avea componente cunoscute – piper negru, salvie, cuişoare şi

cedru – însă combinaţia de arome era copleşitoare. Ochii îmi lăcrimau şi mă usturau. A început să-mi fie cald şi să mă mănânce pielea, aveam o senzaţie neplăcută, de parcă m-ar fi pişcat mii de ţânţari minusculi. Shay mârâi, începând să se scarpine pe braţe.

— Ah, zise Connor, uitându-se pieziş la noi. Probabil că ar fi fost mai bine să ne întoarcem prin curtea interioară.

Shay începu să tuşească şi îl privi acuzator pe Connor.

— Nu vă faceţi griji, spuse Adne. Mai avem puţin şi ieşim de aici.

— Ce e aici? Mi-am acoperit nasul şi gura cu mâinile, dar începusem şi să tuşesc, de parcă aş fi inhalat fum.

— Aici este aripa Pyralis şi trecem pe lângă farmacia lor, zise Adne, arătând cu mâna spre o uşă dublă, care semăna cu intrarea în Sala de Tactică din Haldis, numai că triunghiurile gravate în lemn erau simple, cu vârfurile îndreptate în sus.

— Scuze, mormăi Connor. Nu mi-am dat seama că o să vă facă rău.

— De ce nu vă deranjează şi pe voi mirosul ăsta? am întrebat, trăgând cu grijă aer în piept, deşi mirosurile înţepătoare începuseră să dispară odată ce trecuserăm de acele uşi.

— În farmacie se creează poţiunile – compuşii pe care îi folosim pentru a spori eficacitatea armelor împotriva… Adne tresări văzând privirea din ochii mei. *Gardienilor.*

Mi-am trecut limba peste caninii ascuţiţi.

„Săgeţi fermecate; sper să-ţi placă senzaţia”. Era bine că Ethan rămăsese în purgatoriu. Dacă s-ar fi aflat lângă mine în acel moment, în care îmi aminteam toate senzaţiile care mă încercaseră când veninul *Căutătorilor* mi se răspândise prin corp, nu aş fi rezistat ispitei de a-i fi rupt o bucată de braţ.

— Da, adăugă Connor. Ar trebui să staţi departe de Pyralis. N-o să fie niciodată un loc prea plăcut de vizitat pentru voi.

— Mulţam de sfat, mormăi Shay, descoperindu-şi, în cele din urmă, nasul pe care şi-l acoperise cu gulerul cămăşii.

Mi-am dat seama că ajunseserăm în Haldis în momentul în care umbrele incandescente de pe pereţi dispărură şi luară forma urmelor şerpuitoare şi întunecate, în nuanţe pământii. Vaporii fierbinţi din Pyralis se evaporaseră. Am tras adânc aer în piept, căci aerul curat îmi alina durerea înţepătoare. Mâncărimea cedase, deşi şi eu, şi Shay aveam urme roşii pe braţe, suvenire ale scurtei noastre treceri pe lângă farmacie.

— Deci, fiecare aripă reflectă un element? am întrebat. Pământ, apă, foc şi aer?

După ce văzusem celelalte trei aripi, mă întrebam cum arăta acea aripă a Academiei dedicată elementului apă.

— Exact, zise Adne.

— E frumoasă, nu-i aşa? întrebă Connor. E frumos să ai aşa o casă.

— Mulţumesc. Adne îi aruncă o privire peste umăr şi îi zâmbi.

— Poftim? am întrebat nedumerită.

Connor pufni în râs.

— Ţesătorii sunt cei care trag firele prin clădire. Iar Adne tocmai a decis să-şi asume toate meritele.

M-am relaxat un pic în momentul în care l-am auzit pe Connor râzând. Ştiam că îşi revine. Iar efectul imediat pe care îl avură tachinările lui era o dovadă a faptului că umorul lui fatalist putea fi un atu pentru aliaţii săi. Chiar dacă era adesea enervant.

— Trag firele? întrebă Shay.

— Este esenţial pentru a te putea deplasa prin Academie, spuse Adne, frecându-şi tâmplele. Dar, pe bune, acum simt că-mi explodează capul. Pot să te uimesc altă dată cu talentele mele nebuneşti?

Se opri în dreptul unei uşi.

— Aici stai tu, Calla.

Connor îmi zâmbi şiret.

— În caz că ai coşmaruri, lupoaico, să ştii că stau în capătul holului. Patul meu e suficient de mare pentru amândoi, atâta timp cât nu muşti… prea tare.

L-am prins pe Shay de braţ înainte să apuce să se

năpustească asupra lui Connor.

— Trebuie să te relaxezi, pe bune, mârâi Connor, clătinând din cap şi uitându-se la pumnii încleştaţi ai lui Shay.

— Dumnezeule, Connor, zise Adne. Doar ţi-am zis că mă doare capul, mai ţii minte? Ai putea să-ţi păstrezi comentariile pentru tine în seara asta?

— Scuze.

Eram uluită. Până atunci, nu-şi ceruse niciodată scuze pentru glumele lui. Connor se apropie de ea, dându-i la o parte câteva fire rebele de păr din ochi.

— Ar trebui să dormi.

— E cam devreme să mă duc la culcare. Am avut impresia că o văd înfiorându-se. Şi chiar dacă ar fi târziu, nu ştiu dacă o să reuşesc să dorm noaptea asta.

— Putem să vorbim atunci, zise el. Orice urmă de glumă dispăruse din vocea lui Connor.

Se uită la el, fără să scoată un cuvânt, după care dădu din cap.

— Te descurci până la tine în cameră, Shay? întrebă Connor, fără să-şi ia ochii de la Adne.

— Sunt sigur că am răspuns deja la întrebarea asta, a răspuns Shay. Chiar acum zece minute.

— Aha.

Connor o luă pe Adne de după umeri şi o conduse spre capătul holului.

I-am privit îndepărtându-se, întrebându-mă oare ce reţea de legături se ascundea în spatele acelui carusel de emoţii.

L-am auzit pe Shay dregându-şi glasul şi nu m-am mai gândit la relaţia ciudată dintre Connor şi Adne.

— Unde-i camera ta? am întrebat.

Îşi îndesă mâinile în buzunare şi aruncă o privire pe hol, fără să se uite la mine.

— E următoarea, dar m-am gândit că poate…

Inima începu să-mi bată cu putere şi obrajii îmi luară foc, amintindu-mi de comentariul pe care îl făcuse Connor înainte să plece.

— Vrei să intri? am întrebat.

El zâmbi şi mă privi plin de speranţă.

L-am luat de mână, ştiind că urma să simtă cât de tare îmi bătea inima în momentul în care degetele noastre aveau să se atingă. În dormitorul meu era întuneric, dar am reuşit să disting patul, un birou şi câteva scaune tapisate. Încăperea avea câte ceva dintr-un dormitor de internat şi camera unui hotel de lux. Nu era rău deloc.

Dar unde să mă duc? Intrasem pe un teritoriu necunoscut. Shay şi cu mine eram singuri şi nu mai trebuia să ne ascundem. Aici nu ne vedea nimeni. Eram în siguranţă… teoretic. Picioarele îmi tremurau, eram stăpânită de dorinţă şi de libertatea care făcea totul posibil.

Să-l duc în pat? Oare e prea repede? *Să fiu rezervată?* Frate, nu mă pricep la asta.

Shay mă urma. Îşi încolăcise braţele în jurul taliei mele şi mă lipise de trupul lui.

Valul de căldură care mă cuprinse în momentul în care începu să-şi plimbe buzele pe gâtul meu îmi transmitea fiori fini ca mătasea până în vârful degetelor de la picioare. M-am sprijinit de el şi am simţit cum mă cuprinde liniştea. Întregul corp, fiecare muşchi, mi se relaxă. Eram singuri, departe de privirile *Căutătorilor* – care, în ciuda primirii, încă îmi provocau o stare de nelinişte. Chiar dacă nu mă simţeam în totalitate mulţumită de acest nou aranjament, eram măcar în viaţă. Şi Shay la fel. Am răsuflat uşurată când mi-am dat seama că eram în siguranţă, cel puţin pentru moment.

Am închis ochii în timp ce începu să-şi plimbe mâinile pe corpul meu. Îi simţeam căldura trupului şi prin haine. Era incredibil de mângâietor.

— Deci, ce crezi? întrebă el. Despre *Căutători?* Din câte îmi dau eu seama, par a fi personajele pozitive.

— Aşa se pare. M-am mişcat uşor în braţele lui. E ciudat – dar, într-un fel, îmi aduc aminte de *Gardieni.*

— Da, are sens. Sunteţi luptători. Şi faceţi sacrificii din cauza războiului.

Îmi dădu la o parte gulerul tricoului şi îşi lipi buzele de umărul meu.

— Sacrificii.

M-am înfiorat simţind că îşi plimbă buzele pe pielea mea şi, dintr-odată, mi-am amintit de Lydia şi de domnul Selby. Oare pentru ce credeau ei că îşi dăduseră viaţa? Mai erau atât de multe lucruri pe care nu le ştiam despre *Căutători.*

— Sunt luptători extraordinari, am spus, iar gândurile mi-au zburat la ceea ce se întâmplase pe versantul estic. Chiar dacă nu sunt lupi.

— Câteodată, faptul că eşti om îţi conferă şi avantaje, zise Shay.

— Când anume?

— Acum, de exemplu. Dacă am fi amândoi lupi, n-aş fi putut decât să te ling.

Am pufnit în râs şi am încercat să mă întorc ca să-l privesc, dar mă ţinu strâns. Mă sărută pe gât.

— Vezi, mult mai bine decât linsul.

Bătăile accelerate ale inimii şi valul de căldură care îmi trecea prin vine îmi spuneau că era mult, mult mai bine.

Îşi plimbă încă o dată buzele pe urechea mea, în timp ce mâinile îi ajunseră pe şoldurile mele şi mă lipi de el.

— Şi sunt sigur că ne-am putea gândi şi la alte lucruri care sunt mult mai bune.

M-am întors spre el înainte să mă poată opri, mi-am apropiat chipul de al lui, nerăbdătoare să-mi lipesc buzele de ale lui. Şi când buzele ni se întâlniră, am avut impresia că o săgeată în flăcări îşi găseşte drum spre adâncul trupului meu. Mă săruta uşor, tachinându-mă. Atingerea uşoară a buzelor lui îmi dădea fiori şi mă făcea să-mi doresc mai mult. Mi-am răsucit degetele plin buclele moi ale părului lui şi l-am tras mai aproape, sărutându-l mai apăsat. L-am prins cu dinţii de buza de jos şi am simţit un mârâit de plăcere în pieptul lui. Cu o mână mă ţinea de mijloc, strecurându-şi-o pe cealaltă pe sub bluza mea, mângâind şi explorând.

— Mi-a fost dor de tine, şopti el, sărutându-mă din nou. Atât de dor.

— Şi mie, am spus, aproape icnind în momentul în care începu să mă sărute pe gât. Pielea mea prindea viaţă sub

atingerea lui, fiecare atingere trimiţând un curent electric prin venele mele.

Începu să râdă şi, în momentul în care am reuşit să-mi recapăt suflul, l-am întrebat:

— Ţi se pare amuzant?

— Nu, zise el, apropiindu-şi buzele de ale mele. Doar că hainele astea sunt mai uşor de manevrat decât drăcia aia de castitate pe care o aveai ultima dată când ne-am sărutat.

M-am înfiorat în momentul în care degetele lui i-au confirmat observaţia.

— Vorbeşti despre rochia mea de mireasă? am întrebat, încercând să mă concentrez şi să vorbesc coerent. Hainele astea sunt mai comode, dar mă simt un pic ciudat ştiind că port hainele duşmanilor mei.

— Nu mai sunt duşmanii tăi. Şi îţi vin bine. Îmi zâmbi şi se trase şi mai aproape de buzele mele. Mai ales pantalonii ăştia mulaţi de piele. Îşi mişcă din nou mâinile şi am simţit că mi se înmoaie genunchii.

— Vrei să continuăm de unde rămăsesem la mine în cameră? întrebă el. Adică, unde rămăsesem înainte să începem să alergăm ca să ne salvăm pielea?

Inima începu să-mi bată nebuneşte, dar în gând am auzit o altă voce. O voce pe care o auzisem şi înainte să fugim ca să ne salvăm viaţa.

— Îl iubeşti? Vocea lui Ren mă învăluia, îmi şoptea în ureche. A trebuit să închid ochii când l-am auzit şi să mă lupt cu furtuna de sentimente care mă ataca.

Este vorba doar despre iubire.

Vocea lui profundă părea atât de reală, atât de aproape de mine. Am deschis brusc ochii şi aproape că m-am aşteptat să-l văd pe masculul alfa în faţa mea; părul lui negru ca abanosul, scânteile din ochii negri ca smoala, zâmbetul lui zeflemitor, buzele pe jumătate deschise, gata să le întâlnească pe ale mele.

— Hei, Lily.

Dar nu am văzut decât ferestrele înalte cu vitralii de pe perenele îndepărtat al încăperii.

Fără prea multă tragere de inimă, m-am smuls din îmbrăţişarea lui Shay. De ce se tot întâmplă asta? Imaginea lui Ren mă bântuia. Amintirile deveneau din ce în ce mai vii.

— Nu cred că ar trebui să facem asta.

Vocea îmi era răguşită, iar picioarele încă îmi tremurau, dar nu-mi puteam da seama dacă era din cauza atingerii lui Shay sau a apariţiei neaşteptate a lui Ren, care ne deranja din nou.

Oftă, privind cum mă îndepărtez de el.

— Ce-i cu tine?

Nu voiam să-i spun nimic, aşa că am abordat celălalt gând care nu-mi dădea pace.

— Lupta de astăzi a fost grea. Lydia a murit ca să mă salveze pe mine. A murit pentru mine. Mi-e greu să cred că nu mă urăsc *Căutătorii.*

— Cred că Ethan te urăşte, zise Shay strâmbându-se.

— Sentimentul e reciproc, am zâmbit, mâhnită. Dar mă refer la restul. Monroe e rezervat, dar niciodată mânios, iar Connor e, de fapt, destul de ca lumea.

— Înţeleg, spuse Shay, scrâşnind din dinţi.

— Nu în sensul acela, am mormăit eu. E amuzant şi drăguţ. Ştii, ca Adne.

Am accentuat un pic numele ei. Şi eu puteam să fac pe geloasa.

Fie nu băgă de seamă, fie ignoră aluzia mea.

— Da, e extraordinară, trebuie să recunosc. Am stat toată săptămâna cu ea.

— Şi ce aţi făcut? am întrebat, fără să reuşesc să-mi înăbuş mârâitul.

— Ooo, eşti dulce când eşti geloasă, zise el, mângâindu-mi nasul şi retrăgându-şi rapid degetele în momentul în care am încercat să-l muşc în glumă. Ştii că am ochi doar pentru tine.

— Sigur, am râs, dar nu mi-am putut ascunde un mârâit.

— Pe bune. La auzul căldurii din vocea lui, mi-am întors privirea spre el. Când se aplecă înspre mine şi mă sărută pe vârful nasului, m-am topit toată, căci ştiam că era sincer.

— Adne doar mi-a arătat cum merg lucrurile pe aici, îmi

spuse. Şi am făcut nişte antrenamente. Sunt foarte serioşi când vine vorba de asta… de antrenamente.

— Ce fel de antrenamente? Mi-am plimbat mâinile pe umărul lui şi apoi pe braţ, zăbovind un pic pe muşchii lui bine conturaţi.

— De luptă, îmi răspunse, încleştându-şi maxilarul.

Am simţit cum i se încordează bicepşii.

— Ah, am spus, şi cum e?

— Presupun că acum ştiu să mă lupt mai bine, zise el, râzând aspru.

— Erai destul de bun şi înainte, l-am complimentat.

— Să mă vezi acum, iubito. Rânji încântat.

— Să nu-mi mai spui vreodată aşa, l-am avertizat. Dacă nu vrei să-ţi pui în practică tacticile de luptă.

— Bine, spuse, ridicând mâinile în aer de parcă s-ar fi predat în glumă. Fără nume de alint jignitoare. Am învăţat, într-un fel, mai multe despre Academie şi despre modul în care se antrenează *Căutătorii,* dar, în ceea ce priveşte rolul pe care o să-l am în viitor, ştiu la fel de puţine.

— Shay… de ce nu le-ai arătat Haldisul până astăzi?

Nu ştiu de ce, dar mă deranja faptul că ţinuse secret acest lucru şi nu prea înţelegeam de ce o făcuse.

— Nu voiam să le dau nimic până când nu eram sigur că pot avea încredere în ei. Adică, până nu te întorceai tu, zise el, dar cuvintele lui mă făcură din nou să simt un val de căldură, care-mi învăluia inima. Acum cred că pot avea încredere.

— Deci, tu şi *Căutătorii* v-aţi supus reciproc unui tratament al tăcerii?

— Cam aşa ceva, râse el. Voiam să mă asigur că doresc cu adevărat să încheie o alianţă cu *Gardienii,* că nu aveau să-ţi facă rău după ce îţi reveneai.

— Mulţumesc, am spus. Cu toate astea, încă mă surprindea faptul că îi înşelase. Shay, doar ştiai că încercam să-mi găsesc haita. De ce nu ne-ai oprit?

— Tu ai vrut să mergi, protestă, dar îmi dădeam seama că evita să-mi răspundă la întrebare.

— Nu mă puteam gândi la altceva decât la cum să fac să

ajung la ei, am spus. Aşa că nici măcar nu mi-a mai trecut prin cap că ar fi putut să nu mai patruleze pe acolo... oricum, nu până nu i-am fi găsit noi.

Shay nu reuşi să-şi ascundă o umbră de zâmbet.

— Ştiai, am mârâit. Ştiai că nu aveam să-i găsim.

— Nu ştiam, spuse el. Dar mi-am închipuit.

— De ce n-ai zis nimic? Surprinderea mea se transformă în furie. Doi oameni muriseră. Instinctele mele de afla au pus stăpânire pe mine când am plecat în căutarea lui Ansei şi a celorlalţi. Nu mă puteam gândi la nimic altceva. Ar fi trebuit să-mi spui.

— Voiam să fii în siguranţă, zise, încordându-şi umerii. M-am gândit că ai putea să le dovedeşti *Căutătorilor* că eşti valoroasă fără să te pui în pericol.

— Dar am fost puşi în mare pericol, am răbufnit, furioasă că se gândise că ar fi putut să mă protejeze printr-o minciună. Au murit oameni. Oameni buni.

— Ştiu, zise el repede, şi puteam să-mi dau seama că se înfuria la fel de tare ca mine. Îmi pare rău pentru asta. Calla, n-am spus nimic pentru că m-am gândit că nu aveau de ce să fie lupi în apropiere de Haldis. De unde să ştiu că aveau să te aştepte acolo?

Pentru că la asta ne pricepem cel mai bine. Mi-am muşcat limba pentru că nu mai voiam să-mi mai vărs nervii pe el. Ochii mi se umpluseră de lacrimi, mă usturau şi mă simţeam atât de epuizată încât mă dureau oasele. M-am apropiat de pat şi m-am aşezat. Nu numai pierderile suferite de *Căutători* mă dureau. Simţeam povara dezamăgirii în piept, grea şi dureroasă. Mă grăbisem să iau parte la acea misiune pentru că sperasem foarte mult să-mi pot revedea haita. Acum nu ştiam ce avea să se întâmple, cum aveam să-i mai găsesc vreodată.

M-am întins pe saltea şi mi-am sprijinit capul pe perne. Am închis ochii şi câteva lacrimi mi s-au scurs pe obraz. Patul trosni în momentul în care Shay se întinse lângă mine. Îşi lipi buzele de ceafa mea, dar nu mai eram cu el în cameră. Eram în Vail, cu haita mea. Faptul că astăzi dădusem ochii cu Emile îmi amintise cu cine aveam de-a

face, dar şi ce pierdusem. Îl dispreţuiam pe liderul haitei Năpasta, dar nu-l uram pe fiul lui.

— Ai venit să cerşeşti iertarea? Cred că o să-ţi dai seama că e prea târziu.

Fugisem şi îmi recăpătasem libertatea, dar Ren era încă în Vail. Şi minţise ca să ne ajute să evadăm. Oare cum reacţionase Emile când aflase despre trădarea lui? Oare în ce condiţii îl vor ierta *Păzitorii* pe Ren, asta dacă îl vor ierta? Oare mai era în viaţă?

Shay îşi plimba degetele pe şoldul meu şi mă trase din nou spre el.

— Încetează, Shay. Nu face asta. Vocea îmi tremura în timp ce mă trăgeam mai departe de el. Nu… pur şi simplu nu pot.

Îl doream, însă avalanşa de emoţii îmi dădea o stare de nelinişte, de stânjeneală.

Îşi încolăci braţul în jurul taliei mele.

— De ce nu?

Dură un moment până i-am putut răspunde.

— Ştii de ce.

Mârâi uşor.

— Nu e aici cu noi, ştii. S-a terminat cu toate chestiile alea… cu uniunea, cu alfa. Nu trebuie să te porţi ca şi cum te-ar stăpâni într-un fel. Aş vrea doar ca tu să…

Shay habar n-avea cât de tare se înşela. Ren era cu noi; într-un fel, era încă alături de mine şi îmi urmărea fiecare mişcare. Uniune sau nu, între noi, ca lideri de haite, exista o legătură puternică. Legătura aceea existase dintotdeauna, din prima zi în care îl cunoscusem şi în care se anunţase uniunea noastră. Legătura noastră, loialitatea încă mă legau de Vail şi de Ren.

Singurul lucru care mă făcuse să pun sub semnul întrebării destinul meu alături de Ren era băiatul acesta, care acum stătea întins lângă mine. Şi nu eram sigură că ştiam ce însemna asta.

Shay păstra tăcerea, dar îi simţeam privirile furioase în ceafă.

— Nu înţeleg, spuse el. Eşti liberă acum, Calla. Îţi doreşti

asta.

Avea dreptate. Îmi doream asta, însă dorinţele mele nu erau singurul lucru după care îmi conduceam viaţa.

— Nu, nu sunt. Nu chiar, am oftat, întorcându-mă ca să-l pot privi în ochi. Îmi pare rău, dar până când nu ştiu că haita mea e în siguranţă, nu vreau să mai fac şi alte alegeri care o să mă facă să mă simt de parcă i-aş fi abandonat.

De îndată ce am rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama cât de adevărate erau. Nu doar imaginea lui Ren mă bântuia, ci toate alegerile pe care le făcusem.

Gura lui deveni o linie subţire, căpătând un aer grav.

— Dacă mă iubeşti pe mine înseamnă că ţi-ai trădat haita? Chiar şi acum, după tot ce s-a întâmplat, încă te gândeşti să fi partenera lui Ren pentru binele lor?

— Nu… nu ştiu. Şi atunci mi-am dat seama că, de fapt, nu ştiam cu adevărat ce aveam să fac. Am încercat să-mi îndulcesc tonul. Având în vedere tot ce se întâmplă, nu crezi că ar fi mai bine să nu ne complicăm relaţia? Avem lucruri mai importante la care să ne gândim decât relaţia dintre mine, tine şi Ren. Nu-i aşa?

În timp ce vorbeam, îmi plimbam degetele pe inelul pe care îl primisem de la Ren.

Nuanţa verzui-deschis a ochilor lui Shay deveni mai intensă.

— Lucruri mai importante?

— Cum ar fi să salvăm lumea? Războiul acesta pe care ar trebui să-l câştigăm alături de *Căutători?* Aş spune că astea sunt lucruri importante. Am încercat să râd, dar am dat greş jalnic.

Nici Shay nu râdea.

— Asta e cu totul altceva.

— Ştiu. Nu mai puteam să-l privesc în ochi. Doar că… Ei bine…, n-o să-ţi placă ce am de zis.

— Nu contează, spuse el. Vreau doar să-mi spui adevărul.

Şi dacă nu ştiu adevărul? Dacă sentimentele mele se preling ca nişte picături de apă printre degete de fiecare dată când încerc să le prind în palmă?

— Nu s-a sfârşit, am reuşit cu greu să şoptesc.

— Ce nu s-a sfârşit?

— Chestia asta dintre mine şi Ren.

— Cum poţi să spui aşa ceva? întrebă el. Şi ce tot învârţi acolo? Inima îmi îngheţă în piept când am văzut că îşi opreşte privirea pe mâna mea.

— Ce ai acolo?

— Nimic.

Am încercat să-mi ascund mâna sub o pernă, dar mă prinse de braţ şi se uită lung la metalul strălucitor şi la safirul albastru-închis.

— Calla. Vorbea calm. Ce e asta?

Mi-am dres glasul, încercând să-mi păstrez calmul, deşi inima îmi bătea să-mi sară din piept.

— E un inel.

— Un inel.

Când a atins împletitura de aur, mi-am tras mâna din mâna lui.

— El ţi l-a dat. Am simţit cum i se încordează corpul şi l-am auzit mârâind. El ţi l-a dat?

Am încuviinţat dând din cap. Preţ de o clipă, am avut impresia că urma să se transforme în lup şi să mă muşte.

— Când? întrebă, privindu-mă cu asprime.

— În noaptea uniunii.

— Scoate-l.

— Poftim?

Mi-am pus o pernă pe faţă, folosind-o ca scut.

— Scoate-l, zise el din nou. De ce mai porţi inelul de la el?

— Nu, am spus cu vocea sugrumată. Dacă îl scot, aş putea să-l pierd.

— Aşa, şi?

N-am răspuns şi m-am uitat în altă parte.

— Deci, când spui că nu s-a terminat totul între tine şi Ren, vrei să spui că încă eşti logodită cu el? De asta porţi inelul pe care ţi l-a dat?

Îmi vorbea calm, dar ştiam că nu se liniştise. Simţeam torentul emoţiilor care îl inundau. Mânia lui plutea în aer ca un fum gros, dar, dincolo de ea, mai simţeam ceva. Mi se

strânse inima când am recunoscut mirosul subtil, dulce-amar, al suferinţei – miros de praf şi de trandafiri ofiliţi.

— Nu asta am vrut să spun… dar nu putem fi împreună. Nu aşa. Vocea îmi tremura. Când ştiu că el a rămas acolo şi Dumnezeu ştie ce i se poate întâmpla. Ce li se poate întâmpla tuturor. Shay, i-am abandonat. Cum să ne gândim la altceva? Nu pot. Pur şi simplu, nu pot.

— Dar asta nu înseamnă…

— Nu.

— La naiba, zise el, dându-se jos din pat. Du-te la culcare, Calla. N-o să te mai deranjez în seara asta.

Mi se strânse stomacul când am văzut că pleacă. Am rezistat dorinţei de a fugi după el, m-am întins pe spate şi m-am uitat lung la cerul înstelat pe care îl vedeam prin tavanul de sticlă, sperând că, în cele din urmă, oboseala avea să mă doboare.

Am fugit din Vail şi poate că asta a schimbat totul, dar încă nu ştiu unde mi-e locul.

Capitolul 10

Mi-am înfipt dinţii în gâtul lui zdrobindu-i traheea. Am simţit gustul metalic al sângelui inundându-mi gura, curgându-mi pe gât. Inima lui bătea tot mai rar. Pauze lungi, oribile îi subliniau bătăile. Privirile ni se întâlniră, iar buzele lui se ridicară uşor în sus, într-un zâmbet, şi i-am auzit vocea în gând.

Bine ai venit, Calla.

M-am ridicat împleticindu-mă şi m-am transformat în om, fiindu-mi brusc frig şi greaţă. Stuart era mort, dar continua să zâmbească în ciuda găurii din gât. Am simţit o atingere uşoară pe umăr. M-am întors şi am văzut o femeie. Zâmbetul de pe chipul ei semăna cu cel al mortului, era binevoitor, de parcă mi-ar fi urat bun-venit. Părul de un castaniu-închis îi cădea în bucle pe spate, iar ochii ei negri ca tăciunele aveau irizări argintii. Se uită la mine, cu ochii strălucindu-i de fericire. Buzele ei pline se întredeschiseră.

— Calla.

Îmi rosti numele de parcă ar fi spus o rugăciune, cu ardoare şi plină de speranţă. Îşi coborî ochii şi i-am urmărit privirea. În braţele ei stătea cufundat în somn un copil, un prunc. Când am văzut chipul liniştit al copilului, am făcut un pas în faţă. M-am uitat mai atent, iar copilul îşi deschise ochii. Parcă vedeam cerul înstelat al nopţii în privirea lui. Avea ochii mamei lui.

Era Ren.

Se uită şi el la mine. Începu să râdă bucuros şi să bată din palme în semn de recunoaştere şi de bucurie. Un val de căldură bine cunoscută îmi inundă inima. M-am uitat la

Corrine Laroche şi zâmbetul pieri. Umbra se ridica ameninţătoare în spatele ei, ca un nor de furtună ce urma să nimicească totul în cale. Am deschis gura, gata să ţip, s-o avertizez, dar nu puteam scoate niciun sunet. Dâre de cerneală translucidă îi curgeau pe umeri şi pe gât. Vine negre, şerpuitoare i se încolăceau pe braţe. Începu să ţipe, iar Ren alunecă din braţele ei. Începu să plângă înfricoşat. M-am întins să-l prind, dar alte două tentacule puternice înşfăcară pruncul din aer. Corrine ţipa în timp ce strigoiul o înghiţea, cu trupul prins în funii negre şi şerpuitoare, care zvâcneau şi o încătuşau.

Am căzut în genunchi, cuprinsă de groază. Am auzit un râs batjocoritor, care mă făcu să-mi întorc privirea. Emile Laroche o privea încruntat pe partenera lui, în ochii lui de un albastru pastel citindu-se dispreţul. Se uită apoi la pruncul care plângea în braţele lui. Umerii îi tresăriră şi clătină din cap; părul lui blond şi murdar îi acoperea chipul, ajungându-i la bărbie şi îi umbrea trăsăturile, transformându-i faţa ascuţită într-o mască aproape diavolească. Ren ţipa, iar Emile îl privea sever, uşor scârbit. Strânse şi mai tare copilul. Aruncând o ultimă privire dispreţuitoare înspre trupul lui Corrine, îi întoarse spatele şi plecă. Auzeam ecoul ţipetelor înfricoşate ale lui Ren; scâncetele copilului acompaniau urletele mamei, formând un cor fantomatic.

Nu mă puteam mişca. Nu-mi puteam lua ochii de la chinul lui Corrine. Cu coada ochiului am văzut o siluetă lângă mine. M-am întors. Ren se uita lung la femeia înghiţită de strigoi. Nu mai era copil, ci tânărul care urma să-mi fie partener. Ochii de culoarea tăciunelui, care până atunci străluciseră ca stelele de pe cer, erau goi şi lipsiţi de expresie. Părul lui negru era ud de transpiraţie, i se lipise de gât şi de frunte. Un mozaic de vânătăi galbene, negre şi movulii îi acoperea trunchiul. Tăieturile stacojii şi urmele de arsuri creau un model grotesc pe braţele şi pe spatele lui. Îşi plimbă privirea încet peste mama lui. Se încruntă, de parcă scena de coşmar care se desfăşura în faţa lui nu ar fi avut sens. Clătină din cap şi oftă.

Dumnezeule, Ren. Am vrut să-l ating, însă mâinile mele au trecut prin corpul lui.

El se uita în continuare la femeia care ţipa. Nu mă privi, dar buzele i se mişcară uşor.

— Unde eşti, Lily?

Încheietura îi zvâcni. Ceva albastru sclipi în lumină: inelul meu, pe care îl ţinea de vârful degetului, legănându-se ca un pendul, marcând timpul pe care nu-l mai avea la dispoziţie.

Pe umerii lui apărură nişte răni, care se deschiseră şi începură să sângereze, iar şuvoiul stacojiu îi spăla trupul. Panglici lichide şi roşietice îi înconjurau braţele, încheieturile şi degetele. Căzu în genunchi, cu capul plecat. Eu şi Corrine ţipam împreună.

Am deschis ochii şi am început să gâfâi după aer. Undeva, în străfundurile minţii mele, coşmarul continua să se desfăşoare. Ţipetele se transformaseră în urlete, al căror ecou încă îmi răsuna în urechi. Am încercat să nu mă zvârcolesc prin pat şi să îmi potolesc bătăile nebuneşti ale inimii. O tristeţe îngrozitoare luă curând locul fricii care mă făcuse să mă trezesc atât de brutal din somn.

Inima mi se linişti. Am revenit la realitate. Eram încă obosită şi am avut impresia că dormisem un pic mai mult de o oră. Trează doar pe jumătate, am strâns între degete inelul pe care mi-l dăduse Ren în noaptea uniunii. Strălucea chiar şi în întunericul din încăpere, captând până şi cea mai slabă pâlpâire a stelelor care se zăreau prin tavanul de sticlă. M-am rostogolit pe o parte şi am închis ochii, dar, imediat, l-am văzut din nou pe Ren sângerând. Somnul nu era o opţiune – cel puţin, nu deocamdată.

M-am strecurat din cameră, fără să ştiu încotro mă îndrept. Mă gândeam că o plimbare pe holurile Academiei avea să mă facă să uit de acel vis îngrozitor. M-am uitat lung la următoarea uşă de pe hol. O parte din mine îşi dorea să se ducă la Shay, să-şi ceară scuze şi să caute alinare în braţele lui. Dar acest loc continua să mă neliniştească, la fel cum o făcea şi lupta cu Emile. Se

întâmplaseră prea multe lucruri care mă zdruncinaseră profund şi mă puseseră pe gânduri. Nu era vorba numai de moartea Lydiei, dar şi de propriile mele alegeri. Nu o ucisesem pe Sasha. Nici nu voisem să o fac. Oare aveam să valoreze ceva pentru *Căutători* în acest război?

În timp ce mergeam, învârteam inelul de pe deget, amintindu-mi cum strălucise în vis. Oare ce însemna faptul că acceptasem acest semn al devotamentului lui Ren, şi totuşi îl părăsisem în faţa altarului? Eram o trădătoare sau o laşă?

Şirul gândurilor mele sumbre a fost întrerupt în momentul în care am simţit un miros care îmi gâdilă nările. O mireasmă bine cunoscută şi ademenitoare mă conduse în jos, pe scări. Am tras adânc aer în piept, lăsând acea aromă bogată şi puternică să mă conducă spre ea. După ce am coborât două etaje, am intrat într-o încăpere lungă şi spaţioasă, plină de mese. Câteva lămpi ardeau, luminând blând spaţiul.

Am descoperit rapid sursa acelui miros delicios. Pe una dintre mese erau mai multe cafetiere franţuzeşti din sticlă. Din ceştile de cafea se ridicau aburi, iar *Căutătorii* sorbeau din ele în timp ce stăteau şi vorbeau liniştiţi. Monroe îi turnă cafea lui Tess. Nu mai plângea acum, însă pe chip îi puteai citi suferinţa. Şi Adne era cu ei şi avea o chitară în poală. Şi Connor era acolo, părând cam tras la faţă. Am fost surprinsă să văd că Silas stătea lângă Monroe.

După atmosfera din încăpere era clar că toţi *Căutătorii* se adunaseră să-şi plângă morţii. Deşi mirosul de cafea era îmbietor, nu voiam să-i întrerup. Tocmai mă pregăteam să mă întorc cu spatele şi să plec, când mi-am auzit numele.

Am aruncat o privire peste umăr. Monroe îmi făcu semn să vin. M-am apropiat de masă şovăind.

— Ai nevoie de ceva? mă întrebă Ghidul.

— Nu, am spus stânjenită, căci toate privirile erau acum aţinute asupra mea. Am dormit prost şi am simţit mirosul de cafea.

— De sus? întrebă Connor.

Am încuviinţat din cap, schimbându-mi greutatea de pe

un picior pe altul.

— Tare şmecheria. Zâmbi, scoţând o sticluţă de la brâu şi turnând conţinutul ei în ceaşca de cafea. Am presupus că era whisky, după mirosul înţepător al lichidului arămiu.

— N-am vrut să vă deranjez, am spus.

— Nu ne deranjezi. Tess îmi făcu semn să iau loc, turnă încă o ceaşcă proaspătă de cafea şi o împinse în dreptul scaunului gol de lângă ea. Te rog, stai jos.

— Povesteam, zise Adne, plimbându-şi uşor degetele pe corzile chitarei. Despre Lydia şi despre Grant.

— Ai putea să ne spui şi tu o poveste dacă vrei, spuse Monroe. Aşa ne putem cinsti morţii şi să-i ţinem aproape de noi.

— Eu? M-am încruntat, dar m-am aşezat pe scaunul care mi se oferise, încolăcindu-mi degetele în jurul ceştii calde de cafea.

— L-ai văzut pe Grant de mai multe ori decât noi. Silas avea un caiet deschis în faţă, dar îşi ridică nasul din notiţe. Trebuie să ai şi tu o poveste pe care să ne-o poţi spune.

M-am gândit la domnul Selby. Ce aş fi putut spune? Fusese un profesor bun. Dar ar fi sunat cam penibil să le spun ceva de genul „Idei Măreţe era cursul meu preferat”.

— Îmi pare rău, am spus în şoaptă. Dar chiar nu cred că pot face asta.

— Nu-ţi face probleme, spuse Connor, sorbind din cafeaua lui cu întăritor. Oricum, nu cred că aş mai suporta încă o poveste tristă astă-seară.

— Nu fi bădăran. Silas reîncepuse să scrie. Fii şi tu mai respectuos.

— Lydia a fost o luptătoare, zise Connor. Nu i-ar plăcea să audă că o jelim ca nişte prostovani.

— Connor, îl dojeni Monroe, uitându-se la Tess.

Dar ea clătină din cap.

— Are dreptate. Tess zâmbi. Cred că o dezamăgim îngrozitor cu toţii în acest moment.

— Tu n-ai putea s-o dezamăgeşti niciodată. Adne se întinse şi o atinse uşor pe Tess pe obraz.

Ochii lui Tess se umplură de lacrimi, dar continuă să

zâmbească.

Adne zâmbea şi ea, dar nu se uita la Tess.

— Auzi, somnorilă, tu n-ai auzit de pieptănat?

M-am întors şi l-am văzut pe Shay trecându-şi în grăbă degetele prin păr, fără să reuşească să-şi aranjeze prea bine claia de bucle mătăsoase. Trăsese pe el o pereche de jeanşi şi un tricou, dar, în afară de asta, era evident că tocmai se dăduse jos din pat.

— Scuze, spuse el. Am visat urât şi n-am mai reuşit să adorm. Apoi am simţit mirosul de cafea…

— Ca două picături de apă, zise Connor.

M-am uitat lung la Shay, întrebându-mă dacă mai era supărat pe mine. Se trânti pe scaunul dintre mine şi Adne. Când îmi zâmbi sfios, am ştiut că îi părea rău că ne certasem. Şi mie îmi părea rău. M-am aplecat spre el şi l-am sărutat pe obraz.

— Nici eu n-am putut să dorm.

Mă luă de după umeri.

Silas ne privea atent.

— Ce este? am întrebat, fără să-mi pese că ne studia.

— Am citit tot felul de teorii contradictorii despre *Moştenitor,* spuse el. Nu pot să-mi dau seama dacă faptul că l-ai transformat în *Gardian* îi va îmbunătăţi calităţile sau dacă îl va face mai slab.

— Ce calităţi? întrebă Shay.

— Ai puteri înnăscute, continuă Silas. Datorită moştenirii tale.

— Moştenirea mea? Shay se încruntă. Vrei să spui demonii şi cavalerii ăia despre care vorbeai mai devreme?

— Mă refer la tatăl tău, bineînţeles. Silas îşi lăsă capul într-o parte, uitându-se atent la Shay, apoi îşi băgă din nou nasul în caiet şi începu să scrie grăbit.

M-am ridicat în picioare.

— Iei notiţe despre el?

— Bineînţeles.

Silas nu îşi ridică nasul din caiet.

— Încetează!

I-am smuls creionul din mână. Silas se uită la mine cu

gura căsată.

— Ştii ceva? Connor se uită rânjind la mine. Cred că te iubesc.

— Îmi notam doar nişte observaţii. Silas începu să-şi caute creionul. E o ocazie care apare o singură dată în viaţă.

— Nu sunt o ocazie, răbufni Shay. Sunt om.

— Tu eşti *Moştenitorul,* replică Silas. Trebuie să-ţi cunoaştem în amănunt potenţialul înainte de următorul atac. Anika m-a însărcinat să-ţi analizez capacităţile înainte să trecem la îndeplinirea următoarelor sarcini.

Monroe oftă.

— Nu cred că a vrut să-ţi ceară să notezi orice spune Shay, Silas.

— Da. Connor, dădu pe gât cafeaua şi îşi umplu din nou ceaşca. De ce te porţi întotdeauna aşa de ciudat?

— Tu eşti un bătăuş, spuse Silas, luând loc şi fulgerându-l pe Connor cu privirea. Îmi place mai mult de mine.

— Tot nu înţeleg ce vrei să spui despre moştenirea mea, zise Shay, turnându-şi şi el cafea. Nici măcar nu-mi amintesc de tatăl meu. A murit când aveam trei ani.

Silas se uită la el încruntându-se.

— Iar în ultimii şaisprezece ani, am călătorit prin lume cu Bosque Mar, spuse Shay. I-aţi spus mai devreme Crainicul. În mod evident, nu este unchiul meu. Deci, care-i treaba cu tatăl meu?

În încăpere păru a se lăsa brusc frigul şi până şi Silas se albi la faţă când Shay rosti numele *Păzitorului.*

— Da, e adevărat. Bosque Mar nu e unchiul tău, zise Monroe. Dar tatăl tău a fost unul dintre *Păzitori.*

Shay păli.

— Mersi că-mi reaminteşti.

— Nu asta contează, Shay, zise Monroe. Important este că tu eşti *Moştenitorul.*

— Asta ce înseamnă? Că nu sunt om? Lui Shay începu să-i tremure mâinile pe ceaşca de cafea, în timp ce se uita rugător la mine.

— Eşti om… sau cel puţin ai fost până când te-am

transformat eu. M-am grăbit să-l liniştesc şi apoi i-am aruncat o privire duşmănoasă lui Monroe. Pot să-mi dau seama care este diferenţa între muritori şi cei ca noi. Shay nu este *Păzitor.*

— Ai devenit brusc expertă în chestiunile legate de *Moştenitor?* se răsti Silas.

— Uşurel, Silas, spuse Monroe calm. Bineînţeles că *Păzitorii* n-ar fi dorit ca Shay să afle ceva despre trecutul lui. Apoi se uita la mine. Şi le-ar fi ascuns chestia asta şi *Gardienilor.* Şi, Calla, tu trebuie să înţelegi că şi *Păzitorii* sunt oameni. La fel ca noi.

Am simţit că nu mai pot respira, că mi se face greaţă.

— Deci, au minţit, spuse Shay. Nu sunt nişte creaturi mistice. Nu sunt *Cei Bătrâni.*

— La minciuni se pricep cel mai bine, zise Tess.

Am reuşit cu greu să pun o întrebare.

— Dar cum ar putea fi oameni? Nu miros a oameni şi, că veni vorba, nici voi nu mirosiţi. Şi cum rămâne cu puterile lor?

— Tu simţi puterea magiei, Calla, mirosul pe care îl lasă în urmă acea putere. *Căutătorii* şi *Păzitorii* sunt prinşi într-o aură superioară, dar tot muritori rămân. A fost o vreme în care oamenii aveau legături mai strânse cu pământul şi cu puterile lui inerente, zise Monroe. Cei care au avut cele mai puternice legături cu magia elementară şi care au ştiut cum să folosească această magie s-au distanţat de comunităţile lor. Aceştia au fost vindecătorii, bărbaţi şi femei înţelepte.

— Dar nu pot fi oameni, am protestat. Sunt nemuritori.

— Nu, nu sunt, zise Monroe. Au vrut să vă facă să credeţi asta, căci ei îşi folosesc puterile altfel decât noi, aşa cum a spus şi Tess adineauri.

— Ce vrei să spui? întrebă Shay.

— Venerarea pământului, puterea naturală proprie creaţiei şi ciclurilor acesteia, răspunse Connor, zâmbindu-i zeflemitor.

— *Căutătorii* sunt de părere că a fi muritor este un lucru benefic, mai degrabă decât ceva ce trebuie evitat. Silas îl ignoră pe Connor şi se lansă într-o predică. Îmbătrânim şi

murim. Moartea face parte din ciclul natural. *Păzitorii* îşi folosesc puterile pentru a-şi prelungi viaţa dincolo de limitele fireşti, naturale. Din cauza legăturilor cu Lumea de Dincolo s-au schimbat, dar au început ca muritori şi, în esenţă, rămân muritori. Acelaşi lucru îl fac şi cu *Gardienii.* Din acest motiv creează foarte rar haite noi. Numai când este absolut necesar li se cere să se înmulţească. Potrivit informaţiilor noastre, nu s-au mai născut noi *Gardieni* în zona Haldis de două generaţii. Atunci se pare că *Păzitorii* au început să devină din nou din ce în ce mai interesaţi să formeze legături de familie puternice între haite.

Shay se uită la mine; pe chip i se întipărise o nouă expresie de groază, şi am dat din cap, confirmând cele spuse de Silas.

— Dar *Păzitorii* au copii, protestă el. Adică, la şcoala noastră veneau şi copii ai *Păzitorilor.* Iar Logan a moştenit haita ta.

Silas zâmbi cu batjocură.

— *Păzitorii* sunt foarte vanitoşi şi îşi apără puterile cu gelozie. Dacă ar exista prea mulţi *Păzitori,* atunci ar apărea rivalităţi şi nu ar putea risca acest lucru. Numai cei mai puternici pot avea copii pentru a le duce mai departe moştenirea pe această lume. Unii dintre ei locuiesc în Vail, după cum aţi văzut. Restul sunt împrăştiaţi peste tot prin lume, dar concentraţi lângă locurile cu putere. Iar noi, *Căutătorii,* am ridicat avanposturi lângă aceste locuri, pentru a-i urmări. Însă *Păzitorii,* deşi mai mulţi decât noi, tot nu pot egala numeric oamenii. Aşa că *Păzitorii* au început să-i folosească pe oameni ca pioni în propriul lor joc. Politică, pieţe globale, toate acestea.

— Dar cum au ajuns să aibă avantajul? Simţeam cum mi se învârt rotiţele minţii, luată cu asalt de acel potop de noi informaţii. Minciuni, numai minciuni.

— Da, spuse Shay. Înţeleg că acum îşi folosesc puterile pentru a fi aproape nemuritori, dar, la început, nu eraţi la fel de numeroşi ca ei?

— Mai mult sau mai puţin. Silas se încruntă, părând un pic dezamăgit că nu rămăsesem muţi de uimire în faţa

erudiţiei lui.

— Asta ar fi partea în care au reuşit să obţină un avantaj în faţa noastră. Connor se lăsă pe spate, cu umerii căzuţi.

— Nu înţeleg, spuse Shay.

— Poate ar trebui să începem prin a-i spune lui Shay cine este şi să lăsăm apoi lucrurile să vină de la sine, zise Monroe.

— Dar…, începu Silas.

— Nu te complica, spuse Monroe. Începe cu strămoşii lui Shay.

— Bine, oftă Silas. *Moştenitorul* este urmaşul primului *Păzitor,* Eira, şi fiul trădătorului. Aşa este el cunoscut printre *Căutători* şi este identificat prin semn.

— Trădătorul? Shay părea chiar şi mai confuz. Eu eram uluită de discuţie. Niciunul dintre *Căutători* nu părea surprins; din câte se părea, nimic din toate acestea nu constituia o noutate pentru ei.

— Da, da. Silas bătu darabana în masă. Profeţia *Moştenitorului* era că un *Păzitor,* un urmaş puternic al Eirei însăşi, avea să-şi abandoneze neamul, să se întoarcă împotriva lui, şi fiul lui urma să le aducă distrugerea. Fiul acelui *Păzitor* este *Moştenitorul.* Văzând că Shay îl priveşte în continuare încruntat, Silas începu să frunzărească paginile caietului, întorcându-l spre Shay. Scrie chiar aici.

— E latină, spuse Shay.

— Nu ştii să citeşti în latină? întrebă Silas, nevenindu-i să creadă.

— Fără dicţionar, nu, se răsti Shay.

— Silas, majoritatea nu înţeleg latina cu atâta uşurinţă ca tine, îl domoli Monroe.

— Putem să trecem peste asta? Connor îşi luă capul în mâini.

— Aşteaptă, am spus, zâmbindu-i pe post de scuză. Vreau să vă spun că, deşi *Păzitorii* sunt, de fapt, muritori care au puteri magice sau cum vreţi voi să le spuneţi, Shay este diferit. Nu miroase ca ei. Îi cunosc pe *Păzitori* şi niciodată nu l-am confundat pe Shay cu vreunul dintre ei.

— Da, zise Monroe. Ştiu asta. Dar asta se întâmplă pentru

că mama lui Shay era muritoare.

— Tatăl lui i-a trădat pe *Păzitori* pentru iubire, spuse Adne.

— De ce? Shay părea la fel de nedumerit. De ce i-a părăsit pe *Păzitori?*

— Oh, haide, Adne, ăsta e un clişeu, spuse Silas. Adne îl fulgeră cu privirea, dar el se uită nepăsător la ea.

— Este un clişeu pentru că iubirea contează, Silas, se răsti Tess, cu ochii înlăcrimaţi. Este unul dintre puţinele lucruri de pe pământ care îi face pe oameni să-şi asume riscuri.

Am întâlnit privirea lui Shay şi am simţit că obrajii încep să îmi ardă.

— Exact. Silas părea plictisit. În fine. A plecat pentru că *Păzitorii,* care pun mare preţ pe puterea lor, interziseseră uniunile permanente dintre neamul lor şi muritori. Tristan a fugit cu Sarah şi au încercat să se ascundă. Toate bune şi frumoase şi apoi a apărut... copilul. Arătă cu degetul spre Shay.

— Şi cum l-aţi găsit? am întrebat. Dacă s-a ascuns, cum au aflat *Căutătorii* de existenţa trădătorului din profeţie?

— N-a fost nevoie să-l găsim, răspunse Monroe. Ne-a căutat el.

— Da? Shay, făcu ochii mari.

— Da, răspunse Monroe. Căuta protecţie pentru soţia şi copilul lui. Ştia cine este şi ştia că noi aveam să-l ocrotim. Din păcate, nu a fost suficient.

— *Păzitorii* i-au găsit? am întrebat.

Monroe încuviinţă din cap.

— Pe insulele Aran. Am crezut că-i dusesem suficient de departe, într-un loc izolat, am păstrat secretul absolut, însă am dat greş. Au luat toată familia, i-au omorât pe Tristan şi pe Sarah, iar Bosque Mar l-a ţinut pe Shay sub pază. Până acum.

Shay se uita în gol; mâinile continuau să îi tremure.

— Nu înţeleg de ce nu e *Păzitor,* am spus. Nu contează ce era tatăl lui?

— Contează când vine vorba de profeţie, răspunse Silas.

Dar, în ceea ce priveşte fiinţa lui, esenţa lui, mama este aceea care contează. Întotdeauna mama contează.

— Poftim? m-am încruntat eu.

Tess zâmbi.

— Pentru că femeile au puterea de a procrea.

— Umflă-te în pene cât vrei, Tess. Cel puţin, eu o să-mi păstrez silueta, spuse Connor, mângâindu-şi abdomenul plat.

— Lăsând la o parte lupta dintre sexe, zise Silas, Tess are dreptate. Esenţa mamei pare să predomine întotdeauna şi determină natura copilului. De aceea l-ai perceput doar ca muritor – pentru că, de fapt, aşa şi era. Chiar dacă tatăl lui a folosit puterile Lumii de Dincolo, acest lucru nu a fost moştenit de copil. Singurul semn al originii lui mixte este semnul.

— Ce vrei să spui, esenţa mamei predomină întotdeauna? am întrebat. S-a mai întâmplat vreodată asta?

— În cazul *Păzitorilor,* nu, răspunse Silas. Niciunul dintre ei, cu excepţia lui Tristan, nu a încercat vreodată să încalce tabuul *Păzitorilor,* să procreeze cu cineva din altă categorie. Am aflat despre această tendinţă după cele ce s-au întâmplat în timpul Vrajbei.

— Dar a fost doar un simplu război, am raportat eu. Ce legătură are cu copiii?

— Alianţele se formează din nenumărate motive, spuse Monroe calm. Îşi feri privirea de noi, ochii devenindu-i brusc reci.

Silas dădu din cap.

— În anii care au precedat revolta *Gardienilor,* legăturile dintre *Căutători* şi soldaţii lupi au devenit din ce în ce mai puternice, din mai multe puncte de vedere. Analele ne spun că acei copii ce se năşteau din uniuni mixte moşteneau întotdeauna caracteristicile mamei. Dacă tatăl era *Gardian,* copilul era *Căutător,* iar dacă tatăl era *Căutător,* copilul rămânea lup.

Am făcut ochii mari.

— *Căutătorii* şi *Gardienii* au avut copii?

— Cu foarte multă vreme în urmă, răspunse Monroe; îşi

încleştă maxilarele, uitându-se în continuare în gol. Dar *Păzitorii* au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a scăpa de aceşti copii şi a rupe aceste legături pentru totdeauna.

Mâinile îmi tremurau.

— Dar femeile lup nu pot avea, pur şi simplu, copii…

M-am oprit, simţind cum mă inundă un val de căldură din tălpi până în creştet. Rostisem acele cuvinte fără să mă gândesc.

Deşi se aflaseră atâtea secrete legate de viaţa mea, pe acesta nu dorisem să-l divulg.

Când am vorbit, Shay, care până atunci păruse căzut pe gânduri, reveni la realitate.

— Poftim? Se uită la mine atent.

Am fixat masa cu privirea.

Nu. Nu. Nu vreau să vorbesc despre asta. Era prea intim. Şi prea înfricoşător.

Monroe îşi drese glasul.

— *Păzitorii* au încercat să exercite şi mai mult control asupra haitelor de *Gardieni* prin stabilirea unor reguli cu privire la căsătoriile şi naşterile din rândurile soldaţilor lor. Au început să facă asta imediat după Vrajbă. S-au folosit de puterile lor pentru a opri şi a declanşa ciclurile de reproducere ale femelelor *Gardian,* astfel încât ele să poată avea copii numai cu partenerul desemnat şi doar în momentul asupra căruia conveneau stăpânii lor.

— Dumnezeule, murmură Shay.

Îmi era greu să respir. Oare ce o să creadă despre mine acum?

— Nu-i vina ta, draga mea. Tess mă luă în braţe. Parfumul ei mă liniştea – mirosea a flori de măr şi a miere. M-am lăsat în braţele ei, recunoscătoare pentru bunătatea pe care mi-o arăta mereu. Sunt nişte nenorociţi.

Silas începu din nou să vorbească.

— Vrajba a dat semnalul acestei practici. *Păzitorii* nu fuseseră atât de precauţi în legătură cu lucrurile astea înainte de rebeliune.

— Mama ta era muritoare, Shay, spuse Monroe, aruncându-mi o privire scurtă şi compătimitoare. Te-ai

născut muritor, iar Calla te-a recunoscut ca fiind om.

— Deci, faptul că tatăl meu i-a trădat pe *Păzitori* le-a semnalizat faptul că eu aş fi *Moştenitorul,* zise Shay.

M-am simţit uşurată în momentul în care am trecut peste acel moment al conversaţiei noastre şi am hotărât să merg mai departe.

— Şi semnul? El nu-l poate vedea. Am făcut un semn spre Shay. Când i-am spus despre tatuajul cu crucea, habar n-avea că îl are.

— Simbolul a fost vrăjit pentru a fi ascuns, explică Silas. Nu este un simplu semn din naştere şi niciun tatuaj. Este o emblemă mistică.

— Deci, muritorii nu pot vedea tatuajul? am întrebat.

Silas îşi dădu ochii peste cap şi se plesni cu palma peste frunte, de parcă ar fi vrut să îndepărteze un ţânţar sâcâitor.

— Este o vrajă mult mai subtilă de atât. *Păzitorii* se pricep la asta: la manipulare, la subtilităţi. De fapt, aceasta este arta lor. Tatuajul doar le sugerează celor care ar putea să-l observe că ar trebui ignorat. Şi noi folosim o tactică similară pentru a-i împiedica pe oameni să dea peste Academie. Muritorii se vor uita întotdeauna în altă parte şi nu o vor vedea. Destul ca nimeni să nu se ducă la Shay să-l întrebe ce artist i-a făcut tatuajul. Îi aruncă o privire lui Shay, cu ochii înceţoşaţi de un soi de adoraţie speriată. Oamenii ar avea impresia că nu s-a spălat bine pe ceafă după un meci de rugby sau aşa ceva. Ştii tu, că ai fi murdar, ceva de genul ăsta.

— Dar eu l-am putut vedea, am spus.

— Tu nu eşti muritoare, spuse Silas, eşti…

L-am întrerupt.

— O anomalie, ştiu, cum aş putea să uit.

Îşi trase scaunul mai în spate în momentul în care mi-am arătat caninii.

Shay se strâmbă şi îşi atinse uşor ceafa cu degetele.

— Minunat. Deci eu sunt *Alesul,* dar când vine vorba de igienă sunt varză.

Chipul lui Silas se lumină şi începu să rânjească.

— Exact.

Adne chicoti şi îi aruncă o privire tulburătoare lui Shay.

— Ajută-mă, Obi-Wan, tu eşti singura mea speranţă…, dar crezi că ai putea să faci o baie înainte? Flutură seducător din gene. Te-aş spăla oricând pe spate.

Chipul palid al lui Shay se îmbujoră şi i-am aruncat lui Adne o privire plină de reproş. Însă ea se uita la Connor, care îşi turna nepăsător whisky în cafea.

Rânjetul de pe chipul lui Silas nu dispăru. Se lăsă pe spate, studiindu-l pe Shay.

— Dar acum, că iubita ta lupoaică te-a transformat în *Gardian,* poţi şi tu să-ţi vezi tatuajul. Vraja n-are efect asupra *Gardienilor.*

— Nu sunt iubita lui, m-am răstit eu, dar am tresărit văzându-l pe Shay îmbujorându-se şi mai tare.

Căutătorii se uitau la mine, surprinşi.

— Ei bine, nu sunt, am făcut o nouă încercare jalnică, simţindu-mă rece şi alunecoasă ca o mărgică.

Nu mă puteam uita la Shay. Oricât de dur părea, acesta era adevărul. Îl iubeam, dar nu ştiam ce însemnam eu pentru el. Vieţile noastre se schimbau fără încetare. Îmi fugea constant pământul de sub picioare.

Shay îşi luă capul în mâini.

— Credeam că o să-mi fie mai uşor dacă o să ştiu adevărul. Dar nu este. Nu-mi vine să cred că singura rudă pe care am cunoscut-o este, de fapt, o creatură a Lumii de Dincolo.

— Şi nu orice creatură. Este mai puternic decât orice alt duşman cu care am avut de-a face vreodată, iar tu eşti cheia pentru a-şi asigura domnia, spuse Monroe. Crainicul nu a putut niciodată să aibă încredere că supuşii lui o să reuşească să te protejeze singuri. Şi, după cum vezi, au dat greş. Sunt sigur că unii au avut mult de suferit de pe urma evadării tale.

La auzul cuvântului „suferit” am început să tremur, fără să mă pot opri. Oare ce se întâmplă cu haita mea? Shay îşi puse mâna pe mâna mea şi se uită la Monroe.

— S-a mai întâmplat asta, nu-i aşa? întrebă Shay. Am citit despre ultima ocazie în care *Gardienii* au încercat să se

revolte.

— Te referi la Vrajbă? întrebă Silas. A fost o perioadă spectaculoasă în istoria noastră. Atunci am fost cel mai aproape de victorie. Deşi lucrurile s-au sfârşit destul de prost.

— Nu. M-am îndreptat de spate şi l-am privit pe Monroe în ochi pentru că ştiam că el avea răspunsurile la toate întrebările care nu-mi dădeau pace. Vrajba nu a fost cea mai recentă revoltă.

— Nu, spuse Monroe, trăgându-se înapoi.

— Las-o baltă, Lily. Adne începuse să mă privească acuzator. Asta nu-i treaba ta.

Mi-am arătat colţii.

— Poţi să nu-mi mai spui aşa?

— Nu, câtă vreme reacţionezi mereu aşa. E plăcut să ştim că, într-un fel, ai şi tu o latură umană. Comportamentul acesta dur de lup îţi dă fiori, ştii?

M-am uitat lung la ea. O cunosc pe fata asta de mai puţin de o zi, şi cu toate acestea, mă poate citi ca pe o carte deschisă. Cum e posibil?

— Adne are dreptate. Connor se aplecă spre mine. Respiraţia îi mirosea a whisky. Las-o baltă.

— Nu vreau, am spus. Ce s-a întâmplat cu haita Năpasta? Cum a murit Corrine Laroche?

— Am zis s-o laşi baltă, spuse Connor, lovind cu pumnul în masă.

— Linişteşte-te, mârâi Shay.

— Monroe? murmură Tess, privindu-l neliniştită pe Connor.

— E în regulă, răspunse Monroe calm. Trebuie să afle şi ei. Connor clătină din cap şi îşi turnă restul de whisky în cafea.

— Parcă hotărâsem că terminăm cu poveştile triste.

Capitolul 11

Monroe se sprijini din nou de spătarul scaunului.

— Am venit pentru prima dată în purgatoriu când aveam douăzeci de ani, pentru a servi ca *Trăgător.* Eram un tânăr nesăbuit, ambiţios din cale-afară şi rău de gură. Eram destul de plin de mine însumi. Chicoti şi îşi plimbă mâna prin părul negru. Nu eram de acord cu regulile stabilite de Ghidul nostru de la acea vreme. Era un bărbat meticulos, îl chema Davis. Mă deranja faptul că insista ca tinerii *Trăgători* să patruleze întotdeauna în echipe de câte doi. Că petreceam mult timp strângând informaţii despre *Păzitori,* în loc să plănuim şi să executăm atacuri. Îşi încrucişă braţele la piept, uitându-se în gol, pierdut în amintiri. Într-o zi, când ar fi trebuit să fiu la antrenamente, am plecat de capul meu. Am mers până aproape de Haldis, convins că aş putea să dobor de unul singur unul sau doi *Gardieni.* Eram un prost. Dacă împrejurările ar fi fost un pic diferite, aş fi murit.

— Care au fost împrejurările? întrebă Shay.

— Am dat peste un *Gardian* care patrula singur. Era mult mai rapid decât mi-aş fi putut imagina vreodată, nici măcar n-am avut timp să-mi scot arma. Subestimasem complet abilităţile adversarilor mei. M-a doborât la pământ şi am crezut că o să mă ucidă. Începu să-şi piardă vocea şi înghiţi în sec. Dar apoi deasupra mea nu mai stătea un lup, ci o tânără femeie. Se uită la mine şi zâmbi. Un pic mai mare decât tine, Calla.

Am dat din cap, cu inima bătându-mi nebuneşte.

— De ce s-a transformat în om?

Monroe scrâşni din dinţi.

— Mi-a cerut să o ucid, spuse Monroe.

— Poftim? icni Shay.

Am auzit un suspin înfundat şi, când m-am întors, am văzut că Tess începuse să plângă. Adne o luă de după umeri.

— Am rămas mut de uimire, continuă Monroe. Abia dacă putea vorbi printre hohotele de plâns. Se agăţa de mine şi suspina.

Am văzut cum ochii lui Monroe se împăienjenesc din cauza emoţiei puternice şi, brusc, am simţit că îmi este din ce în ce mai greu să respir.

Se mişca neliniştit în scaun.

— Era căsătorită cu un bărbat crud, pe care nu îl iubea, şi trăia în permanentă teamă, chinuită de un stăpân şi mai diabolic decât soţul ei, îngrozită pentru viaţa lupilor ei, la care ţinea enorm, dar ale căror vieţi erau la fel de imprevizibile şi de lipsite de libertate ca şi a ei. Făcu o pauză, trase aer în piept şi reîncepu să vorbească. Dar reuşise să îndure toate aceste lucruri. Până în acel moment.

— Şi ce se întâmplase? şopti Shay. Se uită la mine şi văzu expresia de groază de pe chipul meu. Îşi strecură degetele printre ale mele şi l-am strâns de mână.

— Stăpânul ei îi poruncise să facă un copil. Monroe închise ochii. Şi o măcina gândul că ar fi adus pe lume o altă viaţă care ar fi fost nevoită să treacă prin aceleaşi suferinţe care o aduceau în pragul disperării, în fiecare zi.

— Ce ai făcut? am şoptit.

— M-am oferit să o ajut. Monroe deschise ochii, tulburat, zguduit de sentimente violente. I-am povestit despre Vrajbă. Istoria adevărată care avea să spulbere toate acele minciuni pe care le auzise încă de când se născuse. I-am povestit despre epoca în care *Căutătorii* şi *Gardienii* îşi uniseră forţele pentru a lupta împotriva *Păzitorilor.* Încercam să o conving cu disperare că mai exista o cale. Voiam să-i ofer o speranţă. Nu mai întâlnisem pe cineva care să sufere atât. Nu-mi doream nimic mai mult decât să o salvez.

Eu şi Shay nu mai scoteam o vorbă, fascinaţi de povestea lui. Connor se uita în cană, iar Adne începuse să o mângâie pe Tess pe cap. Silas nu părea deloc interesat şi reîncepuse să se concentreze asupra caietului de notiţe, făcând din când în când câte o pauză ca să se uite lung la Shay.

Monroe zâmbi trist.

— Am început să ne întâlnim în secret. I-am adus cât de multe informaţii am putut despre felul în care se formaseră alianţele în trecut.

Am simţit o mângâiere pe mână. M-am uitat la Shay, iar el îmi zâmbi cu blândeţe. Monroe văzu gesturile noastre şi ridică din sprâncene.

— Vă sună cunoscut?

Shay dădu din cap.

Zâmbetul de pe chipul lui Monroe se transformă în grimasă şi continuă să vorbească.

— Davis s-a înfuriat când a auzit că i-am încălcat ordinele, dar a profitat imediat de ocazie pentru a-i atrage pe *Gardieni* de partea noastră. Părea să fie cea mai bună şansă pentru a prelua controlul asupra Haldisului. Corrine a reuşit să câştige sprijinul mai multor lupi din haita ei. Planul nostru era să-i ajutăm să fugă mai întâi, să strângem câteva echipe puternice de *Căutători,* după care să-i atacăm împreună pe *Păzitorii* din Vail.

— Dar ceva nu a mers? se încruntă Shay.

Monroe dădu din cap. Îşi drese glasul, dar vocea îi era încă răguşită.

— Corrine a rămas însărcinată. Spera să reuşească să evite asta, spuse el, înfiorându-se, dar lucrurile astea pot fi greu de controlat. Preţ de o clipă tăcu, după care îşi aşeză mâinile pe masă. Se temea să alerge cât timp era însărcinată şi nu voia să-şi asume riscuri suplimentare cu copilul nou-născut, aşa că ne-a cerut să amânăm planul. Să aşteptăm până când copilul avea să crească, până ce fiul ei avea să împlinească un an, ca să nu fim atât de vulnerabili când urma să fugim. Eu am fost de acord.

Făcu o pauză; am văzut că mâinile îi tremurau. Deşi îmi era din ce în ce mai frică, am reuşit să îl întreb:

— Şi ce s-a întâmplat?

— Între timp, complotul a fost descoperit. Încheieturile lui Monroe se albiră în momentul în care îşi încleştă cu putere pumnii. În loc de fugă, echipa de *Căutători* a fost atacată prin surprindere în tabăra haitei Năpasta. Am pierdut jumătate din oameni.

— Şi Corrine? Şi aliaţii ei? Vocea lui Shay era sumbră.

Monroe îi răspunse pe un ton lipsit de emoţie.

— Fuseseră deja predaţi strigoilor. Muriseră înainte de a ajunge noi.

A trebuit să închid ochii, căci povestea lui Monroe dădea viaţă imaginilor din coşmarul meu. Aveam impresia că fiecare parte a corpului meu devenise brusc foarte fragilă şi că aveam să mă sparg în bucăţi.

— Dar l-au lăsat pe Ren să trăiască? am şoptit. Nu i-au omorât copilul.

— A fost greu să pun lucrurile cap la cap, dar, din câte am înţeles, partenerul lui Corrine a fost loial stăpânului lui şi nu a conspirat niciodată împotriva *Păzitorilor.* Copilul a rămas în grija lui. La urma urmelor, aveau încă nevoie de un tânăr alfa pentru noua haită. Şi, după cum ai spus şi tu deja, el nu a ştiut niciodată cum a murit, de fapt, mama lui.

Shay mă strânse din nou de mână şi mi-am dat seama că pe obraji îmi curgeau lacrimi. Le-am şters repede. Se uită la Monroe.

— Nu ai idee cine a trădat-o?

Monroe scrâşni din dinţi; se uită lung la mâinile lui.

— Cred că asta e tot, oameni buni, murmură Connor. Sunteţi mulţumiţi?

Shay se întoarse înspre el.

— N-ai vrea să…

— Nu, Shay. Am pus o mână pe braţul lui. Mulţumesc, Monroe.

Monroe se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele la noi.

— Vă urez noapte bună.

— Şi eu, spuse Tess, urmându-l pe Monroe spre scări.

— Frumoasă modalitate de a goni musafirii, bombăni

Connor, privind lung în ceaşca goală de cafea.

— Las-o baltă, Connor, spuse Adne, ridicându-se în picioare. Hai să ne găsim altă modalitate de a pierde timpul.

El îi zâmbi

— Am eu câteva idei.

— Ale mele sunt mai bune şi mai posibile. Adne se aşează pe masă, cu picioarele pe scaun şi cu chitara în poală. Zdrăngăni corzile şi îşi plecă privirea.

— Dedicaţii?

— Să aleagă doamnele, zise Connor.

Începu să cânte cu o voce profundă şi melodioasă.

— Furie, furie împotriva morţii luminii, cânta ea.

Shay îşi ridică capul.

— Dylan Thomas?

Ea făcu o pauză şi ridică din umeri.

— Da. E un fel de mantră aici. Am făcut şi o melodie care să acompanieze poezia.

— De cât timp cânţi? Shay îi privea, în mod evident fascinat, degetele care i se plimbau pe gâtul chitarei.

— De la patru ani, spuse Adne. Mama m-a învăţat.

— E un talent înnăscut, dar asta nu trebuie să vă surprindă. Adne se pricepe la toate. E un copil genial şi alte alea.

Connor dădu la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea lui Adne. Ochii lui căprui străluciră în lumina flăcărilor, în timp ce degetele îi zăboviră un pic pe piele.

O bănuială nu-mi dădea pace. În spatele ciondănelilor constante dintre Connor şi Adne se ascundea ceva. Eram sigură.

Atât de multe poveşti ascunse, care îi leagă între ei. Şi ei au secretele lor.

— Îmi dau seama, murmură Shay, fără să-şi ia ochii de la degetele lui Adne care se plimbau uşor pe corzi. Mă poţi învăţa şi pe mine?

Adne se opri din zdrăngănit.

— Să cânţi?

Shay încuviinţă din cap. Ea îi zâmbi şi îi făcu semn să se

aşeze alături.

— Bineînţeles.

Shay se aşează lângă ea, iar ea îi puse chitara pe şold. Am înghiţit cu greu în momentul în care se aşează pe masă, în spatele lui, aplecându-se deasupra lui Shay ca să-i poată arăta cum să ciupească corzile.

În pofida bănuielilor mele legate de Connor şi de Adne, m-am întrebat dacă povestea lor nu era de domeniul trecutului şi dacă Adne nu pusese cumva ochii pe Shay. Nu puneam la îndoială sentimentele lui Shay pentru mine, dar mă rodea gelozia ori de câte ori îl vedeam alături de Adne. Chiar dacă ea nu-l interesa, se împrieteniseră repede. Şi asta mă făcea să mă doară în piept, îmi era dor de prietenii mei. Mai ales de Bryn. Chiar dacă trebuia să-mi smulgă mărturisiri când venea vorba de sentimente, grija ei constantă, prezenţa ei mă susţinuseră întotdeauna. Orice alfa avea nevoie de un asemenea sprijin.

Am încercat să nu mă mai uit la Adne şi la Shay. Gândul de a mă transforma în lup şi de a o doborî pe Adne la pământ devenea din ce în ce mai tentant.

— Cred că mă duc la culcare. Connor căscă zgomotos, chiar dacă şi el se uitase urât la lecţia neaşteptată de muzică. Adne, pot să te însoţesc până în cameră?

— Poftim? Adne abia dacă se uită la el. Brusc, am nevoie de escortă? Ne-am întors cumva în secolul al XIX-lea şi nu mi-am dat eu seama?

Connor se uită urât la Shay şi apoi lovi podeaua cu tocul cizmei. Părea vulnerabil, lucru pe care nu-l mai văzusem în cazul acestui *Căutător* mereu pus pe glume.

— Nu, eu…, bâigui el. Noapte bună, atunci.

— Noapte bună. Adne îşi concentră din nou atenţia asupra chitarei.

Connor s-a uitat încă o dată şovăitor la Shay şi la Adne.

Expresia de pe chipul lui era ciudată, tristă şi furioasă, în acelaşi timp.

— Cred că mă duc şi eu să mă culc, am spus. *Până nu-i smulg degetele.*

— Te conduc până în cameră. O să-ţi cânt chiar şi un

cântec de leagăn… iar tu ai putea să-mi arăţi ce te face să urli, spuse Connor, zâmbind larg.

— Hei!

Shay se trezi din transă şi se uită urât la *Căutător.*

— Uşurel, băiete. Connor izbucni în râs.

— Haide, Shay, chicoti Adne, luându-l de mână şi aşezându-i degetele înapoi pe gâtul chitarei. Fii atent. Pune degetele aici şi aici. E coarda pentru nota sol.

Shay se îmbujoră şi îşi răsuci gâtul ca s-o privească pe Adne.

— Scuze, ăăă… OK, nota sol.

— Nu-ţi face griji. Te prinzi tu până la urmă. Îşi sprijini bărbia pe umărul lui.

L-am urmat pe Connor şi am ieşit din sufragerie. Aveam un gol în loc de stomac şi o senzaţie de arsură.

— Te descurci, puştoaico? întrebă el, uitându-se la mine în timp ce urcam scările. Viaţa ta s-a schimbat destul de mult.

Mi-am tras umerii spre spate. Nu ştiam ce să înţeleg mai exact din întrebarea lui.

— Ce-ţi pasă ţie?

Am regretat tonul aspru pe care îl folosisem, dar încă eram furioasă după ce o văzusem pe Adne încolăcindu-se în jurul lui Shay, la masă. În plus, o discuţie cu Connor era ca o aventură în carusel: nu ştiam dacă avea să facă vreun comentariu deplasat sau să pună întrebări serioase. *Căutătorii* mă epuizau emoţional.

— Ştii că, până la urmă, va trebui să ai încredere în noi, zise el.

I-am arătat colţii în loc să-i zâmbesc cu sinceritate.

— Până la urmă.

— Mi se pare corect, spuse el, oprindu-se în dreptul uşii dormitorului meu. Somn uşor, alfa.

— Mersi, am spus şi am deschis uşa.

Nu m-am sinchisit să aprind lumina; în schimb, m-am prăbuşit pe pat şi m-am uitat la cerul întunecat de deasupra, fiind prea agitată pentru ca somnul să prezinte o posibilitate viabilii

Cu toate acestea, mă simţeam epuizată, ostenită. Însă durerea era mai profundă.

Sunt singură.

Până în acel moment, nu-mi dădusem seama de acest lucru cu adevărat. Nu mai fusesem niciodată singură. Avusesem întotdeauna haita alături, indiferent de provocările pe care mi le scosese în cale viaţa. Fără ei mă simţeam pierdută, pur şi simplu fără scop. Fugisem din Vail pentru a-l salva pe Shay, dar şi pentru a-mi salva prietenii. Acum, acea alegere părea mai degrabă o speranţă efemeră decât o soluţie, o speranţă din ce în ce mai greu de realizat.

Ce caut aici?

M-am rostogolit pe pat, mi-am îngropat faţa într-o pernă şi am închis ochii. Era un pic cam frig în încăpere, dar nu m-am sinchisit să mă acopăr cu plapuma groasă umplută cu pene.

Frigul neplăcut care mi se strecura în oase nu-mi alina sufletul nemângâiat. Trupul mi se încordă, dar nu m-am clintit când am auzit uşa deschizându-se şi, mai apoi, închizându-se încet. Am simţit mirosul de pajişti scăldate în soare şi de trifoi. Shay traversă în vârful picioarelor încăperea şi apoi se opri.

— Ştiu că eşti trează, Calla.

Am oftat şi m-am întors cu faţa la el.

— Ce s-a întâmplat cu lecţia ta de chitară?

Îi vorbisem pe un ton mieros, ceea ce mă înfurie şi mai tare, căci îmi dădeam seama că Adne reuşise să mă enerveze atât de uşor.

— Voiam să mă asigur că eşti bine.

Se urcă în pat. M-am dat la o parte şi m-am întors pe spate.

— Ai lăsat-o pe Adne singură? Cred că de-abia aştepta să te înveţe.

De fapt, cred că de-abia aştepta să facă mai multe de atât.

— A trebuit să se întoarcă la Denver, răspunse el. Silas a venit cu un raport în care i se spunea să se întoarcă la avanpost. Dar acum, că am venit aici, mi se pare că mai

degrabă pe tine te-am lăsat singură.

Nu-mi puteam da seama dacă era supărat sau amuzat, aşa că nu am răspuns. Am continuat să privesc cerul înstelat. Apoi, o umbră acoperi luminile minuscule care pâlpâiau uşor. Shay se apropie de mine. Am fost luată prin surprindere în momentul în care, în loc să se întindă pe pat, se aşeză peste mine. Greutatea lui mă făcea să mă cufund în saltea.

— Shay. Eram uimită, dar nu-mi era frică. Ce faci? Mi-am proptit mâinile în pieptul lui, ţinându-l suspendat deasupra mea.

Mă prinse de încheieturi, fixându-mă în saltea ca să nu-l pot da la o parte.

— Nu te mai poţi ascunde în spatele fricii, Calla. Nu mai fugi, spuse el. N-ai decât să încerci să-mi smulgi ambele mâini, dacă asta vrei. Dar eu o să te sărut acum.

Am înghiţit în sec când am văzut strălucirea puternică şi încrezătoare din ochii lui. Nu-i era frică de mine. Chiar dacă mă strângea uşor de mâini, îi simţeam forţa; era surprinzător şi tentant. Nu mai simţeam mirosul acelei nelinişti tipic umane care îl încercase când se apropia de mine. Acum era *Gardian.* Şi nu numai atât. Era *Moştenitorul:* avea să poarte Crucea Elementelor.

O armă care nu-şi avea egal în lume. Era un războinic adevărat. Egalul meu. Poate mai mult. Am zâmbit când mi-am dat seama că vulnerabilitatea lui Shay, care la început mă făcuse să-i salvez viaţa, dispăruse complet şi acum îi luase locul o putere de fier, pe măsura voinţei lui aprige şi de neclintit. Nu mai avea nevoie de mine să-l protejez, dar încă mă dorea. În ochi i se citea foamea, avea nevoie disperată să ştie că şi eu îl doream. Şi îl doream.

Sunt liberă acum. Îl iubesc. N-avem niciun motiv să ne oprim.

Îmi dădu drumul la mâini, aşteptând, privindu-mă. Nu l-am împins la o parte, ci mi-am aşezat mâinile pe muşchii tari ai pieptului lui. S-a aplecat deasupra mea şi mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului lui, împletindu-mi degetele prin buclele lui moi. Apoi buzele lui s-au lipit de ale mele,

deschizându-le uşor.

Sărutul lui Shay păstra în el promisiunea libertăţii după care tânjisem. Era dulce şi delicat ca primele fire de iarbă verde ce răzbat la suprafaţă şi se scaldă în soarele primăverii. Am închis ochii şi m-am lăsat cuprinsă de acea senzaţie pură. Miere şi trifoi. O ploaie caldă şi blândă umplându-mi gura, căzând uşor pe trupul meu. El era soarele strălucitor care izgonea fiorii reci ai iernii.

Corpul lui se lipi şi mai mult de al meu şi mi-am încolăcit picioarele în jurul lui. Scoase un sunet profund, între geamăt şi mârâit. Mă săruta lung, îmi explora gura, iar fiecare atingere trezea, de undeva din adâncul meu, o dorinţă şi mai puternică. Mâinile mele se plimbau pe spatele lui, trasând conturul umerilor lui puternici, vrând să-l cunoască mai bine. Îşi strecură mâinile sub bluza mea, mângâindu-mi abdomenul, şi începu să le urce încet. Sângele îmi clocotea în vine.

Mi-am scos bluza şi am aruncat-o pe jos. Am simţit brusc cum fiecare centimetru al corpului lui Shay se încordează în timp ce mă soarbe din priviri. Mi-am strecurat şi eu mâinile pe sub tricoul lui, dar degetele mele au coborât în loc să urce, căutându-i nasturii jeanşilor, jucându-se cu ei, dorindu-şi să meargă mai departe, dar neştiind sigur dacă ar trebui. Se aplecă peste mine şi mă sărută cu pasiune. M-am lipit de el, căci îmi doream să-l simt mai aproape, detestând hainele care încă stăteau între noi. Am desfăcut primul nasture al jeanşilor şi am trecut la al doilea. Răsuflarea îmi era întretăiată, căci i-am simţit mâinile lăsând o dâră fierbinte pe pielea mea.

— Calla, murmură, lipindu-şi buzele de ale mele. Habar n-ai cât mi-am dorit să fac asta.

Aceste cuvinte mă făcură să ezit, de parcă m-aş fi împiedicat în întuneric şi aş fi început să cad, fără să mă pot opri. Şi apoi nu Shay era deasupra mea, ci Ren îi luă locul. Ochii lui negri străluceau în lumina difuză a încăperii, iar mâinile îi alunecau pe pielea mea. Lasă-mă doar să te sărut, Calla. Habar n-ai cât mi-am dorit să fac asta.

Era de parcă încăperea fusese măturată de o bătaie de

vânt rece ca gheaţa. Focul care îmi mângâiase până atunci pielea fusese stins şi lăsase loc unui pustiu rece. M-am înfiorat şi am simţit un gol în stomac. Am început să clatin din cap.

— Ce s-a întâmplat? Mâinile lui Shay se opriră.

— Opreşte-te. Mi-am ridicat pumnii în dreptul pieptului lui şi, de data aceasta l-am împins cât de tare am putut. El se dădu la o parte, înmărmurit. Am închis ochii şi mi-am luat bluza de pe jos. Nu-l mai puteam privi în ochi. Nu pot.

Tremuram atât de violent, încât abia am reuşit să-mi trag bluza pe mine. Abisul întunecat care-mi sălăşluia în piept se trezi vuind la viaţă, înghiţind dintr-odată în uitare liniştea atât de scurtă. Mă uram pentru că mă îndepărtasem de el, ştiind că îl doream şi că îl iubeam pe Shay. De ce nu pot lăsa în urmă trecutul? Ce se întâmplă cu mine?

Shay era speriat.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai albit brusc la faţă.

Încercă să mă ia în braţe, dar m-am dat jos din pat, împleticindu-mă.

— Îmi pare rău, am bolborosit, fără să mai reuşesc să-i mai explic că înăuntrul meu se purta o luptă care rupea bucăţi din sufletul meu. Mi-am dus mâinile la piept. Fără să vreau, instinctiv, am strâns între degete inelul de la Ren. Vocea lui Ren îmi răsuna în gând. *Spune-mi că o să te întorci pentru haită. Pentru mine.*

Aveam impresia că încăperea se învârte cu mine. Îl abandonasem. El riscase totul pentru mine şi aşa îi mulţumeam eu, dăruindu-mă altcuiva, când îi eram promisă lui. Ce caut eu aici? Cu oameni care mi-au fost mereu duşmani? Locul meu e lângă haita mea. Focul ce îmi clocotea în vene se transformă în gheaţă când mi-am dat seama că nu eram liberă. Nu aveam să fiu liberă până când haita mea nu avea să fie în siguranţă. O parte din sufletul meu era sclava fricii la care aveam impresia că îi condamnasem.

— Calla, ce s-a întâmplat? Shay se apropie de mine. Ne-am întors amândoi brusc capetele când am auzit bătând la uşă. În următorul moment, uşa se deschise lovindu-se de

perete şi Adne intră în încăpere.

— Calla! Mă privea înnebunită. Trebuie să ne întoarcem la Denver, acum!

— Ce s-a întâmplat, Adne? Shay fugi spre ea. Un atac? *Păzitorii?*

— Nu. Se uită preţ de o clipă la el, de parcă ar fi fost şocată că îl găsise la mine în cameră. Alungându-şi surpriza de pe chip, se întoarse din nou spre mine. Ethan a doborât un *Gardian* în timp ce patrula.

— Un *Gardian?*

Inima începu să-mi bată cu putere. Am privit-o pe Adne, ai cărei ochi sclipeau îngroziţi. Vocea îi tremura.

— Spune că e fratele tău.

Partea a II-a

Infernul

„Voi, ce intraţi, lăsaţi orice speranţă.”

Dante, *Infernul*

Capitolul 12

— Poftim?

Vocea mea era doar o şoaptă răguşită.

— Fratele ei? spuse Shay, fără suflu. Vrei să spui Ansei?

— N-am reţinut numele, zise Adne. Ce tot staţi aici? Haideţi!

Mi-am revenit din şoc şi am luat-o la goană înspre uşă. Adne alerga deja pe hol. Auzeam sunetul paşilor lui Shay chiar în spatele meu.

Ethan doborâse un *Gardian.* A doborât? Adrenalina, care până atunci îmi dăduse puterea să alerg după Adne, se transformă într-o groază ce aproape că mă paraliză. Tentaculele de gheaţă ale fricii luară forma unor ţepuşe teribile în momentul în care am zărit portalul deschis licărind.

M-am oprit, nerecunoscându-l pe bărbatul care stătea lângă uşă.

— Bun, i-ai găsit, spuse el. Au venit şi ceilalţi.

— El este Jerome, Calla. Du-te, zise Adne, împingându-mă prin portal.

Am păşit împleticindu-mă şi am aterizat în patru labe, în sala de antrenamente din purgatoriu.

— Ce-a fost în capul tău? răcnea Monroe. E un copil!

Îmi era frică să mă gândesc de ce era Monroe atât de furios.

— Venea alergând spre mine, Monroe. Ţipa ca un strigoi, îţi jur, striga Ethan, cu vocea sugrumată, de parcă s-ar fi chinuit. Ţipa „sunt *Gardian,* sunt *Gardian*”, şi tot aşa, la nesfârşit. Ce era să fac?

Isaac, Connor şi Silas se uitau fix la ceva ce zăcea pe podea, în faţă. Erau albi ca varul. Atunci am văzut balta de sânge de la picioarele lor.

Când ne auzi apropiindu-ne, Monroe îşi luă privirea turbată de la Ethan. Mânia lui se transformă în teamă când mă văzu.

— Calla, spuse el.

Păşi peste pâraiele de sânge care se scurgeau din mijlocul cercului în care stăteau *Căutătorii* şi mă luă de mână.

M-am smucit din mâinile lui, l-am îmbrâncit pe Connor, care se aşezase în spatele lui Monroe, încercând să nu mă lase să văd persoana care zăcea pe podea.

Ansei nu se mişca. Hainele îi erau negre de sânge. Am ţipat şi mi-am acoperit gura cu mâinile. În piept avea înfipte săgeţi de arbaletă.

— Ansei! Ansei!

— Nu am ştiut cine e..., începu Ethan, privindu-mă speriat. S-a năpustit asupra mea. Am crezut c-o să-mi scoată ochii.

M-am repezit la Ethan, dar Connor mă prinse din spate.

— Uşor, fetiţo, spuse el, încercând să-şi păstreze calmul, dar se simţea că era speriat. Îi miroseam totuşi frica.

— Hai să nu ne pripim.

— O să te omor, am gemut, încercând să mă smulg din braţele lui Connor.

— Oh, Dumnezeule! Shay venise lângă mine şi se uita la Ansei, îmi aruncă o privire. Nu-l poţi ajuta?

Valul roşu de furie şterse orice gând raţional din mintea mea. Am închis ochii, încercând să mă calmez.

— Dacă îi mai bate inima, am murmurat. Poate.

— OK, atunci hai să o facem. Te ajut. Trebuie să te concentrezi, Cal. Salvează-l pe Ansei. Shay îmi atinse braţul, după care se uită la Connor. Dă-i drumul.

Connor îi aruncă o privire lui Monroe, care se aşezase între mine şi Ethan. Monroe încuviinţă uşor din cap. Connor îşi slăbi strânsoarea, iar Shay mă luă de ambele mâini şi mă conduse lângă Ansei. Am îngenuncheat în balta de sânge şi

mi-am aşezat mâinile pe pieptul lui Ansei. Îi auzeam respiraţia gâlgâind de sânge şi întretăiată. Inima încă îi bătea, dar slab şi mai rar.

Mi-am înnăbuşit un hohot de plâns.

— Oh, Dumnezeule, Ansei.

— Îmi pare rău, zise Ethan, uitându-se în continuare la noi, cu o expresie de suferinţă şi de groază întipărită pe chip. Nu am ştiut că e fratele tău.

M-am uitat urât la el, căci furia îmi făcea inima să-mi bubuie.

— Taci din gură, Ethan, spuse Monroe, aşezându-se în dreptul lui, astfel încât să nu-l pot vedea pe *Căutător.*

— Calla. Vocea lui Shay îmi reaminti ce trebuia să fac. Ansei are nevoie de ajutor acum. Ce să fac?

Am clătinat din cap, încercând să mă concentrez.

— Are nevoie de sânge şi trebuie să scoatem săgeţile.

Shay dădu din cap.

— Să scoţi săgeţile cât de repede poţi când îţi spun eu.

— Bine.

Se aşeză de cealaltă parte a corpului fără vlagă al lui Ansei şi apucă o săgeată. Mi-am dus braţul la gură şi am muşcat din el. Mi-am strecurat mâna pe sub capul lui Ansei şi l-am ridicat uşor. Apoi i-am întredeschis buzele cu degetele, aplecându-mă deasupra lui şi şoptindu-i la ureche, lipindu-mi braţul însângerat de gura lui.

— Ascultă-mă, frăţioare, te rog, ascultă-mă. Plângeam în hohote. Trebuie să mă asculţi. Trebuie să bei, Ansei, te rog, bea.

Sângele meu i se scurgea în gură. Pe gât. Am închis ochii şi mi-am lipit fruntea de tâmpla lui. *Căutătorii* se uitau uimiţi la noi, tăcuţi, ca nişte stane de piatră. Un amestec de groază şi de curiozitate era întipărit pe chipul lor.

Ansei nu se mişca. Avea gura plină de sângele meu, care începu să i se scurgă pe la colţurile gurii.

— Calla? în glasul lui Shay se simţea frica.

— Te rog, Ansei, am şoptit din nou. Bea. Te iubesc, nu face asta, bea.

Trupul lui Ansei tresări brusc. Îşi deschise gura şi înghiţi.

Muşchii i se încordară şi îşi trase deoparte capul de pe braţul meu.

— Adne, Connor, veniţi aici, am ţipat. O să se zbată. Trebuie să-l ţineţi nemişcat.

Veniră amândoi lângă mine şi îl ţintuiră la podea. Se smuci din nou, dar îl ţinură fără probleme. Chiar dacă îmi era frică, m-am încruntat. Se zbătea, dar era slăbit. Ceva nu era în regulă. Mi-am pus din nou braţul însângerat lângă gura lui.

— Haide, An, am spus. Ai nevoie de asta. Bea în continuare. Nu te opune.

Înghiţi din nou, apoi continuă să bea constant.

— Ţineţi-l la pământ, am spus, uitându-mă la Adne şi la Connor.

Aceştia se strâmbară şi încuviinţară din cap.

— Shay, poţi să începi să scoţi săgeţile.

— OK. Shay trase repede aer în piept. Începem. Smulse prima săgeată din pieptul lui Ansei.

Ansei nu deschise ochii, dar zvâcni şi mârâi, scuipând sânge. Adne scrâşni din dinţi, dar Connor continuă să-l ţină pe Ansei lipit de podea.

— Ţineţi-l bine! am strigat şi mi-am lipit din nou braţul de gura lui.

Deveneam din ce în ce mai neliniştită. Ansei abia dacă se opunea. Dacă este prea târziu pentru a-l salva?

— Încă o dată, Shay, am spus, încercând să ignor teama îngrozitoare care mi se ridica în gât. Trebuie să scoatem săgeţile cât de repede posibil.

Shay încuviinţă din cap şi mai scoase două săgeţi.

— Astea-s toate, anunţă aruncând săgeţile.

Îmi ţineam braţul lipit de gura lui Ansei. Încetase să se mai zbată şi bea cu înghiţituri mari, constant. M-am sprijinit cu cealaltă mână de podea. Bea mult sânge.

— Calla… Shay veni lângă mine şi mă cuprinse cu braţul de mijloc.

— O să fiu bine, am spus.

Ansei se opri din băut. Mi-am îndepărtat şovăind braţul de gura lui şi mi-am lipit mâna de rana deschisă. Ansei

deschise ochii.

— Calla?

Am izbucnit în plâns şi l-am tras lângă mine.

Monroe oftă uşurat.

— Slavă Domnului!

— Nu-i de mirare că *Trăgătorilor* le e atât de greu să-i ucidă, spuse sarcastic Silas. Aţi văzut cât de repede şi-a revenit? O să vorbesc cu cei de la Academie să pună la punct nişte vrăji noi.

— Nu acum, Silas, spuse Connor printre dinţi.

— Chiar tu eşti, spuse Ansei, clipind des, pe un ton încă nesigur. Nu-mi vine să cred că te-am găsit.

— Ansei. Mi-am îngropat chipul în părul lui încâlcit.

— Oh, Dumnezeule, Ansei.

Se uită în jur, privindu-i confuz pe *Căutători* şi oprindu-şi, în cele din urmă, ochii asupra lui Ethan, care se dădu un pas înapoi.

— El a tras în mine, zise Ansei, părând ciudat de amuzat. Ăsta-i cel care a tras în mine.

— Nu te teme… am început eu. Totul o să fie bine. Nu a ştiut cine eşti, dar acum eşti în siguranţă.

Ansei se uită din nou la mine. N-am recunoscut zâmbetul acela gol care îi flutura pe buze.

— Trebuia să-l laşi să mă omoare.

Capitolul 13

Mi-am înfipt degetele în umerii lui, uitându-mă lung la el, incapabilă să scot un cuvânt, nevenindu-mi să cred ce auzisem. Abia dacă recunoşteam mirosul fratelui meu, căci era acoperit de o duhoare dezgustătoare. Mizerie, sânge şi mirosul înţepător de frică.

Shay se lăsă jos lângă mine.

— Ansei, hei. Trage aer în piept. Totul e în regulă.

Am simţit că mi se face şi mai greaţă când Ansei începu să râdă. Nu mai auzisem niciodată un râs care să-mi dea fiori. Aspru şi lipsit de bucurie.

— E Shay? întrebă el, cu acelaşi zâmbet oribil de dinainte. Totul e în regulă?

— Ansei, ce se întâmplă? I-am dat la o parte şuviţele de par care i se lipiseră de frunte.

Îmi dădu la o parte mâna şi încercă să se smulgă din braţele mele.

— Termină şi dă-mi drumul.

Dar l-am strâns şi mai tare. Nu înţelegeam nimic din comportamentul lui ciudat. Mă îmbrânci, dar nu m-am clintit nici măcar un centimetru.

Shay făcu ochii mari când îl văzu pe Ansei cum se dă bătut, se ridică în picioare, palid.

— Oh, nu.

L-am privit.

— Ce-i?

Shay clătină din cap, continuând să se uite la Ansei.

— Nu ştiu dacă e posibil aşa ceva, dar cred că…

— Crezi, *Alesule?* Ansei îşi ridică privirea spre Shay,

înfiorându-se. Ştii. Bineînţeles că ştii.

Zâmbetul dispăru, lăsând loc unei expresii goale şi deznădăjduite.

— Despre ce vorbeşti? am şoptit.

— Eu…

Îşi ridică ochii spre mine. Preţ de o clipă, ochii lui verzui străluciră plini de furie, ca un nor de furtună încărcat cu fulgere, dar apoi lumina dispăru şi lăsă loc unei ceţi, groase şi lipsite de orice speranţă.

Monroe făcu prudent un pas înspre noi. Ansei nu reacţionă. Se uita în gol. Monroe îngenunche lângă el, încruntându-se.

— E rănit?

— Nu ştiu, am spus, fără să-mi iau ochii de la Ansei. Frăţioare, te rog. Vorbeşte cu mine.

— L-au luat. Ansei şopti atât de încet, încât de-abia dacă îl puteam auzi.

— Ce au luat? am întrebat.

— Calla. Vocea lui Shay părea uşor îngrozită. Poate că ar trebui să-l lăsăm să se odihnească. Să-l lăsăm în pace.

— Pe mine, continuă Ansei, fără să se uite în ochii mei. Totul. Au luat totul. Sunt mort.

— Nu-ţi pot face rău aici, spuse Monroe cu blândeţe. Sora ta are dreptate. Nu mai eşti în pericol.

— Nu contează, zise Ansei.

Mi-am pierdut răbdarea.

— Ce se întâmplă cu tine?

I-am dat un brânci şi se prăvăli pe podea ca o păpuşă de cârpă. *Oh, Dumnezeule. Ce se întâmplă?*

Rămase nemişcat preţ de o clipă şi apoi umerii începură să-i tremure, în timp ce lovea podeaua cu pumnii, plângând în hohote.

Connor se uită şocat la fratele meu.

— Toţi *Gardienii* pot să se rănească aşa unii pe alţii? Sau doar tu poţi, pentru că eşti alfa?

— Nu! M-am luptat cu gândul teribil care mă copleşise brusc.

M-am apropiat de Ansei, târându-mă, şi l-am întors cu

grija cu faţa spre mine.

— Ansei? L-am atins, dar el se dădu înapoi.

— Nu mă atinge.

— De ce nu poţi să îmi opui rezistenţă? Credeam că ştiu deja răspunsul, dar instinctele mele nu voiau să accepte adevărul.

Mă privi mânios, încleştându-şi pumnii.

— Ţi-am zis. L-au luat.

— Trebuie să-mi explici, An, nu înţeleg. Înţelegeam, dar nu-mi venea a crede. Am auzit vocea lui Shay în spatele meu.

— Nu mai e *Gardian.*

M-am întors să mă uit la el. Chipul îi era în continuare palid şi căpătase şi o nuanţă uşor verzuie.

— Asta e imposibil. Nu, nu, nu.

— Nu este, zise Monroe calm, păstrând respectuos distanţa, în timp ce îl privea pe fratele meu care începuse să se legene înainte şi înapoi, răpus de suferinţă.

— Ba da, e imposibil! am ţipat, nedorind să cred în realitatea care se desfăşura în faţa ochilor mei.

— *Păzitorii* pot să facă *Gardieni,* dar să le şi ia darul, spuse Monroe.

— Nu! Am sărit în picioare şi m-am aşezat în faţa fratelui meu de parcă am fi fost atacaţi. Nu se poate!

— Monroe are dreptate! Silas îşi îndreptă cămaşa. *Gardienii* sunt anomalii ale naturii. *Păzitorii* ştiu să-şi manipuleze creaţiile după cum vor.

Am mârâit.

Se uită lung la mine, netulburat.

— E adevărat.

— Taci din gură, Silas. Connor îi dădu una după ceafă.

— Au! Silas strigă, frecându-şi locul dureros. Ce-i? Eu doar voiam să spun…

— Las-o baltă, se răsti Monroe.

— De ce? Shay se ghemui lângă Ansei, privindu-l cu atenţie De ce ţi-au făcut asta?

Ansei se încruntă, uitându-se urât la Shay.

— Ca exemplu. Au vrut să dea un exemplu.

Mi se uscase gâtul.

— Cui să dea un exemplu? am întrebat cu vocea sugrumată.

Ansei îşi întoarse privirea către mine, iar eu am căzut, sprijinindu-mă în mâini. Cum putea propriul meu frate să se uite aşa la mine?

— Haitei tale, şuieră el. Sau ai uitat de noi de când ţi-ai făcut prieteni noi?

— Linişteşte-te, zise Shay, aşezându-se între mine şi Ansei. Nu pe Calla trebuie s-o învinovăţeşti. Ea a făcut ce a făcut ca să-mi salveze viaţa. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe mine.

Ansei îi zâmbi, însă surâsul îi era gol şi rece.

— Felicitări, frate. Eşti lupul care eram eu. Te-a transformat pentru ea şi pe noi ne-a abandonat.

— Nu aşa s-a întâmplat. Ansei, voiau să-l ucidă!

Ochii mă usturau, iar lacrimile îmi scăldau obrajii.

— Mai bine el decât noi, spuse el, uitându-se din nou în podea. În curând, toată haita o să moară.

— Nu, am şoptit. N-ar face asta, nu-i aşa? N-ar omorî lupi tineri. Pe toţi? Capul îmi vuia, gândurile mi se învolburau în faţa acelei posibilităţi. *Păzitorii* executaseră *Gardieni* şi în trecut pentru că se revoltaseră. Oare pecetluisem soarta lupilor mei în momentul în care fugisem?

Monroe veni deodată lângă noi şi îşi puse mâinile pe umerii lui Ansei.

— Ascultă-mă cu atenţie. Noi te putem ajuta, pe tine şi pe prietenii tăi, dar trebuie să-mi spui adevărul. Te-a urmărit cineva?

Ansei îşi ridică ochii şi îl scuipă pe Monroe.

Adne icni, dar Monroe ridică împăciuitor o mână.

— Înţeleg că suferi, zise el încet, fără mânie. Dar trebuie să ai încredere în mine. Noi nu suntem duşmanii tăi. Sora ta e în siguranţă aici şi la fel vei fi şi tu.

De-abia dacă mai puteam să respir. Lacrimile încă mi se scurgeau pe obraji, prelingându-se de pe bărbie în jos. Ce făcusem? Când închideam ochii, le vedeam chipurile. Bryn. Mason. Ren.

Am simţit o atingere pe mână.

— Calla, murmură Shay, nu e…

— Nu. Mi-am smucit degetele dintre ale lui. E vina mea.

Ansei trase adânc aer în piept.

— M-au aruncat dintr-o dubă în centrul oraşului. Au zis că, dacă am noroc, o să dau peste sora mea.

— Ethan? Monroe se ridică în picioare.

— Era singur, spuse Ethan. Nu-l urmărea nimeni. Nu erau alţi *Gardieni.*

— Probabil că a fost un avertisment, zise Connor. Le place să facă lucruri din astea.

Adne se cutremură şi Connor o cuprinse cu braţul.

— Probabil că ai dreptate, spuse Monroe.

Adne făcu un pas înainte.

— Ar trebui să-l curăţăm. Pot să-i caut nişte haine.

— Vreau să fiu lăsat în pace, mormăi Ansei, dar furia din vocea lui dispăruse.

M-am apropiat de el.

— Lasă-i să te ajute, An. Chiar pot să ne ajute.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun asta. Tremura şi se uită în cele din urmă la mine, cu ochi sticloşi şi plini de suferinţă. Mă bucur că n-ai murit.

Am râs printre lacrimi.

— Mersi.

— De ce ne-ai abandonat?

— N-am putut să-l las pe Shay să moară, am spus cu vocea sugrumată. Pur şi simplu, n-am putut. N-am vrut să vă abandonez, îmi pare atât de rău.

Îşi lăsă capul pe umărul meu şi se înfioră când l-am îmbrăţişat.

— Şi mie îmi pare rău.

Capitolul 14

Ne-am adunat în jurul mesei din bucătăria purgatoriului. Silas şi Adne ne puseseră în faţă câte o ceaşcă aburindă de cafea. Acum, că nu mai era acoperit de straturi de sânge şi mâzgă şi că era îmbrăcat în hainele pe care i le dăduse Adne, Ansei începuse să semene cu cel pe care îl cunoşteam. Aproape. Chipul lui era o umbră a ceea ce fusese odinioară şi tremura sub pătura pe care şi-o trăsese pe umeri. Fratele meu fusese întotdeauna optimist şi avusese mereu un zâmbet în colţul gurii. Acum era tras la faţă. Ochii, pe jumătate ascunşi în spatele clăii de păr de culoarea nisipului, erau reci şi fără viaţă.

M-am aşezat în faţa lui, urmărindu-i fiecare mişcare, întrebându-mă la ce se gândea, dacă îl durea ceva. Încercasem să mă aşez mai aproape de el, dar îşi trăsese scaunul, îndepărtându-se de mine. Era de parcă nu ar fi suportat să stea în prezenţa mea.

Nu mai era lup. Înţelegeam cât de mare era acea pierdere. Fusesem lupi din naştere. Mi-ar fi fost imposibil să trăiesc fără acea parte din mine. M-aş simţi pierdută în lume? Dar de ce nu vrea să stea lângă mine? Ştiu că nu este vina lui. Oare îi e ruşine? Oare îi este frică de mine?

Ansei nu fusese dat pe mâna lupilor, ci afară din rândurile lor. Abandonat ca un gunoi pe stradă, ca un lucru care nu mai e de folos stăpânilor lui.

Stăteam în tăcere, aşteptând să răspundă la întrebarea pe care tocmai i-o pusese Monroe.

Nu se mişca şi îşi încolăcise degetele în jurul ceştii de cafea din faţa lui.

Monroe îşi drese glasul.

— Ştiu că îţi este greu, dar trebuie să ne spui ce s-a întâmplat după ce au plecat Calla şi Shay din Vail.

Ansei îşi împinse cana deoparte, ascunzându-şi mâinile tremurânde sub masă.

— O aşteptam în luminiş.

Am închis ochii şi mi-am imaginat că sunt din nou în pădure. Auzeam tobele, pe Sabine şi pe Nev cântând. Îmi aminteam că simţisem mirosul lui Shay şi că îl găsisem legat la ochi, de mâini şi de picioare. Inima începuse să-mi bată nebuneşte în ritmul tobelor.

— Dar ea n-a venit.

La auzul vocii lui Ansei, amintirile mele înceţoşate se evaporară. Am deschis ochii şi am văzut că se uita lung la mine.

— M-a găsit pe mine, spuse Shay. Fusesem răpit. Mă legaseră şi voiau să mă sacrifice la ceremonie.

— Interesant, murmură Silas.

— Nu-i interesant, se răsti Connor. E îngrozitor.

— Şi tu ce cauţi aici? Mi-am arătat colţii la Silas. N-ar trebui sa stai printre hârtiile tale?

— Bravo, fata mea, zâmbi Connor.

— Scribii coordonează agenţii din avanposturi, zise Silas, umflându-se în pene. Astăzi am pierdut un om-cheie; băiatul asta at putea să ne povestească ce s-a întâmplat.

L-a privit pe Ansei ridicând o sprânceană, dar Ansei continua să se uite în gol.

Silas îşi drese glasul şi se uită la Shay.

— Spune-ne despre sacrificiu. A avut loc vreun ritual de pregătire?

— Ritual de pregătire? întrebă Shay. Ăăă... nu. Îmi pierdusem cunoştinţa. Nu-mi amintesc dacă s-a întâmplat ceva înainte sa ajung în pădure.

Connor se uită la Shay.

— Eşti bine, puştiule?

— Sunt bine, răspunse Shay, deşi încă era un pic palid.

— Putem să punem întrebările după ce termină de povestit spuse Monroe, făcându-i semn lui Ansei să

continue.

Am tăcut cu toţii.

— Niciunul dintre noi nu ştia ce avea să se întâmple, zise Ansei, făcând o pauză. Ei bine... cel puţin, niciunul dintre lupii din haita mea nu ştia. Credeam că o să fie vorba doar de unirea lui Ren şi a Cailei. Ştiam că trebuia să fie un sacrificiu, dar ne-am gândit că va fi...

Se opri şi se uită de jur împrejur prin cameră.

— Oh, ce drăguţ! Connor râse amar.

— Ce? întrebă Adne.

Ethan făcu o grimasă. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe cu paşi apăsaţi prin faţa şemineului.

— Unul de-al nostru. Credeau că aveau să omoare un *Căutător.*

Isaac se înecă brusc cu ceai. Adne îi întinse un şerveţel.

În încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Asta e de domeniul trecutului, zise în cele din urmă Monroe. Las-o baltă.

Ansei se uită la Monroe. Ghidul încuviinţă uşor din cap şi fratele meu continuă:

— Aşteptasem deja de multă vreme, aşa că Efron le-a poruncit unora dintre lupii Năpasta mai bătrâni să se ducă în pădure. Au început să urle aproape imediat. Am fugit toţi. Lupi şi *Păzitori.* Atunci am văzut-o.

— Pe Flynn, am spus în acelaşi timp cu Shay.

Ansei dădu din cap.

— Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Nu ştiam de ce era în pădure, de la început, şi acum era moartă şi era clar că unul dintre ai noştri o ucisese.

Făcu o pauză şi se uită la mine.

— Ştiai că e sucub?

— Nu până nu ne-a atacat, am şoptit, amintindu-mi de aripile ei, de flăcările care îi ieşeau pe gură.

— Şi atunci a început toată nebunia, continuă Ansei. Efron şi Lumine dădeau ordine. Am încercat să rămân cu Bryn, dar ne-au înşfăcat lupii Năpasta mai bătrâni. Nu ştiam ce se întâmplă. M-au azvârlit într-o maşină şi apoi am ajuns în centru.

— În centru? am întrebat, încruntându-mă.

— La Eden, spuse el. Dar nu în club. La subsol. Efron are un fel de… temniţă. Acolo ne-au dus.

— Ei bine, asta e de folos, murmură Silas.

— Ce anume? întrebă Shay.

— Nu ştiam unde îşi ţin *Păzitorii* prizonierii, zise Monroe. Continuă, Ansei.

— Nu ştiam de ce se purtau cu noi de parcă le-am fi fost duşmani, spuse el, începând să vorbească agitat. Pe mine şi pe Mason ne-au închis în aceeaşi celulă. Pe Bryn şi pe Fey în alta nu le-am mai văzut, dar le-am auzit ţipând.

Am început să tremur. Shay îşi strecură degetele printre ale mele, şi nu mi-am tras mâna.

— O vreme nu s-a întâmplat nimic. Ansei vorbea atât de încet, încât a trebuit să ne aplecăm în faţă ca să-l auzim. Ne-au pus în lanţuri, ca să nu ne putem schimba înfăţişarea. Dar asta a fost la început.

Shay se uită încruntat la Monroe.

— Aţi avut cumva un schimb de experienţă?

Monroe nu răspunse.

— Ce este? m-am încruntat, uitându-mă la Shay.

— Şi pe tine te-au pus în lanţuri când am ajuns prima dată la Academie, spuse el.

— Dacă îşi venea în fire în timp ce o mutam, ne-ar fi atacat fără să mai stea pe gânduri, zise Connor. N-am avut încotro.

Shay deschise gura, gata să riposteze.

— Nu, Shay, am spus repede. E în ordine.

— După care l-au doborât pe Ren.

Aveam impresia că Ansei nu observase schimbul nostru de replici. Era pierdut în trecut sau, chiar mai rău, blocat în trecut.

La auzul numelui lui Ren, mi-am tras mâna din mâna lui Shay. Ren. Ren încercase să ne ajute. Îi minţise pe *Păzitori* pentru noi. Oare cu ce preţ?

Deodată, i-am auzit din nou vocea. Este vorba doar de iubire. I-am simţit respiraţia pe piele, buzele lui lipindu-se de ale mele. Furia cu care mă îmbrăţişase înainte să-l

părăsesc.

— Şi atunci a început totul. Ansei tresări în scaun, cu umerii tremurându-i violent.

— Ce a început? îl îndemnă Monroe, cu blândeţe.

— Pedepsele, şopti Ansei. Au venit strigoii.

— Adne, ar trebui să pleci acum, zise Monroe, fără să-şi ia ochii de la Ansei, care continua să tremure.

— Nu, spuse ea, deşi îi tremurau şi ei mâinile.

— Ar fi mai bine să nu asculţi asta, spuse Monroe. Te pun eu în temă când terminăm.

— Nu, repetă ea.

— De ce să nu stea? întrebă Shay.

Monroe îşi încleştă dinţii. Nu îi răspunse lui Shay şi continuă s-o privească insistent pe Adne.

Adne înghiţi cu greu, dar îşi îndreptă umerii.

— Mama a fost omorâtă de strigoi.

— Ar trebui să pleci, zise Monroe încet. Te rog.

— E în regulă, Monroe, spuse Connor, aşezându-se lângă Adne şi luând-o de mâini. E puternică.

Monroe se încruntă, dar nu mai insistă.

Ansei vorbea şi tremura, în acelaşi timp.

— Mai întâi, au venit la noi în celulă cu Lumine şi Efron. Ne luau pe rând. Ceilalţi erau forţaţi să se uite. Câteodată, veneau cu Emile şi lupii Năpastă mai vârstnici. Noi eram legaţi în lanţuri, în forma noastră umană, iar ei ne atacau, ne sfâşiau carnea cu dinţii şi cu ghearele. Destul cât să ne facă să sângerăm, dar nu ne omorau. Altă dată, veneau *Păzitorii* şi chemau strigoii. Strigoii erau mai răi decât *Gardienii.* Mult mai răi. Ai impresia că te înghit cu totul, că eşti blocat înăuntrul lor; simţi că ţi se rupe carnea de pe tine. E ca şi cum te-ar mânca de viu, dar încet… atât de încet. O vreme, nu poţi decât să urli. Apoi leşini. Când te trezeşti, nu mai sunt acolo. Dar, după vreo două ore, se reîntorc şi o iau de la capăt. Câteodată le auzeam pe Bryn şi pe Fey ţipând.

Mi-am lăsat capul în jos, încercând să alung acele imagini înfiorătoare: Bryn înghiţită de un strigoi, înfăşurată în acele tentacule negre de umbră. Adne începu să se clatine.

Connor îşi strecură o mână după talia ei, ajutând-o să nu-şi piardă echilibrul.

— Ţi-au cerut ceva? întrebă Monroe. Ce voiau de la voi?

— Voiau să ştie unde este Calla, spuse Ansei. Întrebau mereu despre *Moştenitor.* Nu ştiam la ce se refereau.

— La Shay, am spus. Shay este *Moştenitorul.*

Zâmbetul de pe chipul lui Ansei era sumbru.

— Acum ştiu asta. Ştiu că îl vor mort. Am început să-mi dau seama de unele lucruri pe măsură ce mă interogau.

— Şi Renier? întrebă Monroe. Îşi aşezase pumnii încleştaţi pe masă.

— Ne-au scos din celule şi ne-au dus într-o încăpere mare. Totul era nou şi strălucea de curăţenie, ca la spital. Dar camera asta nu. Era întunecată şi veche. Parcă eram în temniţele unui castel vechi. Şi acolo ne aşteptau toţi.

— Toţi? am întrebat.

— Toţi *Gardienii.* Peste o sută şi toţi *Păzitorii* cu strigoii lor. Se uitau cu toţii la o grămadă de pietre. Ca o scenă sau un altar.

Un altar.

Nu, nu. Nu Ren. Te rog, nu Ren.

— Renier era pe altar? Vocea lui Monroe tremură.

M-am uitat la el, surprinsă că era la fel de înfricoşat ca şi mine.

— Nu. Era lângă altar, cu Emile şi cu tatăl meu, zise Ansei, uitându-se apoi la mine. Mama era pe altar.

M-am ridicat în picioare, deşi muşchii îmi tremurau, gata să cedeze.

— Poftim?!

Zâmbetul acela mohorât se întoarse pe buzele lui Ansei.

— Surprinsă?

— Cum poţi să mă întrebi asta? am ţipat. Mama n-a avut nimic de-a face cu asta.

— Dar ea era femela alfa, spuse Ansei. Calmul vocii lui mă înspăimânta, la fel de mult ca vorbele care îi ieşeau pe gură. Ea ar fi trebuit să te înveţe care îţi este locul.

Locul meu. Toate acele lucruri pe care le detestam în privinţa destinului meu. Celălalt motiv pentru care fugisem.

Era aproape la fel de grav ca ameninţarea de a-l pierde pe Shay.

— Şi a dat greş, şopti Ansei. Asta a spus Lumine. Nu şi-a îndeplinit datoria.

M-am prăvălit pe banchetă şi nici măcar nu am tresărit când Shay mă luă în braţe.

— Ce i-au făcut?

— L-au lăsat pe Emile s-o omoare sub ochii tatei.

Picioarele mi se înmuiară. Aş fi căzut de pe banchetă dacă nu m-ar fi ţinut Shay.

Monroe se uită la Adne, care devenise albă ca varul.

— Au ucis-o pe mama ta? murmură Adne.

Connor o trase mai aproape de el, şoptindu-i ceva la ureche. Pe obraji au început să îi curgă lacrimi, dar nu scotea niciun sunet.

— A spus că asta este pedeapsa pentru cei doi alfa. Ea trebuie să moară pentru că tu ai fugit. Tata şi-a pierdut partenera.

Mi-am înăbuşit un hohot de plâns, ochii mă usturau şi, din cauza lacrimilor, vedeam ca prin ceaţă chipul lui Ansei.

Mama mea. Au ucis-o din cauza mea. Ce fel de monstru sunt?

— Dar l-au lăsat în viaţă pe alfa haitei Umbra Nopţii? întrebă Silas. Lua notiţe, iar mie îmi venea să-i rod degetele încet, unul câte unul.

— Nu mai există un alfa Umbra Nopţii, spuse Ansei.

— Ce vrei să spui? întrebă Shay, strângându-mă la piept. Eram paralizată, nu mă mai puteam mişca.

— Asta-i cealaltă parte a pedepsei, zise Ansei. *Păzitorii* au dezmembrat haita Umbra Nopţii. Emile este singurul alfa acum. A primit conducerea ambelor haite. Efron şi Lumine ne-au spus că asta are să fie noua ordine. Lupii Năpasta s-au dovedit mai loiali şi vor domni asupra noastră până când Umbra Nopţii îşi va demonstra loialitatea.

— Dar cum ar putea să facă asta? întrebă Ethan.

— Trebuie să-l aducă înapoi. Ansei, arătă cu degetul spre Shay. Asta e noua poruncă. *Gardienilor* li s-a poruncit să-l găsească şi să-l înapoieze *Păzitorilor.* Cine va reuşi să facă

asta le va câştiga favorurile. Dacă un lup Umbra Nopţii va reuşi asta, atunci va deveni noul alfa şi va conduce o haită proprie.

— Dar asta e imposibil, am spus. Alfa nu pot fi promovaţi, ci se nasc. Cât timp trăieşte tata, el este conducătorul haitei Umbra Nopţii, indiferent dacă *Păzitorii* îl recunosc sau nu.

— Spune-le asta *Păzitorilor.*

Ansei se uită urât la mine.

— Asta ar putea să fie în avantajul nostru, murmură Ethan.

Se uită la Connor, care încuviinţă dând uşor din cap.

— Cum? am întrebat. Cum ne-ar putea ajuta asta? O să fim vânaţi unul câte unul.

— Ar putea…, începu Connor, dar Monroe îl întrerupse.

— Aşteaptă, spuse el. Ansei, ce s-a întâmplat cu Renier Laroche?

Ansei oftă din greu.

— Au spus că este un trădător, cum este şi Calla. L-au pus sa îngenuncheze în faţa altarului.

Cumva, am reuşit să găsesc forţa necesară pentru a-l întreba:

— L-au omorât? Vocea îmi era o şoaptă răguşită.

Ansei clătină din cap şi am simţit cum revine la viaţă un gând despre care credeam că murise.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Monroe şi îşi descleştă uşor pumnii.

— Au spus că a trădat din vina Cailei. Că nu poţi avea încredere în femei. Că femeile se nasc pentru a seduce şi a înşela. Calla l-a ademenit pe Ren. El a încercat doar să salveze o parteneră despre care credea că-i împărtăşeşte iubirea.

Despre care credea că-i împărtăşeşte iubirea. Mă îndrăgostisem de altcineva, dar Ren încă era o parte din mine. Între noi exista ceva, un lucru care nu avea nume. Să fi fost tot iubire? Vina mă sfâşia, împungându-mă cu o mie de ace. M-am chinuit să-mi îndrept spatele, desprinzându-mă din braţele lui Shay.

Silas dădu din cap.

— Mmmm, da. Păcatul Evei. Interesantă idee.

— Silas, îţi jur că-ţi rup maxilarul dacă mai scoţi o vorbă, spuse Connor, strângând-o pe Adne de după umeri.

— Nu-i nimic rău în a înţelege tacticile adversarului, zise Silas distrat. Dacă nu-i studiem, n-avem cum să le anticipăm următoarea mişcare.

— Lasă-l, Connor, spuse Monroe. Silas, nu este momentul acum. Silas bombăni ceva pe sub mustaţă, în timp ce Connor continua să-l fixeze cu privirea.

— Au pus un strigoi pe el, spuse Ansei şi se înfioră. L-a torturat mai mult decât pe oricine. Când s-a sfârşit, nu mi-a venit să cred că nu leşinase încă. I-au spus că poate să-şi aleagă soarta. Că destinul lui îi aparţine.

— Şi el ce a răspuns? întrebă Monroe.

— După ce l-a torturat strigoiul, nu a mai putut să vorbească. M-am mirat că a supravieţuit. L-a torturat atâta timp…

Se cuibări în scaun şi icni de parcă i-ar fi venit să vomite.

Mă luă cu frig, de parcă mi se depusese un strat de chiciură pe oase. Mi-am pierdut brusc controlul asupra propriilor picioare. Mama a murit. Ren a fost torturat. Totul din vina mea.

— L-au luat. Ansei îşi şterse saliva de la gură. Încercă să bea puţin ceai, dar mâna îi tremura, iar lichidul curgea din ceaşcă. Nu ştiu unde l-au dus. Dar, dacă n-o să spună ce vor ei să audă, o să-l ucidă, sunt sigur.

Monroe gemu. Se uită la flăcările din şemineu şi căzu pe gânduri.

— Apoi m-au adus pe mine în faţa altarului, zise Ansei.

Mi-am întins braţele peste masă, sperând că avea să mă ia de mână. Se uită la palmele mele deschise, după care îşi întoarse privirea. Mi-am tras mâinile, simţindu-mă pustiită pe dinăuntru.

— Lumine a declarat că nu se poate avea încredere în copiii lui Naomi Tor, spuse Ansei. Mi-a pus mâinile pe piept. Am avut Impresia că o să mă sfâşie în două. M-am auzit urlând, apoi am văzut umbra lupului meu plutind în faţa

mea şi luând foc. Arzând, arzând. Blana ardea. O miroseam, o simţeam, eram ars de viu. Apoi lupul s-a transformat în scrum. Lumine a fluturat din mâini, iar cenuşa a fost luată de vânt. Şi atunci am ştiut. Am simţit cum lupul din mine a murit. Nu mai eram nimic.

— Eşti în viaţă, asta e cel mai important, spuse Monroe, care se aşezase în spatele lui Ansei şi îşi pusese mâinile pe umerii lui. Ansei se înfioră, dar nu se trase la o parte. Şi noi suntem doar oameni şi credem că viaţa merită trăită.

— Eu nu sunt om, zise Ansei. Sunt *Gardian.* Am fost *Gardian.* Acum nu ştiu ce mai sunt.

— Aş putea să te transform la loc, am spus deodată. Ai putea să fii din nou *Gardian.*

— Nu, vraja a fost desfăcută. Ansei îşi schimonosi chipul de furie. Aşa a spus Lumine. Le-a spus tuturor. Pot să fiu transformat numai prin Magie Veche. Un alfa nu mă poate transforma. Sunt blestemat.

— Te putem ajuta, spuse Monroe. Te putem învăţa cum să te lupţi. Nu trebuie să fii neapărat lup ca să fii puternic.

— Războiul acesta s-ar fi terminat de mult dacă numai lupii ar fi fost puternici, murmură Ethan.

— Nu vreau să învăţ să lupt altfel! Vreau să fiu lup din nou. Ansei se întoarse spre Monroe, cu ochii arzându-i. Poţi să faci asta? Ştiu că ai puteri magice.

Monroe nu spuse nimic.

— Ai spus că vrei să mă ajuţi. Ansei era înnebunit. De asta am nevoie. Calla, fă-i să mă ajute.

— Nu putem face *Gardieni,* spuse, în cele din urmă, Monroe. Noi nu modificăm natura.

— Ce tot spui? am întrebat. Natura lui Ansei este de lup. E împotriva naturii ce i-au făcut ei.

— Se prea poate, zise Monroe. Dar, sincer, nu dispunem de mijloacele necesare pentru asta. Noi nu vom distruge altă creatură pentru a-i reda lui ce i-a fost luat.

— Cum adică să distrugeţi altă creatură? întrebă Shay.

— Ar trebui să luăm esenţa unui alt lup – să ucidem un animal în timpul ăsta – pentru a-i da fratelui tău ceea ce vrea.

Mi se făcu pielea de găină.

— Nu înţeleg.

Silas îşi ridică nasul din notiţe.

— *Gardienii* au fost creaţi după ani îndelungaţi de experimente cu legile lumii naturale. *Păzitorilor* le-a plăcut întotdeauna să folosească natura după propria dorinţă. *Gardienii* au fost una dintre primele demonstraţii ale puterii obţinute prin alianţa cu Regatul de Dincolo. Au încercat ani la rând să încrucişeze oameni cu lupi, pentru a crea cei mai buni războinici. Au dat de multe, de foarte multe ori, greş. Trupuri schilodite, creaturi mutilate, care nu-şi găseau locul pe lumea asta şi nici pe o altă lume. Iar apoi au apărut *Gardienii.* Dar creaţia, zămislirea, este o anomalie a naturii. Sunt principalul motiv pentru care luptăm împotriva *Păzitorilor.*

M-am uitat lung la el.

— Tocmai ai zis că sunt o anomalie?

Silas mă studie din cap până-n picioare.

— Da, asta am zis.

— Ajunge, Silas, spuse Monroe.

Aveam senzaţia că mi se plimbă nişte insecte pe piele, că mă înţeapă şi mă muşcă.

— Chiar aşa au fost creaţi primii *Gardieni?*

M-am gândit la poveştile care mi se spuseseră în copilărie. Primul *Păzitor* – un războinic nobil, rănit, pe moarte, salvat doar cu ajutorul unui lup singuratic. Ca recompensă, lupul fusese înnobilat. O legătură de vasalitate şi de iubire ce nu putea fi ruptă.

— Aşa este. Ţi-au servit o poveste drăguţă despre originile tale? spuse plin de el Silas, evident gata să povestească mai multe, dar privirea cruntă a lui Monroe îl reduse la tăcere.

— Şi mai multe minciuni, şopti Shay.

Se uita lung la mâinile lui. Mă întrebam dacă nu regreta că îl transformasem, acum că auzise adevărul – că neamul meu nu fusese creat ca o recompensă pentru loialitatea dovedită, ci încălcând în mod violent ordinea naturală. Aceasta era doar prima din îndelungatul şir de orori pentru

care erau cunoscuţi *Păzitorii.*

— Calla, trebuie să faci ceva, şopti Ansei. Chiar dacă nu mă poţi ajuta. Înainte să mă izgonească, Lumine a spus că o să-i transforme în muritori pe toţi lupii din haita noastră, unul câte unul, ca să dea un exemplu. Nu poţi lăsa să se întâmple asta. Sunt haita ta.

Nu puteam să vorbesc. Limba mi se îngreunase ca o bucată udă de vată şi mă sufoca. Ce puteam să fac? Toate alegerile pe care le făcusem îmi distruseseră lumea. Mama murise, fratele meu ajunsese o umbră a băiatului care fusese odată. Şi pentru ce? Eu şi Shay eram în siguranţă, dar ce făcuserăm în rest? *Păzitorii* erau o ameninţare mai mică. Mă durea capul. Mi-am dus mâinile la tâmple, încercând să-mi fac ordine în gânduri.

— N-o să permitem să se întâmple aşa ceva.

Mi-am ridicat privirea la auzul cuvintelor lui Monroe. Avea chipul mohorât şi dinţii încleştaţi.

— O să-ţi salvăm haita.

Capitolul 15

Nu credeam că ar fi putut să-mi fie mai frig de atât, dar în momentul în care Monroe a rostit acele cuvinte, aş fi putut să jur că temperatura din cameră scăzuse brusc.

Shay a fost primul care şi-a dres glasul, vorbind încet.

— Cum adică o să mergem să-i salvăm haita?

Monroe nu răspunse.

Shay nu se uita la mine.

— Nu-mi place să spun asta, dar Ren ştia, evident, ce risc îşi asumă în momentul în care a făcut alegerea pe care a făcut-o, ceea ce înseamnă că înţelegea situaţia de ansamblu. Era dispus să facă acest sacrificiu.

— Sacrificiu?

Uram faptul că acel cuvânt îşi făcea atât de des apariţia în viaţa mea. Mama fusese sacrificată. Fratele meu părea să aibă impresia că i-ar fi fost mai bine dacă l-ar fi ucis şi pe el. Nu suportam gândul că Ren avea să se numere în curând printre victimele pe care le produsesem prin faptul că îl salvasem pe Shay.

— Nu. M-am uitat urât la ei. Ren nu o să fie sacrificat. Plecăm la Vail să-l salvăm.

Ansei încuviinţa din cap, deşi continua să se legene înainte şi înapoi pe scaun. Shay refuză să mă privească în ochi.

— Mergem la Vail să facem ce? întrebă el. Să ne lăsăm omorâţi? Uite cât de bine a decurs ultima noastră expediţie.

— Shay, spuse Monroe. Nu-i putem lăsa pe tinerii lupi la mâna *Păzitorilor.* Ar fi o cruzime. Putem să-i aducem înapoi măcar pe unii dintre ei – putem să salvăm alianţa asta.

Doar că nu vom reuşi să facem asta atât de repede pe cât am sperat.

— Nu vreau să fiu crud, zise Shay. Voi sunteţi cei care ne-aţi tot spus că este vorba de un război. În orice război sunt victime.

Monroe se uita în continuare la Ansei.

— Sunt copii. E altă situaţie.

— Copii? Shay râse sarcastic. Vorbim despre celălalt alfa. Calla este tânără, ştiu asta, dar n-aş spune că e un copil. La fel şi Renier Laroche. A ştiut ce face. S-a terminat.

— Cum poţi să spui aşa ceva? M-am uitat urât la Shay. Singurul motiv pentru care ar putea să moară este faptul că a încercat să ne salveze.

— Sunt sincer, răspunse el cu răceală. Dacă mergem la Vail, o să se lase cu măcel. Nu poţi să-ţi asumi riscul ăsta. N-o să te las.

— N-o să mă laşi? Cine dracu', te crezi?

Sângele îmi clocotea în vine; dinţii mi se ascuţiseră atât de tare încât mi-am rănit limba când am ţipat.

M-am întors către Monroe.

— Nu-l putem abandona!

Monroe mă luă de mână.

— N-o să-l abandonăm, Calla. Ai cuvântul meu.

— Cum poţi să spui asta? Shay începuse să strige deja. Ce anume ar putea justifica o misiune sinucigaşă ca asta?!

— O iubeşte pe Calla, zise Monroe calm. Deja şi-a riscat viaţa ca să o salveze. Nu o s-o trădeze. Ar muri pentru ea.

Am simţit că mă cuprinde un sentiment de vinovăţie. Shay înjură printre dinţi.

— N-ai de unde să ştii asta, zise el, cu pumnii încleştaţi. E *Gardian.* Am văzut ce pot să facă. Le-am citit istoria. Au urmat ordinele *Păzitorilor* secole la rând, fără să crâcnească. Ren e unul dintre ei.

Monroe se întoarse către Shay, scrâşnind din dinţi.

— Nu e un simplu *Gardian.* E fiul lui Corrine. Ea gândea altfel. La fel o să facă şi el.

— Corrine a murit, şuieră Shay. Uită de povestea ta de dragoste, bătrâne.

Se auzi un trosnet puternic în momentul în care pumnul lui Monroe atinse maxilarul lui Shay şi îl trimise direct la podea. Adne icni şi se aplecă spre Shay. Ethan se apropie de Monroe şi îl privi misterios.

— Haide, tată, murmură Adne. Probabil că era foarte supărată, pentru că până atunci nu o auzisem spunându-i decât pe nume. Te rog, fii rezonabil. Shay se teme pentru Calla. Şi el o iubeşte.

Sigur era foarte supărată. Era pentru prima dată când recunoştea că Shay simţea ceva pentru mine. Cuvintele ei ar fi trebuit să mă liniştească, dar eram mult prea furioasă pe Shay ca vorbele ei să mă atingă. Chiar dacă o făcea pentru că mă iubea, nu avea niciun drept să mă împiedice să-mi ajut haita.

— E clar că nu mai gândim raţional, mormăi Shay, frecându-şi falca, în timp ce Adne îl ajuta să se ridice în picioare.

— Îmi pare rău. Monroe clătină uşor din cap şi se uită lung la pumnii pe care îi ţinea încă încleştaţi.

Connor se uită la expresia mea uimită, după care se poziţionă rapid între mine, Monroe, Adne şi Shay.

— Uite ce e, spuse el. Ultimul lucru de care avem nevoie este să ne certăm. Suntem cu toţii de aceeaşi parte.

— Serios? bombăni Shay.

— Linişteşte-te, *Alesule.* Connor zâmbi prefăcut. Dacă vrei cu adevărat să schimbi lucrurile, să transformi lumea într-un loc mai bun, atunci trebuie să-i ajutăm pe *Gardieni.* Trăiesc un coşmar, trebuie să-i scoatem de acolo. Şi Monroe are dreptate. Chiar dacă reuşim să-i salvăm doar pe câţiva, e primul pas spre formarea unei alianţe. De undeva tot trebuie să începem.

Monroe dădu din cap.

— Ethan, zise Shay. Ajută-mă tu.

— Ştiu că eşti *Moştenitorul,* puştiule, murmură Ethan. Dar cred că Monroe şi lupoaica au dreptate. Ar trebui să ne implicăm, şi asta cât mai repede.

— Eşti ultimul om la care m-aş fi aşteptat să se înscrie în grupul „oameni pentru tratamentul moral al *Gardienilor*”,

râse Connor.

Ethan îi zâmbi lui Connor şi se uită la Ansei, care stătea în continuare într-un colţ, ghemuit, copleşit, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii.

— Cred că e posibil să-i fi judecat greşit.

— Şi cum propui să-i ajutăm fără să pierdem totul? întrebă Shay, frecându-şi falca lovită.

Inima începu să-mi bată mai repede când am văzut că toţi *Căutătorii* se uită la mine. Dar cea care a vorbit a fost Adne.

— Mă ocup eu.

— Poftim?

Monroe se uită la ea speriat, trezit brusc din reveria lui tristă.

— Plecăm într-o misiune secretă chiar înainte de răsărit. Mai avem câteva ore să ne pregătim. Vom fi puţini. Eu o să deschid un portal interior.

— Nu.

Monroe păli.

— Fiecare *Ţesător* trebuie să reuşească să deschidă o uşa interioară înainte de a-şi ocupa postul, spuse ea. Eu am trecut toate examenele. Ai diplomele mele. Pot să fac asta.

— Ce mai e şi asta? se încruntă Shay.

Ethan îi zâmbi lui Adne.

— Deşteaptă fată.

— Nu, repetă Monroe, făcând un pas spre fiica lui. Portalurile interioare sunt doar pentru urgenţe. Nu pot fi folosite de o echipă de atac.

— Ce e un portal interior? am întrebat.

Adne se uită la mine. Ochii îi străluceau.

— E un portal pe care îl deschidem într-un loc pe care *Ţesătorul* nu l-a mai văzut niciodată. Trebuie să creezi uşa pe baza imaginilor mentale ale locului în care vrei să ajungi şi nu ai decât nişte schiţe care să te ajute. Se întoarse către Monroe. Şi, în cazul acesta, ne oferă elementul-surpriză perfect de care avem nevoie.

— E împotriva protocolului, zise Monroe. N-o să permit asta.

— Protocolul e o prostie, spuse Adne. Pot să trec o echipă de o parte şi de alta a portalului. E singura cale.

Se uită lung la Monroe.

— I-am fi putut salva pe Stuart şi pe Kyle.

Monroe îşi încleştă dinţii, dar nu zise nimic.

Connor îşi aşeză mâna pe umărul lui Adne.

— E un risc mare, copilă. Eşti sigură că poţi să faci asta?

Ea dădu din cap încuviinţând, dar Monroe continua să se opună.

— Interzic orice discuţie legată de chestia asta. Nici nu începe vorbă. Protejarea *Ţesătorului* este prioritatea echipei.

Adne pufni în râs şi răspunse arogant:

— Acum cinci minute erai dispus să renunţi la tot. Nu e vorba de protocol aici, ci de mine. Las-o baltă, Monroe. Îţi ofer singura strategie fezabilă, şi tu ştii asta.

Monroe se uită lung la ea, cu ochii mijiţi.

— Te rog, pot să fac asta. Lasă-mă să-i ajut, spuse ea în şoaptă.

Ethan se uită la Monroe.

— Are dreptate. E singura noastră şansă. Probabil că, oricum, o să fie un dezastru total.

— Va trebui să fie o echipă foarte mică, spuse Connor, uitându-se la Adne.

— Cât de mică? Shay se încruntă. Adică cine o să mai vină în afară de noi.

— Tu nu vii, spuse Connor tăios. Tu eşti *Moştenitorul.* Dacă mori tu, murim toţi.

Monroe răsuflă adânc.

— *Moştenitorul* nu merge. Adne, poţi deschide un portal lângă Eden, dar nu înăuntru.

— Dar asta s-ar putea să nu fie suficient, protestă ea.

— Ar fi o misiune sinucigaşă să deschidem un portal interior în club. Riscul să dăm greş şi să pierdem şi *Ţesătorul,* şi portalul ar fi prea mare, spuse el. Şi tocmai am aflat unde sunt temniţele. Ai intra acolo legată la ochi. Nu risc aşa ceva. O să deschizi portalul vizavi de club sau pe o alee. De acolo ne începem atacul, îi scoatem dinăuntru,

după care plecăm.

— Cine merge? întrebă Shay. Nu părea prea încântat, dar furia din ochi îi dispăruse.

— Doar voluntari, zise Monroe. Nu e ordinul *Săgeţii.* E ceva personal. Nu ne mai întoarcem la Academie; atacul va avea loc cu o oră înainte de răsărit. Cei care vin să se odihnească sau să se ocupe de lucrurile pe care le mai au de făcut înainte de plecare. Ne reîntâlnim aici.

Ethan îşi drese glasul.

— Eu merg.

N-am putut să nu pufnesc neîncrezătoare, îmi zâmbi rece.

— Poate că nu te plac, lupoaico, dar îmi pare rău că aproape ţi-am ucis frate. Şi că nenorociţii ăia l-au omorât pe al meu. Mi-ar plăcea să îmi iau revanşa… şi să-i enervez răpindu-le de sub nas prizonierii.

Monroe se încruntă, dar Ethan ridică din umeri.

— După cum ai zis, Monroe. E o chestiune personală.

— Bine, Ethan, mergem amândoi.

— Doi? Shay îl privi uluit. Iei doar doi oameni?

— Nu. Monroe îi zâmbi şi se uită mai apoi la mine. O să luăm şi *Gardianul* alfa cu noi. N-avem nevoie de mai mult pentru un atac-surpriză.

— N-o lua pe Calla, spuse Shay. Vor s-o omoare. E mult prea periculos.

Am sărit ca arsă şi i-am arătat colţii.

— Mai ţii minte cine sunt? N-am nevoie de tine să mă protejezi! Când se uită în ochii mei, furia îmi dispăru. Mă privea plin de teamă… şi de iubire.

— Ştiu.

— Avem nevoie de ea ca să ne ajute să-i găsim haita, zise Monroe. Trebuie să vină cu noi.

Shay îşi lăsă umerii în jos, dar dădu din cap.

— Vin şi eu, spuse Connor brusc. Dacă asta o să fie ultima noastră distracţie, vreau să mă asigur că nu pierd nimic.

— Atunci, aşa facem, zise Monroe. Silas?

— Ce e? Scribul îşi studiase până în acel moment caietul.

— Pot să am încredere în tine că nu-i vei da raportul Anikăi… cel puţin, nu încă? îl întrebă Monroe.

Acesta începu să noteze din nou, dar încuviinţă din cap.

— Îţi fac o propunere. Află cum l-au ucis pe Grant şi n-o să-i spun nimic *Săgeţii.* Raportul pe care îl pot întocmi acum e, în cel mai bun caz, foarte general.

— Mulţumesc, zise Monroe. Ethan, se ocupăm de logistică. Isaac, poţi să-i pregăteşti tu ceva de mâncare băiatului ăstuia? Connor…

— Mă ocup, spuse Connor, îndreptându-se spre uşă. Aruncă o privire peste umăr, spre mine, Adne şi Shay. Haideţi, copii, n-o să reuşesc să le car singur pe toate.

M-am uitat la Ansei, dar continua să îşi privească absent mâinile şi să tremure. Ar fi fost mai bine să-l las în pace acum. Voiam să-l ajut, dar, dacă urma să pornim la luptă, trebuia să mă concentrez asupra altor lucruri. Ori de câte ori mă uitam la Ansei, simţeam cum mi se strânge stomacul. Nu vedeam decât suferinţă şi imaginea mamei mele sângerând pe altar. Am înghiţit saliva amară de greaţă care mă încerca şi m-am ridicat ca să-l urmez pe Connor. Adne ieşea deja din bucătărie.

Shay se ridică.

— Ce trebuie să cari?

— Armele.

Connor rânji şi ieşi cu paşi mari pe uşă.

Capitolul 16

— Armele? repetă Shay, privindu-l pe Connor care traversa voios sala de antrenamente.

— Of, du-te după el, oftă Adne. Băieţii şi jucăriile lor. Ai crede că se maturizează.

— Despre ce vorbeşti? am întrebat-o, grăbind pasul şi ajungând-o din urmă. Nu are deja săbiile?

— Doar două, spuse Adne.

— Şi nu sunt suficiente? mormăi Shay pe sub mustaţă, în timp ce-l urmam pe Connor.

La celălalt capăt al încăperii se zărea o uşă îngustă. Connor o descuie şi l-am urmat înăuntru. Întunericul ne înghiţi, căci încăperea nu avea ferestre şi era foarte întunecată. M-am încruntat şi am dat din cap, căci auzeam un bâzâit ciudat.

— Au! ţipă Connor. La naiba, cred că Silas şi-a lăsat iar manualele de antrenament pe jos. Acum, unde e tâmpenia aia de lumină...?

— Aici e, strigă Adne. Într-o fracţiune de secundă, încăperea se lumină, scăldată în strălucirea difuză dată de un singur bec.

Am icnit, iar Shay fluieră admirativ. Toţi cei patru pereţi ai încăperii erau acoperiţi, de sus până jos, cu arme: săbii ce se încovoiau ameninţător, variind în lungime de la o jumătate de metru până la înălţimea unui om; pumnale cu lame curbate sau zimţate; topoare simple sau cu două tăişuri, buzdugane şi bâte; lănci şi prăjini. Toate armele străluceau, chiar şi în acea lumina difuză.

Magia Veche inunda întreaga încăpere; se revărsa din

armele vrăjite, umplând camera, făcând să vibreze de atâta forţă aerul din jurul nostru. Uimirea mea se transformă într-o senzaţie de greaţă. M-am uitat la acele arme şi mi-am amintit că războinicii *Căutători* îşi petrecuseră viaţa încercând să găsească modalităţi cât mai eficiente de a ucide *Gardieni.* Şi iată cum o făceau. Umărul a început să mă doară, de parcă mi-ar fi ascultat gândurile. Muşchii mei parcă îşi aminteau cât suferiseră din cauza acestor arme.

— Uitaţi-vă la astea, spuse Connor, lovind cu piciorul câteva hârtii care zăceau pe jos. Dacă Silas este atât de pasionat de cărţi, de ce le lasă întinse pe jos?

— Silas se antrenează aici? Încă mă uitam la arme, dar mi se părea, pur şi simplu, bizar gândul că scribul le-ar fi putut folosi. Credeam că Scribii nu se luptă.

— Nu se luptă, dar toţi *Căutătorii* învaţă să se bată. Fiecare dintre noi face practică prin rotaţie la un avanpost, mormăi Connor. Chiar şi Scribii. Chiar şi cei total inutili.

— Nu e inutil, doar zăpăcit. Adne traversă încăperea şi se urcă pe o scară ca să ajungă la armele care atârnau cel mai sus pe perete. Ce vreţi?

— Ia gladiumul francez, zise Connor, şi mai dă jos vreo două katare.

— Eşti atât de previzibil, spuse Adne, luând armele din cârligele în care atârnau. Una dintre ele părea a fi o spadă scurtă normală, însă cele două arme mai mici îmi erau necunoscute.

— Ştiu ce-mi place. Connor rânji prinzând sabia din zbor.

— Câte săbii ai la tine? îl întrebă Shay pe Connor, în timp ce acesta luă şi celelalte două pumnale cu lama lată de la Adne.

— Depinde, răspunse Connor. Cred că şase ar fi ideal. Poate chiar şapte.

— Ethan şi Connor au impresia că bărbăţia lor este egală cu cantitatea de oţel pe care şi-o ascund pe sub haine, chicoti Adne. Cred că încearcă să compenseze altceva.

— Ia vezi! spuse Connor.

— La un moment dat, s-au luat la întrecere să vadă cine poate căra cele mai multe arme odată, zise Adne.

— Şi cine a câştigat? am întrebat.

— Eu, răspunse Connor. Douăzeci şi două.

— Serios? Shay ridică din sprâncene. Începu să se uite atent la armele de diferite forme şi mărimi de pe perete.

— Minunat. Adne îşi dădu ochii peste cap. Se pare că avem un nou concurent.

Connor clătină din cap.

— Nu ţi-aş recomanda, Shay. Odată ce ai pus cincisprezece arme pe tine, să ştii că simţi împunsături destul de nasoale ori de câte ori te mişti.

— O să reţin asta, rânji Shay.

— În plus – Ethan se sprijini de tocul uşii – Connor a trişat. Pumnalele cu lama subţire nu sunt tocmai arme.

— Chestiile alea îşi fac treaba dacă vrei să scoţi un ochi sau să tai gâtul cuiva, zise Connor.

— Totuşi, e un cuţit pentru fete, şi ştii asta.

— Nu vorbiţi urât de fete, spuse Adne, încruntându-se la el. Pentru că ar putea să fie destul de riscant pentru sănătatea voastră.

— Bineînţeles că nu, zise Ethan. Vorbeam urât doar de Connor.

— Eşti ofticat că ai pierdut. Connor ridică lama spadei în lumină. Asta trebuie ascuţită.

— Ar trebui să ai mai multă grijă de armele tale, spuse Ethan, ignorând gestul lui Connor şi vorbindu-i lui Adne. Deci asta e sala de spectacole pe seara asta?

— Se pare că în asta se transformă, zise Adne. Mai ai nevoie de săgeţi? Sau poate să tragi la ţintă, ca să te mai relaxezi cât timp aşteptăm!

— Exact, rânji el.

În timp ce Adne strângea şi mai multe arme, iar Ethan scotocea prin cutii, Shay păşi timid spre mine, cu mâinile în buzunare.

— Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme.

Am scrâşnit din dinţi, încercând să-mi înăbuş mânia, nedorind să îl reped.

— Pur şi simplu, nu vreau să te pierd.

Am dat din cap, dar nu m-am uitat la el. Chiar dacă

reacţionase astfel din iubire, cuvintele lui nu fuseseră pe placul meu.

Nu le meritasem. Şi nici Ren nu meritase. Mi se făcea inima cât un purice când mă gândeam la Shay şi la conducătorul haitei Năpasta. Mă întrebam dacă aveau să poată lupta împreună.

Shay mă privea cu coada ochiului. Clătină din cap şi oftă.

— Eşti bine? am întrebat, înghiţindu-mi ultimele urme de furie.

— Da, mormăi el. Mă gândeam doar.

Se uită la mine şi oftă din nou.

— Deci, o să se întoarcă.

— Cine? am întrebat, uitându-mă la sclipirea de oţel din mâinile lui Connor în timp ce lustruia spadele.

— Ren, zise Shay şi, rostind acel nume, îmi atrase atenţia asupra lui. Adică, dacă planul va funcţiona. O să fie aici. Cu noi.

Mi-am ferit privirea.

Ren.

Ren avea să vină aici. Nu am putut să ignor valul de căldură care îmi inundă corpul la gândul că avea să fie în siguranţă. Şi că avea să-mi fie aproape.

— Ce înseamnă asta? insistă Shay.

— Nu ştiu, am spus cu sinceritate, făcând un pas înainte, ca să pot admira armele care împodobeau pereţii.

Mă prinse de mână.

— Calla, stai aşa.

Când m-am întors şi m-am uitat la el, ochii îi străluceau ca boabele de rouă proaspăt căzute pe nişte frunze verzi, primăvara.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Shay, am murmurat. Am lucruri mai importante la care să mă gândesc. Cum ar fi să nu mor.

— Nu trebuie să vorbeşti, spuse el, doar ascultă-mă.

Îmi luă obrajii în palme.

— Nu-mi pasă că Ren o să fie aici. Bine, mint. Simplul gând că o să fie în preajma ta mă face să o iau razna. Nu pot să mai gândesc şi tot ce simt este lupul din mine. De

asta am spus…

Mârâi gutural şi am văzut forma lupului conturându-se în ochii lui, ameninţător şi defensiv. Nu contează. Îţi jur că vreau… Să ajut haita. Şi nu vreau nici să i se întâmple ceva lui Ren… ei bine, în cea mai mare parte a timpului. Nu-mi pasă decât de mine şi de tine. Lucrurile s-au schimbat între noi de când am rămas singuri. Cel puţin, îmi place să cred că s-au schimbat.

Nu voiam să mă uit la el. Aveam impresia că inima voia să-mi iasă din piept, de parcă ar fi încercat să fugă de acea conversaţie.

— Nu mai eşti în Vail, continuă Shay. Regulile s-au schimbat. O să lupt, ca să fiu cel care îţi va sta alături.

Chiar s-au schimbat regulile? Nu mai ştiam ce reguli se aplicau sau care îmi era locul în toate astea.

— Shay… am încercat să fac un pas înapoi, însă el îşi strecură mâna după mijlocul meu şi mă ţintui pe loc.

— Spune-mi că nu vrei asta şi o să plec, spuse, aplecându-se şi lipindu-şi buzele de obrazul meu.

Nu mai puteam vorbi. Aş fi vrut să-i spun că îl iubeam. Îl iubeam. Înainte să apară el în viaţa mea nu aş fi crezut că pot sa iubesc aşa. Merita să ştie asta. Ar fi trebuit să ştie, într-un fel sau altul, că sentimentele îi erau pe de-a-ntregul împărtăşite. Dar nu mai aveam încredere în mine. Nu după tot ce se întâmplase cu Ansei. Din cauza mea, cei pe care îi iubeam fuseseră ucişi şi torturaţi. Mama mea fusese omorâtă. Haita mea era încă în pericol, fratele meu fusese mutilat şi umilit. Totul din vina mea. Cum aş fi putut să-i răspund? Când alesesem pentru mine, îi distrusesem pe toţi cei pe care îi iubeam. Oare ce puteam să-i ofer lui Shay, când nu lăsasem în urma mea altceva în afară de măcel?

— Ce tot şuşotiţi acolo? strigă Adne de pe scara pe care era cocoţată. Ia, prinde!

Îi aruncă o sabie lui Shay. Eu am tresărit, dar el făcu un pas înainte şi o prinse cu uşurinţă de mâner.

— Pentru ce-i asta? întrebă el. Eu nici măcar nu merg cu voi.

— Şi cum crezi că o să pierdem timpul până când ne

trimite Monroe în misiune?

— Eu ştiu că n-o să dorm, zise Connor. N-ai chef de o bătaie, Shay? Nu te luăm cu noi, dar asta nu înseamnă că nu poţi să dai vreo două doar aşa, ca să te distrezi.

— Presupun.

Shay mârâi la Connor şi i-am văzut colţii ascuţiţi strălucind.

— Tu vrei ceva, Calla? spuse Adne, arătând cu mâna spre peretele plin cu arme.

— Nu, mersi, am spus, uitându-mă la puzderia de topoare şi de săbii strălucitoare şi la zecile de alte arme al căror nume nu-l ştiam. Mă bazez pe atuurile mele dobândite din naştere.

— Şi ai din abundenţă, zise Connor, ridicând din sprâncene.

Când mă văzu zâmbind şi arătându-i dinţii ascuţiţi, încetă să mai rânjească.

Ethan râse, zâmbindu-mi pentru prima dată.

— Fii fată bună.

Shay, care stătea lângă mine, sări în picioare, scoase sabia din teacă şi începu s-o testeze.

— Ce părere ai? întrebă Adne, coborând de pe scară şi îndreptându-se spre el.

— Nu sunt sigur, spuse el gânditor. Aş vrea să ştiu cum e Crucea Elementelor. Ar fi bine să exersez cu ceva asemănător.

— Nu există nimic asemănător, zise Connor, azvârlind cu pumnalele într-un manechin. Toate pumnalele nimeriră foarte aproape de pieptul ţintei. Mi se întoarse stomacul pe dos. Oare unde vor ajunge pumnalele lui când atacăm clubul Eden? În inimile lupilor pe care îi cunosc? Alături de care am luptat odinioară?

— Presupun. Shay privea peretele cu arme. Dar niciuna dintre de n-o să fie la fel de bună. Mă întreb dacă o să-mi fie de folos să mă tot antrenez cu astea.

— Nu ne mai insulta armele, *Alesule,* spuse Connor, învârtind cu rapiditate două săbii pe sub nasul lui Shay. M-am dat doi paşi înapoi, ferindu-mă din calea loviturilor

mortale pe care Connor le împărţea în stânga şi în dreapta cu atâta indiferenţă. Nu-s atât de rele.

— Sunt sigur că nu. Shay izbucni în râs. Am vrut doar să spun că… îşi ridică neajutorat braţele. Nu contează.

— Ştiu ce vrei să spui, rânji Connor. Şi n-o să-ţi strice puţin antrenament, chiar dacă nu exersezi cu sfânta sfintelor în materie de arme, Crucea Elementelor. Dacă te plictisesc luptele unu la unu, poate ai vrea să te lupţi cu doi dintre noi odată.

Shay se uită la el, iar apoi la Adne.

— Poate.

— Nu-l tachina, Connor. Adne clătină din cap. Ignoră-l, Shay. Nu trebuie să încerci să te lupţi cu noi doi. Ar fi o nebunie.

— Scuză-mă, zise Connor, dar duşmanii tăi stau, de obicei, la rând să aştepte să se lupte cu tine?

— Connor. Adne îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu, se încruntă Shay. Are dreptate. Hai să încercăm.

— Eşti sigur? întrebă Adne, şi un zâmbet i se ivi în colţul buzelor.

— Da, spuse Shay, rânjind brusc. Aruncă-mi încă o sabie.

— Dă-i să încerce tsurugi-ul, spuse Connor. Mânerul seamăna oarecum cu cel al Haldisului.

— Am înţeles. Adne se întoarse spre perete şi întinse mâna spre o sabie lungă, uşor încovoiată.

— Şi doamna mea cu ce o să lupte? întrebă Connor. Nepăsarea cu care învârtea săbiile în mână era un indiciu al controlului letal pe care îl deţinea asupra armelor.

— Hai să vedem cum se descurcă cu qi jie bian, spuse Adne. E oarecum diferită.

— Biciul cu lanţuri? întrebă Connor. Nu-i o idee rea.

— Se pricepe destul de bine la bice. M-am înfiorat amintindu-mi de noaptea uniunii. De pădurea întunecată şi de zâmbetul diabolic al lui Flynn. De felul în care urlase în momentul în care îi smulsesem mâna din încheietură, de Shay care înşfăcase biciul de umbre din mâna ei moale, rănind incubusul cu propria-i arma în numai câteva clipe.

— Există ceva la care nu te pricepi? întrebă Adne,

zâmbindu-i larg.

Mi-am strâns degetele la spate ca să nu fiu tentată să o sugrum.

— La golf, spuse Shay, zâmbind trist. N-am răbdare.

Aerul şuieră tăiat de săbiile pe care le învârtea cu dexteritate. Adne îşi mişca uşor capul în faţă şi în spate, întinzându-şi gâtul în timp ce se apropia de el. În fiecare mână avea câte un bici cu mâner din lemn, cu coada formată din mai multe fire de metal. Fiecare bici se termina cu un cap ascuţit, ca de săgeată. Erau înspăimântătoare, părea că prind viaţă în timp ce se roteau în aer, conduse de mişcările graţioase ale lui Adne.

— Astea-s bicele? întrebă Shay, uitându-se lung la metalul care şerpuia prin aer şi pe care Adne îl rotea cu uşurinţă în faţa ei. Armele acelea nu semănau cu niciun bici văzut de mine până atunci.

— Da, astea sunt, zise ea, rotindu-şi mâna din încheietură. Firele de argint se întinseră în aer şi, într-o fracţiune de secundă, săgeata de la capătul lor se înfipse în gâtul unui manechin aflat în apropiere.

— Uau, spuse Shay, dându-se un pas înapoi.

— Nu-i rău, zise Adne, dând drumul armei.

— Şi astea ce sunt? am întrebat, privindu-l pe Connor în timp ce îşi lega la brâu două arme cu lama scurtă.

— Apropie-te de mine cu dinţii ăia ascuţiţi şi-o să-ţi arăt.

Ethan pufni şi îşi ridică arbaleta.

— N-o să înţeleg niciodată de ce-ţi plac katarele.

Trase de patru ori la rând, cu o viteză uimitoare, în manechin.

Shay se îndreptă spre ţintă.

— Cum reuşeşti să tragi atât de repede? Am crezut mereu că arbaleta este o armă lentă. Puternică, dar lentă.

— Te gândeşti probabil la arbaleta europeană, spuse Ethan, venind lângă Shay şi smulgând săgeţile din ţintă. Arbaleta asta e făcută după modelul chinezesc. Ideea e să fie rapidă, nu puternică. Are o magazie din care încarcă săgeţile după fiecare tragere.

Mi-am dus mâinile la piept, amintindu-mi prea bine cât

de repede se implântaseră săgeţile lui Ethan în pieptul meu. Se uită la mine şi dădu din cap.

— Dacă nu poţi să tragi suficient de repede şi de mult în Gardieni, eşti mort.

Connor privea dispreţuitor arbaleta lui Ethan.

— M-aş plictisi de moarte dacă aş folosi chestia aia.

— Forţa brută nu este singura modalitate de a lupta, răspunse Ethan.

— Ţi-e frică să nu te murdăreşti pe mâini. Connor scoase una dintre katare de la brâu. Îşi încordă degetele în jurul mânerului care se întindea în continuarea lamei scurte şi late.

— Sângeros, spuse Adne, uitându-se la armă. Cuvântul pe care îl cauţi e „sângeros”.

Connor o privi lung şi îşi scoase şi cealaltă katară. Mişcarea fu atât de rapidă, încât silueta i se înceţoşă. Sări prin aer şi se roti în jurul manechinului, după care ateriză pe călcâie, ghemuit, în spatele ţintei.

Shay fluieră, rămânând cu ochii pironiţi asupra dantelăriei de găuri adânci lăsate de Connor pe manechin în cele câteva secunde cât se rotise în jurul ei.

Am tuşit.

— Ninja.

Shay se uită la mine, zâmbind uşor.

— Îţi place să te dai în spectacol, râse Ethan. Nu ţi-ai dat seama că oricum era mort?

A ridicat săgeţile pe care tocmai le scosese din păpuşă.

— Nu voi sunteţi cei care trebuie să se dea în spectacol, spuse Adne.

— Cum aşa? întrebă Ethan.

— Shay trebuie să se antreneze.

Adne învârti biciul, care se încolăcea şi se descolăcea în aer ca un şarpe metalic.

Shay se scărpină la ceafă. Părea un pic neliniştit.

— Poate că nu ar trebui.

— O, haide, zise Connor. Sunt sigur că n-o să păţeşti nimic. Şi chiar am chef să mă răcoresc un pic înainte să plecăm, peste câteva ore, în misiunea asta nebunească.

— Ar fi o idee. Shay îşi îndreptă umerii. Şi eu sunt un pic nervos.

Ethan pufni în râs.

— Nu-ţi face griji. O să fiu eu arbitrul şi o să am grijă de ăştia doi, să nu joace murdar.

— Nu eşti amuzant deloc, spuse Connor, înlocuind katarele cu săbiile pe care le folosea de obicei.

— Suntem gata? întrebă Adne.

— Mereu gata, rânji Connor.

Shay dădu din cap aprobator, privindu-i atent pe cei doi *Căutători* care începuseră să-l încercuiască încet. Vedeam cum i se umflă treptat venele gâtului şi cum pulsează pe măsură ce Adne şi Connor se apropiau de el. Adne îl atinse prima cu bicele, jos, lovindu-i gleznele. Shay se feri cu uşurinţă din calea loviturii. Când atinse din nou pământul cu picioarele, Connor se năpusti asupra lui – săbiile lui nu se mai mişcau acum ca într-un dans graţios, ci cu asemenea rapiditate, încât de abia vedeam unde se termină o lamă şi unde începe alta.

Am făcut un pas înainte, căci instinctele îmi dictau să mă arunc între oţelul strălucitor şi Shay. Trupul meu încerca să urmeze chemarea sângelui. Simţeam că mă sufoc, încercând să înăbuş lupul din mine, care încerca din ce în ce mai disperat să iasă din închisoarea trupului uman care îl înlănţuia. Dar nu puteam să intervin. Shay avea nevoie de asta. Venise vremea ca *Moştenitorul* să lupte de unul singur. Doar că nu anticipasem cât de greu avea să-mi fie să-l las să se descurce singur. M-am rezemat de un zid, încercând să mă distanţez cât mai mult de luptă. Am tresărit şi am făcut un pas înainte, în momentul în care am simţit în spate ghimpii unui buzdugan care atârna de perete.

Shay îl ţintuia pe Connor cu privirea. Săbiile lor se întâlniră, iar sunetul lamelor care se loveau una de cealaltă se lovea de pereţi şi de tavan. În timp ce amândoi se concentrau unul asupra celuilalt, Adne se apropie de Shay de la spate. Îşi îndreptă bicele spre spatele lui expus. Am icnit de spaimă când am văzut că Shay îl forţează pe Connor să-şi lase spada jos, aruncându-se în acelaşi timp în

aer, sărind peste Adne şi aterizând exact în spatele ei.

Connor strigă şi se prăbuşi la pământ, ferindu-se la milimetru din calea săgeţilor ascuţite ale bicelor lui Adne. Shay o prinse pe Adne de mijloc, o trase spre el şi îi puse sabia la gât.

— Te predai?

Chipul ei rămăsese împietrit într-o expresie şocată. Înghiţi în sec, încuviinţând din cap cu grijă, ca să nu-şi lipească gâtul de lama sabiei.

— Dumnezeule! Connor începu să râdă în timp ce se ridica în capul oaselor. Acum înţeleg. *Moştenitorul* este *Alesul* pentru că are ochi la ceafă. Dacă îi tundem claia aia de păr o să-i vedem şi noi, nu-i aşa?

Adne respira zgomotos. Shay îşi lăsă spada jos şi îi zâmbi când îşi întoarse gâtul ca să se uite la el.

— Cum ai făcut asta? întrebă ea.

Aceeaşi întrebare mă măcina şi pe mine. Nu mai văzusem pe nimeni făcând aşa ceva. Eram uimită. Mi-am pus mâna la piept încercând să-mi revin, degetele vibrându-mi odată cu inima care îmi bătea nebuneşte.

El ridică din umeri.

— Nu sunt sigur. Pur şi simplu, am ştiut că te apropii. Te simţeam în spatele meu.

Ethan rămase tăcut, dar avu un schimb de priviri cu Connor.

— OK, spuse Connor, ridicându-şi săbiile. Ai câştigat prima rundă. Două din trei?

— Adne? întrebă Shay.

— N-o să-ţi meargă şi a doua oară, zise ea, împingându-l în joacă pentru a se elibera.

— Să vedem, rânji Shay.

Nu mai suportam să-i mai privesc încă o dată. Ferocitatea luptei şi felul în care se amuzau unii pe seama celorlalţi mă făceau să mă simt din ce în ce mai străină. Nici dorită, nici utilă. Puterea lor, agilitatea şi hohotele de râs erau ca nişte săgeţi ce mi se înfigeau în inimă. Aveam impresia că nimic din ce discutaserăm în bucătărie nu mai conta. Mama mea murise, haita mea era dată uitării, iar ei trecuseră deja

peste toate astea. Trebuia să sufăr de una singură.

Mă simţeam din ce în ce mai tristă şi începeam să-mi plâng de milă. M-am gândit la Ansei. Cât de rău trebuie să fi fost pentru el? Am simţit din nou că mă sufocă sentimentul de vinovăţie, amintindu-mi că nu eram singura care pierduse o persoană dragă. Naomi, mama noastră, fusese luată de lângă noi, dar Ansei pierduse mai mult de atât. Îi răpiseră şi lupul şi îl distruseseră. Poate că jeleam, dar eram încă întreagă. Încă eram *Gardian.* Pentru el nu mai exista cale de întors.

Nimeni nu băgă de seamă când m-am întors cu spatele şi am ieşit în tăcere pe uşă. Connor tocmai se năpustea asupra lui Shay, atacându-l prin surprindere şi lăsându-l fără o sabie.

— Hei!

— Crezi că o să te mai şi avertizăm după prima rundă? strigă Connor. Adne, doboară-l!

— Cu plăcere, râse ea, intrând în luptă.

Shay se lăsă jos şi se rostogoli pe podea, pentru a evita lovitura fulgerătoare a lui Adne.

— Ia-ţi gândul de la asta.

Sunetul săbiilor lovindu-se una de cealaltă îmi răsună în urechi multă vreme după ce am părăsit camera.

Capitolul 17

A văzut o rază de lumină galbenă care răzbătea pe hol dintr-o încăpere aflată în capătul scărilor pe care le descoperisem în timp ce îl căutam pe Ansei după miros. Uşa era întredeschisă. Am împins-o uşor şi am aruncat o privire înăuntru.

— Mă omori, puştiule. Isaac îşi masă tâmplele şi se uită la fratele meu. Ce altceva aş putea să spun?

Am bătut în uşă. Isaac se întoarse, iar Ansei îşi ridică privirea. Văzându-mă îşi plecă din nou capul.

— Faci parte din echipa de salvare? întrebă Isaac, apropiindu-se de uşă.

Am încuviinţat din cap, privindu-l pe Ansei, care stătea pe marginea patului şi se uita fix la pantofi.

— Mă bucur că ai venit. Îndreptându-se spre mine, Isaac îşi coborî vocea. Tess se pricepe mult mai bine decât mine la chestiile astea. Ea se ocupă întotdeauna de musafirii noştri.

— Nu ştiam că aveţi dormitoare la avanpost, am spus, aruncând o privire prin încăperea mică şi mobilată spartan.

— Mai sosesc aici şi echipe de atac şi, câteodată, au nevoie de mai multe zile înainte de a pleca în misiune, spuse Isaac. Asta este cazarma lor când nu stau în Academie. În plus, *Cositorii* locuiesc aici.

— Bun, am spus, după care am întrebat: Cum se simte?

— Spune că nu-l doare nimic, zise Isaac. Dar e clar că puştiul e cu mintea în altă parte. N-am reuşit să-l conving să mănânce. I-am încălzit o tocană. E pe noptieră. Poate că tu o să ai mai mult noroc.

— Mersi că ai stat cu el, i-am zis.

— Pentru puţin, răspunse Isaac. Dacă nu te deranjează, eu ai trebui să mă întorc jos.

— În regulă, am spus, îndreptându-mă spre fratele meu.

M-am aşezat lângă Ansei, pe pat. Nu scoase un cuvânt. Se uita lung la propriile mâini, în care ţinea ceva ce nu puteam vedea.

— Deci, nu vrei să mănânci? am întrebat, arătând cu degetul înspre bolul neatins cu tocană.

— O să mănânc când o să-mi fie foame, bombăni el.

— Şi eu am mâncat din mâncarea lor, am spus, încercând să-i vorbesc pe un ton ceva mai vesel. Îţi jur că nu e otrăvită.

Nu râse, dar îşi deschise palmele şi vârî în buzunar obiectul pe care îl ţinuse până atunci ascuns. Arăta ca o bucată de hârtie mototolită.

— Ce-i aia? am întrebat, încruntându-mă.

— Nimic, spuse el, împreunându-şi braţele la piept. Ce vrei?

— Ai trecut prin multe, am spus, decisă să renunţ la conversaţia superficială. Trebuie să ai grijă de tine.

Când am încercat să-l ating pe umăr, se dădu înapoi.

— Nu mă atinge.

— De ce nu? am întrebat prudentă. Mă bucur atât de mult să te văd, An. Mi-a fost dor de tine.

Pufni în râs, acelaşi râs anemic şi trist.

— Oare? N-aş fi zis.

Nu ştiam ce ar fi putut să-mi aline durerea care mă rodea pe dinăuntru, suferinţa provocată de sunetul spart al cuvintelor lui.

— A trebuit să plec.

Nu răspunse.

— A trebuit. Voiau să-l ucidă.

— Au omorât-o pe mama, şopti el.

— Ştiu, am spus cu glas sugrumat. Dar la ceremonie, An, voiau să mă pună să-l omor pe Shay.

— De câte ori o să-mi mai spui asta? întrebă Ansei încetişor. Asta nu justifică tot ceea ce ne-au făcut nouă. Tu

nu ştii ce ne-au făcut. N-ai fost acolo.

Îşi zgâria încheieturile cu unghiile. M-am aplecat spre el şi i-am văzut urmele roşii de pe mână. L-am prins de braţ şi i l-am împins la o parte.

— Încetează!

Pufni din nou în râs.

— De ce aş face asta?

— Poate că nu am fost acolo, dar văd cât de mult rău ţi-au făcut ţie.

Se înfioră şi se prinse cu mâinile de stomac, de parcă i s-ar fi făcut brusc greaţă.

— Simt şi acum că îl rup din mine. Nu pot să uit cum mi l-au luat.

Apoi începu să şoptească.

— Nu pot să trăiesc aşa.

— Ansei, viaţa ta nu s-a sfârşit. Tot tu eşti şi te iubesc. L-am luat de mână. Te rog, nu-ţi face rău.

Nu puteam să-i spun că nu conta că fusese lăsat fără lup. Ar fi fost o minciună. Ştiam ce însemna să-ţi pierzi lupul.

— O să găsim o modalitate să trecem peste asta.

— Singurii oameni care mă pot face să mă simt din nou întreg sunt *Căutătorii,* spuse el. Şi deja au zis că nu vor face asta. Şi *Păzitorii...*

— Este oribil ce ţi-au făcut, dar nu poţi să renunţi. Te rog. Trebuie să fii puternic pentru mine. Pentru Bryn.

Mă privi mânios.

— Chiar dacă n-a murit, lui Bryn îi va fi mai bine fără mine.

— Nu-i adevărat.

— Merită pe cineva care să poată fi cu ea. Dacă ar rămâne cu mine, nu ar mai fi ea însăşi. Are nevoie de un *Gardian.*

— Nu, nu-i adevărat, am spus.

— De unde ştii?

— Lucrurile n-au stat întotdeauna aşa, am spus în şoaptă.

— Despre ce vorbeşti, Calla? Se uită furios la mine, cum nu-l mai văzusem niciodată. Are senzaţia că a pierdut tot ce conta pentru el.

— Am aflat că au mai existat cazuri în care *Gardienii* şi *Căutătorii* s-au îndrăgostit. L-am strâns uşor de mână. Nu trebuie să fii lup ca să meriţi să fii iubit.

Se uită la mine neîncrezător.

— E drept că asta a fost cu mult timp în urmă, am spus. Am fost aliaţi… şi, câteodată, chiar mai mult de atât.

— Cu mult timp în urmă…

Am văzut cum ochii i se golesc de strălucire şi că se dă din nou bătut.

— Dar ştiu asta şi pentru că îl iubesc pe Shay. Vocea începu să-mi tremure. Chiar dinainte să-l transform.

Ansei se uită lung la mine. Preţ de o clipă, privirea mohorâtă din ochii lui dispăru şi l-am văzut din nou pe fratele meu.

— Ştiam eu. Aproape că zâmbi.

— Ştiam că ştiai.

— Presupun că asta înseamnă ceva. Oftă. Şi eu ţi-am spus că aş fugi pentru Bryn. Poate că e numai vina mea. În colţul buzelor i se ivi un zâmbet. Apoi s-a încruntat. Dar pe Ren l-ai iubit vreodată? Eu aşa am crezut. Adică, era clar că voi doi aveaţi un fel de legătură. Era doar pentru că sunteţi amândoi alfa?

M-am cutremurat, sentimente încă vii şi înspăimântătoare punând stăpânire pe mine.

— Eu…

Îmi veneau tot felul de imagini în minte, chipul lui Ren, râsul, atingerea lui. Acceptasem faptul că-l iubeam pe Shay doar în momentul în care am crezut că aveam să-l pierd. Acum Ren era cel în pericol. Oare voiam să-l salvez tot pentru că îl iubeam?

Iar apoi am avut impresia că era din nou lângă mine, că îmi şoptea. Este vorba doar de iubire. Aproape că îi simţeam respiraţia pe pielea mea.

Văzând că nu răspund, Ansei clătină din cap.

— Nu mai contează.

Se urcă în pat, întinzându-se.

— Deci, ai încredere în ei? întrebă.

— În *Căutători?*

— Da.

— Cred că da, am spus. Nu atât de mult cât aş vrea.

— Ce-o să faci de acum înainte? întrebă. Dacă mâine salvezi haita, ce urmează?

— Apoi îl ajutăm pe Shay, am spus, deşi eram în continuare cu mintea în altă parte, la Ren.

— Să-l ajuţi să facă ce anume?

— Să salveze lumea.

— Doar atât? Ansei pufni în râs şi, de data asta, râsul părea adevărat.

— Da, am zâmbit. Doar atât.

Am tăcut amândoi preţ de câteva minute.

În liniştea din cameră, bătăile inimii mele deveniseră asurzitoare.

— Ansei, cred că ar trebui să încercăm.

— Ce să încercăm?

— Să te transformăm, am spus. *Păzitorii* mint mereu. Ar putea să mintă şi în legătură cu asta.

Muşchii gâtului i se încordară când înghiţi în sec.

— Chiar crezi asta?

Nu ştiam ce să cred, dar speram cu toată fiinţa mea că minţiseră.

— Mint mereu, am şoptit.

Se întoarse ca să se uite la mine.

— Bine. Tremura din tot corpul.

Când m-am transformat în lup, l-am văzut tresărind. Îmi dădeam seama cât de greu trebuia să-i fie să mă vadă cum mă transformam fără niciun efort, cu atâta naturaleţe, când lui acea putere îi fusese răpită.

Ansei se ridică în capul oaselor şi mă privi. Mi-am apropiat încet botul de braţul lui şi mi-am ciulit urechile. M-am uitat la el, iar el dădu din cap, încuviinţând. L-am muşcat, repede şi adânc. A tras repede aer în piept. Am simţit mirosul înţepător al fricii.

Mi-am reluat înfăţişarea umană şi i-am ridicat bărbia, forţându-l să se uite în ochii mei.

— *Bellator silvae servi.* Războinic al pădurii, eu, alfa, te chem să slujeşti în aceste momente de restrişte.

Nu auzeam decât respiraţia noastră, superficială şi temătoare, aşteptând. Am închis ochii, sperând ca valul de putere să ajungă de la mine la Ansei, să-l lege pe alfa de lupul său. Am strâns tare din ochi şi am vorbit din nou; de data aceasta, vocea îmi tremură.

— *Bellator silvae servi.* Războinic al pădurii, eu, alfa, te chem să slujeşti în aceste momente de restrişte.

Nimic. N-am simţit pic de magie vibrând în spaţiul dintre noi.

Când am deschis ochii, Ansei clătina din cap. Şi el avea ochii închişi. Pe obraz i se prelingea o lacrimă.

— *Bellator silv…*

— Opreşte-te, murmură Ansei, uitându-se la mine cu ochii înroşiţi de plâns. Nu mai face asta.

Nu ştiam ce să spun. Chiar o făcuseră. Lupul lui Ansei dispăruse, iar eu nu aveam ce să fac. În acel moment, i-am urât pe *Păzitori* mai mult ca niciodată.

— Lasă-mă să-ţi dau sânge, am spus, cu vocea sugrumată, dându-mi seama că şi eu mai aveam puţin şi pufneam în plâns, încă mai sângerezi.

— Nu. Ansei îşi scoase tricoul şi şi-l înfăşură în jurul rănii de pe braţ. Nu vreau.

— Ansei… am spus, întinzându-mă înspre el.

— Nu vreau! Furia din ochii lui mă paraliză.

Se întinse la loc pe pat. Chipul îi era lipsit de expresie, dar privirea lui goală era mai înspăimântătoare decât furia.

— Ar trebui să pleci, spuse el, uitându-se în tavan. Trebuie să te odihneşti pentru ziua de mâine.

— N-o să te las.

Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase bucata de hârtie mototolită.

— Ansei, ce e aia? am întrebat, încercând să-mi dau seama ce avea în mână.

— Lasă-mă în pace! Privi preţ de o clipă hârtia murdară, după care o strânse în pumn şi-o duse la piept. E de la Bryn, bine? Am reuşit s-o păstrez în timp ce ne despărţeau *Păzitorii.*

— Oh!

Probabil că-i scrisese o poezie. Am simţit cum mi se strânge inima şi mă ustură ochii. Oare şi ea avea ceva de la el? Fratele meu şi prietena mea cea mai bună, a căror poveste de dragoste o ţinusem secretă faţă de *Păzitori.* Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi fugit împreună. Oare ar fi fost mai rău decât ceea ce se întâmpla acum?

Ansei se întoarse cu spatele la mine.

— Du-te.

Am rămas pe marginea patului, cu genunchii la gură. Când începu să respire regulat şi mi-am dat seama că adormise, m-am întins pe pat, având grijă să nu îl ating, mi-am pus capul pe pernă, veghindu-mi fratele care dormea.

După ceva vreme, a început să scoată nişte sunete asemenea scâncetelor unui pui de animal în suferinţă. Continua să scâncească şi să tremure lângă mine, zbătându-se în somn, fără să se trezească. În cele din urmă, am adormit, ascultând în continuare scâncetele provocate de Dumnezeu ştie ce coşmaruri care nu-i dădeau pace lui Ansei.

Capitolul 18

— Calla, şopti Shay, bătându-mă uşor pe umăr.

Vocea lui mă trezi din coşmarul în care eram hăituită de urlete agonizante şi de umbre şerpuitoare ce ameninţau să mă înghită.

Preţ de o clipă, nu mi-am dat seama unde mă aflu. Auzeam doar căldura vocii lui Shay şi simţeam farmecul mirosului lui discret. M-am apropiat de el, tânjind să-l simt aproape.

Păru nedumerit în momentul în care am început să-mi plimb degetele pe maxilarul lui.

— Mi-au cerut să te trezesc. A venit vremea.

Vraja clipei dispăru îndată ce mă lovi realitatea crudă şi rece şi mi-am dat seama unde eram şi ce urma să fac. Am clipit de câteva ori, încercând să mă trezesc, m-am ridicat repede, regretând apoi imediat mişcarea bruscă, după ce am văzut că Ansei începu să se zvârcolească. Nu se trezi de tot, dar continuă să bâiguie în somn, zbuciumat, aşa cum făcuse toată noaptea. M-am întristat şi mai tare când mi-am adus aminte că încercasem să-l ajut şi nu reuşisem.

— Haide, spuse Shay. Restul aşteaptă jos.

Am ieşit în tăcere din încăpere.

— Cum se simte? întrebă Shay, în timp ce coboram scările.

— Am încercat să-l transform. A trebuit să mă sprijin de balustradă, căci începusem să simt toată această suferinţă.

— Da? întrebă Shay. După expresia de pe chipul tău, presupun că n-a funcţionat.

Am încuviinţat din cap. Mă luă de umeri şi îşi lipi buzele

de tâmpla mea.

— E bine că ai încercat, Cal. Îmi pare rău.

— Şi mie.

— O să fie bine?

— Nu ştiu, am spus, aruncând o privire în spate, spre holul întunecat. Pare… distrus.

— Da, zise Shay, înfiorându-se. Sunt lup de puţină vreme, dar deja este parte din mine. Nu pot să-mi închipui cum ar fi să pierd asta.

Am dat din cap şi m-am uitat la el. Să fie adevărat? Oare Shay era chiar atât de legat de lupul din el? Sau încerca doar să-şi arate simpatia pentru Ansei?

— Ar trebui să vin cu tine, spuse.

— Nu, am răspuns. *Căutătorii* au dreptate. Riscul ar fi prea mare.

Îşi luă mâinile de pe umerii mei şi le băgă în buzunare.

— Crezi în continuare că nu pot să lupt.

— Ştiu că poţi să lupţi, am spus. Te-am văzut luptând de mai multe ori. Eşti un războinic adevărat. Nu asta e problema.

— Aş putea să fiu de ajutor, spuse el, uitându-se pieziş la mine. Ştiu că pot.

— De data asta nu contează cât de bine ştii să te lupţi, am spus, clătinând din cap. Oricum, o să ne confruntăm cu strigoii şi, până nu ai sabia, nu te poţi lupta cu ei.

— Nici voi nu puteţi, mârâi el şi i-am văzut caninii ascuţiţi strălucind în lumină.

— Ştiu. Simţeam că mă apasă o povară uriaşă pe piept. O misiune sinucigaşă.

Riscam atât de mult şi nici măcar nu ştiam dacă restul haitei mai era în viaţă. Dacă Ren mai era în viaţă. Dacă îi pierdusem deja pe toţi?

Îi auzeam pe *Căutători* învârtindu-se prin foaierul gol. Când am ajuns la capătul scărilor, Shay mă prinse de braţe şi mă întoarse înspre el. Până să-mi dau seama ce se petrece, îşi lipi buzele de ale mele. M-am sprijinit de el şi mi-am întredeschis buzele, primindu-i sărutul. Îşi plimbă mâinile pe braţele mele, înfingându-şi degetele în carnea

mea. Am simţit că îi era frică şi m-am întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să mă smulg din îmbrăţişarea lui, ştiind că şi el îmi simţea propriile nelinişte cu fiecare mângâiere. Am început să tremur, atât din cauza focului care îmi curgea în vene, pe măsură ce sărutul devenea din ce în ce mai intens, dar şi pentru că, deodată, îmi dădeam seama că, în cazul în care lucrurile aveau să ia o întorsătură neplăcută în Vail, acesta ar fi putut fi ultimul nostru sărut. Ultimul.

Îşi îndepărtă buzele de ale mele şi îşi lipi fruntea de fruntea mea.

— Poate că nu ar trebui să pleci. Ansei are nevoie de tine. Lasă-l pe Monroe să plece cu *Căutătorii.* Pot să salveze haita şi fără tine.

— Trebuie s-o fac, am spus, împingându-l uşor. Eu sunt singura care poate convinge haita să aibă încredere în *Căutători.*

— Dacă ţi se întâmplă ceva…

— Aici sunt… Adne se ivi în dreptul scării. N-avem timp să ne luăm rămas-bun. N-aţi auzit? Romantismul a murit. Suntem contracronometru.

— Scuze.

M-am retras din îmbrăţişarea lui Shay, temându-mă că, dacă aş mai fi rămas chiar şi o clipă alături de el, m-aş fi dat bătută şi aş fi abandonat orice speranţă că mi-aş putea salva vreodată lupii.

Încă eşti o alfa, Cal. Haita are nevoie de tine. Ştii cine eşti.

M-am agăţat de acea idee, în timp ce păşeam prin încăperea pustie, găsindu-i pe Ethan şi Connor, care mă aşteptau.

Connor dădu din cap când m-am apropiat de el.

— Isaac o să aibă grijă de fratele tău cât eşti plecată.

— Şi eu. Shay venise în spatele meu.

— Mersi, am spus, fără să-l pot privi, căci mă temeam de un nou atac de laşitate din propria mea dorinţă egoistă de a rămâne cu el.

Ce am devenit? Oare iubirea pentru Shay mă făcuse mai

slabă? Mă simţeam de parcă nu aş mai fi avut forţă, nimic din ceea ce crezusem mereu că sunt. Eram independentă, cu o voinţă de fier – aceste trăsături pe care pusesem preţ păreau să fi dispărut în ultima săptămână. Eram disperată să mă regăsesc. Trebuia să-i demonstrez lui Ansei şi haitei mele că nu-i abandonasem. Dacă nu aş fi făcut asta, nu mi-aş mai fi găsit niciodată liniştea.

Monroe venea cu paşi mari din bucătărie.

— Care-i situaţia?

— Toată lumea e prezentă la datorie, spuse Connor, strecurându-şi un pumnal în cizmă.

Monroe dădu din cap.

— Uşa pe care o va deschide Adne dă într-o fundătură de lângă clubul lui Efron. O să pătrundem înăuntru printr-o intrare laterală şi o să ne croim drum către temniţe.

— Ce o să facă Adne odată ce ajungeţi înăuntru? întrebă Shay. O s-o lăsaţi singură la portal?

Monroe încuviinţă cu o înclinare uşoară a capului.

— Dar dacă este atacată? se încruntă Shay. Lasă-mă să mă duc cu ea. O să stau în dreptul portalului, în caz că se întâmplă ceva.

— Nici nu începe vorbă. Nu vei lua parte sub nicio formă la această luptă, Shay. Monroe strânse din dinţi şi îi zâmbi trist fiicei lui. Iar, dacă o să atace cineva portalul, Adne se poate apăra.

Adne tresări, făcând ochii mari.

— Mulţumesc.

— Cred că o să plâng, spuse Connor, sprijinindu-şi capul de umărul lui Ethan.

— Ah, termină, mârâi Ethan, aranjându-şi arbaleta care îi atârna pe umăr. Probabil că, oricum, o să murim cu toţii într-o oră. Sau chiar în mai puţin.

— Un motiv în plus să preţuim fiecare clipă. Connor se prefăcu a-şi şterge câteva lacrimi de pe obraz.

— Adne, aş putea să vorbesc cu tine între patru ochi? întrebă Monroe.

— Nu, în niciun caz. Adne dădu din cap. N-am de gând să te las să-mi ţii un discurs siropos, ca de la tată la fiică, doar

pentru că am putea să murim. Lasă-mă să-mi fac datoria.

— Nu asta…, începu Monroe, dar Adne îi întoarse spatele.

— Connor. Monroe o privi pe Adne cum îşi scotea pumnalele de la brâu. Apoi îşi întoarse privirea către noi. Trebuie să discutăm ceva.

Connor se încruntă, dar îl urmă pe Monroe într-un colţ întunecat al încăperii.

— Ah, da, rânji Ethan. La colţ cu tine.

Adne îi aruncă o privire peste umăr lui Shay.

— N-ai de gând să încerci să sari prin uşa asta odată ce-o deschid, nu-i aşa? Mă întreb dacă n-ar trebui să te pun să juri.

— Ar fi mai bine să nu o faci, zise Ethan. Am mai discutat despre asta. Eu nu-mi pun viaţa în pericol dacă nu te ştiu în siguranţă. De fapt, de ce nu te duci să te culci?

— O să mă duc sus să am grijă de Ansei după ce plecaţi, spuse Shay, dar l-am auzit mârâind slab. N-am de gând să mă prefac că nu se întâmplă nimic.

— Cum vrei. Ethan ridică din umeri. Dacă aş fi în locul tău, m-aş duce să mă culc.

— E un gentleman, spre deosebire de tine, spuse Adne, luându-l în braţe pe Shay şi lipindu-şi buzele de obrazul lui. Mulţumesc, Shay, că îţi pasă. Totul o să fie bine.

Brusc, am simţit că îmi vine să mârâi.

— Ai dreptate, chiar nu sunt un gentleman, la naiba, spuse Ethan. Dacă m-ai lua şi pe mine aşa în braţe, sigur nu te-aş lăsa să pleci cu un simplu sărut pe obraz.

Shay îi aruncă o privire duşmănoasă, frecându-şi gâtul, în timp ce obrajii îi căpătau o nuanţă rozalie. Adne, văzându-i reacţia, începu să chicotească.

M-am uitat la Connor şi la Monroe. Nu puteam să-mi dau seama ce se întâmpla, însă amândoi erau foarte agitaţi. Buzele lui Monroe se mişcau cu rapiditate şi avea ceva în mâini. Ce erau alea? Plicuri? Connor îşi lăsa greutatea corpului de pe un picior pe altul, îşi trecea mâinile prin păr şi dădea din cap. M-am uitat lung la ei, întrebându-mă ce se întâmplase.

În cele din urmă, Monroe îl apucă pe Connor de umeri şi

puse hârtiile pe pieptul tânărului. Umerii lui Connor se prăbuşiră, de parcă s-ar fi dat bătut, oftând din greu. Luă plicurile din mâna lui Monroe şi le strecură în buzunarul hainei. Monroe îl mai strânse o dată pe Connor de umăr înainte să se întoarcă spre noi. M-am uitat repede în altă parte, încă nedumerită de ceea ce tocmai se întâmplase.

— Aproape că a terminat, spuse Ethan, în timp ce Monroe se apropia de noi.

M-am întors spre Adne, care se învârtea şi sărea în nebunia plăcută a ţesutului. Deşi o mai văzusem şi înainte deschizând portaluri, continuam să mă minunez la vederea modelelor strălucitoare de lumină care se roteau în faţa mea.

Am tresărit când am simţit pe cineva lângă mine. Connor stătea în apropiere şi o privea tăcut pe Adne care ţesea. Orice urmă de voioşie dispăruse de pe chipul lui, care era acum palid şi preocupat. M-am uitat la Monroe, întrebându-mă din nou ce se întâmplase între cei doi bărbaţi.

Am simţit cum începe să-mi clocotească sângele în vine în momentul în care am zărit pâlpâind ce se afla de partea cealaltă a portalului. Am văzut o alee întunecată, mărginită de troiene de zăpadă. Undeva, departe, se vedea un felinar de stradă, care lumina difuz magazinele închise din centrul oraşului Vail.

Acasă.

Capitolul 19

De cealaltă parte a portalului era frig. Aerul proaspăt de iarnă îmi şfichiua pielea. Am tras adânc aer în piept, lăsând vântul îngheţat să-mi cureţe gâtul. M-am înfiorat până la ultima fibră a fiinţei şi m-am simţit vie. Îmi doream cu disperare să alerg, să urlu, să vânez. Mi-am văzut aburii respiraţiei ridicându-se ca nişte rotocoale de fum în faţa ochilor mei.

Am aruncat o privire în spatele meu şi am văzut silueta înceţoşată a lui Shay plimbându-se neliniştit în dreptul portalului. Mi-am dorit să-l pot atinge, să-l pot linişti într-un fel sau altul. Când Monroe ne dăduse ordinul, sărisem prin portal fără să mă uit în urmă, nedorind să las de înţeles că aş fi avut îndoieli privind misiunea noastră. Acum regretam că nu-i oferisem nimic: cel puţin, un zâmbet sau un alt sărut. M-am simţit şi mai rău când mi-am dat seama că ultima persoană care îl sărutase fusese Adne. Stătea lângă portal, cu săbiile în poziţie de luptă şi o expresie liniştită pe chip, în timp ce Connor şi Ethan inspectau aleea.

— Nu te temi că lumina s-ar putea vedea? am întrebat, arătând cu degetul înspre portalul care pâlpâia.

— Nu sunt ferestre în zona asta de alee, răspunse Adne. De asta am şi ales-o.

Răspunsul ei nu mă linişti prea mult. Deşi portalul nu mai era la fel de strălucitor pe cât fusese în timp ce îl ţesuse, sărea totuşi în ochi, căci sclipea ca o decoraţiune de Crăciun.

Cum se apropiau sărbătorile, speram să avem noroc şi, în caz că l-ar fi văzut cineva, să creadă că exact asta şi era.

— Drum liber, spuse Ethan, apărând de pe aleea întunecată. Nu sunt niciun obstacol şi nicio patrulă până la intrarea din spate.

Connor nu scoase niciun cuvânt, scrutând întunericul cu privirea.

— Bine, spuse Monroe. Haideţi.

Ethan o luă înainte cu Monroe, iar eu m-am transformat în lup şi am înaintat tiptil pe alee, Connor asigurându-ne ariergarda. Inima îmi bătea atât de tare încât urechile mele sensibile de lup aproape că asurziseră şi nu-mi venea să cred că tovarăşii mei nu auzeau nimic. Niciunul dintre ei nu vorbea şi nici nu se uita la mine.

Înaintau tiptil pe coridorul îngust, concentrarea citindu-li-se pe chip.

— Alarmă?

— Nu, răspunse Ethan. E doar încuiată.

— O rezolvăm, spuse Connor, scoţând din buzunar un obiect metalic şi îndreptându-se spre uşă.

Ethan îşi ocupă poziţia, păzindu-ne flancurile.

Se auzi un clinchet şi un scârţâit, apoi uşa se deschise. Monroe şi Connor pătrunseră imediat în încăpere, luându-şi poziţia de atac.

Nu apăru nimeni.

Se uitară unul la altul, după care ne făcură semn să-i urmăm. Ethan închise uşa în spatele nostru.

Am înaintat pe hol. Mi se strângea stomacul, căci îmi aminteam că, nu demult, păşisem pe acest hol, îndreptându-mă spre biroul lui Efron. Era oare aici stăpânul haitei Năpasta? Mi-am ridicat botul şi am adulmecat aerul. Clubul mirosea a rânced şi a transpiraţie şi, în plus, simţeam pretutindeni duhoarea bolnăvicios de dulceagă a respiraţiei sucubilor. Mi-am acoperit botul cu labele, încercând să scap de acel amestec îngrozitor.

Din câte îmi dădeam seama, în club nu se simţeau mirosuri noi şi nici nu se auzea vreo mişcare. Liniştea şi o atmosferă apăsătoare luaseră locul bubuitului basului şi luminilor colorate. Nici urmă de dansatoare, sucubi, stripteuse sau *Gardieni.* Singurul sunet care ajungea la

urechile mele era zgomotul înfundat al paşilor *Căutătorilor,* care înaintau învăluiţi în întuneric. Acea aparentă linişte nu mă calma deloc. Clubul era prea pustiu, prea calm, iar un loc ca Eden se hrănea cu sânge şi desfrâu.

— Aici sunt scările, şopti Connor. Stătea în dreptul unei scări de fier forjat, care cobora în spirală. M-am aplecat peste balustradă şi am privit spirala de metal, care cobora spre o prăpastie întunecată.

— Nu e lumină? întrebă Ehan.

— Nu încă, spuse Connor, începând să coboare.

Treptele coborau la nesfârşit. Coturile bruşte ale scării mă ameţeau. Eram învăluiţi în întuneric, lucru care mă făcea să mă simt de parcă m-aş fi învârtit pe loc, cu ochii închişi.

Chiar dacă puteam să văd în întuneric, coborârea mă neliniştea. M-am bucurat când am văzut o lumină pâlpâind în depărtare, strălucind din ce în ce mai puternic pe măsură ce coboram scările, scăldând încăperea într-o nuanţă cenuşiu-verzuie. Scara în spirală ducea mai departe în subteranele clubului. Aveam senzaţia că mergeam de o veşnicie. Oare cât de mult coborâsem?

— Aici trebuie să fie, spuse Connor.

Am ajuns, în cele din urmă, la capătul scării şi am intrat într-o încăpere care fusese probabil văruită la un moment dat, dar care acum era plină de pânze de păianjen. Connor a mai făcu un pas şi o umbră întunecată se azvârli asupra lui din spatele scării, doborându-l la pământ şi lăsându-l fără sabie.

În spatele meu, Ethan înjură şi se aruncă peste balustradă, în timp ce eu mi-am croit drum pe lângă Monroe, pentru a mă năpusti asupra lupului. Ethan trase cu arbaleta în *Gardianul* care îl doborâse pe Connor la pământ, în timp ce eu îmi înfigeam dinţii în coastele lupului. Lupul îşi arătă colţii şi încercă să mă muşte, dar m-am ferit cu uşurinţă din calea lui şi m-am ghemuit la pământ, pregătită pentru un nou atac.

Când văzu că îi distrăsesem atenţia *Gardianului,* Connor scoase o katară de la brâu şi o înfipse de câteva ori în stomacul lupului. *Gardianul* scheună, după care începu să

gâlgâie. Se prăbuşi inert peste Connor. Connor dădu la o parte cadavrul lupului şi se ridică în picioare. Ethan stătea cu arbaleta întinsă, gata să tragă, şi cerceta încăperea din priviri.

— Doar unul? întrebă Monroe, apropiindu-se de noi cu săbiile scoase din teacă.

— Deocamdată, spuse Ethan, lăsându-şi arbaleta jos.

— Ce noroc pe noi! Connor îşi curăţă mâinile de sânge. M-am apropiat de el şi m-am uitat lung la lupul care zăcea mort alături. Era un lup mai în vârstă din haita Năpasta, dar îl ştiam, îl cunoşteam: tatăl lui Sabine.

Mi-am schimbat înfăţişarea şi am clătinat din cap.

— Eşti bine? întrebă Connor.

— Ceva nu-i în regulă, am spus, plimbându-mi privirea prin mica încăpere. Lupul acesta nu trebuia să fie aici.

— Ce vrei să spui? întrebă Monroe. Aş fi surprins dacă nu ar fi *Gardieni* aici să păzească încăperea. De fapt, mă mir că am dat doar peste unul.

— Nu, am spus, încercând să-mi potolesc greaţa care îmi încerca stomacul. E vorba de lupul acesta… îl ştiu… îl ştiam. Nu e paznic pentru Efron; e unul dintre *Gardienii* care patrulează pe munte. La fel ca lupii din haita mea.

— Ar fi putut să le dea alte sarcini, nu? întrebă Ethan.

— Aşa ceva nu se obişnuieşte, am spus. Nu cu lupii care patrulează pe munte.

— Cred că s-au schimbat multe de când ai plecat, mormăi Connor.

— Poate. Am simţit că mă clatin pe picioare uitându-mă la corpul neînsufleţit al lupului. N-ar trebui să fie aici. Ştiu că n-ar trebui.

— O să fim cu ochii în patru, Calla, zise Monroe, luându-mă de lângă trupul inert. Dar trebuie să mergem. Ne-a luat mai mult decât am estimat să ajungem aici. N-avem timp de pierdut. Îmi pare rău că era un cunoscut de-al tău.

În spatele scării în spirală era doar o uşă. Connor încercă clanţa, după care îşi scoase şperaclul. Deschise prudent uşa, în spatele căreia se ivi un hol îngust, luminat difuz. Pe hol erau şase uşi, câte una la fiecare capăt, şi câte două pe

lateral. Uşile laterale erau dreptunghiulare, din metal, şi aveau câte un vizor îngust la nivelul ochilor.

— Şi acum? întrebă Ethan.

— Începem să deschidem uşile, spuse Monroe. Putem să descuiem fiecare câte una, haideţi.

— Nu, aşteaptă. L-am apucat pe Monroe de braţ. Veniţi după mine.

Mi-am schimbat înfăţişarea şi mi-am lăsat botul în jos, adulmecând. Când am ajuns în dreptul ultimei uşi de pe partea dreaptă, am scheunat zgâriind cu ghearele suprafaţa de metal.

— Asta? întrebă Monroe.

Am scheunat din nou, disperată să trec de uşă. Inima îmi bătea nebuneşte, în timp ce Monroe se străduia să descuie. Când uşa se dădu de perete, am simţit că nu mai pot respira.

Doi tineri zăceau pe jos, sprijiniţi de zid, unul în faţa celuilalt, legaţi cu lanţuri la mâini şi la picioare pentru a nu se putea mişca. Stăteau nemişcaţi, cu ochii închişi. Erau îmbrăcaţi în zdrenţe, ce mai rămăsese din hainele lor. Pantalonii le erau rupţi, tricourile, făcute ferfeniţă. Aveau feţele pline de vânătăi, carnea umflată, verde, vineţie şi roşie. Un curcubeu îngrozitor le acoperea pielea.

Lumina din celulă pâlpâia constant, făcând parcă să tremure încăperea.

Am scheunat şi am intrat glonţ în încăpere.

La auzul strigătului meu, Mason deschise ochii. Îşi întoarse încet capul şi se uită pieziş la mine.

— Nu se poate.

Nev gemu, fără să deschidă ochii.

— Anunţă-mă când se termină.

— Calla? Mason se aplecă spre mine, tresărind.

L-am lins pe faţă şi mi-am luat înfăţişarea umană ca să-i pot vorbi.

— Mason. Eu sunt. Am venit să te salvez.

— Serios? Mason se uită la mine de parcă aş fi fost rodul imaginaţiei lui.

— Calla? Nev îşi deschise şi el ochii.

— Adică, ea e? Cu adevărat? Mason se ridică, târându-şi lanţurile pe podeaua de ciment şi atingându-mi faţa. Oh, Dumnezeule!

— Poţi să mergi? Monroe venise lângă mine, ghemuindu-se la pământ pentru a putea vorbi cu Mason.

— Cine eşti tu? Mason se încruntă şi îşi încreţi nasul. Hei! Eşti *Căutător.* Ce naiba?

— E în regulă, Mason, am spus, luându-l de mână. Sunt din partea noastră.

— *Căutătorii?* De partea noastră? râse Nev. Poate că nu e ea cu adevărat.

— Ba sunt, am spus repede, dându-mi seama că nu aveam timp de pierdut. Te rog, răspunde-i. Poţi să mergi?

— Cred că da, zise Mason, întinzându-şi picioarele. N-am mai încercat să fac asta de ceva vreme. Nu vrei să ne spui cum de-ai ajuns aici? Şi de ce te ajută *Căutătorii?*

— După ce o să fim la câţiva kilometri distanţă de Vail, spuse Connor. Poveştile pot să aştepte.

— Are dreptate, dar vă promit că, mai târziu, totul o să aibă logică.

— Dacă ne scoţi din infernul ăsta, nici nu trebuie să aibă logică, spuse Nev, acoperindu-şi ochii.

— Nu ştiu dacă o să pot să te ajut cu ceva, zise Mason. De când ne-au închis aici, n-am mai reuşit să mă transform.

— Din cauza lanţurilor, am spus, atingând fierul în care era încătuşat. O să poţi să te transformi după ce le dăm jos.

— Connor, spuse Monroe, făcând semn înspre Nev. Dezleagă-l.

Monroe îngenunche ca să-l elibereze pe Mason.

— Nu ştiu dacă e o idee bună, spuse Ethan, uitându-se îngrijorat la cei doi *Gardieni* încătuşaţi.

— Şi ce ai de gând să faci? Să tragi cu arbaleta în ei? m-am răstit. Mai ştii de ce am venit aici?

— Salvatorii noştri vor să ne omoare? întrebă Mason, băgând de seamă că Ethan îşi îndreptase arbaleta spre pieptul lui. Frumos.

— Ei bine, se cam potriveşte cu ce ni s-a întâmplat în ultima vreme, spuse Nev. Aş minţi dacă aş spune că sunt

surprins.

— N-o să vă omoare, am spus. M-am uitat urât la Ethan, forţându-l să-şi lase încet arma jos.

— Dar dacă…, începu el.

— Dacă e o capcană? am întrebat. Uită-te la ei. Cum crezi că ar putea lupta în starea asta? Mă tem că nu vom reuşi să-i scoatem întregi de aici.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, spuse Connor. Iar eu speram că o să plecăm de aici cu câţiva lupi ca întăriri.

— Dacă e să luptăm, vom lupta, gemu Nev, în momentul în care lanţurile îi căzură de pe braţe. Apoi se transformă în lup, mârâi şi înaintă şchiopătând spre Mason.

— Oh, Doamne! Ethan se dădu un pas înapoi şi îşi ridică arbaleta.

— Încetează! am spus. Nu-ţi sunt duşmani.

În momentul în care se văzu liber, se transformă şi Mason. Cei doi lupi începură să-şi dea târcoale, se mirosiră, se linseră, îşi frecară boturile unul de altul pentru a-şi găsi alinare. I-am privit, dorindu-mi din tot sufletul să fac şi eu acelaşi lucru, dar i-am lăsat să se bucure de momentul regăsirii.

— Uau, mormăi Ethan, în momentul în care Mason îşi arătă colţii şi şi-i înfipse în umărul lui Nev, lipăind sângele care i se scurgea din rană.

— E OK, am spus încet, o să se vindece dacă fac asta. Apoi pot să lupte alături de noi.

Nev a început să bea sângele care se scurgea din pieptul lui Mason; simţeam puterea legăturii dintre ei în încăpere, vindecându-le rănile şi dându-le forţă.

— Mă bucur că a funcţionat, spuse Connor, simţind, din câte se părea, că tensiunea începea să dispară. Dar trebuie să mergem.

Ethan se încruntă.

— Staţi aşa.

— Ce e? întrebă Connor.

— Chestia asta cu sângele o să fie o problemă. Ethan se întoarse spre mine. Cum naiba o să-i omorâm pe ceilalţi?

M-am încruntat.

— Despre ce vorbeşti?

— Dacă lupii tăi se regenerează bând sânge, n-o să se vindece de fiecare dată când îşi înfig colţii unul în altul?

M-am abţinut din răsputeri să nu-l pocnesc.

— Nu e chiar aşa, spuse Monroe.

M-am uitat uimită la el. Poate că, totuşi, nu ar fi trebuit să fiu atât de surprinsă de faptul că ştia cum se putea vindeca haita, având în vedere că fusese implicat într-o tentativă de revoltă a *Gardienilor.*

L-am fulgerat pe Ethan cu privirea şi mi-am pus mâinile în şold.

— Nu vindeci o rană bând, pur şi simplu, sânge de *Gardian.* Sângele trebuie să fie oferit în dar, altfel e un sânge ca oricare altul.

— Oferit în dar? Ethan se uită lung la mine.

Mason ascultase conversaţia noastră. Îşi luă înfăţişarea umană.

— Are dreptate, zise el. Nu poate fi luat. Sângele trebuie oferit pentru a avea efect tămăduitor. Vânătăile de pe chipul lui nu dispăruseră complet, dar începuseră să se vindece. E mult, mult mai bine. Zâmbi şi îmi întinse mâna. M-am aruncat în braţele lui.

— Mă bucur că eşti în siguranţă, spuse el. Am crezut că ai murit.

— Oferit, murmură din nou Ethan, încurcat şi surprins în acelaşi timp.

Nev îşi păstră înfăţişarea de lup şi rămase lângă Mason, de parcă ar fi vrut să-l păzească, dar când i-am zâmbit, dădu din coadă.

Le-am făcut semn *Căutătorilor.*

— Connor, Ethan faceţi cunoştinţă cu Mason şi Nev. Monroe este şeful. A mai ajutat *Gardieni* şi în trecut.

Mason ridică din sprâncene.

Am clătinat din cap.

— După cum v-am spus, o să vă explic totul mai târziu. Unde sunt ceilalţi?

— Nu ştiu, spuse el. Ne-au tot mutat dintr-un loc în altul, ne-au despărţit, ne-au schimbat locurile. Dar ne-au închis

mereu câte doi în celulă. Făcu o pauză şi înghiţi în sec. Probabil că s-au gândit că o să cedăm mai repede dacă suntem obligaţi să privim cum un lup din haita noastră e înghiţit de câte un strigoi. Eu şi Nev stăm de ceva vreme în aceeaşi celulă, dar n-am reuşit să ţin şirul zilelor. Nici nu ştiu cât timp a trecut de când i-am văzut ultima dată pe ceilalţi.

— Crezi că mai sunt în viaţă? întrebă Monroe.

— Da. Mason oftă. *Păzitorilor* le plac execuţiile publice. Dacă ar mai fi ucis încă un lup, atunci ne-ar fi târât şi pe noi să asistăm. Apoi mă privi cu tristeţe. Mama ta, Calla, îmi… îmi pare rău…

— Ştiu, am murmurat, întrerupându-l, căci simţeam cum mi se pune un nod în gât. Ansei mi-a spus. Ne-a găsit.

— E bine? Mason se albi la chip. Ce i-au făcut lui…

— Nu e într-o stare prea bună, am spus, dar e în siguranţă.

— Ai spus că v-au mutat din celulă în celulă, ne întrerupse Monroe. Unde?

— Sunt patru celule aici jos, răspunse Mason. Fiecare dă în Cameră.

— Ce e Camera? întrebă Ethan.

— E locul în care violenţa devine spectacol, răspunse Mason, zâmbind sumbru. Am compus un cântec despre asta în minte. Aşa, ca să-mi treacă timpul mai repede. Acolo au ucis-o pe Naomi.

Mason m-a luat de mână când văzu că tresar.

— Şi unde i-au pedepsit pe Ansei şi… pe Ren.

Când rosti numele lui Ren, se uită întrebător în ochii mei. Am simţit că îmi clocoteşte sângele în vine, că inima îmi bate din ce în ce mai repede, căci simţeam nevoia să-l găsesc.

— Trebuie să verificăm şi în celelalte celule, zise Monroe şi am simţit în vocea lui aceeaşi nevoie presantă. Haideţi.

Connor verifică şi ultima celulă de pe hol, care era tot goală. Mason şi Nev erau singurii prizonieri de acolo.

— Cred că nu ne-a mai rămas decât să încercăm uşa numărul cinci, spuse Connor, îndreptându-se înspre uşa

aflată în celălalt capăt al holului.

Lupul de lângă Mason, care avea blana tărcată în nuanţe de gri ca oţelul şi arămiu, începu să mârâie.

— Ce nu-i place câinelui tău de pază? întrebă Ethan.

Monroe îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Fără supărare, a adăugat repede Ethan.

— Uşa dă în Cameră, spuse Mason, iar mâinile începură să-i tremure.

— Mai există altă cale de acces în celelalte celule? întrebă Monroe.

Mason clătină din cap.

— Deschide uşa, Connor, zise Monroe.

Capitolul 20

Camera nu avea panouri cu neon pe tavan. În schimb, de jur împrejurul încăperii erau aşezate o mulţime de lămpi cu ulei, ale căror flăcări pâlpâiau şi tremurau, ca o avertizare sumbră. Acel spaţiu uriaş, scăldat în lumină galbenă ca razele soarelui la asfinţit, se căsca asemenea unor fălci hulpave. Inima îmi bătea atât de tare încât aveam impresia că mi se loveşte de coaste.

— Ne-am întors în timp sau aşa ceva? întrebă Connor.

— Ori asta, ori ne aflăm pe scena celui mai deprimant festival renascentist din lume, spuse Ethan, intrând în încăpere cu arbaleta pregătită.

Am aruncat o privire în jur şi am încercat să-mi stăpânesc stomacul, care ameninţa să îmi ajungă în gât. Aveau dreptate. Spre deosebire de celulele moderne şi sterile, această încăpere era construită din lespezi de piatră, aşezate una peste cealaltă, ca nişte mormane de limacşi de un cenuşiu murdar, ce păreau veşnic umede. Spaţiul luminat difuz era complet gol, cu excepţia unei estrade, o imitaţie jalnică de altar gotic, ce ieşea în afară dintr-unul dintre pereţi. În peretele de piatră din spatele estradei fuseseră scrijelite nişte cuvinte.

Voi, ce intraţi aici, lăsaţi orice speranţă.

Dante.

M-am înfiorat, aducându-mi aminte de imaginile înfăţişând infernul care acopereau pereţii biroului lui Efron de la etaj şi care probabil că erau produse în această

încăpere. Camera mirosea a mucegai, a urină şi… sânge. Atât de mult sânge. Am simţit că mi se înmoaie genunchii. Mirosul era copleşitor. Miasma morţii îmi umplu plămânii, întorcându-mi stomacul pe dos. Mason mă prinse de braţ, ajutându-mă să-mi regăsesc echilibrul.

— Ştiu, spuse.

Îmi tot întorceam privirea spre estradă, deşi încercam să o ignor. Mama fusese ucisă acolo. Ucisă de Emile Laroche, în timp ce tatăl meu fusese silit să privească. Fratele meu fusese mutilat tot acolo. Şi Ren. Oare ce îi făcuseră lui Ren? Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Monroe îşi trecu degetele pe chipul meu şi şterse lacrimile sărate.

— Într-o bună zi, locul ăsta o să fie distrus, piatră cu piatră, spuse el. Pentru asta luptăm.

Am încuviinţat dând uşor din cap, căci nu mai puteam să vorbesc.

— Fiecare perete al încăperii dă către un şir de celule, zise Mason, arătând cu degetul spre cea mai apropiată uşă – identicii cu aceea prin care tocmai intraserăm.

— E mereu pustiu pe aici? întrebă Monroe, iar ecoul vocii lui se făcu auzit în Camera cavernoasă, accentuând parcă întrebarea.

— De câte ori am fost eu aici, nu era, spuse Mason. Plină de *Gardieni* care aşteptau sentinţele *Păzitorilor.*

— Nu-mi place, zise Ethan.

— Nici mie, spuse Monroe, uitându-se la mine. Poţi să ne conduci la ceilalţi?

Am tras aer în piept şi aproape că am vomitat. Mirosul torturii mustea în podele. M-am simţit de parcă încercam să depistez un miros într-un maldăr de cadavre intrate în putrefacţie. Greaţa mă făcu să mă clatin.

— Nu aici, am spus. Poate sunt în celule, precum aceea din care am venit.

— Trebuie să ne mişcăm cât de repede posibil, spuse Monroe. Connor, Ethan şi lupii, ţineţi de şase cât timp încerc eu uşile.

Ne-am îndreptat mai întâi spre sud. Monroe descuie uşa, în timp ce Connor şi Ethan stăteau cu ochii în patru, atenţi

la orice posibilă ambuscadă. Atât Mason, cât şi Nev se transformaseră în lupi şi dădeau târcoale grupului nostru, adulmecând aerul, cu urechile ciulite şi colţii dezveliţi, rezistând asaltului de mirosuri violente din jurul nostru.

Monroe deschise uşa şi l-am urmat înăuntru. Deşi neplăcute, duhorile din celulă nu mă copleşeau. Am făcut câţiva paşi, înainte de a mă transforma în om.

— Asta-i goală, am spus. Următoarea.

— N-aţi avut noroc? întrebă Ethan când am revenit în Cameră.

Monroe clătină din cap.

— Care-i următoarea? întrebă Connor, relaxându-şi umerii şi privind fiecare punct de acces din încăpere.

— Spre vest, spuse Monroe, traversând încăperea.

Am mai aruncat o privire prin cameră. Din moment ce Monroe ne ordonase să mergem la vest, ultima celulă în care aveam să pătrundem, dacă nu găseam nimic în celelalte, avea să fie cea din nord. Aceasta din urmă era cea mai apropiată de altar – şi nu voiam să calc pe pietrele pătate de sângele mamei. Oare urmele sângelui ei ieşeau în evidenţă pe lespezi? Oare aveam să cedez cu totul dacă aveam să-i simt mirosul pe acele pietre?

Mi-am luat ochii de la estradă şi am avut impresia că văd ceva mişcându-se pe tavan, de parcă acesta s-ar fi cutremurat. M-am oprit şi am scrutat întunericul cu privirea.

— Calla? Ethan se opri lângă mine.

Am aşteptat, cu ochii aţintiţi asupra locului în care mi se păruse că văzusem mişcarea. Nu erau decât umbre. Eram cu nervii întinşi la maximum şi începusem să am halucinaţii.

— Nu-i nimic, am spus, luând-o la fugă după Monroe.

Când am ajuns în dreptul uşii din sud, Nev scheună şi începu să hârşâie cu laba între pragul uşii şi podea.

— Ce este? întrebă Monroe.

Nev îşi schimbă înfăţişarea.

— Simt mirosul lui Sabine. Este acolo înăuntru. Mai sunt şi alţi lupi.

Mason scheună şi se roti în cerc, cu capul plecat.

— Câţi mai sunt?

Connor strânse săbiile în mână.

— Nu sunt sigur, spuse Nev. Dar mai sunt şi alţii, în afară de Sabine.

— Dar restul haitei? am întrebat. Ren e înăuntru?

— Dacă e, ceilalţi lupi îi acoperă mirosul, răspunse Nev. Nu-l simt.

— Dar simţi mirosul lui Sabine? se încruntă Ethan.

— Miroase a iasomie – are un miros mai special. E uşor de recunoscut, chiar şi în mulţime.

— Ăăă... bine, spuse Ethan, făcând ochii mari de curiozitate. Iasomie?

— Putem să discutăm mai târziu despre parfumuri? se răsti Connor. Presupun că, dacă intrăm pe uşa asta, va trebui să luptăm.

— Suntem gata, spuse Nev, transformându-se la loc în lup. Mârâi, iar blana i se zbârli.

— O să deschid uşa acum, zise Monroe. Fiţi pregătiţi pentru orice.

Încuietoarea păcăni şi uşa se deschise. Mi-am schimbat înfăţişarea, iar blana mi se zburli.

Coridorul era gol şi se asemăna cu cele pe care deja le inspectasem.

— Care uşă? şopti Monroe, uitându-se la Nev.

Nev trecu pe lângă primele două celule adulmecând, cu botul aproape de podea. Mason se oprise cu urechile ciulite.

Poposi în dreptul ultimei uşi şi se uită la Monroe, care încuviinţă din cap. Connor şi Ethan îşi ridicară armele, în timp ce Monroe apăsă clanţa. Şovăi, uitându-se la ceilalţi.

Nu-i încuiată, am citit pe buzele lui.

Căutătorii schimbară o privire hotărâtă, pregătindu-se, în timp ce Monroe dădu uşa de perete.

Am auzit mârâituri şi doi lupi Năpasta mai în vârstă săriră din celulă. Primul se azvârli asupra lui Connor, scheunând în momentul în care *Căutătorul* îşi înfipse pumnalul între coastele lui. Două săgeţi din arbaleta lui Ethan străpunseră pieptul celui de-al doilea lup. Acesta aterizâ pe pământ, scâncind, dar reuşind să-şi păstreze echilibrul, după care

sări, gata să atace din nou. Mason se aruncă asupra lupului rănit. Se rostogoliră pe podea, muşcând unul din celălalt, un vârtej nebun de dinţi şi de gheare. Nev sări să-l ajute pe Mason.

Ethan se aplecă şi intră în încăpere.

— Du-te după el, Calla, spuse Monroe. Dacă lupii tăi sunt înăuntru, trebuie să-i convingi că suntem de partea lor.

Am încuviinţat din cap şi m-am strecurat în celulă. Ethan se uita în jos, spre un al treilea lup Năpastă, care se ghemuise la pământ în dreptul unui trup ce zăcea nemişcat lângă perete. Am văzut pletele negre răvăşite pe podea, liniile arcuite ale picioarelor subţiri acoperite de ceea ce fusese cândva o rochie. Sabine. Nu mişca. Îmi îngheţă brusc sângele în vine. Oare era moartă?

— Calla?

Când mi-am auzit numele, am avut impresia că inima o să-mi sară din piept. Bryn se uita lung la mine, cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Era legată în lanţuri de perete, exact la fel cum fuseseră Nev şi Mason. Slăbise şi era trasă la faţă, rochia îi era numai zdrenţe, dar mai puţin decât cea purtată de Sabine. Am înghiţit cu greu când mi-am dat seama că erau în aceleaşi rochii sau, mai degrabă, ce mai rămăsese din ele, pe care le purtaseră în noaptea uniunii.

Am scheunat şi m-am îndreptat spre ea, dar m-am oprit când l-am auzit pe Ethan vorbind pe un ton grav.

— Dacă îţi cunoşti interesul, ai face bine să te îndepărtezi de fată, spuse el, îndreptându-şi arcul spre lupul care mârâia în faţa lui Sabine.

Lupul îşi dădu urechile pe spate şi îl ţintui pe Ethan cu privirea. Se aplecă peste Sabine şi îşi apropie colţii de gâtul ei. Îi auzeam plăcerea bolnavă în mârâitul gutural, monoton.

Ea gemu încet şi deschise ochii. Deşi la început m-am simţit uşurată să văd că încă trăieşte, m-am îngrozit în momentul în care lupul îşi lăsă botul în jos şi îi prinse gâtul între fălci.

— Calla, trebuie să faci ceva! strigă Bryn, zbătându-se în lanţuri. Efron le-a ordonat lupilor din Năpasta s-o ucidă dacă

cineva încearcă să ne salveze.

M-am întors şi mi-am concentrat atenţia asupra lupului.

Ethan pornise deja la atac. Cu un strigăt, îşi aruncă arbaleta şi se năpusti asupra lupului uimit. Omul şi *Gardianul* se rostogoliră la pământ. Ethan înjură în momentul în care lupul îşi înfipse colţii adânc în umărul lui. Am fugit spre ei. Lupul încercă să atace din nou, concentrându-şi toată atenţia asupra lui Ethan. Fălcile mele îl apucară de umăr. Sângele ţâşni şi am auzit cum i se zdrobesc oasele între dinţi. *Gardianul* scheună şi se întoarse spre mine, gata să mă atace. M-am rostogolit pe podea, evitându-i muşcătura. Ethan avea nevoie doar de o fracţiune de secundă de neatenţie. Îşi scoase pumnalul, se strecură pe sub lup şi înfipse lama cuţitului în gâtul lui. Lupul începu să tremure uşor, apoi se linişti. Corpul lui neînsufleţit se prăbuşi la pământ, când Ethan îşi smulse pumnalul din gâtul lui.

Sabine îşi duse mâna la gât, uitându-se lung la Ethan. El se apropie şi o atinse cu blândeţe pe braţ.

— Eşti rănită? o întrebă el, studiind-o din cap până în picioare.

Apoi se întoarse, îmbujorându-se când îşi dădu seama ca zdrenţele cu care era îmbrăcată nu acopereau prea mult.

— Nu, şopti ea, fără să-şi ia ochii de la el. Cine eşti?

— Ethan, zise el, dregându-şi glasul şi neştiind prea bine unde să se uite. Sunt aici să te ajut.

Ea trase adânc aer în piept.

— Eşti *Căutător.*

El dădu din cap, uitându-se, în cele din urmă, în ochii ei.

— Dar sunt de partea ta.

Aproape că m-am înecat, şi nu din cauza sângelui din gurii, ci pentru că nu-mi imaginasem vreodată că Ethan ar fi putut sa rostească acele cuvinte.

— Am crezut c-o să mor. Lacrimile i se scurgeau pe obraz. Eram convinsă. Mi-a zis că n-o să-l părăsesc cât trăiesc.

— Cine a zis? întrebă Ethan, apropiindu-se încet de ea şi ştergându-i o lacrimă. Am băgat de seamă că îi tremurau

mâinile.

De data aceasta răspunse Bryn:

— Efron.

— Efron Năpasta?

De parcă atunci şi-ar fi adus aminte de el, Ethan îşi trase mâna şi se întoarse către Bryn.

— *Păzitorul.*

Ea dădu din cap.

— Îi place… s-o ştie pe Sabine aproape de el. Cred că a luat alegerea ei ca pe un afront personal.

— Cum adică aproape? se încruntă Ethan.

Sabine se uită în ochii lui şi am avut impresia că se petrece ceva între ei. Ethan îşi încleştă pumnii.

— Să-l ia naiba de nenorocit.

Sabine îşi feri privirea şi o altă lacrimă i se scurse pe obraz.

Mi-am schimbat înfăţişarea şi am făcut un pas spre Sabine.

— Ce alegere?

— Mi-a spus că pot depune un nou jurământ de fidelitate, şopti ea, în timp ce un şuvoi de lacrimi îi uda acum chipul. Că m-aş putea întoarce în haita lui Emile dacă te-aş denunţa pe tine şi pe lupii tăi.

O alegere. Eu sau *Păzitorii.* M-am înfiorat.

— N-am vrut, continuă Sabine, făcând o grimasă şi ştergându-şi obrajii umezi. Nu ştiu de ce ai plecat, Calla, dar ce i-au făcut lui Ansei… Ştiam că aveau să le facă acelaşi lucru şi lui Mason, şi lui Bryn. Nu puteam să iau parte la aşa ceva.

— Efron s-a răzbunat foarte tare pe ea, spuse Bryn. Strigoii au venit aici în fiecare zi. Doar pentru ea. Cu mine au avut mai puţină treabă. Să fi venit de patru, poate de cinci ori. Am scăpat ieftin.

— N-aş spune asta, zise Sabine şi zâmbi slăbită. O dată e suficient.

— Îmi pare rău că ai trecut prin asta.

Am îngenuncheat lângă Bryn, iar ea mă strânse atât de tare în braţe încât am rămas fără aer.

— Mă bucur că eşti în viaţă.

— Îmi pare atât de rău, am şoptit din nou, fiori de groază irecându-mi pe şira spinării. Fusesem şi eu prizonieră, dar, cel puţin, fusesem în siguranţă, se purtaseră frumos cu mine şi nu suferisem aşa cum suferiseră lupii mei din prima zi a plecării mele din Vail.

— Nu, spuse ea. Nu tu ai făcut asta. Ei sunt vinovaţi.

— Ştiu, dar…

Mă întrerupse, vorbindu-mi cu glas sugrumat:

— Cal, nu ştiu ce i-au făcut lui Ansei după ce l-au rănit. Cred că…

— Nu. Am prins-o de umeri, obligând-o să mă privească în ochi. Ştiu ce i-au făcut, Bryn. E îngrozitor, dar n-a murit. E în siguranţă. Ne-a găsit pe mine şi pe Shay.

— Da?

Îi tremura vocea, făcuse ochii mari, disperată să dea crezare spuselor mele.

— Îţi jur că-l vei vedea imediat ce vom ajunge la Denver. Connor intră valvârtej în celulă, de pe săbiile lui prelingându-se sânge. Mason şi Nev erau în spatele lui, cu boturile la fel de sângerii ca lamele lui Connor.

— Totul e în regulă aici?

— Da, răspunse Ethan. Poţi să-i dai alea jos? Făcu semn spre încheieturile încătuşate ale lui Bryn, după care se întoarse la Sabine. Mă ocup eu de astea.

Mason îl urmă pe Connor lângă Bryn. Îşi schimbă înfăţişarea şi îşi muşcă mâna, lăsând-o să-i bea sângele, în timp ce Connor o elibera. Ethan îi făcu loc lui Nev, care îngenunche lângă Sabine.

— Eşti bine? şopti Nev, întinzându-i mâna.

— Nu prea, spuse ea, înfigându-şi dinţii în carnea lui.

Ethan îi supraveghea şi o privea pe Sabine, care începea să-şi revină la viaţă. L-am auzit răsuflând uşurat când fata îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Cum te simţi acum? murmură el.

— O să fiu bine, zise ea cu glas timid, aşa cum n-o mai văzusem niciodată pe Sabine. Se ridică şi îl privi în ochi. Mi-ai salvat viaţa.

Acum venise rândul lui Ethan să-i ocolească privirea.

— Eu, ăăă… Se scărpină în creştet, căutându-şi cuvintele.

Eliberată din lanţuri, Sabine se aplecă spre Ethan şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, strângându-l într-o îmbrăţişare.

— Mulţumesc, spuse ea. Îţi mulţumesc din suflet.

Braţele lui deveniră rigide, iar muşchii i se relaxară de abia în momentul în care Sabine îşi desfăcu braţele din jurul lui. Îşi lipi, pentru o secundă, obrazul de părul ei.

— Iasomie, murmură.

— Poftim? întrebă Sabine, uitându-se la el.

Îşi drese glasul:

— Cu plăcere.

— Până şi un *Căutător,* chicoti Nev. Doar tu ai fi putut să faci asta, Sabine, jur.

— Despre ce vorbeşti? Sabine îl privi încruntată pe Nev.

Acesta rânji.

— Nu contează, spuse repede Ethan, dregându-şi glasul şi aruncându-i o privire rece lui Nev. Se eliberă din braţele ei şi se ridică în picioare. Sabine zâmbi din nou, doar pentru el. Ethan păru vrăjit.

Nev chicoti şi clătină din cap.

— Ce-i aşa amuzant? întrebă Sabine, în timp ce Nev o ajuta să se ridice.

Monroe se ivi în pragul uşii înainte ca Nev să apuce să răspundă.

— Pe cine aţi găsit?

— Încă doi, am spus, făcând semn către fete. Pe Bryn şi pe Sabine.

Păru oarecum dezamăgit.

— Nici urmă de restul?

Am clătinat din cap, căci ştiam că era la fel de disperat ca mine. Nu-l găsisem pe Ren. Mă întrebam dacă aveam să-l găsim vreodată.

— Dacă s-au vindecat, trebuie să plecăm, spuse Monroe. Trebuie să-i căutăm şi pe ceilalţi.

— Putem să mai facem faţă încă unei ambuscade? întrebă Connor. E clar că *Păzitorii* ne aşteptau; primul grup

ar putea fi doar începutul. Următoarea luptă ar putea fi mult, mult mai cruntă.

— Terminăm ce-am început, spuse Monroe. Iar numărul nostru s-a dublat.

Connor deschise gura gata să protesteze, dar Monroe clătina din cap.

— O să terminăm ce-am început, repetă el.

Îmi întoarse spatele fără să mai aştepte un răspuns din partea lui Connor şi începu să se îndepărteze grăbit pe coridor.

Capitolul 21

Bryn mă luă de mână, sprijinindu-se de mine în timp ce ieşeam din celulă.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Cal, spuse ea. Nu credeam că o să te mai văd vreodată.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, am zis, deşi nu mă simţeam demnă de afecţiunea ei. Suferise atât de mult aşteptându-mă să mă întorc. Suferiseră cu toţii.

— Ar fi mai bine să stau pe propriile picioare, zise ea.

Îmi zâmbi înainte de a se transforma într-un lup cu blana arămie. Se alăturăcelorlalţi, care alergau unul lângă altul, hârjonindu-se, mirosindu-se şi dând din coadă.

Ethan şi Connor îi priveau pe tinerii lupi stabilind legăturile haitei. Păreau nedumeriţi. Am presupus că încercau să-şi dea seama cum îşi arătau afecţiunea, loialitatea, chiar şi spiritul ludic, duşmanii lor de moarte. *Căutătorii* crezuseră întotdeauna că *Gardienii* nu cunosc aceste sentimente, tipic umane. Numai Monroe nu părea surprins de comportamentul lupilor. O luă înainte, condus de un singur scop.

Am ieşit din încăpere şi ne-am îndreptat spre celula aflată la nord. Altarul se ivea în faţa noastră, iar mirosul de sânge, vechi, dar şi proaspăt, devenea din ce în ce mai puternic. Duhoarea puternică, agonia aşezată în straturi mă învăluiau şi îmi înceţoşau vederea. M-am împiedicat îngreţoşată în timp ce ne apropiam de structura de piatră. Violenţele la care fusese martor acest loc musteau parcă din podele şi din pereţi. Mi-am plecat capul şi am vrut să-mi astup urechile. Aveam impresia că auzeam pipetele mamei.

Connor mă prinse de umăr şi mă ajută să-mi păstrez echilibrul.

— Rezistă, murmură el.

Am dat din cap şi am încercat să nu mă mai uit la petele de pe altarul hidos.

Monroe descuie uşa celulei. O întredeschise şi mi se păru din nou că văd ceva cu coada ochiului. La fel ca şi înainte, am zării o umbră mişcându-se de-abia vizibil în întuneric.

— Aşteaptă.

L-am prins pe Monroe de braţ.

— Ce s-a întâmplat, Calla? întrebă el, uitându-se la mine.

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra locului în care mi se păruse că văd mişcare. Apoi l-am văzut.

Un gargui.

Acum nu se mai mişca deloc. Părea o simplă statuie cocoţau pe friza de piatră care înconjura tavanul, dar instinctele îmi spuneau că era mai mult de atât.

— Ethan. Am arătat cu degetul spre creatură, şoptind. Trage în chestia aia. Acum.

— E o statuie. Se încruntă. E înfiorătoare, dar n-o să-mi irosesc săgeţile pe ea.

— Trage în ea.

Se uită la mine preţ de o clipă, după care trase cu arcul. Săgeata merse direct la ţintă. Ethan scoase o înjurătură când văzu că săgeata nu ricoşă din monstrul de piatră, ci se implânu adânc în carne vie. Garguiul ţipă, piatra trezindu-se la viaţă.

— Ce dracu'!

Connor făcu un salt în spate în momentul în care creatura îşi luă zborul de pe friză, îndreptându-se spre noi.

Mi-am acoperit urechile, căci am avut impresia că timpanele aveau să mi se spargă din cauza ţipătului îngrozitor al creaturii. Bryn mârâi şi sări spre gargui. Uimită de curajul ei, creatura se opri ţipând indignată. Bryn îşi înfipe dinţii într-una dintre aripi, iar garguiul se prăbuşi la podea, în vreme ce din rănile adânci i se prelingea un sânge lăptos de culoare cenuşie. Sabine sări pe pieptul creaturii şi o pironi de altar. Bryn atacă din nou şi, de data

aceasta, o muşcă cu furie de cap, rupându-i gâtul. Am auzii oasele garguiului trosnind când i se frânse gâtul.

— A stat tot timpul cu ochii pe noi, am spus în şoaptă.

— Mai sunt şi alţii? întrebă Connor, plimbându-şi privirea prin încăpere.

— Nu, dar Calla are dreptate. Probabil că ne-a urmărit fiecare mişcare de când am ajuns aici, spuse Monroe. Şi cred că tocmai am declanşat alarma.

Am înlemnit cu toţii, asimilând înţelesul cuvintelor lui Monroe. Tăcerea noastră a fost întâmpinată în depărtare de un sunet asemănător bătăilor slabe ale unor tobe. Apoi se auziră zgârieturile ghearelor pe fier şi sunetul unor paşi care coborau scările. Bătăile tobelor răsunau din ce în ce mai tare, pe măsură ce inamicii noştri coborau de la etajele superioare ale clubului.

— Vin după noi, zise Monroe, uitându-se la uşa prin care ar fi trebuit să ieşim din temniţă şi să ajungem înapoi la scări.

— Mai ştiţi vreo altă cale de ieşire? întrebă Connor, privindu-i pe lupi. *Gardienii* se uitară unii la alţii. Sabine scheună, după care îşi schimbă înfăţişarea.

— Niciunul dintre noi n-a văzut altă ieşire, spuse ea. Pe aici am fost aduşi. Îmi pare rău.

Ochii ei poposiră asupra lui Ethan în timp ce-şi cerea scuze.

— Atunci, suntem blocaţi aici, spuse el, uitându-se lung la Sabine, de parcă ar fi pus în balanţă opţiunile privind modul în care ar fi vrut să-şi petreacă ultimele clipe pe pământ.

— Restul haitei trebuie să fie în celula asta, spuse Monroe. Dacă îi eliberăm, o să reuşim să ne luptăm. Poate chiar să ieşim de aici.

— N-o să reuşim toţi, spuse Connor.

— N-avem altă opţiune, zise Monroe.

— Are dreptate. Ethan îşi încărcă arbaleta. A venit vremea să ne luptăm pentru ultima oară. Am ştiut întotdeauna că o să vină şi ziua asta.

— Nu, spuse Sabine. N-o să mor aici. N-o să-i dau lui Efron satisfacţia asta.

Îşi luă înfăţişarea de lup şi începu să urle. Restul lupilor îşi ridicară boturile şi se alăturară strigătului ei de luptă. *Gardienii* care veneau de la etajele de mai sus le răspunseseră, urlând sfidător.

Urletele lupilor le insuflară curaj *Căutătorilor* deznădăjduiţi.

— O să blochez uşa! spuse Connor, traversând încăperea în goană. Dacă asta e, într-adevăr, singura cale de intrare, o să câştigăm nişte timp.

— Bine gândit, zise Monroe. Ethan, ajută-i pe Connor şi pe lupi. Încercaţi să-i ţineţi la distanţă. Calla, tu vino cu mine.

L-am urmat pe Monroe în celulă. Am aruncat o privire în spate şi i-am văzut pe lupii mei înconjurându-i pe Connor şi pe Ethan, care încercau să blocheze intrarea estică a temniţei. Am tras încet aer în piept şi m-am înfiorat. Dincolo de mirosul metalic al uşii celulei, simţeam o mireasmă de lemn ars ridicându-se în aer.

— Ce e? întrebă Monroe.

— E aici, am şoptit.

Un urlet din alt colţ al închisorii reverberă în pereţii celulei. Mi se zburli părul de pe spate. Recunoşteam strigătul – Mason ţipa după ajutor. Nev îi răspunse câteva secunde mai târziu. Monroe se uită la mine. Am auzit sunetul ghearelor zgârind lespezile de piatră, urmat de lătrături şi de mârâieli.

— *Gardieni,* am spus. Au intrat.

— Găseşte-l. Spune-i că venim. Mă duc să vorbesc cu ceilalţi să le spun să-i ţină departe de locul acesta – şi mă întorc după tine şi după restul haitei tale. Îţi promit.

Am dat uşor din cap şi am încercat să-mi domolesc frica.

Monroe îşi scoase săbiile şi o luă la goană spre Cameră.

Mirosul venea din spatele unei uşi aflate pe partea stângă a coridorului. Să fie descuiat, te rog. Te rog.

Am apăsat clanţa şi uşa s-a deschis. Celula era mai mare decât celelalte. Spaţiul gol, căptuşit cu metal, era spaţios şi luminat de neoane care zumzăiau pe tavan. I-am simţit mirosul înainte să-l văd. Parfumul cald de lemn de santal şi

mirosul mai aspru de piele îmi făcură inima să se strângă. Am înaintat în grabă, fără să mai stau pe gânduri, alergând spre o siluetă care stătea ghemuită în colţul îndepărtat al camerei.

— Ren! Mi-am încolăcit braţele în jurul umerilor lui, lipindu-l de mine.

— Calla, murmură el. Îşi lipi fruntea de gâtul meu şi mă strânse de mijloc.

— Eşti rănit? am şoptit eu, ţinându-l în continuare aproape de mine, răsuflând uşurată că îl ştiam în viaţă.

— Nu.

— Slavă Domnului.

M-am dat uşor înapoi, recăpătându-mi sufletul. Inima îmi bătea atât de tare, încât de abia dacă îmi auzeam propriile cuvinte.

— N-avem mult timp. Nu-ţi pot explica acum totul. Trebuie să ieşim de aici.

Ren se uită la mine şi, brusc, mă trase spre el, lipindu-mă de trupul lui. Îşi lipi buzele de ale mele, fierbinte, arzându-mi pielea. Mă năpădiră amintirile şi am simţit că mă înec în acea mare de sentimente.

Ren.

Acesta era Ren, aşa cum îl ştiam eu. Cel care urma să-mi fie partener. Tânărul alfa al haitei Năpasta. Rivalul şi prietenul meu. Cel care avea să conducă haita alături de mine. Un războinic ca mine. Un lup ca mine.

L-am sărutat şi eu şi am simţit lacrimile arzându-mi în ochi. Mi-am adus aminte de trecut şi mi-am lipit trupul şi mai mult de al lui. Nu ştiam ce să cred, ce să simt. Ştiam doar că era tare bine să fiu din nou cu el. Lipindu-mă de el, mă simţeam bântuită de destinul pe care îl anticipasem, dar care nu fusese împlinit. De vremurile în care nu ştiam că minciunile erau minciuni. Când aveam impresia că îmi înţelegeam locul pe această lume. O mică parte din mine încă îşi dorea cu ardoare să mai aibă acea certitudine, încă tânjea la viaţa pe care ar fi putut s-o aibă înainte ca universul meu să se transforme în haos.

Se trase înapoi şi se uită lung la mine. Ridicându-şi mâna,

îşi plimbă degetele pe chipul meu. Mă luă de mână. Degetele lui se opriră pe inelul împletit din aur alb.

— Lângă mine, murmură el. Locul tău e lângă mine.

Nodul care mi se pusese în gât era dureros, nu mă lăsa să vorbesc, dar, oricum, nu mi-aş fi găsit cuvintele. Câte promisiuni făcusem, pe care mai apoi le încălcasem? Oare câte lucruri îi răpisem în momentul în care plecasem de lângă el?

Mă sărută din nou, de data aceasta cu blândeţe. Buzele lui se plimbară pe maxilarul meu şi apoi coborâră pe gât. Mă trase şi mai aproape de el şi îmi şopti la ureche:

— Mi-au spus că o să vii. Nu i-am crezut, dar acum eşti aici.

În momentul în care rosti acele cuvinte, vârtejul de sentimente în care mă lăsasem prinsă se linişti, aruncându-mă brusc în prezent.

Mi-au spus că o să vii.

Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat mai bine la el. Era aici. Era viu, în aceeaşi încăpere cu mine. Dar, spre deosebire de ceilalţi, nu era rănit. Nu era tras la faţă din cauza suferinţelor la care fusese supus, nu era slăbit de durere şi de foame. Hainele nu-i erau nici sfâşiate, nici murdare. Avea acelaşi miros, care îmi era atât de cunoscut, cald şi masculin, dar nu era pângărit de vomă, sânge sau mizerie. M-am uitat la braţele lui. Nu era legat în lanţuri. Şi era singur.

Un val rece de frică îmi înfioră pielea.

— Ren? am şoptit.

Aveam senzaţia că inima începea să-mi ţipe pe măsură ce, în minte, puneam cap la cap toate acele lucruri neliniştitoare.

Se aplecă spre mine, sărutându-mi lobul urechii.

— Mi-a fost dor de tine, Lily. Atât de dor, murmură, strângându-mă puternic de braţe. Îmi pare rău.

Brusc, am simţit că zbor prin aer şi am ajuns în partea opusă a celulei. M-am izbit cu capul de perete şi, preţ de o clipă, n-am mai văzut nimic. Trupul mi se înmuie şi am început să alunec spre podea. Degetele lui se înfigeau în

braţele mele şi mă ridicau de pe jos. Simţeam respiraţia fierbinte a lui Ren pe pielea mea. Îmi zdrobi buzele într-un sărut, dar, de data aceasta, am simţit gustul sângelui. Mi-am tras capul şi am icnit, zbătându-mă să-mi recapăt echilibrul şi vederea.

— Ren, încetează, te rog. Mi-am pus mâinile pe umerii lui şi am încercat să-l dau la o parte. Ce faci?

Mă privi fix şi am văzut că avea maxilarul încleştat şi că mă privea încordat. Irişii lui întunecaţi musteau de furie şi de tristeţe.

— Nu vreau asta, nu mi-am dorit niciodată asta, spuse el printre dinţi. N-am de ales. Tu nu mi-ai dat de ales.

Mă izbi din nou de zid şi am simţit că plămânii mi se golesc de aer. Preţ de o clipă, şovăi, se uită lung la mine şi, cu toate că aproape îmi zdrobea braţele în strânsoarea lui, am văzut tristeţea din ochii lui.

— Asta e singura cale. Avea vocea sugrumată, de parcă şi el ar fi dorit cu disperare să nu creadă propriile cuvinte. Eşti partenera mea. Datoria mea e să te aduc înapoi. Să te fac să rămâi. Mi-au spus că trebuie să fac asta.

M-am uitat lung la el.

— Ce să faci?

— Să te distrug.

Capitolul 22

Ren mă lipi de oţelul rece al peretelui celulei şi îmi despărţi coapsele cu genunchii.

Şocul mă lăsase fără pic de putere în membre. Nu reuşeam să găsesc forţa de a-mi schimba înfăţişarea. Asta nu se poale întâmpla.

— Oh, Dumnezeule, Ren, nu, abia dacă am reuşit să şoptesc în timp ce-l priveam pe Ren.

Nu-1 mai recunoşteam pe băiatul din faţa mea, cu ochii înnebuniţi şi îndureraţi, care voia cu tot dinadinsul să-mi facă rău. Am simţit cum teroarea pune stăpânire pe mine aşa cum nu mi se mai întâmplase niciodată. Nu voisem să cred că o ase menea schimbare era posibilă, dar degetele lui mă strângeau atât de tare de încheieturi încât îmi venea să urlu. Simţeam gustul sângelui în gură. Dinţii lui îmi sfâşiaseră buzele.

Oare Ren le aparţine acum *Păzitorilor?*

Tremuram din tot corpul şi îmi era greaţă. Reuşeam să stau în picioare doar pentru că Ren mă ţinea pironită de perete. Frenezia din ochii lui mă înspăimânta şi mă făcea să-mi dau seama că fiecare alegere a lui era alimentată de suferinţă şi de durere.

— Nu trebuie să faci nimic, Renier. O voce calmă, dar hotărâtă se auzi din dreptul uşii celulei. Dă-i drumul.

Ren îşi arăta deja colţii, în timp ce Monroe înainta încet spre noi. Avea câte o sabie în fiecare mână şi le ţinea cu vârfurile îndreptate în jos.

— Poţi să alegi, spuse el, pe un ton la fel de calm. Pleacă de aici, lasă toate astea în urmă. Poţi veni cu noi.

— Cu voi? *Căutătorii?* zise Ren, scuipând pe podea.

— Nu suntem ceea ce crezi, spuse Monroe. Am venit pentru tine. Calla e aici ca să te ajute. Şi eu la fel.

L-am implorat pe tânărul alfa din priviri, în timp ce mă zbăteam încercând să scap din strânsoarea dureroasă.

— Te rog, Ren. E adevărat. Vino cu noi.

— Am pierdut totul din cauza minciunilor tale. Ren îl ţintui cu privirea pe Monroe. O să te omor înainte să cred ce-mi spui.

Se uită la mine, cu chipul schimonosit de furie şi de durere, încât am simţit fiori reci pe şira spinării.

— Sper să nu se ajungă la asta, replică Monroe. Nu-ţi sunt duşman, dar te pot obliga să iei decizia corectă. Acesta nu trebuie să fie sfârşitul, dar, dacă n-o să vii cu noi, măcar dă-i drumul fetei. Nu înrăutăţi lucrurile.

— Ce ar putea fi mai rău decât să accepte mâna întinsă a unui monstru? Un bărbat se ivi din umbră în pragul uşii.

Inima începu să-mi bată nebuneşte recunoscându-l pe Emile Laroche, lat în spate şi îndesat, prin contrast cu fiul lui înalt şi suplu, cu trupul un pachet de muşchi şi cu un păr aspru şi ţepos. Liderul haitei Năpasta se uită direct la mine. Deşi îşi păstrase înfăţişarea umană, era flancat de trei lupi: Dax, Fey şi Cosette. Am simţit cum mi se frânge inima în momentul în care îşi aţintiră ochii asupra mea şi începură să mârâie la unison. După ura cu care mă priveau am înţeles că toţi gândeau acelaşi lucru.

Trădătoare.

Nu voiam să accept adevărul, deşi stătea în faţa ochilor mei. Colţii lor ascuţiţi, blana zburlită, privirile pline de ură pe care mi le aruncau – erau toate dovezi ale adevărului.

O alegere. Li s-a dat de ales. Exact ca lui Sabine.

Trei dintre lupii mei se întorseseră împotriva mea. Acum îi aparţineau lui Emile. Îi aleseseră pe *Păzitori* în defavoarea prietenilor lor.

De ce?

Apoi m-am uitat din nou la Ren. Degetele lui mă strângeau în continuare de braţe. Şi lui îi dăduseră de ales. Am simţit un nod dureros în stomac şi am avut senzaţia că

o să vomit. Vedeam durerea care se ascundea în spatele furiei şi ştiam că Ren nu voia să-mi facă rău, că îi alesese pe *Păzitori* doar pentru că îl abandonasem. Pentru că trădasem o persoană care mă iubea. Minţise pentru mine, iar ei îl torturaseră. Fusese zdrobit şi totul din vina mea. Ce altceva ar fi putut să aleagă?

— Emile.

La auzul vocii răguşite a lui Monroe, mi-am luat ochii de la Ren. Aproape că nu-l mai recunoşteam pe acel *Căutător* care se uita la Emile cu ochii goliţi de expresie, cu o furie nesfârşită în ochii întunecaţi.

Emile zâmbea în continuare.

— Nici nu ştii cât de mult speram să te revăd, Monroe. Mulţumesc că ai venit.

Monroe nu răspunse, dar mâinile începură să-i tremure.

Emile se întoarse spre Ren. Îi vorbi tânărului alfa pe un ton calm şi mieros.

— Renier, fă cunoştinţă cu bărbatul care ţi-a ucis mama.

Ren îmi dădu drumul la mâini şi se albi la faţă.

M-am îndepărtat împleticindu-mă şi m-am ghemuit lângă perete. Mă uitam când la Ren, când la Monroe, când la uşa în dreptul căreia stăteau Emile şi lupii. Nu era cale de ieşire.

Monroe trase furios aer în piept.

— Mincinos nenorocit!

Ochii lui, până atunci goliţi de expresie, începură să strălucească, plini de lacrimi.

Râsul lui Emile răsuna metalic.

— Minciuni? Nu crezi că, dacă n-ai fi fost tu, Corrine ar fi trăit?

Monroe începu să urle şi se năspusti asupra lui Emile.

Dar Ren interveni, făcu un salt, îşi schimbă înfăţişarea şi, într-o fracţiune de secundă, un lup cenuşiu-închis se aşează mârâind între tatăl lui şi *Căutător,* blocându-i calea lui Monroe. Monroe ezită şi îşi pierdu avantajul. Se aruncă într-o parte, rostogolindu-se pe podea, evitând milimetric muşcătura lui Ren.

— Se pare că sunt în avantaj, prietene, rânji Emile, în momentul în care îl văzu pe Ren apropiindu-se încet de

Monroe, încolţindu-l în peretele opus al celulei.

— Mai vedem noi, spuse Monroe, fără să-şi ia ochii de la Ren.

Lupul avea muşchii încordaţi şi mârâia ca turbat. Ştiam că avea să se năpustească asupra lui Monroe din clipă în clipă, căci tânjea să verse sângele care avea să răzbune moartea mamei lui.

— Ren, nu! am ţipat. Monroe nu a omorât-o pe mama ta. A încercat s-o salveze.

— Omoară căţeaua aia, Dax, şuieră Emile, făcând un semn spre mine. Acum!

Dax se apropie încet de mine, mârâind şi arătându-şi colţii ascuţiţi ca nişte lame. Nu mă gândisem niciodată că Dax putea fi atât de mare când îşi schimba înfăţişarea. Nu mă gândisem vreodată că ar fi trebuit să mă lupt cu el. Era cel mai bun luptător dintre tinerii lupi Năpastă. În timp ce-i priveam muşchii care se încordau pe sub blană, mi-am dat seama că era cel mai mare lup pe care îl văzusem vreodată. Mi-am schimbat înfăţişarea, cu blana zbârlită, şi m-am ghemuit în poziţie de atac. Avea avantajul mărimii şi al puterii, dar eu eram mai rapidă.

Chiar şi în acele momente, în care mă gândeam cum aş fi putut să mă apăr, mintea îmi era bântuită de un singur gând. *Nu vreau să-l omor pe Dax. Cum aş putea să-l ucid pe Dax?*

Era la numai câţiva metri de mine, o distanţă pe care ar fi putut să o acopere uşor dintr-un singur salt. Am mârâit, dar am încercat să vorbesc cu el prin telepatie.

Nu face asta.

Dormi după cum îţi aşterni, Calla. Dax se ghemui la pământ, cu muşchii încordaţi, arătându-şi colţii.

Până şi dinţii lui erau uriaşi.

Un mârâit aspru străbătu încăperea, iar Dax şovăi, ascultând în schimb chemarea lui Ren. Se uitară unul la altul. Dax lătră scurt, nedumerit, şi se uită apoi la Emile.

Ren nu-mi transmisese şi mie gândul lui – doar Dax îl putea auzi, dar voiam cu disperare să aflu ce îşi transmiteau cei doi lupi.

— Nu te băga, băiete.

Emile se uită urât la Ren.

Dax şovăi din nou, iar eu am făcut un pas spre uşă, întrebându-mă dacă nu cumva aş fi putut s-o iau la fugă. Dar, chiar dacă aş fi putut, asta ar fi însemnat să-l las pe Monroe acolo. Am rămas nemişcată, refuzând să-l abandonez.

— Sunt conducătorul tău, spuse Emile, arătându-i lui Dax caninii lui ascuţiţi. Omoar-o. Dacă o omori, vei fi aghiotantul meu.

Dax se întoarse spre mine cu ochi arzători, însetaţi de sânge, şi am ştiut că nu avea să mai şovăie încă o dată. Trebuia să renunţ la îndoielile pe care le aveam legate de confruntarea cu un fost membru al haitei. *Acum.* Sau eram moartă.

— Dă-te la o parte, pufosule! Connor, intră în goană pe uşă, aruncându-se între mine şi Dax, etalându-şi mândru săbiile. Îmi pare rău că vă stric petrecerea, dar a venit vremea să ne luăm rămas-bun. Nu e vorba că nu aţi fi fost nişte gazde minunate.

Dax sări înainte. Connor se feri şi spintecă umărul lupului. Dax se năpusti din nou asupra lui, dar Connor se dovedi la fel de rapid şi lăsă două răni adânci între coastele lui Dax. Lupul gigantic scrâşni din dinţi şi lătră fioros, în timp ce Connor îi dădea târcoale, ţinându-l la distanţă şi rotindu-şi săbiile cu o viteză ameţitoare.

Fey şi Cosette se apropiară mârâind de noi.

— Nu! ţipă Emile, făcând semn spre Monroe. Lăsaţi fata. De bărbat avem nevoie. Dax, retrage-te. Lasă-i să plece. Nu contează. N-au pe unde să fugă.

Îşi întoarse privirea spre Monroe.

— Avem lucruri mai importante de rezolvat. Chestii personale.

Dax se îndepărtă încet de noi, mârâind în continuare. Fey şi Cosette îşi reluară locul lângă Ren, blocându-i lui Monroe orice cale de evadare.

— Connor, strigă Monroe pe un ton calm, în timp ce ceilalţi patru lupi îl înconjurau. Ia-o pe Calla şi fugiţi.

Connor se uită şocat la Monroe.

— Nu.

— Acum, Connor. Monroe nu îşi lua ochii de la Ren. E un ordin.

— N-o să fac asta. Vocea lui Connor tremura. Nu merită. Nu se poate.

— Ba da, spuse Monroe, calm. Ştiai că este o posibilitate. Ia fata şi plecaţi. Şi nu încercaţi să vă întoarceţi după mine.

Eram atât de uimită, încât mi-am reluat înfăţişarea umană.

— Nu!

Emile a început să râdă. Ren stătea încă ghemuit la pământ între tatăl lui şi *Căutător,* iar ochii de culoarea cărbunelui îi scăpărau în timp ce îl privea pe Monroe care îşi lăsase săbiile în jos.

— N-o să-i fac rău băiatului, spuse Monroe. Ştii asta.

— Mi-am închipuit, spuse Emile, îndreptându-şi privirea spre grupul de tineri lupi care mârâiau. Aveţi grijă să nu scape. A venit vremea ca Ren să-şi răzbune mama.

— Ren, nu face asta! Minte, sunt numai minciuni! am ţipat. Vino cu noi!

— Nu mai e una de-a noastră, şuieră Emile. Gândeşte-te cum s-a purtat cu tine, cum ne-a întors spatele. Adulmecă aerul, băiete. Pute a *Căutători.* E o trădătoare şi o curvă.

Se uită lung la mine şi m-am dat un pas în spate, împleticindu-mă, văzând focul livid din ochii lui.

— Nu-ţi face griji, drăguţo. O să vină şi vremea ta. Mai devreme decât crezi.

Am sărit într-o parte în momentul în care Connor mă înşfăcă de braţ şi mă trase cu putere după el, târându-mă spre uşa nepăzită.

— Nu-l putem lăsa! am ţipat.

— Trebuie.

Connor se împiedică de mine în timp ce mă zbăteam încercând să mă eliberez din strânsoarea lui, dar mă prinse în braţe.

— Lasă-mă să lupt! M-am zbătut, încercând cu disperare să mă întorc, deşi nu voiam să-l rănesc pe Connor, care se

străduia să mă târască de acolo.

— Nu! Chipul lui Connor părea împietrit. L-ai auzit. Plecăm. Iar dacă ai de gând să te transformi în lup şi să mă ataci, îţi jur că te las lată!

— Te rog.

Ochii începură să-mi lăcrimeze în momentul în care am văzut colţii lui Ren strălucind şi mi-am ţinut respiraţia când am văzut că Monroe şi-a aruncat săbiile pe podea.

— Ce face? am ţipat, ferindu-mă în momentul în care Connor încercă din nou să mă prindă.

— E lupta lui acum, spuse cu dinţii încleştaţi. Nu a noastră.

Ren sări în spate în momentul în care săbiile s-au izbit de podea. Deşi încă avea blana zbârlită, încetă să mai mârâie.

— Ascultă-mă, Ren, zise Monroe, ghemuindu-se la pământ pentru a-l putea privi pe Ren în ochi. Nici măcar nu se uita la ceilalţi doi lupi care se apropiau de el, încet, cu o determinare crudă. Poţi să alegi. Vino cu mine şi află cine eşti cu adevărat. Lasă toate astea în urmă.

Lătratul scurt şi ascuţit al lui Ren se topi într-un scheunat confuz. Ceilalţi trei lupi continuau să se apropie încet de *Căutător,* fără să le pese că duşmanul lor era acum neînarmat.

Connor mă luă cu braţul de după gât, prinzându-mă într-o capcană dureroasă.

— Nu putem să rămânem aici, se răsti Connor, târându-mă după el spre uşă.

— Ren, te rog! am ţipat. Nu-i alege pe ei! Alege-mă pe mine.

Ren se întoarse spre mine, căci îmi simţise disperarea din voce şi îl privi pe Connor care mă împingea pe uşă. Îşi schimbă înfăţişarea, uitându-se uluit la mâinile întinse ale lui Monroe, şi făcu un pas înspre el.

— Cine eşti?

Vocea lui Monroe tremura:

— Sunt…

— Destul! Eşti un prost, băiete! mârâi Emile, după care îi zâmbi lui Monroe. Exact ca tatăl tău.

Apoi făcu un salt în aer şi se transformă în lup – un ghem gras de blană, colţi şi gheare. Exact înainte să mă întorc cu spatele, l-am văzut izbindu-se de Monroe şi prinzând gâtul bărbatului neînarmat în fălcile lui. Connor mă trăgea după el pe hol cu o viteză incredibilă.

Am aruncat o ultimă privire în urmă, sperând să-i văd pe Monroe şi pe Ren făcându-şi apariţia împreună, venind după noi. Dar nu am auzit decât ecoul mârâiturilor şi al urletelor în spaţiul gol pe care îl lăsam în urmă.

Capitolul 23

N-o să reuşim să ieşim niciodată de aici. A fost o capcană. Plângeam în timp ce alergam, sfârşită de ceea ce văzusem şi de ceea ce aflasem. Totul fusese, de la bun început, o capcana. Acum, probabil că nivelul principal de la Eden era plin ochi de *Gardieni* şi de *Păzitori,* care aveau să ne blocheze ieşirea. Am continuat să fug, ţinându-l de mână pe Connor, deşi picioarele îmi deveneau din ce în ce mai grele, de parcă aş fi alergat prin ciment ud.

Am auzit un strigăt din încăperea aflată în faţa noastră.

Connor dădu uşa de perete şi mă îmbrânci în Cameră. Orice speranţă pe care aş fi putut s-o nutresc dispăru când am văzul ce se petrecea acolo. *Gardienii* pătrundeau, câte doi sau trei deodată, prin intrarea către celulele din est. Ethan era cocoţat pe estradă şi trăgea în ei cu săgeţi cât de repede putea, încercând să le încetinească înaintarea, făcându-i să se împleticească, să-şi scuture botul şi să cadă, în cele din urmă, pe lespezile de piatra. Răpuşi de amestecul alchimiştilor care le pătrundea în sânge. Cel loviţi de mai multe săgeţi zăceau claie peste grămadă în dreptul uşii, creând un fel de barieră şi îngreunând accesul celorlalţi *Gardieni.* Lupii mei erau deja pe câmpul de luptă şi se luptau corp la corp cu *Gardienii* care scăpaseră de săgeţile lui Ethan.

Connor înjură şi mă trase după el, spre altar.

— Nu arată prea bine, prietene, spuse Ethan printre dinţi, ţinţind încă o dată cu arbaleta. Aproape că am rămas fără muniţie.

— În mai puţin de cinci minute o să fim copleşiţi, zise

Connor, scrutând cu privirea încăperea.

— Unde-i Monroe? întrebă Ethan.

— L-am pierdut, spuse Connor încet.

Îmi îngheţă sângele în vine când l-am auzit rostind acele cuvinte cu glas tare.

— Ei bine, cam aşa se termină povestea. Ethan zâmbi sumbru. Ţi-a spus ceva de rămas-bun?

— Calla, spuse Connor. Dacă reuşim să-i fentăm, ai putea să-i iei pe ceilalţi lupi şi să vă întoarceţi la scări?

M-am uitat lung la valul nesfârşit de lupi duşmani, care încercau să sară peste maldărul de cadavre ce bloca intrarea, mârâind şi îmbrâncindu-se în timp ce intrau în Cameră.

— Chiar dacă am reuşi, cred că mai sunt cincizeci sau chiar mai mulţi *Gardieni* care aşteaptă pe scări. N-am reuşi să ajungem afară.

Connor clătină din cap şi se uită înapoi, spre uşa ce dădea spre grupul de celule din partea de nord. I-am urmărit privirea, întrebându-mă dacă Monroe mai era încă în viaţă şi dacă mai exista vreo şansă să iasă de acolo.

Un zgomot asurzitor şi un fascicul orbitor de lumină mă făcu să mă arunc la podea; urechile îmi ţiuiau de parcă un fulger ar fi lovit lespezile din spatele nostru. Încăperea vibra plină de electricitate, iar în aer mirosea a ozon. Ethan gemu lângă mine, se ridică în picioare şi încercă să-şi îndrepte arbaleta spre acel ceva care ne doborâse pe toţi.

— Nu-mi vine să cred, murmură Connor, în momentul în care Adne îşi făcu apariţia prin portalul luminos şi îşi întinse mâinile înspre el.

— Ba să-ţi vină. Îi zâmbi, ajutându-l să se ridice. Zâmbetul de pe chipul ei dispăru când văzu *Gardienii* care se înghesuiau să intre în Cameră.

— Un portal interior la Eden, spuse Ethan, răsuflând din greu. Ai reuşit. Chiar ai reuşit.

— O să fiu fericită să primesc felicitări mai târziu, zise ea. Acum însă trebuie să plecăm.

— Haita mea, am spus, ridicându-mă în picioare.

— Haide, spuse Ethan. Sări de pe altar, îşi aruncă

arbaleta pe spate şi îşi scoase săbiile. Îşi croi drum urlând prin mulţime.

— Spectacolul s-a terminat, copii! Tocmai am primit un bilet de întoarcere.

Mason a ciulit urechile; văzu portalul strălucitor de pe altar şi urlă îndelung a bucurie. Nev se întoarse şi o luă la fugă spre estradă. Bryn, care tocmai îşi scotea dinţii din gâtul unui *Gardian,* veni glonţ spre noi. Sabine era încolţită la peretele sudic şi se lupta cu trei lupi deodată.

— Rezistă, Sabine! urlă Ethan. Vin acum.

— Calla, ţine-i pe *Gardieni* departe de Adne! îmi porunci Connor.

Connor se duse după Ethan, luptându-se cu *Gardienii* care încercau să-i urmărească pe lupii mei, aflaţi în retragere. Mi-am schimbat înfăţişarea, repezindu-mă la lupii care reuşeau să treacă de Connor.

Ethan ajunsese lângă Sabine, reuşind s-o scape de doi dintre lupii care o atacau, spintecându-i cu sabia.

— Fugi! ţipă el, în timp ce ea reuşea să doboare al treilea lup. Sunt în spatele tău.

Sări pe lângă el, îndreptându-se spre altar. Ethan reuşi să doboare unul dintre *Gardieni,* însă celălalt îşi încleştă fălcile în jurul braţului lui. Ethan înjură şi începu să se zbată pentru a se elibera. Lupul îşi înfipse dinţii şi mai adânc în mâna lui, refuzând să-i dea drumul. Ethan îşi aruncă sabia din mâna liberă şi se întinse după un pumnal. Lupul încă era agăţat de el, în momentul în care îi împlântă lama ascuţită a cuţitului în ochi. *Gardianul* căzu la pământ, însă din braţul lui Ethan ţâşnea sânge în timp ce acesta se îndrepta, împleticindu-se, înspre altar.

— Te apăr eu, frate, spuse Connor, spintecând un lup şi pocnind un altul cu pumnul, în timp ce se retrăgea împreună cu Ethan.

— Aici! ţipă Adne, făcându-le semn cu mâna. Intraţi prin portal! Trebuie să-l închid, să nu vină nimeni după noi.

Mason, Nev şi Bryn trecuseră deja prin portalul luminos. Sabine aştepta lângă mine. Îşi schimbă înfăţişarea când Ethan se urcă pe podium şi îl prinse de mijloc pentru a-l

ajuta să treacă prin portal.

— Hai, Calla, spuse Adne, aruncând o ultimă privire prin încăpere. Connor, unde-i tata?

— Hai, Calla, repetă Connor, împingându-mă prin portalul luminos.

Am aruncat o privire peste umăr, în timp ce păşeam prin razele de lumină, şi l-am văzut pe Connor îmbrăţişând-o pe Adne şi şoptindu-i ceva la ureche. Se albi la faţă şi se prăbuşi în braţele lui. Connor o luă în braţe şi o cără prin portal, părăsind câmpul de luptă.

Am râcâit cu ghearele în pietriş. Am tras în piept aerul rece al zorilor. Simţeam gustul libertăţii, dar momentul de uşurare a fost de scurtă durată şi dulce-amărui.

O auzeam pe Adne plângând în spatele meu şi pe Connor care murmura.

— Trebuie să închizi portalul, Adne, te rog.

Mârâitul şi ţipătul ei se auziră aproape simultan. M-am întors cu faţa la portal, pregătindu-mă pentru o nouă luptă. Doi *Gardieni* intraseră pe uşă. Primul o doborâse pe Adne şi încerca să o muşte de faţă, în timp ce ea se zbătea sub el, iar Connor se lupta cu al doilea lup.

M-am împleticit alergând spre Adne şi am văzut cu coada ochiului umbre înceţoşate, alergând pe lângă mine, de cealaltă parte a portalului. Când Connor îşi ridică săbiile, Nev şi Mason se năpustiră asupra lupului cu care se lupta. Bucăţi de blană şi şiroaie de sânge săreau pe pământ în timp ce lupii mei îl făceau praf pe lupul duşman.

Îmi înfipsesem dinţii în celălalt lup, încercând să-l dau jos de pe Adne. Lupul, care tocmai îşi întorsese mârâind capul spre mine, scheună, începu să tremure şi căzu ţeapăn. Adne gemu, dădu la o parte corpul inert şi se ridică în picioare, ţinând în mână cuţitul însângerat pe care îl înfipsese în inima *Gardianului.* Fără să şovăie, se repezi spre portalul încă deschis. Îşi plecă iute capul, ferindu-se de un alt lup care intra săltând prin portal.

Adne îşi încrucişă cuţitele în dreptul uşii pâlpâitoare. Lumina strălucitoare care licărise în întuneric se stinse, iar eu m-am năpustit asupra noului agresor. Ne-am rostologit

pe pământ. Am alunecat pe pietriş, iar pietricelele îmi răniră pielea chiar şi prin stratul gros de blană. Când am încetat să ne mai rostogolim, lupul încercă să fugă, dar m-am năpustit asupra lui, ţintindu-i gâtul. Se feri şi l-am prins în schimb de pulpa stângă. *Gardianul* scânci, încercă să se elibereze, dar am muşcat şi mai tare. Am auzit zbârnâitul arbaletei lui Ethan şi apoi am văzut zburând trei săgeţi. Lătratul lupului se transformă în scheunat şi se prăbuşi la pământ.

Mârâiturile şi urletele se auzeau din ce în ce mai slab, înlocuite de gâfâitul lupilor şi de cel al *Căutătorilor* care încercau să-şi recapete suflul. Trăgeam adânc aer în piept, iar respiraţia noastră forma norişori în aerul rece.

— Unde suntem? întrebă Ethan, în cele din urmă.

Zăcea pe jumătate întins pe jos, sprijinindu-se într-un cot, iar braţul rănit îi atârna fără vlagă pe piept. Sabine se ghemui lângă el, studiindu-i braţul făcut ferfeniţă. Bryn, Mason şi Nev, care rămăseseră lupi, se înghesuiseră unii în alţii, ceva mai departe de restul.

Adne nu îi răspunse lui Ethan; se prăvălise la picioarele lui Connor. El o mângâia pe păr şi scruta împrejurimile.

— Se pare că suntem pe acoperişul unei clădiri de lângă club.

— Pe acoperiş? întrebă Ethan. Aşa e, Adne?

Aceasta nu răspunse.

— Adne, insistă Ethan, unde suntem?

— Las-o în pace, se răsti Connor.

— Nu vreau să fiu măgar, replică Ethan. Dar nu putem spune ca suntem în afara pericolului. Trebuie să ne întoarcem în Denver.

Adne se ridică încet, nesigură pe propriile picioare. Se îndepărtă când Connor încercă s-o atingă.

— Are dreptate şi, da, suntem pe acoperişul unei clădiri din apropiere. Am să deschid un portal spre casă. Lăsaţi-mă un minut să-mi revin.

Se îndepărtă, împleticindu-se, şi îşi şterse lacrimile de pe chip.

M-am aşezat pe jos, mi-am luat înfăţişarea umană şi mi-

am dus genunchii la piept. O parte din mine îmi spunea să mă duc la lupii mei, să mă asigur că sunt bine. Prima lor călătorie prin portal fusese probabil un şoc care nu făcea decât să amplifice stresul prin care, oricum, trecuseră. Dar nu mă puteam aduna ca să fac asta; nu puteam să-mi iau gândul de la ce se întâmplase în corpul de celule de nord. Am închis ochii şi, pe lângă suferinţa care nu-mi dădea pace, mă simţeam de acum şi foarte confuză.

Exact ca tatăl tău.

Ceea ce spusese Emile nu avea niciun sens. Felul în care îi zâmbise lui Monroe în momentul în care rostise acele cuvinte îmi dădea fiori pe şira spinării. De ce ar fi spus despre el însuşi că este prost? Pentru că se gândise că îi poate cere lui Ren să-mi facă rău când el încă mă iubea?

Dându-mi seama că exista o posibilitate foarte mare să nu-l mai văd niciodată pe Ren, am simţit că mă doare sufletul. Şi, dacă totuşi aveam să-l mai văd, probabil că avea să-mi fie duşman.

— Calla? am deschis ochii şi am văzut-o pe Sabine în faţa mea.

În spatele ei stăteau Bryn, Mason şi Nev, care-şi luaseră acum înfăţişarea umană.

— Da? am spus.

Sabine înghiţi în sec. Ochii îi străluceau.

— Eram prea prinsă în luptă şi nu am băgat de seamă că te-ai întors fără ceilalţi. Dar acum noi suntem aici şi ei nu…

O greutate mi se aşează pe inimă şi îmi era din ce în ce mai greu să respir.

— Au murit, nu-i aşa? întrebă Sabine, cu vocea sugrumată.

Nu puteam răspunde; aveam gâtul uscat. M-am uitat lung la suferinţa întipărită pe chipul ei, nedorind să-i spun un adevăr care era mult mai dureros decât ceea ce credea ea că se întâmplase.

— Toţi? şopti Bryn, schimonosindu-şi chipul de durere. Şi Ren?

— Nu, am şoptit.

Connor se apropiase încet din spate. Îmi puse o mână pe

umăr.

— I-ai văzut? întrebă Mason. Mai sunt acolo? În viaţă? Expresia îndurerată de pe chipul lui Sabine se transformă într-o privire mânioasă.

— Ne-ai lăsat să-i abandonăm?

Ethan se ridică nesigur pe picioare şi se apropie de grupul nostru, uimit de tensiunea în creştere dintre noi.

— Ce s-a întâmplat?

Sabine mă privea în continuare duşmănos.

— Cum ai putut?

— Calla nu a avut ce să facă, spuse Connor.

— Bineînţeles că a avut, îl repezi Sabine.

Până şi Bryn se întristă, dezamăgită de aparenta mea laşitate. Nu mai puteam să mă uit la niciunul dintre ei, aşa că am fixat pământul, în vreme ce lacrimile îmi ardeau ochii.

— Nu i-am lăsat în urmă, răspunse Connor în locul meu. Eram cu Calla când am găsit restul haitei voastre.

— Atunci, de ce nu sunt aici cu noi? Sabine îşi miji ochii.

— Au rămas, Sabine, spuse Neville, în şoaptă, înţelegând totul din privirea sumbră din ochii lui Connor. Au rămas cu *Păzitorii.*

— Nu, zise Bryn.

— E imposibil, şopti Sabine. Cosette nu ar rămâne niciodată cu ei!

— E adevărat, spuse Connor. Au atacat-o pe Calla.

— De ce ar ataca-o pe Calla? întrebă Mason.

— Emile, am spus. Urmau ordinele lui Emile.

— Şi Ren? întrebă Bryn, cu vocea tremurândă. A rămas şi el?

— Da. A rămas din cauza lucrurilor pe care i le-am făcut eu.

— La naiba! Nev se îndepărtă, clătinând din cap. Mason îl urmă şi îmi zâmbi trist, înainte să plece.

Sabine plângea încet.

— Oh, Cosette.

Ethan îşi drese glasul.

— Uite ce e, dacă a rămas în urmă, Cosette a făcut-o

doar pentru că îi era frică.

— Îi era mai frică să plece decât de ce are să i se întâmple acum, când nu mai sunt alături de ea? Vorbea printre sughiţuri de plâns. N-o mai pot apăra de Efron acum. Ştie ce o să…

— A preferat răul pe care îl ştia deja, spuse Connor. Se întâmplă.

Sabine clătină din cap şi oftă.

— Eraţi apropiate? întrebă Ethan, cu blândeţe.

— Eu… eu întotdeauna am considerat-o sora mea, zise Sabine. Pur şi simplu, nu înţeleg.

— Calla. Bryn mă luă de mână. Şi Ren… ai…

Am ridicat o mână.

— Bryn, nu pot, te rog.

Vină. Ruşine. Regret. Eram prinsă sub o avalanşă de sentimente. Nu puteam să îndur gândul că ar fi trebuit să le explic tot ce se întâmplase.

— OK. Se ridică în picioare, încruntându-se. O să te las în pace.

Se duse după Mason şi Nev.

— Ethan, poţi să ne laşi singuri o clipă? întrebă Connor, ghemuindu-se lângă mine.

— Sigur, spuse acesta. O urmărea deja pe Sabine, care se ridicase în picioare şi se îndepărta uşor de noi. Spre deosebire de Bryn, nu se îndreptă spre ceilalţi lupi, ci se duse singură la marginea acoperişului. Ethan o urmă, păstrând respectuos distanţa.

Connor mă privea cu atenţie.

— Monroe mi-a spus că tu şi Ren aţi fost apropiaţi.

Mă durea gâtul, dar am reuşit să dau uşor din cap. Cum de se putea şi mai rău de atât? Nu credeam că mai suport să fiu întrebată despre relaţia dintre mine şi Ren.

— Ai auzit ce a spus Emile, continuă Connor în şoaptă. Exact înainte…

Nu reuşi să termine fraza şi îşi feri privirea. L-am privit cum înghite în sec, îndurerat.

— Da, am spus, amorţită, fără să-mi dau seama de ce ar fi contat asta.

Connor îşi drese glasul de mai multe ori, înainte să vorbească din nou.

— Vreau să te rog să nu spui nimic, până când o să reuşesc să vorbesc cu Adne.

Să nu spun nimic despre ce? Îl pierdusem pe Ren. Şi pe Monroe. Jumătate din haită era de partea *Păzitorilor.* Cei pe care îi salvasem aveau impresia că eu eram de vină pentru pierderile noastre. Dar ce puteam să fac ca să schimb asta? În fond, era adevărat.

— Oamenii ştiu, spuse el în şoaptă. Sau chiar dacă nu ştiu, vorbesc. Nu e un secret că Monroe a iubit-o pe Corrine, dar nimeni n-a ştiut de copil.

Copilul.

În momentul în care mi-am dat seama de adevăr, am avut impresia că mi se frânge inima într-o mie de bucăţi. Întrebările nesfârşite pe care le punea Monroe în legătură cu Ren. Riscurile incredibile pe care şi le asumase numai ca să-l salveze pe Ren. Faptul că lăsase jos armele în faţa lupului care se apropia de el. Faptul că Ren nu semăna deloc cu Emile, dar semăna cu Monroe. Poate de asta mi se păruse *Ghidul* atât de cunoscut când îi vorbisem pentru prima dată. Părul negru ca abanosul, liniile hotărâte ale obrajilor şi ale maxilarului.

N-o să-i fac rău băiatului. Ştii asta.

Monroe era tatăl lui Ren. Corrine îi ceruse s-o ucidă pentru că i se poruncise să facă un copil. Şi se îndrăgostise de Monroe în lunile în care plănuiseră revolta… timp în care trupul ei nu mai fusese legat de vrăjile *Păzitorilor.*

— Oh, Doamne, am şoptit, simţind cum lacrimile mi se preling pe obraji. Ren.

Fiu lui Monroe, nu al lui Emile, şi, cu toate acestea, *Gardian.* Esenţa mamei pare să domine întotdeauna, determină caracteristicile copilului.

— Nu mai putem face nimic pentru el acum, spuse Connor. Aş vrea ca lucrurile să stea altfel. Dar Monroe a vrut ca Adne să ştie adevărul. Chiar dacă nu se mai întoarce. O să-i spun, dar acum nu este momentul.

Am înghiţit nodul dureros care mi se pusese în gât.

— Dar… cum? Şi mama lui Adne?

— Toate astea s-au întâmplat înainte să mă nasc. Connor vorbea în continuare în şoaptă. După încheierea alianţei şi după ce au fost atacaţi *Căutătorii,* iar Corrine a murit, lucrurile s-au înrăutăţit. Foarte tare. Iar Monroe a fost cel mai afectat dintre toţi. Vreau să spun că era în pragul disperării, mai rău de-atât nu se putea. Se comporta nesăbuit în misiuni. Căuta parcă să fie omorât.

— Şi ce s-a schimbat? am întrebat. Nici nu-mi era foarte greu să-mi imaginez ce simţise Monroe, cum se învinovăţise pentru tot ce se întâmplase.

— După catastrofa din Vail, am pierdut atât de mulţi oameni, încât s-au făcut o mulţime de schimbări de posturi, continuă el. Diana, mama lui Adne, era un *Trăgător* nou, căruia îi fusese încredinţat Haldis. S-a împrietenit cu Monroe… a fost singura care a putut ajunge la el, care l-a salvat de sine însuşi. Iar apoi a apărut Adne.

— Ai cunoscut-o pe Diana?

Încercam să-mi închipui o femeie cu cosiţe împletite, cu ochii strălucitori, chihlimbarii ai lui Adne. În imaginaţia mea, ea şi Monroe se luptau cu săbiile şi râdeau fericiţi.

Dădu din cap.

— Eu am înlocuit-o, zise Connor, luându-şi ochii de la mine şi privind-o pe Adne, care stătea pe marginea acoperişului cu capul plecat. Presupun că n-o să aflăm niciodată dacă Monroe i-a povestit sau nu Dianei despre Ren. Apoi se uită din nou la mine. Poţi să păstrezi secretul?

Am încuviinţat din cap, copleşită de revelaţiile de proporţii care nu conteneau să apară, fiecare nou secret pe care îl aflam zdruncinându-mi viaţa din temelii.

— Mulţumesc, murmură el.

L-am privit cum se ridică în picioare şi m-am întrebat cum avea de gând să-i spună lui Adne că avea un frate, pe care nu-l cunoscuse niciodată şi pe care, probabil, nici nu avea să-l cunoască vreodată, decât în cazul în care ar fi trebuit să-l ucidă.

Odată Connor plecat, mi-am îndreptat atenţia spre Ethan şi Sabine care discutau.

Ethan încerca să se tragă departe de braţul ei întins.

— Am spus nu.

— Nu te mai purta ca un ţânc, îi spuse Sabine. Am văzut că din braţul ei picura sânge.

— N-o să-ţi beau sângele.

Încercă să se dea înapoi, dar îşi pierdu echilibrul, căci nu putea să se sprijine pe braţul rănit.

— Gândeşte-te cât o să te doară dacă o să laşi rana să se vindece de la sine, zise ea. O să dureze la nesfârşit. Aşa o să te vindeci imediat şi nici n-o să-ţi rămână cicatrici.

— Nu mă deranjează cicatricile, mârâi el.

— Sunt sigură că nu te deranjează, durule, râse ea. Dar talentele astea de mascul feroce n-o să te ajute cu nimic dacă nu îţi vei putea folosi braţul timp de o lună. Chiar crezi c-o să poţi lupta aşa?

— Dar eu…, se bâlbâi Ethan.

— Şi ştiu că îţi sângerează şi rana de la umăr, zise Sabine. De ce nu vrei să mă laşi să te ajut?

— Lasă-mă în pace, spuse el, întorcându-se cu spatele la ea, ca un copil bosumflat.

— O să te las, răspuse ea. După aceea.

Sabine se strecură în spatele lui, îl prinse cu o mână de piept şi îl lipi de trupul ei.

— Hei! ţipă el, făcând ochii mari, speriat.

Apoi Sabine îşi lipi antebraţul sângerând de gura lui, iar Ethan nu mai putu să protesteze.

Se zbătu, încercând să se elibereze, însă Sabine îşi folosea toată forţa şi îl ţintui pe loc fără probleme. Îşi ţinu în continuare braţul lipit de buzele lui, sângele ei prelingându-se pe maxilarul lui Ethan. El se mai zbătu o dată, după care nu mai avu încotro şi trebui să înghită. I-am văzut expresia de pe chip – un amestec de teamă şi de uimire.

Scena care se desfăşura în faţa ochilor mei îmi era prea cunoscută, făcându-mă să tremur. Mă simţeam de parcă aş fi privit o copie înceţoşată a zilei în care îl obligasem pe Shay să-mi bea sângele. Shay se uitase la fel de uimit la mine. Ethan o prinse pe Sabine de încheietură şi îi trase mâna şi mai aproape de el în loc s-o dea la o parte. Închise

ochii şi bău, tremurând extaziat.

Connor, care îi privise în tăcere, scoase un ţipăt în momentul în care observă că rana însângerată a lui Ethan începea să se vindece văzând cu ochii. Muşchii rupţi se regenerau, pielea se închidea, fără nicio cicatrice. Ethan stătea în continuare cu ochii închişi. Era pierdut, simţea puterea sângelui lui Sabine care circula acum prin el.

Odată rana vindecată, Sabine îl prinse de umăr şi îşi smulse uşor braţul din strânsoarea lui.

— Mai uşor, forţosule, şopti ea. Altfel o să leşin.

La auzul vocii ei, Ethan reveni la realitate, simţind aerul rece al dimineţii şi cinci perechi de ochi aţintiţi asupra lui.

Se smulse din braţele lui Sabine şi sări în picioare ca ars. Mâinile îi tremurau.

— Chestia asta…

Avea o privire hăituită şi făcea paşi înapoi. Apoi se uită mânios la ea.

— Nu voiam asta.

— Să-ţi fie de bine, spuse ea, înfiorându-se în momentul în care simţi adierea rece a vântului pe pielea dezgolită.

Ethan o privea în continuare încruntat, dar îşi dădu jos geaca de piele şi i-o întinse.

— Mă duc să văd dacă nu cumva strigoii au reuşit să se urce pe scările de incendiu.

Strigoi. Bryn scheună. M-am uitat la ea şi am văzut că toţi prietenii mei, mai puţin Sabine, se transformaseră în lupi. Nev şi Mason îşi băgaseră boturile în ea şi vedeam că le tremură picioarele. M-am înfiorat. Nu-mi era greu să-mi imaginez suferinţele la care fuseseră supuşi tovarăşii mei, acele amintiri dureroase şi înfricoşătoare care le rămâneau vii în minte chiar şi acum, când erau liberi. Am tras aer în piept şi am încercat să caut o modalitate să-mi liniştesc gândurile. Avusesem noroc că ne atacaseră doar *Gardienii.* Cu ei ne puteam lupta.

Norocoşi…

— E liber, spuse Ethan, revenind lângă grupul care stătea zgribulit într-un colţ. Nu ne-a urmărit nimeni. Adne este pregătită acum să deschidă portalul?

— Este, zise Adne, întorcându-se spre noi. Obrajii încă îi străluceau plini de lacrimi. Eşti sigur că nu ne-a urmărit nimeni? Mai înainte ieşiseră afară, de asta am ajuns aici.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Connor. Cum ai ajuns la noi?

— La douăzeci de minute după ce aţi plecat, mi-am dat seama că se întâmplă ceva pe strada din faţa clubului – opreau maşini; am auzit ţipete şi zgomote, spuse ea. Zeci de *Gardieni* intrau pe uşa laterală. M-am temut că o să mă vadă, aşa că am închis portalul şi am deschis o uşă pe acoperiş. Am aşteptat până mi-am dat seama că aveţi probleme mari.

— Ce te-a făcut să deschizi uşa în Eden? întrebă Ethan.

— Supravegheam clubul de aici, de pe acoperiş, spuse ea. *Gardienii* continuau să vină. Erau foarte mulţi şi trecuse deja extrem de mult timp. Mi-am dat seama că eraţi în capcană. Trebuia să risc.

— Mulţumim, zise Ethan. Ne-ar fi făcut bucăţi pe toţi dacă nu ai fi riscat.

— *Gardienii* nu mănâncă oameni, am spus şi m-am încruntat. Noi n-am mâncat niciodată oameni.

— Ştii ce am vrut să spun, rânji el.

— Mă bucur că am fost atentă când fratele tău a descris temniţa, spuse Adne, zâmbindu-mi uşor. M-am folosit de descrierea lui când am ţesut portalul.

— Cum faci asta? întrebă Sabine, înfăşurându-se mai bine în geaca lui Ethan. N-am mai văzut aşa ceva.

— Adne foloseşte magia pentru a face legătura dintre un loc şi altul, am spus, încercând să-i dau o explicaţie cât mai simplă. Aşa călătoresc ei.

— Frumooos, spuse Nev, transformându-se în om. Şi *Păzitorii* nu vă urmăresc?

— *Păzitorii* nu pot ţese portaluri, am spus repede. Am să vă explic mai târziu.

Nu credeam că era cel mai potrivit moment să le spun lupilor mei că foştii noştri inamici aveau impresia că venirea noastră pe lume era un păcat împotriva naturii. În plus, eram cu mintea în altă parte. Încă auzeam ecoul cuvintelor lui Ethan în urechi. Nu ne urmărise nimeni. De ce? Ne

ascunseserăm, într-adevăr, dar nu atât de bine. *Păzitorii* ar fi trebuit să iasă pe străzi, să ne caute, să ne vâneze chiar şi pe acoperişuri.

Încercând să-mi ignor grijile, am ridicat vocea.

— N-are sens.

— Ce nu are sens? întrebă Connor.

— Evadarea noastră, am spus. A fost totul prea simplu.

— Prea simplu? şopti Adne. Tatăl meu a murit!

Mă năpădi durerea. Mi-am plecat capul şi m-am gândit la Monroe, la Ren. La cât de aproape fusese un tată de a-şi recupera fiul de mult pierdut. M-am întrebat dacă Bryn, Mason, Nev şi Sabine aveau să rămână marcaţi de suferinţele prin care trecuseră, la fel ca fratele meu. Păreau în regulă acum, dar, după ce trecea valul de adrenalină adus de luptă, nu aveau oare să cadă pradă tristeţii, dându-şi seama că viaţa lor n-o să mai fie niciodată la fel? Oare chiar salvaserăm cu adevărat pe cineva? Neliniştea mea se transformă în regret şi am simţit cum mă cuprinde disperarea.

Connor îşi puse mâna pe umărul lui Adne.

— Stai un pic, Adne. Nu cred că a vrut să te jignească. Despre ce vorbeşti, Calla?

Am clătinat din cap, căci nu voiam să mă afund şi mai tare în acea stare de îndoială şi regret care deja mă sufoca.

— Nu, spuse Ethan. Spune-ne. Tu-i ştii pe *Păzitori.* Ce ţi se pare ciudat în legătură cu asta?

La auzul glasului lui puternic, am încetat să-mi mai plâng de milă. Am încercat să-mi amintesc cine eram sau, cel puţin, cine fusesem cândva. Un lider. O războinică.

— A fost o capcană, am spus.

— Evident. Ethan încuviinţă, dând din cap şi mijindu-şi ochii la auzul vorbelor mele. Şi una destul de bună.

— Dar ar fi putut fi mai eficienţi, am spus eu în şoaptă.

— Continuă, zise el.

— Strigoi, am spus simplu.

Connor se îndepărtă de Adne şi făcu câţiva paşi înspre mine.

— Ce-i cu strigoii?

— De ce nu ne-au atacat strigoii?

Am încercat să-mi păstrez tonul încrezător, în pofida noului sentiment de frică, ce se strecura în mine şi îmi provoca greaţă.

Nu îmi răspunse nimeni, dar toţi erau cu ochii pe mine.

— Gândiţi-vă şi voi, am spus. Ştiau că venim, dar am luptat doar cu *Gardieni.* N-am văzut niciun *Păzitor* şi, dacă nu sunt *Păzitori,* nu sunt nici strigoi.

— Unde vrei să ajungi? întrebă Ethan.

— Unde erau *Păzitorii?* am întrebat eu. De ce nu au luat parte la ambuscadă?

— N-au vrut să se murdărească pe mâini, mormăi Connor.

— Nu, zise Ethan, şi am văzut o umbră de îngrijorare pe chipul lui. Are dreptate. De ce n-au folosit cea mai eficientă armă a lor dacă au vrut să se asigure că nu scăpăm?

— Poate că erau în apropiere, dar nu în clădire, spuse Adne, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. Până astăzi, n-am mai deschis niciodată o uşă interioară. Poate că ne aşteptau să ieşim din club.

— Poate, am spus, dar simţeam în continuare că mi se face pielea de găină de frică. Dar atunci de ce nu sunt aici, de ce nu ne caută?

Nu răspunse nimeni.

— Ei bine, n-o să ne ajute cu nimic să aşteptăm aici ca sa aflăm de ce nu au venit după noi, spuse Connor. Adne, deschide portalul. Hai să ne întoarcem în Denver.

— Da, zise Adne. Fă-ţi datoria. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Se întoarse îmbufnată cu spatele la el. Nu era un semn bun. Deveneam din ce în ce mai neliniştită. Trebuia să ieşim de acolo, iar suferinţa lui Adne ne încetinea evadarea. Poate că era talentată pentru vârsta ei, dar era încă tânără, iar lucrul acesta era evident acum. Connor o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa la el. Îi luă chipul în mâini şi se aplecă spre ea.

— Nu eşti singura care a pierdut pe cineva astăzi, Adne, murmură el, lipindu-şi fruntea de a ei. Şi eu l-am iubit pe tatăl tău. Şi Ethan.

M-am uitat în altă parte, căci mă simţeam în plus în acel moment de intimitate.

— Dar tu eşti singura care ne poate ajuta să plecăm de aici, l-am auzit pe Connor.

M-am uitat la ei. Adne se smulsese din îmbrăţişarea lui şi îşi scotea pumnalele de la brâu.

— Ştiu, spuse ea şi începu să ţeasă.

Bryn îşi schimbă înfăţişarea şi se apropie de mine.

— E incredibil, şopti ea, privind uşa care începea să se ivească printre fasciculele de lumină.

Am dat din cap.

Mă luă de mână.

— Îmi pare rău că ţi-am întors spatele, Calla. Dar s-au întâmplat atât de multe.

— Nu-ţi cere scuze, am spus. E numai vina mea.

— Nu, nu este, zise. Mă surprindea tonul hotărât al vocii ei. Dacă ceilalţi au ales să rămână, atunci sunt nişte proşti. Şi nu este vina ta.

— Dar Ren…

Când mă sărutase, simţisem cât de mult mă dorea şi, după felul în care începuse să-mi fiarbă sângele în vene, ştiam că o parte din mine încă tânjea după el. Acel gând mă luă prin surprindere, lăsându-mă fără suflu în momentul în care am retrăit acele prime minute îngrozitoare în celulă cu Ren. Încă vedeam durerea din ochii lui, din momentul în care îşi dăduse seama că nu avea altă opţiune decât să-mi facă rău.

— Nu, spuse Bryn, iar vocea ei se făcu auzită prin vârtejul de gânduri. Calla, nu ştiu de ce ai plecat din Vail, dar pot să-mi imaginez. Eu şi Ansei ne-am dat seama de mult. Nu te învinovăţesc că ţi-ai urmat inima.

— E mai mult de atât, am spus.

— Sunt sigură, zise ea. Dar, chiar dacă n-ar fi, tot n-ar însemna că ai greşit că ai plecat. Şi nu te poţi învinovăţi pentru alegerea lui Ren. A fost decizia lui. Nimic mai mult.

M-am uitat lung la ea, impresionată de dragostea, de iertarea pe care o citeam în ochii ei.

— Mulţumesc, am şoptit.

— Pentru ce să faci sacrificii în viaţă dacă nu pentru dragoste? spuse ea, zâmbind cu tristeţe.

— Acelaşi lucru îl spune şi Ansei.

— Ce se aseamănă se adună, zise ea, iar eu am tresărit. Ce-i? mă întrebă.

— Nimic, am spus repede, căci nu voiam să-i mărturisesc unde mai auzisem aceleaşi cuvinte. Că Ren îmi spusese acelaşi lucru şi că acum, când îmi aminteam vorbele lui, îmi dădeam seama că acesta era felul lui de a-mi spune că eram meniţi unul altuia. Amintirea începu să ardă înăbuşit undeva în adâncurile inimii mele, ca un cărbune aprins ce se mistuie mult prea încet.

— De-abia aştept să-l văd.

Mi-am dat seama că Bryn continuase să vorbească.

— Poftim? am spus, încercând să revin în prezent.

— Ansei, zise ea. E acolo, nu? În Denver?

— Da, am spus, dar, Bryn, este... M-am oprit. Poate că Ansei avea să vadă altfel lucrurile dacă Bryn îi va fi alături, să-l ajute. Nu voiam s-o sperii mai mult decât era deja. Te aşteaptă, am spus şi am zâmbit.

Când Adne termină de ţesut portalul, m-am uitat lung la uşă, puţin mirată. Ceva nu era în ordine. Nu vedeam încăperea din care venisem. Imaginea din spatele portalului era întunecată şi înceţoşată.

— Acolo mergem? întrebă Mason, la rândul lui înspăimântat de întunericul care se deschidea în faţa noastră.

— Da, zise Adne, uşor neliniştită. Nu ştiu de ce este aşa întunecat.

— Nu contează, spuse Connor. Oricum, n-avem de ales, trebuie să ne întoarcem. Dacă e ceva în neregulă, vom afla când vom ajunge acolo.

— Foarte liniştitor, am spus.

Bryn trase aer în piept, repede, agitată, şi am strâns-o de mână. Îmi părea rău pentru ceea ce spusesem.

— Dar adevărat, răspunse Connor. Ethan, eşti primul. Apoi voi, lupilor, mergeţi după el şi luaţi-vă mutra de prădători, în caz că se întâmplă ceva. Eu, Calla şi Adne o să

vă urmăm şi portalul se va închide imediat ce trecem toţi.

— Mutră de prădători? se încruntă Bryn.

— Vrea să vă tranformaţi în lupi, am spus.

— Cu plăcere, spuse Nev, conformându-se pe dată.

Şi Mason şi Bryn îşi schimbară înfăţişarea. Cei trei lupi începură să se fugărească, să se lingă şi să se hârjonească. Sabine se uita la Ethan. Aruncă o privire celorlalţi *Gardieni,* dar nu se transformă.

— Du-te, acolo este locul tău, spuse Connor, zâmbindu-mi cu tristeţe.

Colţii mi se ascuţiseră deja când i-am zâmbit ca răspuns.

— Numai să nu încerci să mă mângâi.

Bine ai venit înapoi, Calla, zise Bryn, lingându-mi falca. Ne-a fost dor de tine.

Nev şi Mason se băgară în noi, împingându-ne cu botul.

Suntem bine? am întrebat.

Spune-ne tu, tu eşti alfa. Nev mă muşcă în joacă de umăr. *M-am gândit că, din moment ce asta este haita noastră acum, ar trebui să scoatem ce-i mai bun din ea.*

Am dat din coadă. *Mi se pare corect.*

Putem să plecăm de aici? întrebă Mason, scurmând cu laba în pământ.

M-am uitat la Connor, care mă privea cu o expresie de curiozitate şi de mirare întipărită pe chip.

Sabine ne cerceta de la distanţă, dar îşi păstrase înfăţişarea umană.

Ethan ridică o sprânceană, uitându-se când la ea, când la haită, de parcă alegerea ei de a sta departe de noi l-ar fi surprins.

— Se pare că suntem gata, Ethan, zise Connor. Vrei să o iei înainte? Acum că eşti întreg din nou.

— Du-te naibii, mârâi Ethan, aruncându-i o privire scurtă lui Sabine şi îmbujorându-se.

Sabine încă se uita în gol, pierdută, înfăşurându-şi jacheta şi mai strâns în jurul corpului. Nu cred că tremura din cauza frigului.

— De ce nu-l urmezi, Sabine? întrebă Connor. Să nu vă pierdeţi unul de altul.

Ea dădu din cap şi se făcu nevăzută prin portal. Lupii mei o urmară în grabă. Am şovăit preţ de o clipă, m-am uitat după ei şi am aruncat o ultimă privire spre aleea care ducea la Eden. Locul acela schimbase totul. Răpise sufletul fratelui meu, îl revendicase pe Ren şi devenise mormântul lui Monroe.

În loc să-mi urmez haita, mi-am luat înfăţişarea umană şi m-am uitat la Connor.

— Şi dacă…

— Nu privim în urmă, spuse Connor, clătinând din cap.

Am rămas surprinsă când făcu un pas înainte şi mă luă în braţe.

— Toţi am pierdut ceva astăzi, şopti el, sprijinindu-şi bărbia de creştetul meu.

Adne ne privea tăcută; lacrimile din ochii ei reflectau strălucirea discretă şi unduitoare a uşii deschise.

Am încuviinţat din cap, l-am strâns repede în braţe, după care m-am transformat în lup şi m-am aruncat în adâncimile tulburi ale portalului.

Capitolul 24

Un val de căldură mă împinse înapoi şi mă izbi de uşa pe care tocmai intrasem. Preţ de o clipă, am crezut că era ceva în neregulă cu portalul şi că rămăsesem blocată între lumi, alunecând în uitare, şi că, în curând, aveam să ard de vie. Nu vedeam nimic. Un fum gros, care îmi făcea ochii să lăcrimeze şi îmi umplea plămânii, se ridica în aer. Mi-am schimbat înfăţişarea şi am vrut să-i strig pe *Căutători,* dar am căzut în genunchi, tuşind şi pipăind orbeşte în faţa mea.

— Calla! O mână mă prinse de braţ şi mă trase într-o parte. Abia dacă reuşeam să disting chipul lui Ansei prin fumul gros.

— Trebuie să ieşi de aici, rosti printre dinţi, trăgându-mă şi mai departe de portal.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, tuşind.

Abia acum începeam să recunosc împrejurimile. Ne întorseserăm în intrarea goală din purgatoriu. Pereţii erau înghiţiţi de flăcări, mistuind ascunzătoarea *Căutătorilor.*

— Mai sunt doi lângă scară! Am recunoscut vocea lui Ethan.

— Mişcaţi-vă, ţipă Isaac, o secundă mai târziu. Nu-i lăsaţi să vă încolţească.

Ansei mă trase lângă el şi se ghemuise pe podea, în momentul în care o siluetă întunecată ieşi, apoi intră la loc în norii de fum ce pluteau la câţiva metri în faţa noastră. M-am înfiorat de frică atunci când mi-am dat seama că era un strigoi.

— Nu te mişca, îmi şopti Ansei la ureche.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept. *Unde era Shay?*

Am auzit ţipete, dar nu-mi puteam da seama dacă erau ale unui bărbat sau ale unei femei.

Portalul lumina siluetele lui Adne şi Connor.

Connor tresări când simţi valul de căldură şi începu să tuşească.

— Ce dracu'?

Am văzut strigoiul întorcându-se, depărtându-se de ascunzătoarea noastră şi plutind spre ei. Ansei încercă să mă oprească, dar l-am împins şi am luat-o la goană spre cei doi, care nu înţelegeau încă ce se întâmpla.

— Fugiţi! am strigat, izbindu-mă de ei şi îndepărtându-i de portalul strălucitor.

Adne se ridică împleticindu-se în picioare.

— Dumnezeule. Ce se întâmplă?

— Ne-au găsit, spuse Connor şi îşi scoase săbiile. *Păzitorii* ne-au găsit.

— Adne? Connor? Ethan se ivi dintr-un nor de fum, ţinând-o în braţe pe Sabine, care îşi pierduse cunoştinţa. Isaac se apropiase de Ethan. Îşi fluturau amândoi armele, dar erau albi ca varul.

— La naiba.

Connor îşi miji ochii, încercând să privească prin fum.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, uitându-mă lung la trupul nemişcat al lui Sabine.

— Clădirea se prăbuşeşte, spuse Ethan, arătând cu degetul spre o grămadă imensă de moloz. Exact când am intrat pe uşă a căzut o bucată mare de acoperiş. Sabine s-a lovit la cap. I-am pierdut pe lupi când am încercat să mă dau la o parte. Nu ştiu unde sunt. Poate că sunt îngropaţi sub dărâmături.

— Vine! Ethan, dă-te la o parte! zise Connor, lăsând sabia jos, însă am citit deznădejdia în ochii lui în momentul în care văzu strigoiul care se apropia. Calla, stai în spatele meu!

— Adne, deschide o uşă! ţipă Ethan. Scoate-ne de aici!

Strigoiul era acum la doar câţiva metri de noi.

Totuşi, nici urmă de Shay sau de ceilalţi lupi. Oare erau îngropaţi sub dărâmături? Căzuseră deja în luptă? Cine

condusese atacul acesta? Cum găsiseră *Păzitorii* purgatoriul?

— N-o să reuşim, zise Connor, strâmbându-se. Se aşezase între grupul nostru şi strigoiul care se apropia.

— Unii dintre noi o să reuşească, murmură Isaac. Îl trase pe Connor înapoi şi se năpusti asupra strigoiului.

— Nu! strigă Ethan, în momentul în care umbra neagră se încolăci în jurul lui Isaac, în timp ce noi priveam împietriţi de spaimă.

Isaac nu scoase niciun sunet. Trupul lui se contorsiona în timp ce creatura *Păzitorilor* îl lua.

— Adne!

Connor se aşeză în faţa noastră, ca să nu mai asistăm la acea scenă îngrozitoare.

— L-am deschis! strigă Adne.

M-am întors şi am văzut un portal strălucind în spatele ei.

— Du-te! Connor făcu semn cu capul, iar Ethan, cu Sabine în braţe, sări prin portal.

— Şi tu. Connor o luă pe Adne de mână.

— Nu merg fără tine, spuse ea.

— Nici nu începe vorbă, zise Connor. Dacă nu ajungem în două minute, să închizi uşa. Ai înţeles?

Ochii îi străluceau, plini de lacrimi, dar încuviinţă dând scurt din cap şi dispăru prin portal.

— Shay! am ţipat, încercând cu disperare să disting ceva prin norul de fum, măcar un semn că el sau ceilalţi ar fi în viaţă. Ansei!

— Du-te! Connor întinse o mână spre mine, dar m-am ferit. Au venit după el. Probabil că deja l-au găsit. Du-te acum!

— Nu-i las aici! am strigat, tuşind, căci fumul îmi sfâşia plămânii.

Mai multe umbre negre se iviră printre norii cenuşii care îşi schimbau forma. Connor înjură, uitându-se când spre mine, când spre uşă.

— Nu ştiu câţi strigoi mai sunt aici, dar nu mai putem aştepta să aflăm.

Mă prinse de braţ şi mă trase înapoi.

— Te rog, am spus, înghiţindu-mi lacrimile. Trebuie să-i găsesc.

Am văzut siluetele a patru lupi materializându-se prin fum, alergând spre noi. Suspinele mele înăbuşite se transformară într-un strigăt de bucurie. Shay îşi schimbă înfăţişarea şi mă luă în braţe, strângându-mă la pieptul lui. Apoi veniră şi Bryn, Mason şi Nev. Erau înfricoşaţi şi cu chipurile palide.

— Slavă Domnului că eşti bine, şopti Shay, îngropându-şi faţa în părul meu. Am tot alergat prin ascunzătoare de parcă am fi fost într-un labirint, fugind din calea strigoilor.

— Unde-i Ansei? Bryn ţipa. Din cauza fumului… nu i-am simţit mirosul… N-am reuşit să-l găsesc.

— Nu ştiu unde e. Am simţit un nod în stomac. Îl abandonasem pe fratele meu şi îl dădusem pe mâna strigoilor?

— Mişcaţi-vă fundurile şi treceţi prin portal! spuse Connor, smulgându-l pe Shay de lângă mine şi împingându-l prin portalul strălucitor. Trebuie să-l închidem înainte să ne găsească ceilalţi strigoi.

— Dar… începu Bryn, încercând să privească prin fum, să-l găsească pe Ansei.

Mason şi Nev îşi reluară înfăţişarea de lupi, adulmecând aerul şi scheunând.

— Asta e, spuse Connor printre dinţi, punând mâna pe Bryn. Am plecat.

— Ştiam că o să mă laşi să mor. Vocea lui Silas se auzi prin fum. Nenorocitule.

Ansei îl căra în spate. Fratele meu înainta împleticindu-se, îndoit sub greutatea scribului.

— Ansei! Am început să-l pipăi, să mă asigur că nu era rănit. Eşti bine?

Dădu din cap, fără să mă privească în ochi.

— Eşti rănit? îl întrebă Connor pe Silas.

— Am căzut pe scări când au apărut… cred că mi-am luxat glezna. Am avut noroc că am dat peste el, spuse Silas, făcând semn cu capul spre Ansei.

— Du-l de partea cealaltă, spuse Connor, îndepărtându-

se băţos de scrib. Cu toate acestea, era clar că era uşurat că îl găsisem pe Silas. Plecăm toţi. Acum.

Fără să-şi ridice privirea, Ansei încuviinţă uşor din cap şi îl trase pe Silas după el prin portalul strălucitor. Bryn se grăbi după ei. Shay mă ţinea în continuare de după umeri şi ne-am îndreptat împreună spre portal, urmaţi de Nev şi de Mason.

Am auzit în spatele nostru o bubuitură, urmată de o explozie puternică, ca un tunet. O explozie ne împinse înainte, smulgându-mă din braţele lui Shay. Mi-am pierdut cunoştinţa în timp ce priveam trupurile lupilor mei plutind prin portalul de lumină ca nişte umbre pâlpâind din ce în ce mai slab în soare.

Capitolul 25

Zăceam întinsă pe spate, uitându-mă lung la cerul întunecat, cenuşiu. În aer pluteau fulgi de cenuşă care îmi cădeau pe piele, topindu-se.

Topindu-se?

Am tras adânc aer în piept şi aerul rece ca gheaţa îmi pătrunse în plămâni. Fulgi răzleţi de zăpadă continuau să cadă pe pământ. Auzeam agitaţie în jurul meu. Flăcările fierbinţi şi fumul sufocant dispăruseră. M-am întors pe o parte şi m-am ghemuit la pământ, încercând să-mi dau seama unde eram.

O serie de coloane subţiri, de un galben spălăcit, aşezate în şiruri drepte, se ridicau spre înălţimile cerului, întinzându-se parcă la infinit şi dispărând undeva, dincolo de linia orizontului.

Ce naiba? Am atins cu mâna o coajă uscată care zăcea pe pământul îngheţat.

Porumb. Coceni de porumb. Mi-am coborât privirea; pământul era tare ca piatra, era miezul iernii şi era frig, dar, dincolo de covorul subţire de zăpadă, vedeam pământul negru şi fertil. Un câmp.

Am auzit pe cineva gâfâind lângă mine. Adne se întoarse pe o parte, strâmbându-se.

— Bine aţi revenit în Iowa.

— Unde suntem? am întrebat, scuturându-mi capul. Urechile încă îmi ţiuiau.

— Pe câmpurile de lângă Academie, spuse Adne.

Shay gemu şi îşi masă stomacul.

— Cred că tocmai am fost tras în ţeapă de un cocean. De

ce nu suntem în Academie?

— N-am vrut să risc, în cazul în care eram urmăriţi, răspunse Adne, ridicându-se în picioare. Nu te teme, nu e departe.

— Hei! Strigătul lui Connor îmi atrase atenţia.

Mason se transformase în lup, în timp ce Bryn, care stătea ceva mai departe, încerca să-l prindă pe Ansei, care tot dădea să se îndepărteze de ea.

Nev stătea în genunchi. Părea că ţine ceva la pământ, de parcă mâinile lui încercau să sugrume ceva – ceva ce îl făcea pe Mason să-şi zbârlească blana, gata de atac. Nu ceva – cineva.

— Ce naiba? Ethan se întoarse şi se uită lung la Nev. O ţinea în continuare în braţe pe Sabine, care era inconştientă.

— Calla, ce se întâmplă cu ei? întrebă Connor.

M-am apropiat şi am zărit frizura cu ţepi blonzi. Nu se poate.

Îl auzeam bolborosind, încercând să vorbească, în timp ce Nev îi zdrobea încet traheea.

— T... te rog, bâiguia Logan. Sunt... aici... sssă... vă... ajut.

— Nev, aşteaptă, am spus, prinzându-l de braţ. Ce spune?

— Nu-mi pasă. Nev se uită cu ură la el. Logan începuse să se albăstrească la chip.

M-am uitat lung la ei, confuză, neştiind ce să fac. Nu-l puteam învinovăţi pe Nev că dorea să-i facă rău *Păzitorului.* Logan era pironit la pământ şi se zbătea zadarnic, în timp ce plămânii i se goleau de aer. Nev îşi schimonosise chipul de mânie şi îl strângea pe Logan din ce în ce mai tare.

— Cine-i ăla? Connor veni lângă noi.

— Un *Păzitor,* am spus. E fiul lui Efron Năpastă.

— Ce dracu’ face aici? Connor se uită la Logan, nevenindu-i să creadă. Şi cum de a ajuns aici?

— Habar n-am, am spus.

Logan încerca în van să-l dea la o parte pe Nev. Îşi întoarse privirea spre Connor.

— Salvează-l… bolborosi Logan. Tristan… nu e mort…

— Poftim?

Connor se aplecă deasupra lui şi îl îmbrânci pe Nev. Acum *Căutătorul* era deasupra lui Logan, ţintuindu-l la pământ, cu cizma proptită în pieptul lui. Logan trase aer în piept şi scuipă, punându-şi mâinile la gât şi pipăindu-şi vânătăile întunecate.

Connor îl scutură.

— Ce ai spus?

— Daţi-mi azil. Logan tuşi. O să mă omoare dacă mă trimiteţi înapoi.

— O să ne ocupăm noi de asta în locul lor, mârâi Nev, care stătea ghemuit lângă el. Nu trebuie să pleci nicăieri.

— De ce am acorda azil unui *Păzitor?* am întrebat, uitându-mă lung la Logan. N-aveam încredere în el. El şi tatăl lui reprezentau toate lucrurile care merseseră prost în Vail. Din cauza lor, Ren era…

Gândul mă scotea din minţi. Ren. Îl pierdusem pentru totdeauna. Şi mai rău de atât era că trădarea mea îl determinase să refuze orice altă cale, în afară de viaţa pe care i-o dictau *Păzitorii.* Mi se umplură ochii de lacrimi şi m-am dat un pas înapoi, împleticindu-mă. Nu-mi doream altceva decât să îngenunchez şi să-i scot ochii lui Logan, să-i folosesc carnea pentru a smulge durerea care îmi rodea sufletul.

Shay veni lângă mine şi mă luă în braţe, însă când mă atinse m-am simţit şi mai vinovată, de parcă mi-ar fi pus sare pe o rană proaspătă.

— Nu, am spus şi m-am smuls din braţele lui.

Ethan îl privea impasibil pe Logan.

— Omoară-l.

Connor încuviinţă din cap şi îşi scoase sabia.

Adne icni de spaimă când Logan începu să râdă.

— Câtă ipocrizie! Am crezut că voi, *Căutătorii,* ar trebui să fiţi nobili. Proşti, bineînţeles, dar nobili!

— Având în vedere că eşti aproape mort, pălăvrăgeşti cam mult, spuse Connor, apropiind lama de gâtul lui Logan.

Logan se încordă, dar continuă să zâmbească.

— Voiam doar să spun că dacă nu aţi fi oferit refugiu unuia din neamul meu, toate speranţele voastre s-ar fi năruit deja. Sau mă înşel?

— Despre ce vorbeşte? întrebă Bryn. Auzea ce se vorbeşte, chiar în timp ce îl supraveghea pe fratele meu.

Ansei încercă să se îndepărteze de ea, dar ea îl urmărea şi încerca să-l prindă, în pofida reticenţei lui.

— Tata, zise Shay în şoaptă. Vorbeşte despre tatăl meu.

— Ştiam eu că nu degeaba eşti *Alesul,* spuse Logan. Remarcabil de perspicace.

— Tu nu eşti Tristan, se răsti Ethan.

— Dar te pot ajuta să-l salvezi, zise Logan.

— Ce? spuse Shay, făcând grăbit un pas înainte. Ce vrei să spui?

— Ceea ce tot încerc să-ţi spun de când te cunosc, răspunse Logan. Că părinţii tăi trăiesc.

— Minţi. Lui Shay începu să-i tremure mâna pe sabie.

— Nu şi când viaţa mea depinde de asta, zise Logan. Tristan şi Sarah Doran trăiesc. Îi mai poţi salva.

— Despre ce naiba vorbeşte? strigă Nev, învârtindu-se nervos în jurul lui Connor. Omoară-l pe nenorocitul ăsta. Nu suport nici să-l văd.

Mason se apropie, gata de atac, cu blana zburlită.

— Nu! Shay se aşeză în calea lupilor, după care se întoarse spre Logan. Cum adică încă îi putem salva? Unde sunt?

Logan îi zâmbi uşor.

— Dacă vrei să ştii, trebuie să-mi dai asigurări că nu voi fi rănit.

— Minte, spuse Nev printre dinţi. Fă-l să tacă. Taie-i limba.

— Aşteaptă. Am rostit cu greu cuvântul, dar ştiam că Shay avea cel puţin în parte dreptate când venea vorba de asta. Dacă ştie ceva despre părinţii lui Shay, trebuie să aflăm cel puţin despre ce e vorba.

— Ce zici de următorul târg: dacă nu ne spui îţi tai limba! spuse Connor, băgându-şi sabia în teacă şi înlocuind-o cu un pumnal pe care tocmai i-l aruncase Ethan.

Zâmbetul de pe chipul lui Logan dispăru.

— Sălbaticule!

— O iau ca pe un compliment, zise Connor. Deci, ne jucăm?

— Încetaţi! Silas veni spre noi şchiopătând, arătând un pic şifonat. Dacă are ceva de zis, trebuie să treacă printr-un interogatoriu oficial.

— Nu cred că ţi-am cerut părerea, spuse Connor.

— Aşa e protocolul, îi replică Silas. Anika o să fie furioasă dacă încâlci regulile. Dacă ăsta e într-adevăr fiul lui Efron Năpastă, nu e numai un informator excelent. Poate fi un ostatic valoros.

— Creieraşu' are dreptate, spuse Ethan.

Adne făcu un salt înainte şi îşi scoase unul dintre pumnale.

— Nu dau doi bani pe protocol! Tata şi Isaac au murit din cauza *Păzitorilor.* Îi vreau sângele!

Connor îi dădu una peste mână în ultimul moment, iar vârful pumnalului ei ascuţit se opri la câţiva milimetri de obrazul lui Logan.

— Dă-mi drumul! ţipă Adne, printre hohote în plâns.

Logan tremură, făcând ochii mari când o văzu pe Adne fluturându-şi pumnalele.

— Vă jur, am informaţii de care aveţi nevoie. În plus, dacă voiam să vă fac rău, nu credeţi că aş fi chemat un strigoi?

Nu îi răspunse nimeni. Nu-mi plăcea faptul că tot ceea ce spunea Logan avea sens.

Connor îşi ridică piciorul, iar Logan se înălţă sprijinindu-se, ceea ce-l făcu pe Connor să coboare pumnalul la gâtul lui.

— Dacă vă dau ceva, întrebă Logan, mă duceţi la *Săgeată?*

— Depinde, să vedem cât de valoroasă e informaţia ta, mormăi Connor, uitându-se la Adne, pe al cărei chip se putea citi suferinţa. Neamul tău ne-a luat multe astăzi. Şi nu numai astăzi.

— Pot să vă spun că aveţi un trădător printre voi. O să vă

spun cine este, ca semn de bună-credinţă.

Logan încetă să mai tremure şi pe chipul lui se ivi un zâmbet care îmi dădu fiori pe şira spinării.

— Ce trădător? întrebă Connor, plimbând vârful ascuţit al pumnalului pe gâtul lui Logan.

— Cum credeţi că v-am găsit? spuse Logan. Doar vă vânăm de ani de zile. Doar nu credeţi că am avut noroc azi?

— Cineva ţi-a arătat drumul către avanpostul din Denver, zise Connor.

— Cineva în care aţi avut încredere, spuse Logan. O persoană pe care aţi readus-o chiar voi la viaţă.

— Nu, mârâi Shay. Minţi.

Se aşeză în faţa mea, protejându-mă de ceva de care încă nu mă temeam. Despre ce vorbea?

Logan îi zâmbi.

— Poate că ai puterea, *Moştenitorule,* dar nici măcar tu n-o poţi proteja de asta.

— Ticălos fără inimă, spuse Shay. Încetează acum sau o să te…

— O să mă ce? întrebă Logan. M-ai ucide pentru a ascunde adevărul? Sunt oare cuvintele mele o crimă dacă îţi vor salva aliaţii?

— Despre ce vorbeşti, *Păzitorule?* Connor se aplecă spre el şi îi înfipse uşor cuţitul în gât. Încep să-mi pierd răbdarea cu tine.

— Fratele ei. Logan se înecă, în timp ce lama cuţitului îl apăsa tot mai tare pe gât. Fratele Cailei. A făcut o înţelegere cu tatăl meu şi cu Lumine.

— Nu, am şoptit.

Mason mârâi şi scurmă cu laba în pământ.

Logan se uită la mine.

— E adevărat, te-a trădat.

L-am căutat înnebunită din priviri pe Ansei şi l-am văzut ascunzându-se în spatele lui Bryn, care se transformase în lup şi deja mârâia, de parcă ar fi vrut să-l protejeze de un atac iminent. Mason alergă spre ei şi se aşeză lângă Bryn, ca o santinelă.

Oh, Dumnezeule!

— E mai periculos pentru voi decât sunt eu, spuse Logan printre dinţi.

Connor ridică pumnalul şi se uită la mine.

— Calla?

Nu puteam să vorbesc. M-am întors cu spatele la Connor şi am alergat spre Ansei. Bryn îşi arătă colţii, dar l-am prins pe Ansei de umeri şi am început să-l scutur.

— Ansei, te rog. Trebuie să le spui adevărul. Spune-le că n-ai făcut asta!

Logan minţea. Trebuia să mintă.

Ansei păli şi îşi ridică ochii spre mine. Erau goi.

— Mi-au promis că o să-mi dea lupul înapoi.

Bryn scheună. Mason lătră, dând ocol neliniştit în jurul lui Ansei, fixându-mă în acelaşi timp cu precauţie.

M-am dat un pas înapoi. Picioarele îmi tremurau. Îmi doream să fug, să scap cumva de acel adevăr teribil. Dar nu aveam unde să mă duc.

Connor clătină din cap.

— Ar fi mai bine să discutăm asta cu Anika.

— Sunt de acord, spuse Ethan.

Se uită în treacăt la mine, în timp ce o aşeză mai bine pe Sabine în braţe, dar nu mi-am putut da seama dacă era supărat sau plin de regrete.

Am auzit un fluierat ascuţit din labirintul de lanuri de porumb din jurul nostru. Unul câte unul, *Trăgători* înarmaţi până în dinţi începură să-şi facă apariţia din lanurile de porumb şi ne înconjurară.

Lupii mei se grupară spate în spate, mârâind şi uitându-se la *Căutători.*

— Aşteptaţi! am strigat, aruncându-mă între lupi şi războinicii care se apropiau.

Am fost surprinsă când l-am văzut pe Ethan venind lângă mine, ţinând-o în continuare strâns în braţe pe Sabine.

— Lăsaţi armele.

Anika îşi făcu apariţia din marea de luptători.

Nev, Bryn şi Mason bătură încet în retragere, cu ochii aţintiţi asupra *Căutătorilor* şi cu blana încă zbârlită, aşteptând să vadă ce avea să se întâmple. Ansei se

împletici în spatele nostru, fără să scoată o vorbă, adus de spate, de parcă ar fi vrut să rămână cât mai mic şi mai neobservat.

— Mulţumesc, spuse Anika.

Îl privi în treacăt pe Ethan, care o ţinea pe Sabine în braţe, şi ridică din sprâncene. Ethan o strânse şi mai tare în braţe pe fată.

Anika se uita când la unii, când la alţii. Când îl văzu pe Shay teafăr şi nevătămat, păru să se relaxeze uşor.

Apoi se întoarse spre Connor şi îi vorbi pe un ton tăios:

— Ce înseamnă asta? O apariţie neprogramată? Cu *Gardienii* după voi? Aveţi noroc că nu v-am atacat imediat.

Connor nici măcar nu clipi.

— N-am avut de ales.

— Aştept un raport complet, zise ea şi strâmbă din buze. Unde-i Monroe?

— E mort, zise Adne. Şi *Păzitorii* au atacat avanpostul din Denver.

— Cum aşa? Anika icni speriată. Ce s-a întâmplat?

Connor se uită la mine, dar nu îi răspunse.

— Fratele mai mic al lupoaicei s-a întors împotriva ei, spuse Logan, încercând să se ridice, dar Connor îl îmbrânci.

— Tu cine eşti? întrebă Anika, apropiindu-se de el.

— Sunt Logan Năpastă, spuse el, uitându-se urât la Connor. Sunt aici ca să vă ofer ajutorul meu, asta dacă nu mă omoară mai înainte musculosul vostru.

— Năpastă? spuse Anika. Un *Păzitor?*

— Da, sunt *Păzitor,* răspunse Logan. Dar mi-am abandonat tatăl şi neamul. Locul meu nu este acolo. Locul meu e alături de voi.

— Puţin probabil, mârâi Connor.

— Ar fi o prostie să-mi refuzaţi oferta, se răsti Logan. Pot să vi-i predau pe părinţii *Moştenitorului.*

— Pe Tristan şi pe Sarah? Anika îngenunche lângă Logan. Pentru binele tău, sper că spui adevărul.

— Spun adevărul.

— Nu-l asculta. Adne îl dădu la o parte pe Connor, care încerca să o oprească. E un *Păzitor.* Anika, tata a murit!

— Putem să discutăm despre asta mai încolo? Silas se apropie şchiopătând de Anika. Nu ştiu cât timp mai avem.

Anika îl privi din cap până în picioare şi se încruntă văzându-i ţinuta dezordonată.

— Ce vrei să spui?

— Avanpostul din Denver e compromis, zise Silas. De asta am sosit neinvitaţi. Dacă au reuşit să pună mâna pe informaţiile secrete pe care le ţineam acolo înainte să ardă clădirea, atunci o să afle unde este Academia.

Anika păli uşor.

— Nu.

— Ba da, spuse Silas. Trebuie să mutăm Academia. Acum.

Capitolul 26

Căutătorii ne făceau să înaintăm rapid. Logan era legat la mâini şi patru *Trăgători,* care îi supravegheau fiecare mişcare, îl escortau către Academie. M-aş fi simţit uşurată că îl tratau atât de aspru, dacă nu s-ar fi comportat la fel şi cu Ansei.

În timp ce Logan nici măcar nu încerca să-şi ascundă zâmbetul satisfăcut de pe buze, fratele meu mergea cu capul plecat, împleticindu-se printre *Trăgătorii* înarmaţi.

— Trebuie să oprim chestia asta, i-am şoptit lui Shay.

— Ştiu, spuse. Când vom ajunge la Academie, o să vorbesc cu Anika. Nu cred că o să-l rănească până atunci.

I-am aruncat o privire aspră.

— Nu merită asta. Doar ai văzut cât e de distrus. Pur şi simplu, nu şi-a dat seama…

— Ştiu, Calla. Shay mă luă de braţ, îndemnându-mă din priviri să vorbesc mai încet. Ştiu. Sunt de partea ta, dar trebuie să ne dăm seama ce s-a întâmplat, înainte să-i convingem că Ansei nu e o ameninţare.

M-am tras departe de el şi m-am grăbit spre Connor, care mergea alături de Adne.

— Connor, nu poţi să faci ceva? am spus printre dinţi. Ansei n-are nicio vină.

— Nu acum, răspuse Connor. Chiar dacă aş putea face ceva, n-avem timp să discutăm despre asta.

Chipul lui Adne era împietrit.

— Adne? am început eu. Te rog…

— Are dreptate, zise ea, fără să se uite la mine. N-avem timp. Trebuie să ne ocupăm de chestia aia.

Arătă spre clădirea masivă care se ridica în spatele lanurilor de porumb. Văzută de afară, Academia părea şi mai impresionantă decât din interior. Construcţia gigantică se arcuia în faţa noastră, suprafaţa ei de marmură strălucind mângâiată de razele soarelui iernatic, care răzbăteau prin norii groşi. Patru turnuri subţiri se ridicau spre înălţimile cerului, punctând structura perfect curbă a clădirii la intervale regulate. Toate cele patru aripi ale Academiei aveau ferestre înalte şi îţi dădeau impresia că întreaga construcţie era inundată de lumină.

M-am uitat lung la clădirea impozantă care se ridica în faţa noastră şi devenea din ce în ce mai mare pe măsură ce ne apropiam de ea. *Cum ar fi putut s-o mute în altă parte?*

În clădire ne aşteptau alţi *Căutători.* Parterul Academiei avea aceeaşi structură – un hol înconjura curtea interioară centrală, dar aici uşile erau aşezate la intervale mult mai mari.

— Divizia Haldis? întrebă o femeie, pe care am recunoscut-o ca fiind unul dintre *Ghizi.*

Anika încuviinţă din cap. Avea o expresie sumbră pe chip.

— Încă mi-e neclar ce s-a întâmplat. Dar l-am pierdut pe Monroe, iar avanpostul din Denver a fost infiltrat. Anunţă că trebuie să ne schimbăm de urgenţă sediul.

— Doar nu vorbeşti serios?

Cealaltă femeie icni de spaimă.

— Ba da, răspunse Anika. Acum du-te.

— Dar nu am finalizat legăturile Eydis…

— Acum.

Ghidul intră alergând în Academie.

Anika începu să dea ordine în stânga şi în dreapta.

— Daţi alarma în aripile Pyralis şi Tordis! Începem să ne mutăm în cincisprezece minute. Duceţi-vă toţi la posturile voastre!

Căutătorii se răspândiră în direcţii diferite.

Anika se întoarse spre cele două grupuri de *Trăgători* care îi escortau pe Logan şi pe Ansei.

— Duceţi-i la palisadă! O să ne ocupăm de ei mai târziu.

— Nu!

Câţiva *Trăgători* îşi ridicară armele când am prins-o pe Anika de braţ. Ea clătină din cap, iar *Căutătorii* se dădură înapoi.

— Calla, înţeleg că e fratele tău, dar, până aflăm adevărul, trebuie să avem mare grijă în privinţa lui.

— Chiar dacă le-a spus despre ascunzătoare, sunt sigură că l-au păcălit, am spus. Nu ştii ce i-au făcut.

Îşi trase braţul din mâna mea.

— O să aflu când va veni vremea. Dar acum nu mă pot ocupa de problema ta. Îmi pare rău.

Le făcu semn *Căutătorilor,* care îl luară pe Ansei.

— Ansei! Am pornit după ei, dar Shay mă prinse de mână.

— Aşteaptă.

— Îl tratează ca pe un prizonier! am strigat, încercând să mă eliberez. Nu e vina lui. A fost torturat. Trebuie să-l ajutăm!

— O să vedem cum facem, spuse el. Îţi jur. Acum, Anika trebuie convinsă că poate avea încredere în haita ta. Trebuie să ne ocupăm mai întâi de asta şi apoi o vom putea convinge şi în ceea ce-l priveşte pe Ansei.

Anika vorbea acum cu Connor.

— Poţi să-mi explici ce s-a întâmplat?

— Nu chiar, zise el încet, scoţând un plic din haină. Dar Monroe mi-a spus să-ţi dau asta, în cazul în care n-o să se mai întoarcă.

— A plecat în misiune ştiind că s-ar putea să nu se mai întoarcă? Anika îi smulse plicul din mână. Şi cum de i-aţi găsit pe tinerii *Gardieni?* Rămăsesem cu impresia că nu le putem da de urmă.

Connor vorbi fără să se uite în ochii scrutători ai *Săgeţii.*

— A fost o situaţie de urgenţă, Anika.

Anika îşi miji ochii.

— Vrei să-mi spui că Monroe a condus o misiune în Vail fără autorizaţie?

— Da.

— Şi acum e mort? Clătină din cap. Şi am pierdut şi avanpostul din Denver.

— Dar am salvat lupii, spuse Ethan, uitându-se la trupul nemişcat al lui Sabine. Cel puţin, o parte din ei.

— Să sperăm că asta o să ne ajute. Înainte să se întoarcă cu spatele, am văzut cum i se prelinge o lacrimă pe obraz. Aveam nevoie de Monroe.

— Ştiu, zise Connor răguşit.

— *Ghizii* mă aşteaptă, spuse ea. O să discutăm despre asta după ce ne mutăm. Dacă o să reuşim.

Acestea fiind zise, plecă.

— Dacă reuşim? am întrebat.

Connor nu răspunse.

— Calla? M-am întors şi l-am văzut pe Ethan care o ţinea în continuare pe Sabine în braţe. Mi-e frică să nu aibă leziuni interne. Trebuie s-o duc la Elixirs.

— La cine? întrebă Shay.

— La vindecătorii noştri, spuse Adne. Sunt în Sanctuarul Eydis.

— Poate că are nevoie de sângele haitei, am spus, uitându-ma la Sabine.

Nu sângera şi nici nu era lovită, dar, uneori, rănile pe care nu le poţi vedea sunt cele mai periculoase.

Nev ajunse lângă ei.

— Mă duc cu ei. Dacă are nevoie de sânge, îi dau eu.

— Bine.

Bryn şi Mason se apropiară prudenţi. După ce se convinse, într-un final, că nu aveam să-l urmăresc pe Ansei, Shay îmi dădu drumul la mână, iar eu m-am îndepărtat de el. Îmi dădeam seama că era rezonabil, dar detestam faptul că mă simţeam atât de neputincioasă când venea vorba de fratele meu.

— Şi acum ce facem? întrebă Mason.

— Veniţi cu noi, zise Connor.

În încăpere se auzi deodată dangătul unor clopote. Academia vibra de energie, iar zgomotul era din ce în ce mai puternic. Deşi pătrunzătoare, dangătele cristaline aveau un ritm hipnotic – pereţii păreau să reverbereze în muzica lor. Am privit zidurile care chiar se legănau în ritmul muzicii. Labirintul de culori de pe holurile de marmură se

unduia odată cu fiecare notă muzicală.

Adne o luă la goană pe scări.

— Trebuie să mă duc la postul meu!

— Ce se întâmplă? întrebă Bryn, luându-mă de mână, tremurând.

Connor ne conduse după Adne, dar, spre deosebire de *Ţesător,* fără să alerge.

— *Ţesătorii* trebuie să mute Academia.

— Cum e posibil aşa ceva? întrebă Shay.

— E nevoie de coordonare precisă. Connor ne aruncă o privire peste umăr. Fiecare *Ţesător* trebuie să ţeasă aceleaşi fire, ca să deschidă un singur portal, în acelaşi timp.

— Dar cum poţi strecura toată clădirea printr-o uşă? se încruntă Shay.

Ajunseserăm la etajul al doilea şi ne îndreptam spre următorul şir de scări.

— Clădirea nu intră prin portal, zise Connor. Ţesătorii mută portalul deasupra clădirii.

— Ce… ce fac? m-am bâlbâit eu.

Connor nu-mi răspunse. Ne adusese din nou la etajul patru. Acolo am găsit-o pe Adne stând în mijlocul holului, la jumătatea distanţei dintre locul în care se aflau dormitoarele noastre şi centrul tactic Haldis. Stătea perfect nemişcată, cu cuţitele strânse între degete, cu ochii închişi şi respira lent şi regulat.

— Adne…

Shay se îndreptă spre ea.

— Şşşş! Connor îi blocă trecerea cu braţul. Trebuie să se concentreze.

Am aruncat o privire de-a lungul holului şi am văzut o altă femeie stând la câţiva metri de Adne. Când m-am uitat în direcţia opusă, am zărit un tânăr care se oprise la aceeaşi distanţă.

— Ei sunt ceilalţi *Ţesători,* spuse Connor, urmărindu-mi privirea. Se uită la ei şi apoi la fiecare dintre noi.

— Cred că ar fi mai bine să luaţi loc. E o experienţă destul de intensă dacă nu aţi mai văzut aşa ceva.

Ne-am uitat toţi lung la el, dar niciunul dintre noi nu se

aşează.

— Cum vreţi.

Ridică din umeri şi se întoarse s-o privească pe Adne.

Se auzi un nou zgomot pe coridor. Un sunet jos şi adânc, ca dangătul unui clopot gigantic. Sunetul reverberă prin toată Academia, ajungându-mi până în oase. M-am înfiorat, iar Shay mă luă de mână. Mi-am strecurat degetele printre ale lui. Clopotul bătu din nou şi am observat că Adne se cutremura la rândul ei. Nu deschise ochii. Clopotul mai bătu o dată. Se auziră alte ecouri, peste cele de dinainte. Nu mai auzeam nimic altceva în afară de acele sunete joase şi aveam impresia că mi se scurg pe piele.

După al patrulea dangăt de clopot, Adne începu să se mişte. Se aplecă graţios, de parcă ar fi făcut o plecăciune. Ceva mai încolo, pe hol, i-am văzut şi pe ceilalţi *Ţesători* mişcându-se la fel. Adne îşi ridică uşor capul şi îşi roti braţele, în timp ce se învârtea în cerc. Noi sunete se făcură auzite peste ecourile adânci ale clopotelor. Strălucind luminoase, notele muzicale se unduiau pe pereţi ca purtate de vânt. Muzica era însoţită de culori; modelele de pe pereţi prindeau viaţă, nuanţele preţioase străluceau din ce în ce mai puternic, formând curcubeie pe podea şi pe trupurile noastre.

Adne se mişca acum mai repede, săltând şi rotindu-se într-un dans pe care deja îl asociam cu ţeserea portalurilor. La stânga şi la dreapta ei, ceilalţi *Ţesători* se roteau şi ei, imitând fără cusur mişcările graţioase ale lui Adne. Respira greu, transpira, dar nu ezita şi nu se întrerupea nici măcar o dată. Dangătele clopotelor se auzeau din ce în ce mai puternic şi a trebuit să-mi acopăr urechile sensibile cu mâinile când sunetul a devenit prea pătrunzător. Modelele şi curcubeiele de pe podea şi de pe pereţi începură să strălucească şi să explodeze în aer ca nişte artificii. Culorile nebuneşti deveneau din ce în ce mai strălucitoare şi mă orbeau. Aveam impresia că podeaua de sub picioarele mele se mişca. Am căzut în genunchi, cu mâinile în continuare la urechi. M-am ghemuit, ascunzându-mi capul între picioare. Am simţii că Shay se apleacă peste mine, protejându-mă de

acea cascadă asurzitoare de sunete şi de fulgere luminoase.

Apoi am simţit ceva blănos lipindu-se de mine. Am auzit un scheunat, urmat de un altul. Bryn şi Mason, acum lupi, se băgau în mine, înghiontindu-mă cu boturile sub braţe, ca să-şi lipească nasurile umede de maxilarul meu. Sunetul era atât de puternic, încât nici nu mai conta că îmi acopeream urechile. Am crezut că o să încep să urlu.

Iar, deodată, se lăsă tăcerea.

Am ridicat capul şi am tras încet aer în piept. Un miros puternic, nou, îmi gâdilă nările: un amestec de sare şi de frunze verzi… şi peşte? Am mai tras o dată aer în piept; era acelaşi miros, dar nu reuşeam să-l recunosc. Mi se păru, de asemenea, că simt parfum de lămâi.

— Sunteţi bine? Connor ne privea de sus.

Shay se ridică în picioare şi îşi îndreptă spatele.

— Presupun.

— V-am spus eu, continuă Connor. Este intens.

— Nu zău. Adne se apropie împleticindu-se de noi, înaintând nesigur, de parcă ar fi fost beată.

Connor o prinse în momentul în care se prăvăli, lipsită de graţie, în braţele lui.

— Bine lucrat, forţoaso, spuse el, lipindu-şi buzele de fruntea ei.

— Mersi, bombăni ea. Cred că acum o să dorm o săptămână.

Mason îşi luase înfăţişarea umană. Se îndreptă spre ferestrele înalte de pe peretele exterior. Lumina care răzbătea pe hol avea o nuanţă roşiatică-aurie. Scoase un ţipăt de uimire.

— Ăsta… e oceanul?

Eu şi Bryn l-am urmat spre ferestre. Am privit îndelung, cu respiraţia tăiată, apusul de soare. Academia se oprise în vârful unei pante abrupte, terasate, ce părea să se întindă pe kilometri întregi. Dealurile erau acoperite cu şiruri perfect întreţinute de copaci cu ramuri încovoiate şi frunze de un verde-închis, printre care se zăreau pete galbene ca nişte sori. Lămâi.

Undeva, în depărtare, se vedea un sat construit în stânca abruptă. Alte sate se întindeau pe coastă, suspendate parcă deasupra mării, agăţate de faleze.

Marea. Valurile se spărgeau la mal. Amurgul spăla valurile unduitoare în nuanţe de violet-închis, iar pe alocuri, conferea apelor irizări rozalii. M-am uitat lung la întinderea nesfârşită de apă şi am înţeles de ce, la un moment dat, oamenii au crezut că oceanul se afla la capătul unei lumi finite.

Abia în momentul în care Shay mă luă de după umeri mi-am dat seama că tremur.

— N-ai mai văzut marea niciodată, nu? mă întrebă el, uitându-se pe geam.

Am clătinat din cap. Eram încă paralizată de frică, şocată de mutare şi tulburată de felul în care acest loc reuşea să pătrundă în inima mea şi să-mi tulbure inima.

— Da, e oceanul, spuse Adne. Asta dacă nu am aterizat în altă parte.

Oceanul. Acesta era mirosul pe care nu-l recunoşteam. Nu mai simţisem niciodată o asemenea mireasmă.

— Unde suntem?

Bryn veni lângă geam.

— Cinque Terre, răspunse Connor.

— Unde? întrebă ea, încruntându-se.

— Italia.

Partea a III-a

Paradisul

„Vei lăsa în urmă tot ceea ce iubeşti mai mult; aceasta e acea săgeată pe care arcul exilului o trage mai întâi.”

Dante, *Paradisul*

Capitolul 27

— Italia? exclamă Mason, cu mâinile lipite de fereastră. Ştiam cum se simte. Fereastra era ca o barieră între noi şi lumea de afară şi îţi venea greu să crezi că paradisul care se întindea dincolo de acele ziduri era real.

— Îmi pare rău, rânji Connor. Ştiu că o să vă fie dor de lanurile de porumb.

Adne îşi răsuci gâtul înainte şi înapoi, strâmbându-se.

— A fost greu.

— Eşti bine? întrebă Connor, iar zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Sunt bine, răspunse ea. Obosită, dar sunt bine. Ne aşteaptă să ne adunăm, în salonul principal.

— Vreau să-l văd pe Ansei, spuse brusc Bryn. Putem să ne asigurăm că e bine?

— E bine, zise Connor. Mutarea a fost fără probleme. Dacă noi am ajuns, atunci e şi el aici. Chestia asta funcţionează pe principiul ori toţi, ori niciunul.

— Dar…

— Uite ce e, puştoaico, spuse Connor. Trebuie să o lăsăm pe Anika să se calmeze înainte să începem să-i cerem favoruri. Frăţiorul Cailei a dat-o în bară urât de tot. O să dureze ceva până când o să rezolvăm asta.

Privirea pe care o schimbă cu Adne mă îngrijoră. Niciunul dintre ei nu credea că situaţia lui Ansei se putea rezolva.

Oare ce o să se întâmple cu fratele meu?

Umerii lui Bryn se prăbuşiră. Mason o luă de mână şi se uită la mine.

— O să fie bine.

Am încuviinţat dând încet din cap, simţindu-mă din ce în ce mai nesigură de asta cu fiecare minut care trecea.

— O să vă aducem ceva de mâncare, spuse Adne, încruntându-se. Apoi o să căutăm şi un loc în care să staţi. Sunt sigură că aţi vrea să vă spălaţi un pic.

Am băgat de seamă cum îi studia pe Bryn şi pe Mason. Într-adevăr, trebuiau să se spele. Încă purtau zdrenţele hainelor pe care le avuseseră pe ei în noaptea în care fuseseră luaţi prizonieri şi erau murdari de sânge uscat şi de funingine. Am simţit din nou o durere usturătoare în stomac, de parcă tocmai aş fi primit pe nepregătite un pumn, căci înfăţişarea lor îmi reamintea de torturile la care fuseseră supuşi.

Am mers în tăcere, după Connor şi Adne, care ne conduceau pe scări. Când am ajuns la primul etaj, Adne icni uimită.

— Uite!

I-am urmărit privirea. Mason şi Bryn exclamară la rândul lor.

Ne opriserăm exact lângă uşile de sticlă care dădeau în curtea interioară. Dincolo de bariera invizibilă, marea curte centrală se transforma văzând cu ochii. Pământul neroditor şi cufundat în somnul iernii prindea viaţă, frunzele se desfăceau, iar mugurii înfloreau în pete aprinse de culoare. Fântânile dintre răsadurile de flori bolboroseau pline cu apă.

Connor fluieră admirativ.

— Frate, Legăturile funcţionează rapid. Frumos.

— Întotdeauna e aşa, răspunse Adne. Dar mă surprind de fiecare dată.

— Ce sunt Legăturile? întrebă Mason, încruntându-se în momentul în care văzu lujerii de viţă-de-vie încolăcindu-se pe scara de marmură din cealaltă parte a uşii de sticlă.

— Una dintre specializările de la Academie, spuse Connor. În mare parte, Eydis şi Haldis. Integrează clădirea în ecosistemul local.

— Ca un fel de grădinari? întrebă Bryn.

— Unele dintre ele se concentrează asupra grădinilor, zise Connor, masându-şi stomacul. Şi astea-s veşti bune.

Climă mediteraneeană. Asta înseamnă că vom mânca lucruri mai proaspete şi mai bune. Ne-am hrănit cu prea multe rădăcinoase iarna asta. Voi ce ziceţi? Lămâile şi măslinele sunt specialităţile acestei regiuni, nu? Parcă am citit asta în descrierea pe care ne-au trimis-o. Dar asta ar trebui să se întâmple primăvara. Se pare că plantele cresc destul de bine şi acum.

— Stai un pic, îl întrerupse Mason. Cum e posibil aşa ceva? Plantele astea cresc cu viteza luminii.

— Magia elementelor, spuse Adne. Eydis şi Haldis – apa şi pământul. Legăturile se conectează cu pământul, cu rădăcinile plantelor şi cu apa. Aşa ne alimentăm cu apă şi obţinem energie geotermală.

— Mă bucur să văd că funcţionează, zise Connor. Ştiam că acest loc este cât se poate de aproape de ideal.

Mason clătina din cap şi am băgat de seamă că şi mâinile îi tremurau.

— E imposibil. Cine poate să facă aşa ceva?

— Noi, spuse Connor, îndepărtându-se de curtea interioară. Şi, că tot veni vorba de posibil şi de imposibil, voi nu vă puteţi transforma în lupi?

— Are dreptate, zise Shay, zâmbindu-mi. Ăsta a fost primul lucru care m-a făcut să cred în toate nebuniile astea.

Mason dădu din cap fără prea multă tragere de inimă şi mormăi ceva pe sub mustaţă în timp ce coboram spre parter.

— Mi-ar fi plăcut să fie şi Monroe aici, să vadă asta, oftă Adne.

Îşi plecă apoi capul şi am auzit-o plângând încetişor.

— Hai să mergem la întâlnire, spuse Connor şi o luă de după umeri. Apoi o să avem timp să vorbim despre tatăl tău.

Cu o seară înainte, când intrasem în sala de mese, încăperea era pustie, însă acum era plină ochi de femei şi de bărbaţi, care se îngrămădeau unii în alţii, umăr la umăr, iar şoaptele lor aproape că îmi asurzeau urechile sensibile.

— Uite-o pe Tess.

Connor înaintă prin mulţime.

— Cine-i Tess?

Bryn se aplecă spre mine.

— Face parte din divizia lor, am spus. Divizia Haldis.

Bryn se încruntă.

— Divizia Haldis?

— Nu…

Am rămas fără cuvinte. Haldis. Eydis. Frânturile de informaţii care îmi ajunseseră la urechi în scurtul timp petrecut alături de *Căutători* nu erau destule ca să dau un răspuns la acea întrebare. Mai erau atâtea lucruri pe care nu le ştiam despre *Căutători,* iar acum îmi aruncasem haita, sau ce mai rămăsese din ea, în lumea lor, fără să am nicio certitudine asupra viitorului. Dacă am luat o decizie greşită? Zumzetul din încăpere devenea din ce în ce mai asurzitor. Inima începu să-mi bubuie.

Când văzu că nu răspund, Bryn ridică din umeri, se întoarse cu spatele şi îl urmă pe Mason spre masa la care stătea Tess.

— Calla?

Shay mă urmărea.

— Du-te, am spus, împingându-l după Bryn. Vin şi eu imediat.

În timp ce Shay îşi croia drum printre *Căutători,* m-am îndreptat încet spre hol, iar când am ajuns în dreptul scărilor, am luat-o la goană.

Nu ştiam încotro mergeam, dar ştiam că trebuia să fug. Cu o săptămână în urmă, mă aflasem în Vail, gata să-mi unesc viaţa cu Ren, să fac primul pas pe calea care îmi fusese hărăzită din ziua în care mă născusem. Destinul meu. Mai aveam acum un destin? Oare acesta aparţinea acum *Căutătorilor?*

Am mârâit la simplul gând că lucrurile ar fi putut fi într-adevăr aşa. Nu aveam de gând să mai fiu ţinută captivă. Îi slujisem pe *Păzitori* fără să clipesc şi iată unde ajunsesem. Dacă aceşti *Căutători* aveau să-mi ofere o modalitate de a lupta împotriva foştilor mei stăpâni nu aveam să stau pe gânduri. Îmi uciseseră mama şi îi torturaseră pe cei care îmi erau dragi. Voiam să plătească pentru asta. Dar trebuia să

mă lupt cu ei în condiţiile mele. Acum luam decizii în numele întregii haite. Trebuia să fiu sigură, dar nu mai eram sigură de nimic.

Acum eram în cealaltă parte a mapamondului şi nu-mi mai rămăsese nimic din viaţa pe care o ştiam. Ceea ce, la un moment dat, părea a fi o haită unită se dezintegrase din cauza alegerilor mele. Fey, Dax şi Cosette căutaseră refugiu în *Păzitori,* se agăţaseră de viaţa aceea în ciuda suferinţelor pe care ni le adusese. Eram sigură că, dacă nu ar fi venit Connor, m-aş fi luptat cu Dax până la ultima suflare. Iar fratele meu era o umbră a ceea ce fusese odinioară, atât de disperat încât până şi el fusese dispus să mă trădeze ca să recapete ceea ce îi fusese luat.

Dar Ansei nu era singurul a cărui viaţă fusese dată peste cap. Viitorul lui Ren se năruise în momentul în care fugisem de la uniune. Nu mai avea haită, moştenirea lui îi fusese dată lui Emile, care era mai degrabă monstru decât om şi care nici măcar nu-i era tată.

M-am împiedicat, de parcă adevărul m-ar fi izbit cu putere în faţă, luându-mă pe nepregătite. Lui Ren îi fusese răpit viitorul cu mult timp în urmă, când Emile şi *Păzitorii* îi uciseseră mama. Viaţa celui care îmi fusese promis era clădită pe o movilă de minciuni, sânge şi oase.

Mi-am împreunat mâinile şi mi le-am dus la ochi. Minciuni, sânge şi oase. Oare fuseseră vieţile noastre vreodată altceva? Când mi-am lipit degetele pe faţă am simţit metalul rece al inelului transmiţându-mi parcă şocuri electrice pe piele. Inelul primit de la Ren. O promisiune a lucrurilor ce aveau să vină.

Vreau să ştii că eu…

Ce? Oare ce a vrut Ren să-mi spună? De ce se oprise? Cât de multe mi-ar fi împărtăşit?

Dintr-odată, mi se păru că holul era prea îngust, că mă sufocă. Trebuia să ies afară. Trebuia să respir aer curat. Am alergat mai repede, în căutarea unei ieşiri. Când am ajuns în dreptul următoarelor uşi de sticlă, am ieşit în grabă prin ele.

M-a învăluit mireasma bogată şi sărată a oceanului. M-am

aplecat, cu mâinile pe genunchi, şi am tras adânc aer în piept, însetată. Culorile vii ale amurgului lăsaseră loc înserării ce se contura în nuanţe potolite de mov şi cenuşiu. Chiar şi în întuneric, inelul de aur alb de pe degetul meu strălucea, captând lumina şi reflectând-o spre mine. Batjocoritor, plin de ură.

Îmi aminteşte de părul tău.

Părul meu blond-deschis era şi acum prins într-o coadă care îmi atârna pe umăr şi flutura în vânt. M-am ridicat în picioare. Curtea interioară era imensă, iar grădina neroditoare ieri era acum plină de plante verzi, luxuriante, care parfumau aerul cu mireasma înviorătoare a ierburilor proaspete.

Am alergat înspre cea mai apropiată seră, căutând. M-aş fi mulţumit cu orice, atâta timp cât obiectul era ascuţit. Respiram din ce în ce mai greu. Am dat uşa de perete şi m-am împiedicat de răsaduri şi de plante în ghiveci. Mirosul de îngrăşământ care plutea în aerul umed era dulceag, dar puţin greţos. Am găsit ceea ce căutam în colţul îndepărtat al serei, odihnindu-se pe rafturile cu ghivece.

Cu o mână am înşfăcat foarfeca de grădină, iar cu cealaltă, coada deasă, exact deasupra umerilor. M-am oprit din tăiat abia când am rămas cu coada în mână. M-am uitat lung la ea şi am azvârlit-o de parcă aş fi ţinut în mână un şarpe viu. M-am liniştit încet-încet şi m-am simţit uşoară şi liberă. Am lăsat jos foarfeca şi am ieşit din seră.

Când am ieşit din nou în curtea interioară ploua; cea mai blândă ploaie. Picăturile îmi atinseră pielea ca amintirea unei ploi, uşoare ca ceaţa. Aerul cald al nopţii îmi învăluia cu blândeţe pielea. M-am îndreptat spre centrul grădinii. Aleea mă conduse spre un gard viu migălos aranjat, în spatele căruia am descoperit un mic scuar. Câteva trepte coborau spre nişte straturi de flori, înconjurate de pomi fructiferi în floare. Totul era liniştit. Aici nu mişca niciun fir de iarbă, eram izolată de restul lumii. În mijlocul scuarului se vedea o fântână de piatră cu patru statui. Un grup ciudat: o femeie în armură de cavaler, un bărbat în straie călugăreşti, un copil cu nişte suluri de papirus în mână şi o

femeie îmbrăcată simplu, ce ţinea în mână o bucată de lemn cioplit. Apa clipocea în fântâna de la picioarele lor, reflectând nuanţele argintii ale norilor ce pluteau pe cer.

M-am apropiat de marginea fântânii şi mi-am plimbat degetele pe suprafaţa apei. Imaginea grădinii reflectate în apă ar fi trebuit să mă liniştească, dar furtuna dezlănţuită în mintea mea nu mă lăsa să văd mai departe. Mi-am trecut degetele prin pletele tăiate şi am rămas surprinsă în momentul în care mi-am dat seama că părul mi se termină în dreptul umerilor.

— Bună ascunzătoare.

M-am întors şi l-am văzut pe Shay, coborând pe alee spre fântână. Mi-am încleştat dinţii. Am rămas la fel de împietrită ca statuile de lângă mine, privindu-l cum se apropia.

— Liniştit, izolat. Îşi îndreptă privirea spre straturile de flori pe care se plimbau umbrele gardurilor vii. Suficient de mohorât, cât să ţină oamenii la distanţă pe timp de noapte, dar nu foarte înfricoşător. Colţurile buzelor i se arcuiră într-un zâmbet.

— O să-i dau un zece cu minus, dar doar pentru că luna nu a răsărit în seara asta.

Mai făcu un pas spre mine.

— Mersi, am spus, vorbindu-i pe un ton hotărât, uşor ameninţător. Cum m-ai găsit?

Îşi plimbă degetele prin păr şi mă privi sfios.

— După miros.

— Bineînţeles.

I-am întors spatele şi m-am îndepărtat de fântână, lăsând umbrele întunecate ale grădinii să mă învăluiască.

— Pleacă.

— Nu.

Sări în faţa mea şi îmi blocă drumul.

— Vorbesc serios, Shay.

— Şi eu, zise el. Nu cred că ar trebui să fii singură acum.

— Nu tu decizi asta.

Întinse mâna şi îmi dădu la o parte câteva şuviţe blonde de păr care se ondulau în dreptul bărbiei.

— Nu mai ai coadă? zâmbi, trecându-şi degetele printre

buclele tunse. Îmi place, ţi se potriveşte.

Nu i-am răspuns, iar zâmbetul de pe chipul lui dispăru.

— Nu trebuie să treci singură prin asta, spuse el în şoaptă.

— Sunt singură.

Mi-am simţit inima pustie.

— Ştii că nu e adevărat.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am încleştat pumnii.

— Spune-mi atunci ce e adevărat.

— L-ai iubit.

Se uită în ochii mei.

— Da.

Cuvântul rămase preţ de o clipă între noi. Era adevărul gol-goluţ. Nu mai reuşeam să trag aer în piept ca să-mi liniştesc tremurul ce-mi pusese stăpânire pe trup.

Mai făcu un pas spre mine şi îmi vorbi în şoaptă, calm:

— Dar nu aşa cum mă iubeşti pe mine.

Am făcut un pas înapoi, de parcă m-ar fi lovit cu ceva.

— Calla, murmură el şi întinse mâna spre mine. Nu poţi să te învinovăţeşti. Nici acţiunile şi nici sentimentele tale nu sunt responsabile pentru alegerea pe care a făcut-o Ren.

M-am îndepărtat de mâna lui întinsă.

— Termină, am spus. Nu vrea să vorbesc despre asta. Nu pot.

— Ai dreptate, spuse el cu blândeţe, acum nu e momentul să vorbim.

Se mişcă atât de repede încât, preţ de o clipă, i-am văzut silueta ca prin ceaţă şi, apoi, mă luă în braţe. L-am prins de umeri şi mi-am înfipt unghiile adânc în pielea lui, dar nu îmi dădu drumul. Mă trase mai aproape de el.

Am mârâit şi m-am zbătut, dar Shay mă ţinea strâns în braţe, lipită de el. Îi simţeam inima bătându-i regulat, lângă a mea. Stropii calzi de ploaie mi se scurgeau pe faţă, iar umezeala mătăsoasă din aer se amesteca cu propriile mele lacrimi.

Shay mă sărută cu blândeţe şi îşi plimbă buzele pe urmele lăsate pe obraji de lacrimile suferinţei mele. M-am agăţat de el. Şoapte calme, liniştitoare, îi ieşeau de pe buze

în timp ce continua să mă sărute.

Când furtuna suferinţei mele se domoli, am ridicat capul şi mi-am lipit buzele de ale lui. În momentul în care am simţit că îmi prinde uşor buza de sus între dinţi, l-am sărutat cu atâta pasiune, încât Shay îşi pierdu echilibrul şi căzu, rostogolindu-ne amândoi pe aleea din grădină. Când ne-am oprit, mi-am dat seama că e deasupra mea. De abia am reuşit să-mi recapăt suflul şi l-am sărutat din nou, începând să-i desfac cu nerăbdare nasturii cămăşii. Din pieptul lui se auzi un mârâit gutural şi îşi aruncă de pe umeri cămaşa. Mi-am trecut degetele prin părul lui umezit de ploaia măruntă.

Buzele lui coborau pe gâtul meu. Îmi auzeam respiraţia, întretăiată, gâfâită, ca un geamăt. Aerul nocturn al grădinii, mirosul dulce al bobocilor de trandafir se amesteca cu briza sărată a mării şi se strecura printre buzele mele întredeschise.

Gura lui Shay îmi mângâia abdomenul dezgolit, şi preţ de o clipă, m-am întrebat ce se întâmplase cu tricoul meu. Şi cu pantalonii de piele.

Sărutul lui continuă să coboare pe trupul meu şi nu mi-a mai păsat unde îmi erau hainele.

Straturile de nori argintii de deasupra noastră se separară ca nişte draperii de pânză fină, date la o parte de vânt, iar razele subţiri ale lunii au început să ne mângâie trupurile. Shay se ridică deasupra mea în momentul în care cerul nopţii se deschise, iar lumina pală care inunda grădina îi scăldă silueta. Îmi sărută obrajii, în timp ce şoldurile lui se aşezară peste ale mele. Îi simţeam fiecare bătaie a inimii, în timp ce corpurile noastre se lipeau unul de celălalt, piele pe piele. M-am înfiorat, căci am simţit că undeva, în adâncul meu, ceva se ridică, se deschide, tânjind după un lucru pe care numai el mi-l putea oferi. Când mă sărută din nou am avut senzaţia că urma să mă sfâşii de dorinţă. Se trase în spate şi mă privi tăcut. Ochii lui întrebători aşteptau un răspuns.

— Da, am murmurat.

L-am sărutat din nou şi nu au mai existat întrebări fără

răspuns.

Capitolul 28

Hârşt. Hârşt.

Bryn strâmba din buze în timp ce se concentra asupra a ceea ce avea de făcut.

— Pe bune, Cal, dacă voiai să te tunzi, puteai doar să-mi spui. Te-ai ciuntit bine de tot.

Mă uitam cum îmi cădeau şuviţele pe jos. Nu fusese uşor să ajung aici. Reuşisem să mă desprind din braţele lui Shay, să ies pe furiş din camera lui şi să-mi croiesc drum spre dormitorul meu, fără să fac zgomot.

Nu-mi părea rău că petrecusem noaptea cu el, dar nu ştiam ce avea să aducă această dimineaţă şi eram deja ameţită după tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Aveam nevoie să rămân un pic singură înainte să vorbesc cu Shay despre ce se întâmplase în grădină. Şi la el în cameră.

Amintirea nopţii trecute îmi stârnea fiori în stomac.

— Calla, îţi jur, n-o să-ţi fac rău, spuse Bryn printre dinţii. Poţi, te rog, să nu te mai mişti?

— Scuze.

Sentimentul de vinovăţie mă urmărise la fiecare pas cât timp îmi căutasem lupii, pe care, în final, îi găsisem în acelaşi loc în care îi lăsasem. Stomacul începu să mi se revolte când am simţit mirosul de pâine proaspătă şi de citrice. Sala de mese era aglomerată în acea dimineaţă, dar nu plină ochi cum fusese cu o seară înainte, când fugisem de la adunare. *Căutătorii* intrau şi ieşeau pe uşă, unii luau câte un croasant sau înghiţeau câteva boabe de strugure, în timp ce mergeau să-şi vadă de treburile lor, alţii mai

zăboveau la masă, cu ceşti de cafea aburindă în mână.

Nev, Bryn, Adne, Connor, Silas, Tess şi Sabine – care părea să-şi fi revenit complet – stăteau la aceeaşi masă la care îmi băusem cafeaua cu *Căutătorii* în urmă cu două zile. În mod ciudat, Ethan şi Mason lipseau. M-am apropiat încet de masă. Mai lipsea cineva. Am simţit o durere în piept când mi-am dat seama că îl căutam din priviri pe Monroe.

M-am aşezat la masă cu ei, gata să-mi cer scuze că lipsisem cu o zi înainte şi să răspund la toate întrebările pe care le-ar fi avut legate de modul în care mă hotărâsem să închei o alianţă cu *Căutătorii.*

Dar, când m-am apropiat de masă, se opriră din vorbit şi se lăsă o tăcere stânjenitoare. Adne se încruntă, după care ridică din umeri şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra bolului cu fructe proaspete şi frişcă din faţa ei. Silas se uită atent la mine, aplecându-şi capul când într-o parte, când în alta, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama ce se schimbase la mine. Tess îmi zâmbi cu blândeţe în semn de bun-venit, dar nu îmi spuse nimic. Nev încercă de mai multe ori să-şi stăpânească un rânjet, de parcă ar fi vrut să pufnească în râs, dar ştia că nu ar fi fost cel mai indicat lucru pe care putea să-l facă.

După mai puţin de cinci minute, Bryn îi făcu semn lui Sabine şi se ridică în picioare. Fetele mă luară pe sus şi mă duseră în dormitor. De atunci, Bryn tot încerca să dreagă dezastrul din părul meu.

Sabine îşi ţuguie buzele şi se aşeză în faţa mea ca să vadă dintr-un unghi mai bun ce făcuse Bryn.

— Nu tai bine, o să fie neregulat.

— Vrei să o faci tu? se răsti Bryn.

— Da, spuse ea, şi înşfăcă foarfeca.

— Aşteaptă un pic. M-am îndreptat în scaun, iar Bryn trebui să retragă rapid foarfeca, să nu mi-o înfigă în gât. Pe bune, Sabine? Chiar vrei să mă tunzi?

O priveam încruntată, căci nu eram sigură dacă puteam avea încredere că avea să mă tundă bine.

— E plăcerea mea, Calla, o tundeam mereu pe Cosette.

Preţ de o clipă, am avut impresia că îşi mijeşte

răutăcioasă ochii, dar apoi îmi zâmbi din nou.

— Oh, avea un păr adorabil, spuse Bryn entuziasmată. Ar trebui s-o laşi pe Sabine să continue, Calla. Eu oricum habar n-am ce fac. Pot să coafez ca o profesionistă, dar tunsul e prea mult pentru mine.

Am înghiţit în sec, dar am încuviinţat din cap. Dacă Sabine avea să fie aliata noastră, atunci trebuia să uit de vechile animozităţi.

Bryn îi dădu foarfeca lui Sabine şi zâmbi uşurată.

Am auzit pe cineva dregându-şi glasul în spatele nostru. Ne-am uitat toate înspre uşă.

— Ăăă, hei, spuse Shay, ciufulindu-şi părul. Privi lung grupul de fete din faţa lui, dar expresia pe care o avea lăsa de înţeles că şi-ar fi dorit s-o ia la goană.

— Salut, Shay, spuse Bryn, chicotind fără nicio jenă şi uitându-se când la mine, când la el.

Sabine îl privi şi îl salută dând din cap, după care îşi concentră din nou atenţia asupra părului meu.

— Ce se întâmplă aici?

Înaintă câţiva paşi, şovăitor, de parcă ar fi fost pe teren minat.

— Încercăm să-i aranjăm părul Cailei. Şi l-a ciuntit, zise Bryn răsucindu-şi degetele prin şuviţele mele. Până la urmă, cu ce l-ai tăiat?

— Cu foarfeca de grădină.

Mă uitam în pământ. Nu ar fi trebuit să plec din camera lui Shay fără să-i vorbesc înainte. Acum era stânjenitor şi nu ştiam cum să dreg situaţia.

— Nu-i de mirare că arată în halul ăsta, mormăi Sabine.

— Cred că arată bine, protestă Shay, apropiindu-se de noi.

Sabine râse scurt.

— Tu ai spune că arată bine şi dacă ar avea lepră.

M-am îmbujorat, iar Bryn chicoti.

Shay zâmbi sfios şi îşi drese glasul din nou.

— Cal, aş fi vrut să vorbim.

Mi-am muşcat buzele şi am continuat să privesc în altă parte.

— Sigur, dar acum am un pic de treabă.

— Da, da, sigur, o să fiu la mine în cameră.

— Bine.

Îşi îndesă mâinile în buzunare, dar reuşi cel puţin să iasă din cameră fără s-o rupă la sănătoasa.

Bryn începu să râdă.

— Cred că l-am speriat.

— Suntem o companie foarte periculoasă, spuse Sabine, fără să-şi ia ochii de la foarfeca pe care o manevra cu iscusinţă. Poate e un pic depăşit de situaţie.

A trebuit să mă stăpânesc să nu sar din scaun.

— Depăşit de ce?

— De faptul că e noul nostru alfa. I-a luat locul lui Ren. Nu e uşor. E lup doar de câteva săptămâni; nu e obişnuit cu asta aşa cum suntem noi.

— Ce?! am exclamat eu şi Bryn la unison.

— Calla, nu te mai fâţâi aşa, pentru că ori o să te înjunghii, ori o să-ţi stric tunsoarea, răspunse Sabine impasibilă.

Am prins-o de încheietură, dar ea continuă să mă privească liniştit.

— Ce tot spui acolo, Sabine? am întrebat.

Îşi ridică uşor colţurile buzelor, de parcă ar fi fost singura care înţelesese o glumă doar pentru iniţiaţi.

— Doar nu vorbeşti serios, Calla? Nu ştii?

M-am încruntat şi m-am uitat la Bryn, care mă privise până atunci consternată, dar care acum se uita la mine cu gura căscată.

Sabine îmi zâmbi larg.

— Vezi, Bryn ştie.

Bryn dădu din cap.

— Ai dreptate, bineînţeles că ai dreptate. Nu pot să cred că nu mi-am dat seama…

Se uită la mine cu un aer un pic vinovat şi prinse culoare în obraji.

— Dar m-am gândit întotdeauna că o să fie vorba de Ren.

— Dar… cum?!

Nu-mi venea să cred că trebuia să-i pun această

întrebare tocmai lui Sabine, şi pe un ton rugător.

— De fapt, e chiar simplu, zise Sabine, trăgându-şi mâna din strânsoarea mea acum fără vlagă şi reîncepând să-mi aranjeze buclele. Ştim cu toţii că un alfa nu poate fi, ei bine, să spunem „provomovat”. Nu găsesc un cuvânt mai bun. Trebuie să te naşti alfa. Shay a fost întotdeauna unul, numai că nu era lup. Când l-ai transformat, l-ai numit la conducere.

Avea dreptate. Un alfa nu putea fi promovat. Şi, într-un fel, acesta era şi motivul pentru care soluţia pe care o găsiseră *Păzitorii* pentru problemele *Gardienilor* din Vail avea să fie atât de dezastruoasă. Dar nu puteam să-mi dau seama ce rol avea Shay în toate astea.

Bryn îşi dădu o palmă peste frunte.

— Ce proastă sunt!

— Ei, atunci suntem două, m-am răstit eu. Pentru că tot nu înţeleg.

— Nu înţelegi pentru că şi tu eşti alfa, Cal, îmi spuse ea, zâmbindu-mi compătimitor. Shay a avut întotdeauna impresia că este egalul tău, nu? Îţi vorbeşte de la acelaşi nivel, nu s-a dat niciodată înapoi când l-ai provocat, nu?

Mi-am muşcat buza de jos.

— Credeam că asta e o chestie specifică oamenilor. Că nu ştie cum stau lucrurile pentru că nu este de-al nostru.

— Nu, zise Sabine. E o trăsătură tipică pentru un alfa.

Bryn îşi strecură degetele printre ale mele.

— Ren l-a considerat mereu pe Shay un rival. Probabil că ştia şi el.

— Şi avea dreptate, spuse Sabine, măsurându-mi părul cu degetele. Tu l-ai ales pe Shay.

— Ce?

De data asta, chiar mă zgârie cu foarfeca pe gât.

— Au!

— Nu te mai smuci aşa, spuse Sabine, aplecându-mi capul într-o parte. Nu curge sânge. Mai am de tuns.

— Nu l-am ales pe Shay, am spus atingându-mi pielea care mă durea. I-am salvat viaţa.

— Nu mă referem la sacrificiu, zise Sabine. Mă referem

la ce s-a întâmplat aseară.

M-am prins cu mâinile de marginile scaunului şi am reuşit, ca prin minune, să nu mă proptesc fix în foarfecă.

— Aseară? am şoptit eu, pe un ton răguşit.

— Sabine! spuse Bryn, lovind-o în picior. Nu!

— Nu o judec, spuse Sabine. E dreptul ei. Shay e un alfa. Asta înseamnă că e un candidat. Plus, i-am văzut umerii. L-aş lăsa să mă ducă la o plimbare, dacă s-ar oferi.

— Sabine! ţipă Bryn, uitându-se îngrozită la mine.

Dar eram prea şocată ca să mă enervez.

— Cum ţi-ai dat...

Îmi ardeau obrajii.

— Miroşi ca el, spuse Sabine rânjind. În plus, miroase şi bine, nu-i aşa? Ce gust are?

Bryn se întoarse cu spatele, dar eram aproape sigură că făcuse asta ca să-şi ascundă rânjetul, căci o auzeam cum râdea pe înfundate.

— Termină, Sabine, termină.

— Am făcut duş!

Voiam să mă fac mică şi să dispar.

Sabine chicoti.

— Nu contează.

M-am uitat lung la Bryn. Încerca din răsputeri să pară serioasă şi să nu zâmbească prosteşte.

— Nu e ca şi cum ai mirosi urât, Cal, spuse ea, încercând să mă facă să mă simt mai bine. Şi Sabine are dreptate. Shay miroase frumos, ştii, ca o grădină.

— Oh, Dumnezeule, am spus, acoperindu-mi faţa cu mâinile.

— Ei bine, n-o să reuşesc să fac nimic cu părul tău până nu-ţi schimbi poziţia, zise Sabine, chicotind.

— Bine, am răspuns, îndreptându-mi umerii şi trăgând aer în piept.

— Hai, termină cu tunsul şi gata cu discuţiile despre noaptea trecută.

— Pe bune?

Mi-am arătat colţii când am văzut cât de dezamăgită părea Bryn.

— Calla, încerc doar să-ţi spun că, probabil, ai făcut ce trebuia, spuse Sabine, încercând să dea o formă şuviţelor din faţă. Ren a greşit. Dacă voia atât de mult să fie cu tine, trebuia să vină aici. Trebuia să vină să lupte pentru tine.

Mă uitam în jos, ruşinată că mi se înroşiseră ochii şi că eram gata să izbucnesc în plâns.

— Calla.

Mi-am ridicat capul şi m-am uitat la Sabine care mă privea în oglindă.

— Nu te învinovăţi pentru ce i s-a întâmplat lui Ren. Ştim cu toţii că ai ţinut la el. El a ales. Cu toţii facem o alegere, la un moment dat.

M-am uitat la ea şi apoi la mine, în oglindă. Şuviţele blond-deschis îmi încadrau faţa în scări, de la obraji în jos, până la umeri, îmi tremurau buzele.

— M-ai făcut frumoasă.

— N-am făcut mare lucru, zise Sabine, punând foarfeca deoparte şi scuturându-mă de fire de păr. Aşa eşti tu. Am deschis gura, dar n-am reuşit să rostesc niciun cuvânt. Mi-am înăbuşit un hohot de plâns. Dumnezeule, nu te smiorcăi, Calla. Trebuie să fi o alfa, mormăi Sabine, dar apoi mă strânse uşor de umăr şi ieşi tăcută din cameră, lăsând-o pe Bryn să mă îmbrăţişeze în timp ce continuam să plâng.

Bryn plecă de lângă mine şi îmi aduse un şerveţel.

— Deci, când şi-a făcut Sabine transplant de personalitate? am întrebat. Pot să jur că tocmai a fost drăguţă. În fine, într-un fel.

— E drăguţă. Bryn zâmbi cu tristeţe. Dacă eşti închis într-o celulă mai multe zile la rând cu cineva, ajungi să afli multe despre persoana respectivă. De fapt, Sabine nu era aşa ticăloasă pe cât o credeam noi. Era doar supărată. Foarte supărată… Situaţiile prin care a trebuit să treacă… Se înfioră. Are multe motive să fie supărată.

Bryn avea dreptate. Dintre toţi tinerii *Gardieni,* Sabine avusese viaţa cea mai grea şi, nu ştiu cum, tot eu eram cea care plângea. Mi-am suflat nasul, apoi m-am uitat la Bryn, smiorcăindu-mă în continuare.

— Cred că ai impresia că sunt jalnică.

— Nu, spuse Bryn. Am trecut toţi prin multe. Şi eu aş fi făcut la fel în locul tău.

— Mersi, am spus. Dar nu ştiu cum poţi să spui asta. Nu ştii ce s-a întâmplat.

— Connor ne-a pus la curent, zise. Şi Silas îl tot întrerupea şi încerca să ne spună întreaga istorie. E chiar ciudat băiatul ăla, nu?

— Da, este, am zis. Ce v-a spus Connor?

— Păi, presupun că nu putea să ne spună ce simţi tu, zise ea. Dar pot să-mi imaginez cu uşurinţă. Ne-a spus cine este Shay şi de ce e atât de important.

— V-a spus şi despre alianţă? am întrebat, îngrijorându-mă deja şi gândindu-mă că orice legătură între *Căutători* şi *Gardieni* ar fi fost imposibilă.

Încuviinţă, dând uşor din cap.

— Se pare că pot să ne înveţe nişte lucruri incredibile.

— Cum ar fi?

Asta era ceva nou. Am aruncat şerveţelul mototolit la gunoi.

— Magie de luptă. Istoria noastră adevărată, spuse ea, traversând încăperea şi clătinând din cap. Încă e greu de crezut. Toate minciunile alea.

— Ştiu.

— Având în vedere ce putere au *Căutătorii,* mi-aş dori să poată face ceva pentru Ansei.

Se aşeză în dreptul geamului şi se uită lung la valurile mării care se unduia în faţa ei, o suprafaţă nesfârşită de turcoaz care strălucea în soarele dimineţii.

— Şi eu.

— Se poartă frumos cu el, zise ea, plimbându-şi degetele pe draperiile de pânză transparentă. Nu îl ţin în celulă, ci într-un dormitor mai mic.

— Ai fost la el?

Aveam remuşcări şi mai mari acum. Eu de ce nu îl vizitasem încă?

— Eu şi Mason am stat cu el, cu schimbul, spuse ea. Când se întoarse spre mine, am avut impresia că văd o umbră pe chipul ei. Dar nu vrea să vorbească cu mine.

Mason mi-a spus că nici cu el nu a vorbit.

— Nu vrea?

Bryn clătină din cap.

— Poate are nevoie de timp, am spus, încercând s-o liniştesc, deşi simţeam cum mi se strânge inima.

— Poate. Se înfioră uşor. Calla, mă tem că o să-l pierdem.

— Îţi jur că n-o să-i las pe *Căutători* să-i facă rău, am spus, mârâind.

— Nu, a răspuns ea frecându-şi braţele. Nu de ei mă tem.

M-am simţit de parcă mi s-ar fi înfipt un cuţit în stomac.

— Nici nu-l mai recunosc, şopti. S-a închis atât de mult în el. Cred că nu mai vrea să trăiască. S-a scărpinat pe braţe până la sânge.

— O să-l ajutăm, am spus, deşi mi se pusese un nod în gât. O să-l ajutăm să-şi revină.

Dădu din cap şi îşi şterse lacrimile de pe obraz.

— Vrei să-l vezi acum? întrebă ea. Oricum, ar trebui să-l schimb pe Mason. Devine morocănos dacă nu mănâncă din două în două ore.

— Cred că asta e valabil pentru orice adolescent, am spus eu zâmbind şi luând-o de mână. Hai să-l vedem pe Ansei.

— Deci, chiar n-o să-mi spui nimic legat de noaptea trecută? zise ea, zâmbindu-mi cu subînţeles.

— Nu, am răspuns şi i-am zâmbit la rândul meu.

În ultima vreme, nu mai avusesem control asupra lucrurilor care mi se întâmplau. Acum, că o aveam pe Bryn lângă mine, totul era mai bine.

După ce am făcut câţiva paşi, Bryn se opri şi se întoarse spre mine.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nimic, spuse ea, prinzându-mă de ambele mâini şi strângându-mi degetele. Doar că… Sabine are dreptate.

— În legătură cu ce? încercam să-mi dau seama la ce se gândea şi mă uitam la expresia încurcată de pe chipul ei; nu părea supărată, doar curioasă.

— Legat de Shay, zise ea. E noul nostru alfa şi trebuie să fie parte din haită.

— Ah, am spus şi mi-am schimbat nesigură greutatea de pe un picior pe altul. Deşi nu-mi displăcea ideea ca Shay să fie partenerul meu, încă nu eram complet obişnuită cu această idee.

— Ar trebui să îl aduci şi pe el, spuse ea. Să veniţi împreună, voi, perechea afla. Asta îi va demonstra lui Ansei că lucrurile se schimbă. Că el… că noi putem avea un viitor.

Am încuviinţat din cap. Oare l-ar fi ajutat pe Ansei să ştie că lumea care îi făcuse atât de mult rău nu mai era cea care ne conducea destinele? Crezuse întotdeauna că iubirea este mai presus de toate. Poate că, dacă ne-ar fi văzut pe mine şi pe Shay împreună, ştiind că fusese alegerea noastră, şi-ar fi revenit.

— Bine, am spus eu, încuviinţând din cap. Mă duc după el.

— Minunat!

Mă îmbrăţişă. M-am lipit de ea şi mi-am sprijinit obrazul de buclele ei. Mi-am amintit că mirosul ei îi reflecta perfect personalitatea – dulce şi picant, ca un amestec de caramele şi scorţişoară. Acel miros care te-ar fi făcut să te simţi acasă oriunde te-ai fi aflat.

O luă grăbită pe hol, iar eu m-am dus spre camera lui Shay. Am bătut la uşă. Nu răspunse nimeni. Am bătut din nou. Poate că dormea.

— Nu-i aici.

M-am întors şi am văzut-o pe Adne venind spre mine.

— Cum adică?

— Anika îl ţine închis cu *Ghizii* în Sala de Tactică din Haldis, spuse ea, făcând semn cu capul spre sala de reuniuni. Plănuiesc strategia pentru recuperarea Tordisului.

— Şi mie de ce nu mi-a spus nimeni? m-am încruntat.

— Ăsta este unul dintre subiectele discuţiei, îi zise ea. Având în vedere statutul îndoielnic al fratelui tău, o parte a diviziilor şi-a manifestat îngrijorarea în ceea ce priveşte includerea *Gardienilor* în planul de recuperare.

Nu am ştiut cum să reacţionez. Trebuia să fiu şocată, indignată sau ambele?

— Plănuiesc o misiune fără noi?

— Iau în calcul toate opţiunile, răspunse ea, zâmbind în treacăt. Dar asta e bine pentru noi.

— Cum adică pentru noi? am spus, devenind brusc prudentă văzând că ochii îi străluceau.

— Am nevoie de ajutorul tău în altă misiune, spuse ea, plimbându-şi degetele pe cuţitele de la brâu. Ceva neoficial.

— Ce misiune?

Simţeam că mi se ridică părul de pe ceafă.

Pe chipul lui Adne nu se vedea nici urmă de zâmbet.

— Mergem să-l aducem pe fratele meu înapoi.

Capitolul 29

Preţ de o clipă, am avut impresia că îmi fuge pământul de sub picioare şi că mă prăbuşesc.

— Calla? Adne mă prinse de braţ în timp ce mă clătinam, ameţită. Eşti bine?

Mi-am scuturat capul, încercând să alung fierbinţeala care îmi apăsa pe tâmple.

— Ai auzit ce am zis? întrebă ea, trăgându-mă după ea pe hol.

Am încuviinţat din cap.

— Fratele tău?

— Da.

— Adică Ren? Îmi era greu să-i pronunţ numele. Doar nu vorbeşti serios. Asta ar însemna să ne întoarcem în Vail.

— Nu aici, spuse ea, acoperindu-mi gura cu mâinile.

A trebuit să-mi muşc limba ca să mă abţin să nu-i mai pun şi alte întrebări. Adne m-a tras după ea pe hol, am trecut pe lângă camera mea şi pe lângă alte câteva dormitoare, după care a descuiat o uşă şi am intrat tiptil înăuntru.

Deşi forma camerei era identică cu aceea a dormitorului meu, nici că putea fi mai diferită. Dormitorul meu avea decorul standard al camerelor de oaspeţi, neostentativ, dar lipsit de personalitate.

În camera lui Adne se dezlănţuiseră toate culorile: violet, negru şi purpuriu pe pereţi. O cuvertură de un mov aprins aproape cădea de pe pat. S-a dus în grabă spre un radio şi a dat muzica atât de tare, încât mi s-a părut că pereţii coloraţi încep să vibreze.

— Îţi plac Raveonettes?

Dădu volumul mai tare.

Am încuviinţat din cap. Inima îmi bătea pe ritmul melodiei şi al vocilor din eter care pluteau în jurul meu.

— Mă scuzi, zise ea, trântindu-se pe pat. Nu ne putem permite să fim ascultate. Oricum, de obicei dau muzica aşa tare.

— E în regulă.

— Stai jos, spuse ea, făcând semn spre pat.

Eram prea neliniştită ca să iau loc, dar am rămas lângă marginea patului, jucându-mă cu ciucurii cuverturii.

— Deci, Connor ţi-a spus.

Clătină din cap şi se întinse ca să ajungă la maldărul de perne de la capătul patului.

— Mi-a zis tata. Luă un plic şi scoase din el o scrisoare.

— Connor n-a făcut decât să-mi dea vestea.

— Monroe ţi-a scris o scrisoare? am întrebat eu, uitându-mă la foile din mâinile ei.

Erau mai multe pagini. Oare câte îi povestise? Câte secrete ale trecutului erau dezvăluite pe acele hârtii?

Izbucni în râs şi clipi des ca să nu-i văd lacrimile din ochi.

— Connor mi-a spus că tata ştia că nu l-aş fi lăsat niciodată să mă prindă într-o discuţie de suflet. Am obiceiul să evit chestiile astea de când mama…

Îşi întoarse privirea spre noptieră. M-am uitat în direcţia în care se uita şi ea şi am văzut fotografia înrămată a unei femei. Avea părul blond-roşcat, ca arama, şi ochii de chihlimbar. Ţinea în braţe o fetiţă cu un zâmbet ştrengar pe chip: o Adne mult mai tânără.

Adne frunzări paginile.

— Se pare că ea i-a unit, de fapt. Mama lui Ren, vreau să spun, Corrine. După ce a murit, tata a intrat într-o depresie îngrozitoare. Mama a fost cea care a reuşit să pătrundă în sufletul lui. Apoi am apărut eu.

M-am uitat la ea fără să ştiu ce să-i spun. Se întoarse pe spate şi strânse scrisoarea la piept.

— Eu sunt motivul pentru care nu s-a dus după Ren, spuse ea, privind în tavan. Nu voia să rişte, să ne

părăsească pe mine şi pe mama. Credea că îi făcuse deja destul rău lui Corrine, dar, de fapt, nu a trecut niciodată peste asta. Îşi dorea atât de mult să-l aducă înapoi pe Ren. Totul e scris aici.

Mototoli foile.

— Sunt sigură că şi-a dorit asta, am spus. Dar nu-l pot învinovăţi pentru că a vrut să vă protejeze. Ren nu ştia nimic despre toate astea. Nici acum nu ştie adevărul. Crede că Emile e tatăl lui.

— Ştiu, zise ea. De asta trebuie să ne întoarcem.

— Nu ştiu dacă îşi doreşte să ne întoarcem după el, am spus, amintindu-mi cum mă lovise de pereţii celulei. Poate că vrea să rămână. Ca restul.

— Tu chiar crezi asta? întrebă ea.

N-am răspuns. Nu puteam. Adevărul era că habar n-aveam. Voiam să cred că Ren putea fi salvat, dar văzusem câtă putere aveau *Păzitorii* asupra *Gardienilor.* Propriul meu frate aproape că ne ucisese pentru că fusese manipulat de foştii noştri stăpâni. Oare Ren ar fi putut crede orice altceva decât ce îi povestiseră ei despre trecutul lui?

Am simţit un nod în stomac.

Adne mă sfredeli cu privirea.

— Trebuie să încercăm.

Am tras repede aer în piept.

— Adne, dar cum? De abia am reuşit să ieşim de acolo.

Se întoarse, se aşeză în fund şi începu să-şi legene picioarele pe marginea patului.

— Tocmai de asta o să meargă acum. Nu se aşteaptă să ne întoarcem şi să încercăm să-l găsim pe Ren.

— Dar cum…

— O să-l localizăm. O să deschid o uşă interioară la fel ca data trecută. Îl luăm pe sus şi ne întoarcem, zise ea vorbind repede, cu ochii sclipind de emoţie.

— Să-l localizăm? Cum?

Îşi drese glasul şi privi în jos.

— Ăăă. Am observat ceva. Inelul ăla pe care-l porţi.

— Inelul meu? Mi-am dus mâinile la piept, acoperindu-mi inelul cu mâna.

— I-ai fost promisă, nu? întrebă ea, fără să ridice privirea. El ţi l-a dat?

— Da, dar…

Tocmai voiam să-i explic că, de regulă, la o căsătorie a *Gardienilor* nu se făcea schimb de inele. Că Ren mi-l dăduse pentru că aşa dorise, pentru că era… pentru că era ce? Pentru că încerca să-mi spună că mă iubeşte? Că voia să-mi arate că uniunea noastră însemna mai mult decât îndeplinirea unui ordin? Aveam impresia că gândurile mele se lovesc de un zid, lăsându-mă fără aer. N-am putut să-mi termin fraza.

Adne nu băgă de seamă.

— Atunci îl putem folosi ca să-l găsim pe Ren.

Mi-am ignorat bătăile nebuneşti ale inimii şi am încercat să-mi concentrez atenţia pe ceea ce îmi spunea.

— Îl putem găsi cu inelul?

— Dacă ţi l-a dat ţie, atunci inelul are o legătură cu el. Pot să-l folosesc ca să văd unde e.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Inelul va ţese legătura, spuse ea, uitându-se la mine şi zâmbindu-mi uşor. O să urmărim firul legăturii prin Vail, până ajungem la Ren. Atunci voi deschide uşa.

— Chiar funcţionează chestia asta?

— Aşa l-am găsit pe Shay.

— Oh!

Îmi transpirau palmele.

— Ştiu că e foarte riscant, Calla, zise ea. Dar, din câte am văzut – şi, sinceră să fiu, după felul în care se enervează Shay când vine vorba de el – ştiu că ţii la Ren. Nu se poate să vrei să-l laşi acolo.

— Nu, abia am reuşit să şoptesc.

Se ridică în picioare şi îşi răsuci degetele prin cosiţele ei roşcate.

— E fratele meu, dar nu-l cunosc. Nu e vorba de mine aici, ci de tatăl meu.

Îmi întinse ultima pagină a scrisorii.

Pe foaia ivorie era scris cu cerneală un singur cuvânt.

Salvează-l.

Ochii îmi ardeau. M-am uitat la Adne, şi mâinile au început să-mi tremure.

— Trebuie să fac asta, Calla, spuse ea. Mă ajuţi?

Acum îmi tremurau şi braţele şi umerii, dar am încuviinţat din cap.

Oftă lung, uşurată.

— Slavă Domnului.

— Cine mai vine cu noi? am întrebat, dându-i foaia înapoi, căci nu mă mai puteam uita la acel cuvânt singuratic care parcă îi sfâşia sufletul.

— Nimeni, se încruntă ea. Doar noi două.

— Crezi că o să reuşim?

N-am fi avut şanse prea mari nici dacă am fi fost mai mulţi.

— Nimeni nu ne-ar lăsa să facem asta, zise Adne. Dacă suflăm o vorbă despre chestia asta, o să fim supravegheate 24 din 24.

M-am încruntat.

— Poate lupii mei.

— Nu, spuse Adne. N-avem mult timp la dispoziţie. Trebuie să plecăm acum, n-avem timp să facem recrutări.

— Cum adică acum?

Mi se ridicase părul pe ceafă.

— Adică azi, spuse ea. Să ajungem diseară în Vail.

— E o nebunie! am ţipat, fără să-mi dau seama.

— Probabil că acum e un haos generalizat acolo, iar *Păzitorii* încă se concentrează asupra Denverului.

Era atât de calmă, încât rămăsesem cu gura căscată.

— Am putea pătrunde neobservate şi cu mai multă uşurinţă decât în orice alt moment.

Am deschis şi am închis la loc gura, fără să spun nimic. Da, într-adevăr, avea o logică. Era un plan nebunesc, şi totuşi…

— Nu putem să-l luăm cel puţin pe Connor cu noi? am întrebat.

M-aş fi simţit mai bine dacă ne-ar fi însoţit un alt războinic, iar Connor ştia deja de Ren. În plus, aveam impresia că o sprijinea pe Adne în tot ce făcea.

Adne se înfioră.

— În niciun caz. E ultima persoană căreia i-aş putea cere ajutorul.

Frica mă făcu să răbufnesc.

— Ce dracu' se întâmplă între voi?

Se dădu câţiva paşi înapoi.

— Ce vrei să spui?

— În cea mai mare parte a timpului vă certaţi, dar apoi am impresia că vă sărutaţi pe ascuns sau ceva de genul ăsta!

Se îmbujoră, după care păli şi, în final, se întoarse cu spatele la mine.

— Între mine şi Connor nu se întâmplă nimic.

Am insistat.

— N-aş spune asta după felul în care se comportă.

Când se întoarse din nou cu faţa, avea o expresie necruţătoare în ochi.

— Calla, tu de-abia ai intrat în grup. Ca să înţelegi ce se întâmplă între mine şi Connor trebuie să ne cunoşti mai bine.

— Nu vrei să-mi faci un rezumat? am întrebat.

Ridică din umeri, se îndreptă spre radio şi începu să scotocească printre CD-uri.

— Aveam unsprezece ani când a murit mama.

M-am îndreptat brusc de spate, căci nu mai eram sigură de ce ar fi trebuit să-i spun. O tot întărâtasem până atunci, iar acum ajunsesem să discutăm despre mamele noastre moarte.

Adne continuă.

— Connor a intrat în divizia Haldis după ce a murit ea.

M-am apropiat de ea.

— Adne, îmi pare rău. Nu trebuie să-mi explici.

Mă ignoră şi începu să-şi facă de lucru cu radioul şi să caute o melodie.

— El avea şaisprezece ani. Nu era chiar aşa de tânăr cât să nu preia un post de *Trăgător,* dar era persoana cea mai apropiată ca vârstă de mine. Mi-a fost alături în cele mai grele momente, nu m-a lăsat o clipă singură. Mă tachina tot

timpul. După ce a murit mama, am trecut printr-o fază extrem de stânjenitoare. Mâinile şi picioarele parcă îmi erau inutile. Connor mi-a făcut zile fripte, dar exact de asta aveam nevoie. Nu m-a lăsat o clipă în pace. Se strâmbă. Iar în perioada aceea chiar şi un singur moment de linişte mi-ar fi putut fi fatal. Am privit-o. Pe chipul ei se plimbau ca nişte umbre sentimente reînviate din trecut. Închise ochii şi zâmbi.

— Noaptea se strecura la mine în cameră şi îmi spunea poveşti amuzante despre Academia Mişcătoare până adormeam. Mă ajuta să nu cad pradă gândurilor negre. Ar fi fost insuportabil să rămân singură noaptea. A fost prietenul meu cel mai bun până când am început antrenamentul aici.

— A trebuit să te întorci în Denver când ţi s-a încredinţat postul?

— Nu, spuse ea, fără să mă privească în ochi. Dar aşa am vrut. La Academie am învăţat să fiu *Ţesător.* Mi-am dorit întotdeauna să stau în Denver. Divizia Haldis a fost întotdeauna familia mea. Locul meu e alături de ei.

Îşi plecă fruntea, iar pletele îi acoperiră chipul.

Apoi începu să râdă, redevenind cea pe care o cunoşteam.

— Primul lucru pe care mi l-a spus Connor când ne-am revăzut, după ce stătuse la avanpost câteva luni, a fost: „Văd că ţi-au crescut sânii, felicitări. Sper că ştii cum să-i foloseşti.”

— Vrei să-mi spui că asta înţelege el prin „suntem doar prieteni”? am întrebat.

Ridică din sprâncene.

— Doar nu iei flirturile lui în serios?

— Cred că nu, am spus.

Avea dreptate, oarecum, însă felul în care vorbea cu Adne era diferit de modul în care flirta cu alte fete.

— Exact. Însă, în cazul lui Connor, replicile de genul ăsta sunt un fel de *modus operandi.* Zâmbi, dar tonul vocii ei trăda neliniştea. Deşi Silas a înrăutăţit lucrurile.

— Cum aşa?

— Am pus un pariu cu el. L-am pierdut şi a trebuit să-l

sărut pe Connor. Am văzut cum se înroşeşte uşor în obraji. Iar chestia asta l-a pus pe Connor în avantaj faţă de mine, spuse ea, îndreptându-şi instinctiv umerii, de parcă s-ar fi pregătit de luptă.

Am zâmbit când i-am văzut postura agresivă.

— De ce te-ar pune Silas să-l săruţi pe Connor?

Râse uşor, dar fără veselie.

— Pentru că, deşi este un intelectual strălucit, Silas nu e prea creativ. Îl urăşte pe Connor, aşa că şi-a imaginat că nimic nu poate fi mai rău decât să mă pună să-l sărut.

— Am înţeles, am spus eu, studiindu-i mimica. Şi l-ai sărutat?

— Da.

— Şi?

Nu-i vedeam expresia, căci se întorsese cu spatele la mine şi căuta o piesă de pe albumul Raveonettes. Cântecul începu, iar ea rămase tăcută, legănându-se pe ritmul muzicii.

— Şi nimic, zise ea, întinzând mâna. Connor nu vine cu noi. Îmi dai inelul?

Am scrâşnit din dinţi, dar mi-am scos inelul de pe deget şi i l-am trântit în palmă. Acum, că nu îl mai simţeam, aveam senzaţia că mâna îmi este goală. Mi-am strâns tare degetele, încercând să ignor sentimentul de deşertăciune pe care îl simţeam până în oase.

Adne scoase un cuţit de la brâu şi trecu vârful ascuţit al lamei prin inelul de aur alb. Închise ochii şi trase încet aer în piept. Stăteam nemişcată, parcă nici nu îndrăzneam să respir. Aveam impresia că aerul din jurul lui Adne devenea din ce în ce mai gros, pâlpâind de parcă cineva ar fi presărat un praf auriu deasupra ei.

Începu să scoată foarte încet cuţitul din inel. Mâna care se îndepărta lăsa în urmă o linie subţire. Ca o panglică de aur.

Deschise ochii şi zâmbi abia vizibil.

— Iată.

Am reuşit, în cele din urmă, să răsuflu.

Se uită la mine.

— E în regulă, Calla. Ştiu ce fac. Un fir de localizare ţese o fereastră prin care nu putem să pătrundem, dar prin care putem să vedem ce se întâmplă de cealaltă parte. Acum o să reuşim să-l găsim.

Am încuviinţat din cap, dar picioarele îmi tremurau.

— Şi dacă nu e singur?

— Tocmai asta e chestia, spuse ea, dându-mi inelul înapoi. Firul o să ne conducă la Ren şi o să avem destul timp să ne dăm seama dacă putem merge să-l salvăm sau dacă trebuie să aşteptăm. Bine?

— Bine.

Eram uşurată să văd că nu insista să ne luptăm cu o întreagă haită de *Gardieni.*

Adne începu să-şi rotească încet braţul. Firul auriu se lungi şi începu să se transforme sub ochii noştri într-o spirală subţire.

— Vrei să te uiţi?

M-am apropiat şi am privit peste umărul ei. Spirala pâlpâia şi lua forma unui con subţire. În depărtare, vedeam celălalt capăt al firului mişcându-se, întinzându-se. Am observat că, de o parte şi de alta a spiralei, se întrezăreau nişte umbre înceţoşate. Aveam impresia că plutesc în zbor cu o viteză incredibilă, că ne mişcăm prea repede pentru a-mi putea da seama ce se vedea în jurul nostru. Am privit atent prin conul care acum radia într-o explozie de culori şi am încercat să desluşesc un obiect sau un teritoriu pe care l-aş fi putut cunoaşte. Am avut impresia că zăresc conturul unui copac, iar apoi, o stâncă abruptă. Scheletele unor clădiri. Deodată, spirala începu să pâlpâie, lumina aurie dispăru, şi în câmpul nostru vizual se contură clar o pantă de munte acoperită de pini, un peisaj sălbatic în mijlocul căruia se întindea o pajişte.

— Recunoşti ceva? întrebă Adne.

Am încuviinţat din cap, deşi simţeam că paralizez de spaimă.

— E aici, spuse, uitându-se atent prin spirală. Dar nu ştiu dacă e singur. Oricum, având în vedere că e miezul nopţii în Vail, oricine ar fi cu el ar trebui să doarmă.

— E singur, am murmurat.

— Eşti sigură? întrebă ea, uitându-se la mine şi încruntându-se. Dacă eşti sigură, ar trebui să deschid portalul chiar acum.

Nu-mi puteam lua ochii de la fereastra pe care o ţesuse firul lui Adne şi care ne condusese în acest loc. La Ren.

— Sunt sigură.

Adne închise portalul şi se întoarse spre mine.

— Ce-i locul ăsta?

Acum, că portalul nu mai strălucea, razele pale ale lunii luminau difuz luminişul. Clădirile neterminate erau aşezate în semicerc în jurul unei alei care nu ducea nicăieri şi în mijlocul căreia se ridica o fântână secată. Se construiseră fundaţiile unor clădiri care acum arătau ca nişte prăpăstii ce se căscau în pământ. Pe alocuri, stâlpi din lemn, de diferite dimensiuni, se înălţau spre cerul nocturn. Aceasta era moştenirea haitei Haldis: scheletele unor locuinţe, carcase ale vieţilor pe care le-am fi putut avea.

Aveam un nod în gât. A trebuit să-mi dreg de mai multe ori glasul înainte să pot vorbi.

— Aici trebuia să locuiască haita mea. Urma să ne mutăm aici după uniune.

— Serios? Se încruntă, apoi făcu ochii mari. Oh!

Mi-am muşcat buza şi am încuviinţat uşor din cap.

— Unde crezi că este? întrebă ea, uitându-se lung la şantierul tăcut ce se întindea în faţa ochilor noştri.

Am făcut semn cu degetul spre o clădire care se ridica pe vârful unei movile, singura casă terminată.

— Acolo.

— Sigur?

— Aia trebuia să fie casa noastră, am spus, ocolindu-i privirea.

— Oh, Doamne, zise ea, sprijinindu-şi mâna pe braţul meu. Calla, eu… n-am ştiut.

— E în regulă, am spus, deşi nu eram atât de sigură pe mine pe cât voiam să par. Suntem doar noi aici. Locul ăsta a fost abandonat. Haita pentru care a fost construit nu mai există.

— Corect, spuse ea. Deci, cum vrei să procedăm?

M-am uitat lung la ea.

— N-ai niciun plan?

— Planul meu era să-mi găsesc fratele. L-am găsit. Sfârşit.

— Dar trebuie să-l convingem să vină cu noi! Nu-mi venea să cred că reuşisem să vorbesc în şoaptă, având în vedere că mă simţeam din ce în ce mai panicată.

— De asta te-am luat cu mine, spuse ea, uitându-se lung la parcelele abandonate de pământ. Şi ce crezi, am făcut bine sau nu?

Mi-am arătat caninii ascuţiţi, dar nu am contrazis-o, ci mi-am întors privirea spre casa ce se ridica la vreo cincizeci de metri în faţa noastră.

— Eu aş zice că ar trebui să te duci să vorbeşti cu el, zise Adne, în şoaptă. Urlă dacă ai probleme. Sau ţipă. Cum vrei tu.

— Mersi, am spus, aruncându-i o privire supărată.

— N-aş avea nicio problemă să mă duc eu, spuse ea, încrucişându-şi mâinile la piept. Dar nu mă cunoaşte. Tu eşti persoana la care ţine. Tu eşti cea care îl poate convinge că *Păzitorii* nu-i spun adevărul, asta dacă are impresia că se poate încrede în spusele lor. Tu eşti singura care poate face asta, Calla.

— Ştiu.

De-abia acum îmi dădeam seama că tot ce se întâmpla era cât se poate de real. Sentimentul acela dureros îşi găsise sălaş în oasele mele. Era singura mea şansă de a mă revanşa pentru că îl părăsisem pe Ren. Dacă mai puteam schimba ceva.

Aerul rece de iarnă îmi învălui corpul ca o mantie. Fiori de gheaţă mi se strecurară pe sub piele, transmiţându-mi o stare de nelinişte, parcă luptând cu scânteia speranţei care mi se furişase în suflet. Nu eram de mult timp de partea *Căutătorilor,* dar aflasem deja adevăratul preţ al Războiului Vrăjitorilor. Victimele nu-mi mai erau străine – Lydia, Corrine, Monroe, mama, chiar şi Ansei – simţeam povara morţii lor şi pierderea fratelui meu care se agăţau de mine

ca o ancoră ce ameninţa să mă tragă spre fundul unui ocean întunecat de teamă şi de regrete.

Locul acela era la fel de tăcut ca moartea lor. Sugrumat de rămăşiţele scheletice ale vieţii mele de altădată, ce aruncau umbre macabre, diforme. Nu erau o ameninţare reală – erau doar frânturi din trecut, amintiri dureroase care se agăţau de mine ca nişte pânze de păianjen.

Speranţa era însă reală. Strălucea cu mai multă putere decât stelele care luminau cerul în acea noapte tăcută de iarnă. Corrine şi Monroe nu mai erau cu noi. Sacrificaseră totul pentru fiul lor. Dar el era aici. Pentru ei era prea târziu, dar Ren încă putea fi salvat. Iar eu eram singura care putea face acest lucru.

Este vorba doar de iubire.

Era undeva acolo. Singur. Mă aştepta într-o casă în care numai fantomele trecutului nostru erau bine-venite.

Acum, în timp ce priveam resturile vieţii pe care am fi putut s-o avem, îmi dădeam seama că nu era vorba nici despre iubire, nici despre Shay şi nici despre *Căutători.* Era vorba despre sacrificiu – despre mântuire şi despre o pierdere care ar fi putut avea un nou înţeles.

Speranţă. O a doua şansă. Ren ar fi putut să ne ajute să câştigăm acest război. Dacă am fi luptat împreună, sângele vărsat, suferinţa şi durerea nu ar fi fost irosite. Ştiam că nu aş fi putut să-l mai abandonez. Nici acum, nici altă dată. Chiar dacă asta însemna că, până la urmă, aveam să mă sacrific şi eu.

Cuprins:

Partea I.....3
Purgatoriul.....3
Capitolul 1.....4
Capitolul 2.....13
Capitolul 3.....29
Capitolul 4.....50
Capitolul 5.....63
Capitolul 6.....78
Capitolul 7.....89
Capitolul 8.....101
Capitolul 9.....112
Capitolul 10.....127
Capitolul 11.....143
Partea a II-a.....155
Infernul.....155
Capitolul 12.....156
Capitolul 13.....161
Capitolul 14.....166
Capitolul 15.....178
Capitolul 16.....185
Capitolul 17.....197
Capitolul 18.....204
Capitolul 19.....210
Capitolul 20.....220
Capitolul 21.....230
Capitolul 22.....237
Capitolul 23.....245

Capitolul 24.....264
Capitolul 25.....269
Capitolul 26.....278
Partea a III-a.....286
Paradisul.....286
Capitolul 27.....287
Capitolul 28.....297
Capitolul 29.....308